ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்

★

பதிப்பாசிரியர்:-

T. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,

அட்வகேட்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர்-17

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள்

[நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், ஆகிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்களும், தம்பிரான்படியும், பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டும் கூடியது.]

∴ ∴ ∴

பதிப்பாசிரியர்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

∵ ∵ ∵

ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சுக்கூடம், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விலை 2-12-0] 1956 [தபாற்கூலி 0-6-0.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

★ முகவுரை ★

"ஆசார்யதேவோ பவ" [ஆசாரியனைப் பரதெய்வமாகக் கொள்வாயாக] "தேவமிவாசார்யமுபாஸீத" [ஆசாரியனைப் பரதெய்வத்தைப்போலே உபாஸிக்கக்கடவன்.]

"யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ |
தஸ்யைதே கதிதா ஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந: ||"

[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ, தேவனிடத்திற் போலே குருவினிடத்தில் பக்தியுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்குச் சொல்லப்பட்டால்தான் இவ்வர்த்தங்கள் பொருள்படும்] என்று வேதங்கள் ஆசார்யனிடத்திலே பரதத்வபுத்திபண்ணச் சொல்லின. "தேவுமற்றறியேன்" என்று இவ்வர்த்தத்தைக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிலே அனுஷ்டித்துக் காட்டினார் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார். ஈச்வரனைப் பற்றுவது, கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுவதுபோலே, பலனைத் தருமென்னும் நிச்சயமில்லை. ஆசாரியனைப் பற்றுவது, காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுவதுபோலே பலனை நிஸ்ஸம்சயமாகத்தரும். சேதநேச்வரர்கள் இருவர்க்கும் உபகரிப்பவன் ஆசாரியன்; ஈச்வரனும் ஆசாரியனாக ஆசைப்படுகிறான். பகவான் சேதனனுக்கு ஆசார்யனை உதவுகிறான்; ஆசாரியன் இவனுக்கு பகவானை உதவுகிறான். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பரமபுருஷனுக்கு ஸ்திரீப்ராயனான சேதனனுக்குத் தாலிபோன்றதாகும்; ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தியும் நழுவப்பெற்று, பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தியும் நழுவப்பெற்ற சேதனனுக்கு ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமாகும். ப்ராப்யத்தைப் பார்த்தாலும், பரமபுருஷனை ப்ராப்யமாகப் பற்றினார்க்கு இவ்வுலகிலிருக்கும்வரையில் ஸுகதுக்கங்கள் மாறி மாறி வரும்; ஆசாரியனைப் பற்றினார்க்கு ஸுகமேயொழிய துக்கமில்லை. "உண்டபோது ஒருவார்த்தையும் உண்ணாதபோது ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தம் அறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்" என்றார் பரமஜ்ஞானநிதியான பிள்ளைலோகாசாரியர். "இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலில் இசையும் பேற்றில் இகழாத பல்லுறவில் இராகமாற்றில், தன்பற்றில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில் தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில், அன்பர்க்கேயவதரிக்கு மாயன்நிற்க அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே." என்றார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

★ முகவுரை ★

"ஆசார்யதேவோ பவ" [ஆசாரியனைப் பரதெய்வமாகக் கொள்வாயாக] "தேவமிவாசார்யமுபாஸீத" [ஆசாரியனைப் பரதெய்வத்தைப்போலே உபாஸிக்கக்கடவன்.]

"யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ।
தஸ்யைதே கதிதா ஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:॥"

[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ, தேவனிடத்திற்போலே குருவினிடத்தில் பக்தியுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்குச் சொல்லப்பட்டவைதான் இவ்வர்த்தங்கள் பொருள்படும்] என்று வேதங்கள் ஆசார்யனிடத்திலே பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லின. "தேவுமற்றறியேன்" என்ற இவ்வர்த்தத்தைக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிலே அநுஷ்டித்துக் காட்டினார் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார். ஈச்வரனைப் பற்றுவது, கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுவதுபோலே, பலனைத் தருமென்னும் நிச்சயமில்லை, ஆசாரியனைப் பற்றுவது. காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுவதுபோலே பலனை நிஸ்ஸம்சயமாகத்தரும். சேதநேச்வரர்கள் இருவர்க்கும் உபகரிப்பவன் ஆசாரியன்; ஈச்வரனும் ஆசாரியனாக ஆசைப்படுகிறான். பகவான் சேதநனுக்கு ஆசார்யனை உதவுகிறான்; ஆசாரியன் இவனுக்கு பகவானை உதவுகிறான். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பரமபுருஷனுக்கு ஸ்த்ரீப்ராயனான சேதநனுக்குத் தாலிபோன்றதாகும்; ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தியும் நழுவப்பெற்று, பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தியும் நழுவப்பெற்ற சேதநனுக்கு ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமாகும். ப்ராப்யத்தைப் பார்த்தாலும், பரமபுருஷனை ப்ராப்யமாகப் பற்றினார்க்கு இவ்வுலகிலிருக்கும்வரையில் ஸுகதுக்கங்கள் மாறி மாறி வரும்; ஆசாரியனைப் பற்றினார்க்கு ஸுகமேயொழிய துக்கமில்லை. "கண்டபோது ஒருவார்த்தையும் உண்ணாதபோது ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தம் அறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்" என்றார் பரமஜ்ஞாநிதியான பிள்ளைலோகாசாரியர். "இன்பத்தில் இறைஞ்சுதலில் இசையும் பேற்றில் இகழாத பல்லுறவில் இராகமாற்றில், தன்பற்றில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில் தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில், அன்பர்க்கேயவதரிக்கு மாயன்நிற்க அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே." என்றார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன்.

இப்படிப்பட்ட ஆசார்யவைபவத்தை இப்பிரபந்தத்திலே வெளியிட்டருளின ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருக்கோளூர் என்னும் திவ்யதேசத்திலே த்வாபரயுகக்கடைசியிலே பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணோத்தம குலத்திலே அவதரித்தருளியவர். நம்மாழ்வாரையொழிய வேறொன்றறியாதவர். திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களின் அநுஸந்தானத்துக்கும் ப்ரசாரத்துக்கும் காரணபூதராயிருந்தவர். அவருடைய இப்பிரபந்தமும், ப்ரபந்நப்ரபந்தங்களில் சரமமான ஆசார்யனின் பெருமையைப் பேசுவதாகையாலே ஒப்பற்றதாகும். நாலாயிரம் பாசுரங்களில் மற்றுள்ள எல்லாப்பாசுரங்களும் சேர்ந்தாலும் இப்பத்துப் பாசுரங்களுக்கு ஒப்பாகமாட்டா. இப்பத்துப் பாசுரங்களை உபாஸித்ததன் மூலமே நாதமுனிகள் மறைந்துபோன நாலாயிரத்தையும் நமக்குக் கண்டெடுத்துக்கொடுத்தார். இப்பத்திலே நாலாயிரமுமுண்டு; இதில்லையேல் நாலாயிரமுமில்லை.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பிரபந்தம் இப்படி ஒப்பதும் மிக்கதும் இல்லாததாயிருக்கையாலே இதற்குப்பல பேராசிரியர்கள் வியாக்யானமிட்டருளினார்கள்; கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டரையல்லது வேறொன்றறியாத நஞ்சீயருடைய சுருக்கமான வியாக்யானமும், அவரையே தெய்வமாகக் கொண்ட நம்பிள்ளையின் வியாக்யையும், அவருக்கு வலதுகைபோன்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அரிய பெரிய பேருரையும், ஆசார்யஹ்ருதயகாரரின் அதிவிஸ்தாரமாய், அதிகம்பீரமானதான அற்புதவ்யாக்யானமும் அமையப்பெற்றது இப்பிரபந்தம் ஒன்றுக்கேயாகும். இதுதவிர, பூர்வர்கள் ப்ரஸாதித்தருளிய தம்பிரான்படியென்னும் உரையும் இப்பிரபந்தத்திற்கு அணிசெய்கிறது. நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியான திருவாய்மொழிக்கும், அவருடைய பெருமையைப்பேசும் இக்கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்குமே இப்படி பல பரமாசாரியர்களால் விவரிக்கப்பெற்ற பெருமை ஏற்பட்டுளது. இவ்வியாக்யானங்கள் அனைத்தும், பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு அச்சிடப்பட்டு ஸ்ரீஸூக்திமாலையின் பதினோராவது மலராக வெளியிடப்படுகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவர்க்கும் ஹ்ருத்யபூஷணமாயிருக்கத்தக்கது இக்க்ரந்தம்.

கார்த்திகை 29,
கோயில் வைகுண்ட ஏகாதசி,
துர்முகி-௵

இங்ஙனம்,
தொண்டர் தாள்தூளி,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

வ்யாக்யானங்கள்

ஸ்ரீநாதமுனிகள் அருளிய தனியன்கள்

१. अविदितविषयान्तरः शठारेरुपनिषदामुपगानमात्रभोगः ।
अपि च गुणवशात्तदेकशेषी मधुरकविर्हृदये ममाविरस्तु ॥

1. அவிதிதவிஷயாந்தரச்சடாரே ருபநிஷதாமுபகானமாத்ரபோக: ।
அபி ச குணவசாத்ததேகசேஷீ மதுரகவிர்ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து ॥

பதவுரை:—அவிதிதவிஷயாந்தர:-(நம்மாழ்வாரைத் தவிர) வேறொரு விஷயத்தையுமறியாதவரும், சடாரே:—நம்மாழ்வாருடைய (திவ்ய ஸூக்திகளாகிய,) உபநிஷதாம்—திவ்யப்ரபந்தங்களை, உபகானமாத்ர போக:—இசைபாடுவது ஒன்றையே பேரின்பமாகக் கொண்டவரும், குணவசாத்அபி ச—குணமடியாகவும், ததேகசேஷீ—அந்த நம்மாழ்வாரொருவரையே தமக்கு சேஷியாகக்கொண்டவருமான, மதுரகவி:—மதுரகவியாழ்வார், மம ஹ்ருதயே—என் நெஞ்சில், ஆவிரஸ்து—ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:— (அவிதிதவிஷயாந்தரச்சடாரே ரித்யாதி) இதில் "வேறொன்றும் நானறியேன்" என்று ஆழ்வாரையொழிந்த விஷயங்களில் அவிதிதராயிருப்பாராய், சடகோபனென்னும் திருநாமத்தையுடையரான நம்மாழ்வாருடைய அநுபவ பரீவாஹரூபமான திருவாய்மொழியின் காநமே போகமாயிருக்குமவ

ரய அவனுளிருமெ நிலைத்த அநுசந்திமேறும் லாகவல்ய குணநகரும் நேரறு, அவனாகிய தமவயடிமைகொளும் மேலவியெனறுதிட்ட மதுரகவிகளதாம் சீலயுண்டாமடி. என னுறாகயாகதிலே ஸாபரதிவடிதாகக கடவரெனகிறது.

(அவிதிதவிஷயாகத) ஆழவாரைபொழிக விஷயங்களிலே வயுதபததிபணணி அறியவெனகிறது. ‡ 'சிகைதமறமொன்றினை திறத்தகலா" §"மறமெநனறிகைதாளுவே" 1"भावो नान्यत्र गच्छति" (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி) எனனகடவதிறே. இங்கு விஷயாகுதல் கனாகிறது பாட்டுக்கேட்கு மிடமான பரவிஷயம், கூப்பிடுகேட்கு மிடமான வயூஹவிஷயம், குதிதவிடமான விபவவிஷயம், வரிதவிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம்; எலலாம வகுத்தவிடமான ஆழவாரேயாகையாலே மற்றொரு விஷயங்களையும அறியதேனிருப்பர்.

2"माता पिता"(மாதாபிதா) /"அன்னையுமத்தனும்" 2"सर्वं यदेव" (ஸாவமயதேவ) எனகிறபடியே விஷய ஸகலமும் சடகோபா னாய் சொனறுதிவிட்டு தந்தங்களை அறியாதவரெனறுமாம். ஆழ்வார், |"எலலாம் கணணன" என்றிருந்தாப்போலே.

‡"கோவிலவினை செயவெலலாம் தொழுமவருந்தம் கோயிலை தொண்ட குடக்கூத்தவமமானனோயில தொண்டானதிறேம் மெனனெஞ்சகம்" என்றும், ‡"மொய்த்தேதிகைமோது தண் பாறண்டுணை, வைததேய சுடர்ப்பாமபணியம்பாரிலே வைததேனை மதியாவ" எனகையாலே, †"அவன் கீடாதும் எனனெஞ்சகலான்' என்றும், /"உருபினி கண்மைவணி செதேந்தாள புனைநதான எனறு செப்போது மெனனெஞ்சம திதிப்பவனோ பிறக்கின்ற பிரான்" என்றும், "கனைகள ஸெவததிலபடியே, r"ஒருவனடியேனுள்ளான்" என்றும், 8"திருப்பேர் நகரான திருமாலிருஞ்சோலை பொருப்பேயுறைகின்ற பிரானின்றுவந்து

† திருவாய 7-10-10. § அமல 10. / கண்ணி-4. | திருவாய் 6 7-1.
§ திருவாய் 8-6-5. ‡ திருவாய் 8 7-10. † பெரியதிருவ-85.
/ திருவாய 7-10-4. r திருவாய 8-8-1. 8 6-10-8.

இருப்பினைப்பிறன்னெருக் கிறைப்படுத்தான்" என்றும், §"வினையேன் நிருபாய்" என்றிவைதாம் "எனதாவியுள்கீறாய்" என்றும், ‡"தேவர்கோலத் தொடுமொருவன்" என்ற தெய்வ வருகிலே இவர்க்கு எல்லா முண்டாகையாலேயப்பது கரிய கோலத்திருவுருக் காணப்பெற்றது.

"அவிதிதவிஷயாந்தரசடாரேர்" என்கையாலே சடாரியைக் காட்டிலும் அதிசயமிருப்பதனை அறவிஷயங்களை யுடையவரென் கிறது. அதாவது ஆழ்வார்க்குமுது இதரதெய்வதனைகயம் வந்தது; இவர்க்குமுது கழிபெருந்தெய்வமாய், அருகேவருவனையோனை கண்ணனை பெருந்தேவியோபாதது. "உடுமையார் ஒன்றிய பெருமாளை னெனைபாணில் நனனி" என்றுரிக்கு †"உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள்" ||"ஒருமாதெய்வம் மற்றுடைய மோமே" "தேவுமற்றறியேன்" என்றுமது இவர்கள் பேச்சிருப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வயாவந்தாரபிருக்கிறவர்.

"உபநிஷதாமுபகானமாத்ரபோக:" என்கையாலே வேத காட்டிலவலிவர்க்கு சடகோபன் சடகோபன் *மொழிப்பட்டோடும் கவியமுதமான *வாழிநின்சைவேதங்களை, *பண்ணார் பாடலின் கவிகளாய், "பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே" நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன் மேவினேன் பொன்னடி மெய்ம்மையே" என்றிருக்கை யென்றபடி. இதனால், அவரோபாதி அநாஸ்வாத்யமுடையதொ வெறுத்தசெயமென்றுபத்து இவரிருப்பது.

"அவிதிதவிஷயாந்தரச்சடாரே." என்று ஸ்லோகபூர்வத்துக்கு மான தாஸ்யமசொலலித்து. "அபிசகுணவசாத்ததேகசேஷீ" என்று குணகிருத்தாஸ்யமும் உண்டென்கிறது. (அபிச, மேலச் சொன்ன அனன்யார்ஹத்வமே, குணவசாத் தமமை யெழுதிக் கொள்ளுகையாலே "ததேகசேஷீ" என்கிறது "குணவசாத்" என்று நம்பியார்த்தமே பகுகாமியாய் கிடக்கிறது.

§ திருவாய் 4-9-5. ‡ திருவாய் 5-1-9. † திருவாய் 4-6-10.
|| திருவாசி-7.

"ஆதலால், அன்னையாய்த்தனையென்னையாண்டிடும் தன்மையான சடகோபனென்னம்பியே" என்றும், "பயனன்றாகிலும் பாங்கல ராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்வான், குயில நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி" என்றும் அருளிச்செய்த வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் பூர்த்தியாலும். *குணாதாத்யமபாகத ராய தத்கைங்கர்ய விருப்பமாயது.

ஸ்வரூபத்தாலே மதுரகவிகள் "அன்னைக்குமுழுதுமுறையென்னு ருசிகே" என்னும்படியான வாத்ஸல்யத்தையுடையவர். (பகவத்விஷயத்தில்) மதுரகவிகள் கிட்டுகையை அபேக்ஷிக்கிற வேண்டியவல்லவே. அவதாரத்தைப் பட்டோலைகொண்ட நீலோபாடே (ஆசிரமத்து) ஆவிர்ப்பவிக்கப்பட்டவர்; பகவதிச்சையால் பண்ணப்பட்டவர். இதனால் அநுகூலரான ஆசார்யபாதத்தார் ஆதரணீயரென்று மர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

2. வேறொன்றும் நானறியேன் வேதந் தமிழ்செய்த
மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர்—ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென் றேத்தும் மதுரகவி யாரெம்மை
ஆள்வா ரவரே யரண்.

பதவுரை.—வேறு ஒன்றும் நான் அறியேன்—"(நம்மாழ்வார் தவிர) வேறொருபொருளும் நான் அறியமாட்டேன்; வேதம் தமிழ் செய்த—வேதார்த்தங்களைத் தமிழாக அருளிச்செய்த, மாறன்—மாறனென்னும் நாமத்தையுடையவரும், வண் குருகூர் ஏறு—அழகிய திருக்குருகூர் நகர்க்குத்தலைவருமான, சடகோபன்—நம்மாழ்வார், எங்கள் வாழ்வு ஆம் என்று எமக்கு உஜ்ஜீவநரானவர்" என்று, ஏத்தும்—ஸ்தோத்திரஞ் செய்தருளின, மதுரகவியார்—மதுரகவியாழ்வார், எம்மை ஆள்வார்—எம்மை ஆளபவர்; அவரே—அந்த மதுரகவிகளே, அரண்—(பரமாத்மலத்துக்கு) காவலாயிருப்பவர்,

அவ:—(வேறொன்றும் நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழியத் தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள் நமக்கு ஸ்வாமியும் ரக்ஷகரு மென்கிறது.

வ்யா:— 'வேறொன்றும் நானறியேன், வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியார் எம்மையாள்வார்' என்னுமளவும் மதுரகவி சொல்லை உதாஹரித்துச் சொல்லிற்று; மேல் எம்மையாள்வாரை நமக்கு ஶேஷியும் ஶரண்யருமென்கிறது.

"தேவுமற்றறியேன்" என்றதை "வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்" என்றது. "காரிமாறப்பிரான்" "சடகோபனென்னம்பி" என்றதை "மாறன் சடகோபன்" என்றது "பெரியவண் குருகூர் நகர்நம்பிக்காளுரியனடியேன் பெற்றநன்மையே" என்றதை "வண்குருகூரேறெங்கள்வாழ்வாம்" என்றது. "எழுமையுமெம்பிரான் நின்று தன்புகழேத்த வருளினான்" என்றதை "ஏறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியார்" என்றது "என்னையாண்டிடும் தன்மையான்" என்றதை "எம்மையாள்வார்" என்கிறது. அவரை யாளுகிறவர் ஆழ்வார்; நம்மையாளுகிறவர் இவர். அவரே, அரண் - ரக்ஷை. "சரண்" என்று பாடமான போதும் ரக்ஷையென்றே அர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாம் ஆழ்வாரேயானாப்போலே நமக்கு எல்லாம் மதுரகவிகளென்கிறது.

பிள்ளைலோகம் ஜீயருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

ஆத்மாவுக்கு உத்தமம் மத்யமம் அதமமென்ற புருஷார்த்தங்களாவன ஈச்வரேச்வர ததீயர்கள். அவற்றில் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களாலே பரக்ஷித்வம் அதமபுருஷார்த்தம். ஆர்மமாநுஷ்டி பாவவிகாரரஹிதமாய் நிரதிசயாநந்தரூபமாயிருந்ததேயாகிலும் பகவதேகாந்தமான கல்யாணகுணவைதர்யத்தாலே தெரியாத அளவில்லாச் சிற்றின்பமான ஆத்மாநுபவம் மத்யமபுருஷார்த்தம்.

ஸர்வேச்வரன் புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தில் கரும்பு தின்பார் வேர்ப்பற்றையும் நுனியையும் கழித்து நடுவைக் கொள்ளுமாபோலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை யொழிய க்ருஷ்ணாவதாரமே புருஷார்த்தமாகவும், அதிலே கம்ஸவதத்துக்குப் பின்பாகக்கழித்து முன்பு வெண்ணெய் களவு கண்டு யசோதைப்பிராட்டியார்கையாலே கட்டுண்டு அவனுக்கஞ்சினவ அவன் தன்னையுடைய க்ருஷ்ணனே உபாயமும் உபேயமும் விரோதி நிரஸனம் பண்ணுவானும் மற்றுமெல்லாமென்றும் அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிகளிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே இவ்வாத்மாவுக்கு ஈத்ருசந்ம நிரதிசய புருஷார்த்த பூதருமென்றும் ஆழ்வார் நிர்ணயித்தார்.

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் ஸ்ரீசடகோபாழ்வாரைப்போலே அந்யசேஷபூர்வ பக்ஷமாகில், எம்பெருமான் பக்கலிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலும் ஆழ்வார் பண்ணினதையெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளிலேயாக அருளிச்செய்த அதனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

ஈச்வரன் முதலாக வகைப்பதார்த்தங்களையும் விசேஷ ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களையிலே நிஷ்டராகவே ருசிகளை ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய் உத்தம பதார்த்த லக்ஷணமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராக ஆழ்வார்கள். இப்பதார்த்தத்திலெல்லாமான கதிய போகத்திலே நிஷ்டர் சரிமதாக்கினார். இதனால் இவர் வாதயந்திவெண்ணெய்; ஆழ்வாரை, பொய்கின்ற ஞானம் தடங்கி அவரைத் ஸ்வீபெறவுளவும் செல்ல அருளாதிர்த்த விடத்தில், அவர் மனத உத்தேச்யமாகத் திருவாய்மொழியிலே பயின்றுஞ்சொலி நெடுமாறடிமையிலே புருஷார்த்த காஷ்டையாக ததீயசேஷத்வத்தையே அறுதியிடுகையாலே அவருடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தையே பற்றுகிறார் இவர்.

இதுதான் ஸ்ரீராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்னாழ்வான் பக்கலிலே காணலாம். 3 "वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः" (வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு) என்கிறபடியே வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாகப் பிறந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் தாத்பர்யார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் எல்லாரும் சாஸ்த்ரார்த்தத்தை யநுஷ்டித்துக் காட்டினார்கள்.

"ஒருவனை சொல்லிற்று ஒருவனை செய்யக்கடவன்" என்கிற தர்மம் சேரச் சூழ்ந்து கிடக்கையாலே பித்ருவசன பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமான்யதர்மத்தை அநுஷ்டித்தார் பெருமாள் 4 "पितुर्वचननिर्देशात्" (பித்ருர்வசந நிர்தேசாத்) 5 "अगस्त्यवचनात्" (அகஸ்த்யவசநாத்) 6 "सुग्रीववचनात्" (ஸுக்ரீவவசநாத்) 7 "समुद्रवचनात्" (ஸமுத்ரவசநாத்) என்கிற இவருடைய அநுஷ்டானங்கள்.

"சேஷபூதன் சேஷியைக் குறித்து கிஞ்சித்கரிக்கக்கடவன்" என்கிற விசேஷதர்மத்தை யநுஷ்டித்தார் இளைய பெருமாள் 8 "कुरुष्व मामनुचरं" (குருஷ்வமாமநுசரம்) 9 "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிற இவருடைய அநுஷ்டானம்.

10 "राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरं। प्रतिजानामि ते वीर माभूवं वीरलोकभाक्" (ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாகரம் ப்ரதிஜாநாமிதேவீர மாபூவம்வீரலோகபாக்) [ராஜ்யஞ்சதவ ரக்ஷேயம்] 11 "रक्ष धर्मेण बलेन" (ரக்ஷ தர்மேண பலேந) என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கின்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன் என்கிறது [illegible] [அஹம் வேலேவ ஸாகரம்] கடலுக்குக்கரை மோக்ஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதிறே கடல். அப்படியே நீ [illegible], உம்மாலெல்லை [illegible]. [ப்ரதிஜாநாமி] நான் இப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன். [தேவீர] ஒரு கோழை முன்னே போ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அதனைத் தலைக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளை தம்முடைய உம்முடைய திருமுன்பேயன்றோ? [மாபூவம்] இப்படி செய்திலேனாகில் உம்முடைய ஸந்நிதியில் வர்த்திக்கப் பெறுமதாழிலை வர்த்திக்கில் உம்முடைய ஸாயுஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறாதவனாகிறேன். [வீரலோகபாக] உம்மை முடிசூடி அநுபவிக்கப் பார்த்து அதுபெறுமதேபோலே சக்ரவர்த்திபுக்க லோகம் புகுகிறேனாகிறபடியே கைங்கர்யத்தடிமை செய்கையன்றிக்கே, மோக்ஷ புருஷார்த்தமடிமை செய்யக்கடவதென்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்.

அப்படியிருக்கிற இவனையல்ல ததியாதேயிருக்கையாலே பகவச்சேஷத்வ காஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான். 12 "गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदानघः। शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः॥" (கச்சதாமாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: | ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்நோ நீத:ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:)

"கச்சதா" என்கிற வர்த்தமான நிர்தேசத்தாலே தனக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டாயாதல், பூர்வஜனத்திலே போதுகைக்கு நினைவுண்டாயாதலின்றியே அவனைப்பொழிய ஜீவிக்க

மாட்டாமையாலே போனவனைக் [சத்ருக்நம்] புகழ்ச்சித்து அழைத்துக்கொண்டு அவ்வயோத்யையிலே போகத்தொடங்க அவனுக்கு இவனுக்கு அனைவரின் ... உகந்தோமாய்ப் போனானென்கை. [பரதேந] 13 "भरत इति राज्यस्य भरणात्" (பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்) என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தியும் ... பரு மாறும் ராஜ்யத்தைப் பொகடப்போய், இளையபெருமாளும் அடிமை செய்யப்பெறாமையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் தம் தமையனுடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகத் ... தனை வழித்துக் கொண்டிருந்தானென்கை.

[ஸஹ] இவனும் ராஜபுத்ரனாய் சக்ரவர்த்திக்கு முதலா யிருக்கச் செய்தே முறைமையாலே போகப்பெறாதே, அவன்போனாலே தனக்கு முறைமையாகப் போனானென்கை. [அநக:] அகிலேசனாய இதுக்கெல்லாம் பாபத்தைத் தமப்பெற்றும் கலியாய் இருக்கையாலே பாபமேசமுமில்லாதவனென்கிறது. ஸமபதியைப் பாபமென்னப்போமோவென்னில், பாபத்தில் புண்ய மும்ருந்திருக்க மோக்ஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும் 14 "पुण्यपापे विधूय" (புண்யபாபே விதூய) என்றுகொண்டு பாப மென்பதையே சொல்லக்கண்டது. ஆகையாலே பாரதந்த்ர்யம் ஒழிந்த தேசத்துக்கு விரோதியாகையாலே ஸமபதியும் பாபமாயிற்று.

[சத்ருக்ந:] பிறருடைய ஸேவைபோக்கப் பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துவித்த வஸிஷ்ட பகவானை பெருமாளைக் கண்டாலும் அழகாலே தவுகளைல்லவெனவ நோற்றிருக்கையாலே ராம னென்றும், இளையபெருமாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிரூபகமாகத் தோற்றுகையாலே லக்ஷ்மணனென்றும், 13 "भरत इति राज्यस्य भरणात्" (பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்) என்று தோற்றுகை யாலே ஸ்ரீபரதாழ்வானென்றும் திருநாமம் சாத்தி, இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டே சத்ருக்நனென்னும்படி யிருக்கையாலே சத்ருக்நனென்று திருநாமம் சாத்தினான்.

[நியத சத்ருக்ந] பாஹ்ய சத்ருக்களை வென்றிக்கே ஆந்தர சத்ருவான இந்த்ரியங்களையும் ஜயித்திருக்குமவனென்கை. இந்த்ரிய ஜயத்துக்கு எல்லை ஏவ்வளவென்னில், 15 "पुमां दृष्टिचित्तापहारिणं"

(ப்ரஸாம் த்ராங்கிசிரதாபஹாரிணம்) என்ற ஸம்ஸாரதாபத்தை தீர்க்கும் தவக்குணத்தை, அதாவது பெருமாளைப்போலே போதுமதனையும்படியன்றிகே அவனுக்கு வீடுமென்று பொருளை.

[ரீத] ஸ்ரீராமன் போல போது உடையான் மறவென்று கொண்டுபோம்போலே அவனாக்கண்டுபோகப் போனான். தாவ ஸதாகது தாவமர்க்தர்களோடே ஸம்போகம் உபயதியுட்ட மாயிருந்தார் அதுபோலன்றிகே ஜாநிதகைகளோபாதி போனான். [பரித்யஜ்ய] ''தாமைமயிலே தடிபோக்கடவன்' என்ற முறையாலே போனானல்லன். 9 "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்ற இளையபெருமாளைப்போலே ஸர்வாவஸ்தைகளும் வனத்திலே செய்யவாமென்று பரிந்துக்கொண்டு பரிதபேசித்துப்ப போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பரதாழ்வானுக்கு, ஸ்வாதீட்டசோறுதைப பகிர்ந்துண்பாரோபாதி நாக (ஐ) ஸிவாயிதேவிருப்பது

பாவகார், ''அக'' "நித்யாநந்தக:" என்றவிருக்கு பரமேவாகச் சொற்கட்டிலே "ஸ்ரீமதுரகவாழ்வான் பெருமாளுக்கு எல்லனுடைய அவனைப்பல்லது அறியாத ஸ்ரீபாதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்" என்று நஞ்சீயர் இதிலே பரமேகாதிக(ம்) மாறுதல் சொல்லும் மிகப்பெலாம் பொருந்துமிறே. ''அக'' "நித்யமதுக்க" என்று பரவுகத்வத்தாலும் போக்யதையாலும் அவனைப்பற்றினானெனவுமாம். இப்படி இவனைப்போலே இருப்பாரொருவர் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனி தநீயர் உதத்தேசப்ரேணுமிடத்தில் முதலடியிலே அஜ்ருநதன்பாதரத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டியும், இவன் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்து, குறைநாதனத்தாலல்லது செல்லாதபடியானால் 16 "बोधयन्तः परस्परं" (போதயந்த: பரஸ்பரம்) என்கிறபடியே போதுபோகதுக்கு உசாத்துணையாயும், ப்ராபதிக்கையில் வருதால 17 "यत्र पूर्वे साध्यास्सन्ति देवाः" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ ஸந்திதேவா:) என்கிறபடியே ஸாதயவிலருதிருபத்தாலும் புருஷாசபாவத்தாலும் உதத்தேசயரானவர்கள். இப்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் தநீயரே உதத்தேசபரென்று அதவலித்துத் தமக்கு உபகாரகரான ஆழ்வார்தமமையே பற்றுகிறார். கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு மூத்திற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்குப்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை.

18 "त्रैगुण्यविषया वेदाः" (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா) என்கிறபடியே ஐச்வர்யாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிற வேதமர்யாதையிலே நின்றால் சிலரை.

அதாவது – வேதோபப்ருஹ்மண முகத்தாலே சேதநருடைய குணாநுகுணமாக ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களையும், பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தையும் உபதேசித்தவை.

19 "प्राजापत्यं गृहस्थानां ब्राह्मं सन्यासिनां स्मृतं" (ப்ராஜாபத்யம

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தின் அரும்பதவுரை

அவதாரிகை

திருமந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான இவ்வர்த்தங்களை வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே "வேதத்துக்கோமென்னுமது போலுள்ளதுக்கெல்லாம் சுருக்கான திருவல்லாண்டுக்கும் "மதிமாசம் பதம்போல் சேர்ந்த மதுரகவி செய்கலைக்கது, தர்மார்த்த பதார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்களை அறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அதில் மத்யம பதார்த்த நிஷ்டா ப்ரதிபாதகமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பின் பொருளை அறிவிக்கின்றார், வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்யவே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் அர்த்தஸித்தமாகையாலே ப்ரதமம் வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். (த்ரைகுண்யேத்யாதி)-(இருபாரோணுவராய்த்து ஸ்ரீமதுரகவிகள்) என்னுமளவும். 'இனி' இத்யாதி வாக்யங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமென்று கண்டுகொள்வது.

அதில் வக்த்ரு வைலக்ஷண்ய ஸாத்யார்த்தமாக குவிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்குமுள்ள நெடுவாசியை உபபாதிக்கிறார். (த்ரைகுண்யேத்யாதி).

க்ருஹஸ்தாநாம் ப்ராஜாபத்யம் ஸ்தாநம் ஸ்ம்ருதம்) என்று தொடங்கி கேவலசாமர்த்யலக்ஷணங்களையும் ஐச்வர்யத்தையும் சொல்லி, 19 "योगिनाममृतं स्थानं स्वात्मसन्तोषकारिणाम् " (யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷ காரிணாம்) என்று கைவல்யத்தையும் அதன் பரப்பையும் உபதேசித்து 19 "एकान्तिनस्सदा ब्रह्मध्यायिनो योगिनो हि ये। तेषां तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः॥" (ஏகாந்திநஸ்ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய:) என்று நித்யஸூரிகளோடு பகவத்ப்ராப்தியை உபதேசிக்கின்றார் ஸ்ரீபராசரபகவான்.

இனி சிஷ்யனின் கேட்டில ஆழ்வார்களுக்கும் தெரிவிக்கவேண்டு மென்பதேதென்னில், வேதார்த்தமாய் உதகமயமான ப்ரத்யக்ஷமான பகவத் ப்ராப்தியிலே கேட்டகச், பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்படி நிரூப ஸௌலப்யமான ஐச்வர்யாதிகளோடு கூட ஜ்யமாக உபதேசிக்குமவர்களிறே இவ்வாழ்வார்களுக்கும் மதுரகவியாழ்வாருக்கும் தெரிவிக்கவேண்டு; என்னென்னில், இவ்விஷயங்கள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திலுடைய காலமுடையார் ததீயசேஷத்வத்தளவிலே ஊன்றினார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

---

20 "त्रयो गुणाः त्रैगुण्यम् सत्त्वरजस्तमांसि। सत्त्वरजस्तमःप्रचुराः पुरुषाः त्रैगुण्यशब्देनोच्यन्ते। तद्विषया वेदाः" (த்ரயோ குணா: த்ரைகுண்யம் ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி। ஸத்வரஜஸ்தம:ப்ரசுரா: புருஷா: த்ரைகுண்ய ஶப்தேநோச்யந்தே। தத்விஷயா வேதா:) என்கிற பாஷ்யம். இதனை உட்கொண்டு (உதாஹரணம் விதிக்கிற) எழுகிறது.

மேலுள்ள விவரணம் (அதாகிறது இத்யாதி). இப்படி உபதேசித்தார் களோவென்ன, …களில் தலையான ஸ்ரீபராசரபகவான் தானே சொன்னு னென்று காட்டுகிறார்,— (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) ப்ராஜாபத்யம்—ப்ரஜாபதி லோகம் (ப்ரதமம்) ப்ரஹ்மலோகம்.

''ஏகமேவம்' ''அமைக்குலம்' என்கிற பாடல்களையும், 'ஒருநாயகம்' முதலான திருவாய்மொழிகளையும் நோக்கி வசிப்பை உபபாதிக்கிறார். (வேதநாத்யாயமித்யாதி). ஆழ்வார்களிலும் இவருக்குண்டான தன்னேற்றம் காட்டுகிறார் (தேவமற்றறியேனித்யாதி). (ததீயசேஷத்வத்தளவிலே) ததீயசேஷத்வ மாத்ரத்திலே.

இவ்வர்த்தம் இவரைப்பற்ற வந்தபடி யென்னென்னில், ஆழ்வார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா 'அழுக்குடம்பும்' என்னுமவற்றைச் சொல்லுகையாலிந்த விடத்தில் ஆழ்வார் தமக்குப் புருஷார்த்த காஷ்டையாக அபிமதமான ததீய சேஷத்வத்தைப் பற்றினார் "ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதாநாம் அர்த்தமே ஸாத்விகர்களுக்குப் பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமிடம் மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றே.

ஸ்ரீபீஷ்மர்பக்கலிலே ஸகலதர்மங்களையும் குறைவறக்கேட்ட தர்மபுத்ரன் "இவற்றுக்கு உத்தேச்யமாக ஸ்வீகரித்த தர்மங்களில் நமக்கு உத்தேச்யம்" என்று கேட்க, 21 "को धर्मः सर्वधर्माणां भवतः परमो मतः" (கோதர்மஸ்ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:) என்றுகேட்க 22 "एष मे सर्वधर्माणां धर्मोऽधिकतमो मतः" (ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோ மத:) என்று தனக்குடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை உபதேசித்தாரிறே. தர்ப்புரத்தேவியாரை "பரமன பரம்பல்யத்தாலேயோ 'எம்பெருமானே ஆசாபலீயன' என்று நீங்கள் பற்றிற்று" என்ன, "அதுவொன்று மன்று; எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை ஆச்ரயித்தாராகில அதுவே எங்களுக்கும் ஆச்ரயணீய வஸ்து வாகக்கடவது" என்றுள. அந்த ந்யாயத்தாலே ஆழ்வார் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ததீயசேஷத்வத்தையே இவரும் தமக்குப் புருஷார்த்தமாக அறுதியிட்டார்.

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல். (ததீயசேஷத்வத்தை) என்ற அந்தரம் "மதுரகவிகள்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வாருக்கு அபிமத மாகுல் இவர்க்கு அத்தைப்பற்றும் வேறுபாடில்லை (ஆசார்யேத்யாதி).

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொன்னப்ரகாரமே தென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீபீஷ்மரித்யாதி) "ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமதுக்கு ஸமார்த்தமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய் கிறார் (தர்ப்புரத்தேவியார்க்யாதி) (தர்ப்புரத்தேவியார்) ராஜபத்நி (காடிச் சால்மூலை)' சாக்கடைநீக்கது, அவ்விடத்துக்கு தேவதைதருகரன். அவரை இப்படிச்சொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தை ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அந்த ந்யாயத்தாலே இத்யாதி).

இதனால் ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பக்கலிலே அநுஷ்டாநபர்யவஸாநம் காட்டப்பட்டது என்றே யென்னில், 3 "वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः" (வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:) என்கிறபடியே வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராமாயண புருஷர்கள் எல்லாரும் தர்மஜ்ஞதாபரார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே எல்லாரும் எல்லார்க்கும் அநுஷ்டித்துக் காட்டினார்கள் 23 "कर्ता कारयिता च सः" (கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:) என்கிறபடியே அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக "ஒருவன் சொல்லிறதை ஒருவன் செய்யக்கடவன்" என்கிறமுறை சேர அறிந்து இடக்கை யாலேயிருக்கச் சரிபாலனை இன்னே மரியாதைகளை அநுஷ்டித்தார் பெருமாள், 4 "पितुर्वचननिर्देशात्" (பித்ருவசந நிர்தேசாத்) 5 "अगस्त्यवचनात्" (அகஸ்த்ய வசநாத்) 6 "सुग्रीववचनात्" (ஸுக்ரீவ வசநாத்) என்கிற இவையுடைமை.

"ஸ்ரீபரதர் ஸேஷிக்குத் தீர்த்த ஸேஷபூதன் இஞ்சித்தகித மாத்ரமே உணருமவன்" என்கிற விசேஷதாமத்தை அநுஷ்

3 ப்ரமாணமுகத்தாலும் இதிஹாஸமுகத்தாலும் ஸித்தித்த அர்த்தத்தின் அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் (இத்யாதிநயாதி). அநுஷ்டாந ஸேஷம் என்றது பலவாயிலி, இதனால் செய்ததொத்தனபடி. ப்ரகாரமான அநுஷ்டாநத்தை உபாதேயமானபடி என்னென்ன, (வேதோப ப்ருஹ்மணார்த்தாயாதி). தர்மஜ்ஞதாபரார்த்தம் நால்வரும் அவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானதும் உபாதேயமென்று வந்தது. (தௌருதலவென பரபு—வாசமீதி. அகாரஜயதக்ரவிபயித்தான்) மற்று ஆள்பரிபடியுமன்றிக்கே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அநுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே இதுவே பரம தர்மம் என்று நனிசெய்யத் தருவென்னப்பறதிக காரதம்யம் காட்டுகைக்காக, ப்ராப்தரும் கதநாதிக பெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்சம் இவனெதென் கிறார் (கர்த்தாவித்யாதி). (மூன்று) மர்யாதை. அநுஷ்டித்தா ரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பித்ருவசநேத்யாதி). ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுவார் (ஸ்ரீபாதிநேதயாதி).

இளையபெருமாள் வந்ததுமைக் காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு வைலக்ஷண்யம் காட்டுவாராக, இளையபெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி).

டிகைச இளையபெருமாள். 8 "कुरुष्व मामनुचरं" (குருஷ்வ மாமநுசரம்) 9 "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) 25 "स भ्रातुः" (ஸப்ராதுः) இத்யாதி

10 "राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरम्। प्रतिजानामि ते वीर माभूवं वीरलोकभाक्" (ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாகரம் ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மாபூவம் வீரலோகபாக்) என்றபடியே கிரமப்ராப்தமான அடிமை செய்கைக்கீடான பேரருளைக் கொண்டருளி என்றதற்கு பிராட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான், தன் செல்வத்தைப் பார்த்தே சேஷியுடைய ஐச்வர்யத்தைப் பார்த்து 25 "आरोह रथं हयः" (ஆரோஹ ரதம் ஹய:) என்று ப்ரீதிபேசிட மீண்டானிறே.

[ராஜ்யஞ்சதவரக்ஷேயம்] 11 "रक्ष धर्मेण बलेन" (ரக்ஷ தர்மேண பலேந) என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை என்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்குத்தகாதபடி ஸ்வரூபமானவையும் உபாயமல்லவில்லை வீர வொண்ணாதுகாணும். [அதர வேலேவஸாகரம்] கடலுக்குக்கரை

பரதிக க்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யானம் (ராஜ்யமித்யாதி). சாரத்தை அநுகதமுச்சயமாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிஜ்ஞாதாத்). "தவராஜ்யமுரக்ஷேயம்" என்கையாலே சேஷத்வம் தோள்புகை யாலே சேஷூப்ரு ன் நீ என்னை ரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிற சங்கையிலே "ரக்ஷேயம்" என்கிற லிங்கை ஆவச்யக கார்யகர ப்ரவர்த்தந நிமந்தரணத்திலேயாகவி அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கியாதி). (வீற வொண்ணாது) அதிக்ரமிக்கவொண்ணாது. ரக்ஷியாதே போகேனென்கை. இதுக்கு பகதிபரமான த்ருஷ்டாந்தத்தைப் பாவமருளிச்செய்கிறார் (கடலுக்கித்யாதி வாக்யத்வயமும்).

"ராம" என்னாதே, "வீர" என்றதுக்கு ப்ரதிஜ்ஞா நிர்வஹணம் பண்ணவல்லோனென்கிற சங்கா பரிஹார பரமாகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒரு கோழையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (கோழை) அசக்தன். இப்படி சக்ரவர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவில்லையோ என்கிற சங்கைக்கு உத்தரமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே), இதில் "நோசேதமாபூவம்" என்று கூட்டி அந்த

யதாவித்து அமுதத்து தலைவரைக் கேட்கவே போகிருக்கேசுவதை யுடையதாத்; இவையும் அவனுக்கேசுடையபோதெனென்கை.

[பாசுரம்] சக்ரவர்த்தியுந்தான், பெருமானை ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் "அடிக்கடிமை செய்ய வேணும்" என்றேல், பரதாழ்வானும் "திருவடிகளின் கீழே" என்றிருக்க, தனியிலே "ராஜ்யத்தை பரிக்கவேணும்" என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் திருவுள்ளம் காத்திருப்பு. 18 "भरत इति राज्यस्य भरणात्" (பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்) என்று அவர் ஸ்ரீமான்கள். [கை] இவரும் ராஜ்யபரதகனைக் கஷ்டமாக பெருமுறையிருக்கால் பிரிந்து முறையாகவிட்டுப் போகப் பாரமயிருக்க, அவரைப்போலத்தோ முறைக்காகமாகப்போரு வென்பர், "கச்சகா" என்றதிலே அர்த்தவிசேஷமுண்டோ? "கதா" என்றதிலன்னைவில், அந்த மமதா நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று, இந்த அநுக்ராஹ்யமான அஹங்கார நிவ்ருத்தி யைச்சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை. மேலுக்குல விரோதிவிக்கிற இரண்டும்.

வெளுத்து திரும்பி காமநுணிச்செய்குத்து எம்பெருமான் காட்டு இருர் (பரத இத்யாதி)

ப்ரகாரதுவேஷ வருகிற காலபேத சங்கையைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு சாத்துக (இருவருதியாதி). பாரதந்த்ர்யத்தாலே போரு னெனவும் 26"पुत्ये जानन्तु भरतः" (புத்யே ஜானந்து பரத) 27"सापे आतस्तु र्मामित्रिः" (ஸாபே ஆதஸ்து ஸௌமித்ரி) என்றவிசேஷணத்தை யிட்டுக்கொண்டு கவதாபேதம்) என்றது. இப்பாரதந்த்ர்யம் "கச்சதா" என்கிற விடத்திலே தானே சொல்லலாமேயென்று சங்கித்து கோபனி வ்ருத்தியைத்தாலே பரிஹரிக்கிருர் (கச்சதேத்யாதி). அங்கு மமதா நிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்கார நிவ்ருத்தியாகச் சொல்லுகைக்கு கருத்து மூன்று அஹங்கார நிவ்ருத்தி சொல்லில், தத்கார்யமான மமதாநிவ்ருத்தும் அர்த்தஸித்தமாகையாலே "கதா" என்றதுக்கு பரயோஜனம் அர்த்தமாதென்று கொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னால் போராதோ, அஹங்கார நிவ்ருத்தி சொல்லவேணுமோவென்ன அருளிச் செய்கிருர் (சேஷதவேத்யாதி)

[அங்க] அபமிலைாத்து இருவுகைக்கீர் அமரதை உத்தேசிக்கிறேதிறிது. இவ்விடத்தில அபசாவுரு சமைக்கு இதைப் பாபமெனைப்போபோவெனனில்; பாபத்தில் புண்ய [illegible] சிவுக்க, மோக்ஷசித்திர்த்திபாகையாலே புண்யமும் 28 "अश्व इव रोमाणि विधूय पापं" (அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம்) என்று பாபபர்யாயமாகிறதிறே; ஆகையாலே பரதாநுவருத்திபாகிற உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாகில ராமனைத்தாயத்தில் காம தாழுமதுவும் பாபமாயித்திருக்கிறது. 29 "रामे प्रमादं मा कार्षीः" (ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ:) என்ற ராமாநுவருத்திக்கு இடைச்சலாகச் சொல்லித்திலே ராமனைத்தாபத்தை, பரதாநு வருத்திக்கு இடைச்சலும் ஆண்டிமை சொல்லவேண்டாவிறே

[மோக்ஷக்க] பின்னைத்துடைய ஸந்நிலைபொருட்டாட பார்த்திர திருநாமம் சாத்திக்கிற ஸ்ரீவலிவீடபவானை, பெருமாள்களுடைய அழகாலே துவக்குபலாசக்க தோராழுமைபாலே ராமனைதும்

வ்யப்யமாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸராகத்தனை அநுஸரிக்கிறது கொண்டு விதத்ராகிறர் (அகமில்லாதந்தியாதி). அக்கராத்துக்கு அருளிச் செய்கிறார் (அகமாவதியாதி). அறவக்ர, மதரச ஸித்தத்தில் சொன்ன போந்த பாபராஜுக்கும் வ்ரத்தமன்றோ பூ ப்ரஸங்கிலையை போ வென்ன வருளிசெய்கிறர் (இவ்விடத்தில் விதயாதி). ராமபக்த பரதத்ய யென்னலாயிருக்க, உத்தேச்ய விரோதியாகிய சொல்லைப்போமோ வென்கிற சங்கையை யதுவந்தது சந்தேசந்த யுகேக பரிஹரிக்கிறர். (இதை விதயாதி வாக்யத்தாலே) மென்சதாயத்தல காலத்தாநாகை யே ராமபகதி. இது பரதாநுவருத்துக்கு விரோதமென்றவடத்தைக் கெடுக்க்ஷயத்தாலே ஸாதிக்கிறர் (ராமேயாநாதிதியாத்). (இடைச்சவர்) ப்ரதிபாதகம்.

அபராத விஷயபராவண்யமாகிற அவேதத்தை அராத்யாக துடிப் பிக்கையாலே ஸிதடசத்துடுவைய இத்தரியங்களை அருளிசெய்கி (பாஹ்லவேதயாதி) 30 'शत्रुघ्नशत्रघ्नमचम्' (ஶத்ருக்நராதாதுடு) என்றும், 31 "राममेवानुचिन्तयन्" (ராமமேவ நுசிந்தயந் என்றிருக்க, லௌகிகர்த்தத்தில் துவக்குண்ணுமையைச் சொல்லுக்கு மேற்கொளா அநு ளிச்செய்கிறர் (அகாதிறதயாதி) "பரிகேஷ்காபூர்வம் [illegible]" என்று சொல்லாமல், "பழுதோநீதி என்று பர்தர்த்தியுக ஸந்நிதியர் கீழ்மையும்

இப்படி ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம்பண்ணுகிற ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாரைப்போலே லக்ஷ்மணனையும் திருவடியையும்போலே, இவருடைய கைங்கர்யத்தைக்கண்டு ஸ்ரீமதுரகவிகள் மண்ணுலகுக்குப்படி விருந்தைப்போலே ஸ்ரீமதுரகவிகள் சாதித்தனர்.

[தேவுமற்றறியேன்] பாகவதர்களையே யன்றிக்கே ஆசார்யர்களை இதரர்களையும் ஜீவித்திருக்குமென்கை. அவ்விதரிகளுடைத்தினை வேறு வைலக்ஷண்யமில்; 15 "पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणं" (பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்) என்கிற ராமனையோ தர்மத்திலும் தலைக்குணத்திருக்கை. அதாவது பெருமாளை பற்றுப்போதும், தன்னுடையாமல் பாதம், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே பாதலளிக்கே, தனக்கு உபதேசிக்க இவனுக்கு விஷயமென்று பற்றுகை.

[தேவு] ராஜாக்களை போமபோது உடையான் மற்றொருவரைக் கொண்டுபோமோபாதி அவனைக்கொடுபோகப் போருமென்கை.

சொல்லுகையாலே 32 "स्वतन्त्रः कर्ता" (ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா) என்று பரதந்த்ரனுக்கு வைபரீத்யமும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுக்கு அதிசயித பாரதந்த்ர்யமும் தோற்றுவித்தனாருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களிதயாதி). மேல் அஹங்காரமமகாரமிலாத்தி சொன்னபோதே பாரதந்த்ர்யம் ஸித்த மாகையாலே இப்பதத்துக்கு அதிசயித்பாரதந்த்ர்யமும் விவக்ஷிதமென்று கருத்து.

(உடையான்) அரைப்புடைவையில் சொருகுகிற ஆயுதம் உக்த பாரதந்த்ர்யத்திலெல்லை நிலம்காட்டுவாராக உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப் பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயம் காட்டுகிறார் தரவயத்துக்கித்யாதி. (உபயோகஷ்டம்) என்றது உபயோகமென்றபடி. இத்தால் அவனுடைய தாலல் விடப்போகாதென்கை, "பரிபூர்ணக்ருத" என்றதுக்கு "பரதோபரிபூர்ணக்ருத" என்றும், பரதனுடைய பஹுமதனுய்ப் போருமென்று அர்த்தம் சொல்லுவளில் மேல்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்த்ர்யாதி களுக்கு விருத்தமாகையாலே, 'ஸுவப்ரீதயாபூர்ணக்ருத' என்று விவக்ஷித்து பரிஜனாலே ப்ரேரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஜயேஷ்டாநுவ்ருத்தித்யாதி.) இத்தால் மேல்சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் ஸித்தமென்று கருத்து.

தர்மபுத்ரருக்கு தராபாத்ரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபய
ஸித்தமாயிருக்குமிறே. அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களை
யுடைய போருமை. [பரிதிப்ராந்த] "அபோத சதுக்ஷ கர்ந்த
லை" என்னு போருமைலன். 9 "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம்
கரிஷ்யாமி) என்று சொன்ன இளையபெருமாளைப்போலே, "போனவிடத்
திலே ஸர்வ சேஷவ்ருத்தியும் பண்ணக்கடவோம்" என்று பரிதாபத்தைக்கொண்டு
ப்ரீதிபரிசிதப் போருமை. படைவீட்டிலிருந்தவர்களுக்கு முன்பே
யாகையாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே விசேஷிப்பது.

"ஹீத:" என்கையாலே சோகத்தில் அதிசயமுண்டாயிருக்
கக்கடவது. "பரிதிப்ராந்த:" என்கையாலே ஸ்வரூபானுரூப
மான வ்ருத்தியிலே ஸங்கல்ப பராயணமான தர்மஜ்ஞனுண்டா

"ஹீத" என்று சொல்லிருக்க, "பரிதிப்ராந்த" என்று சொல்
லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹீதஇத்யாதி) (இருக்கக்கடவது)
என்றவந்தரம் "என்றபடி" என்று சேஷம். (இருக்கை) என்றவந்
தரம் "என்றபடி" என்று சேஷம். இதற்கு ப்ரமாணம் (அயோத்
யாதி) மேல் "அங்க" என்றதுக்கு ஸௌந்தர்யத்தில ராமபக்திரவித்
தென்றர்த்தமாகில், இதற்கு ஹேதுவாக "நித்யசத்ருக்ந" என்கதை
யுடகொண்டு இவ்விரண்டாலும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்
வானிடத்தில் போக்யாதிசயம் தோற்ற வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்
இனி இவ்விரண்டு பதத்தாலும் பாவநத்வபோக்யத்வங்கள் பெருமாளிடத்
திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலே தோற்ற அர்த்தாந்தரமருளிச்
செய்கிறார் (அங்க இத்யாதி). அங்கபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வ
ப்ரயுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிற ப்ரீதிரவித்தனென்று தோற்று
கையாலே பரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதிசயம் தோற்றுகிறதென்று
கருத்து. "நித்யசத்ருக்ந" என்று ராமஸௌந்தர்யத்தில் கண்வையாதொ
ழிகையாலே இங்குக் கண்வைத்தவனுக்கு போக்யதாதிசயம் தோற்று
மென்று கருத்து.

"அங்க" என்றதுக்கு 'ராமபக்திரவித' என்றும் "நித்யசத்ருக்ந,"
என்றதுக்கு ராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ?
33 ' कदान्वहं समेष्यामि भरतेन महात्मना। शत्रुघ्नेन च वीरेण त्वया च रघुनन्दन '' (கதா ந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா
ஶத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந) என்கிறபடியே பெருமாளுக்கு
சத்ருக்நனிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே இவருக்கும் அவரிடத்தில

பிரதகை. ‡ "பஷாயங்கிட்ச அவைவளவாய் காண்பேனே" என்கிற அபிப்ராயத்தாலே.

"அங்க" "திருவயோத்ர நகர" என்று பர்வததசகரனும் போகலுதயாதும் அவனே பரதிற்றெனவுமாம். "அங்க" "திருவயோத்ரநகர." என்றுதத ப்ரயோஜந(ஞ)மென்னென்னில், "ஸ்ரீமதுரகவிமுலாரன் பெருமாளுக்கு கலைனபடி. அவ்வளவல்ல நமியாத ஸ்ரீபராதாழ்வாரிடைலத வேரென்றதியாதபடி என்றனே" என்று ஸாரமொருமாரருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜந(ஞ)மாகில சொன்னமிகையெல்லாம் பொருந்துமித. ஆகையப்படி ஸ்ரீமதுரகவிமுலாரனைப்போலே பிரப்பாரெரநவாரயக்கு ஸ்ரீமதுராவினா.

இனி இவர்க்குத் நமியாத்தேசபாரமிடத்தில் பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரத்தில் விஷயீகரிகதுப, தத்விஷயத்திலே இபம்போது அவ

• கண்ணிக்கவேயா நுகையாலே இவ்விரவது பதந்துக்கும பொருள்லாமை யால ப்ரயோஜநமில்லை யென்று முன்புள்ள முதலிகள் கேட்க, அதற்கு எம்பெருமானாருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை இங்கும் அந்த சங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே எழவுதாரகஅருளிச்செய்கிறார் (அங்க என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தாரென்றளவும்). இந்த பரிஹாரத்துக்கு இருவர்க்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானைவிட்டு பகவத் பரிதியுண்டாகிலும் பேரே ராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும், கண்ணையாளென்றும் தாதபர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொருந்துமிறது) என்றது பெருமாளுக்கு நல்லருள் ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லதறியாதிருக்கையாலே "அங்க" "திருவசதநகர" என்று சொன்னமிகையெல்லாம பொருந்துமென்றபடி.

இதநால ஈசவரவிஷயத்தில கண்ணுமிவுறது ருசியுடையாரபிமாநத்திலே யொதுங்கி அவர்திருவடிகளே பராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றத்யவஸித்திருந்தபேர் "நிமிதாரதாகிலும்" என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயராவரென்றதாய்த்து. ஆக இவ்வளவும் வத்ருவைலக்ஷண்யமருளிச் செய்தார்.

இனி வைலக்ஷண்யாநந்தர ததநமுசேரப்ரதிபாதயமைபவத்தையருளிச்செய்கிறார் (இனியிதயாதி), (உததேச்யராமிடத்தில) என்றதுக்கு "அத்ய

காலக்ஷேபிக்கும், குணாநுஸந்தாநத்தாலே செல்லாநிற்கையிலே 16 "बोधयन्तः परस्परं" (போதயந்த: பரஸ்பரம்) என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாகவும், 17 "यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:) என்கிறபடியே ப்ராப்திதசையில் படிந்து அனுபவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படி பஹுமுகமான உபகாரகராலே ஸாமாந்யமாயிருக்கிற நதியே ஒரு தேசமென்று அத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்கு முன்பே அந்தரங்கரான முதலிகளோடே பகவத்விஷயத்திலே கூட்டின மஹோபகாரகரை ஆழ்வார் தம்மையே பற்றுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானாவதாரிகை முற்றிற்று.

வனிதது' என்றதோடே ஸம்பந்தம். (பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரத்திலே) என்றது பகவதாபிமுக்யமுள்ள மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. (தத்விஷயத்திலே இடுபோது) என்றது இவ்விபூதியிலிருக்கும் காலம் (ப்ராப்திதசையில) என்றது மோக்ஷதசையிலென்றபடி.

அவதாரிகை அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கு

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை.

ஸமஸ்தசிதசித்வஸ்துக்களில் பகவத்பரமாய், அந்த பகவத் விஷயத்தை அநுஸந்தாநம் ஸமஸ்தரிகளும் அறியும்படி அவ்வவப்ரபந்த முகங்களாலே உபதேசித்த பராங்குச பரமரிஷிகளுக்கு வாசியுண்டு

இப்படி உபதேசிக்கச்செய்தேயும் 34 "निरस्तातिशय" (நிரஸ்தாதிசய) இத்யாதியாலே பரமபுருஷார்த்தரூபமான பகவத் ப்ராப்தியைச்சொல்லி, 35 "तत्प्राप्तिहेतुर्ज्ञानं च कर्म चोक्तम्" (தத்ப்ராப்திஹேதுர்ஜ்ஞாநஞ்ச கர்மசோக்தம்) என்று தொடங்கி ப்ராப்தியுபாயமான உபாயங்களையும் உபதேசிக்கச் செய்தேயும், காமாதி புருஷார்த்தாந்தரங்களையும் கலந்து கட்டியாக உபதேசித்த அந்தரிஷிகளிற்காட்டில் பகவத் பரமாக ஹேதுகமான மயர்வற மதிநலங்களையுடையருமாய் ப்ரபத்திஸம்பந்த திலும் /"வீடாம் தெளிதருநிலைமை" என்று தொடங்கி †"வீடே பெறலாமே" என்று பரமபுருஷார்த்தத்தையே முதலொடு இறுதி

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானத்தின் அரும்பதவுரை.

அவதாரிகை.

அரும்பதம்.—லக்ஷணலக்ஷ்யமம் அருளிச்செய்லாராய் ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கு முள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸ்தசி சேதநரிதமாதி).

/ திருவாய் 1-8-2. † திருவாய் 10-5-5.

பாகவதபேஷிதம். அதுக்குதாஹரணமாக ||"வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேர்" §"திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித் துய்ம்மினோ" என்று அவன் திருவடிகளைச் சொன்ன முகத்தாலேயாதல், அல்லவென்றிக்கே, ‡"வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்" ,"அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்று அவனுடைய கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்டுப்போந்த நம்மாழ்வாருக்கு செவ்வாசியுண்டு. இப்படி பகவத் விஷயமே புருஷார்த்தமாகத் தங்களென்று பூர்ணோபதேசம் பண்ணின ஆழ்வாரிற்காட்டில் ஆழ்வாரே புருஷார்த்தமுபாயமு அவரைப்பெறுகைக்கு சாதனமும் அவர் திருவடிகளே என்றிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கு செவ்வாசியுண்டு.

§"என்னப்பனில் நண்ணித்தென்குருகூர் நம்பியென்றக் காலண்ணிக்கு மமுதூறுமென்னாவுக்கே" என்றும் ¶"மேவினேன் அவன் பொன்னடி" என்றும் அருளிச்செய்கிறார் இவர். ஆழ்வார் ப்ரதமபர்வத்திலே நின்றவர்; இவர் சரமபர்வத்திலே நின்றவர்; அவர் ஸங்க்ரஹத்திலே அவதாரணத்திலே நின்றார்; இவர் அதினுடைய விவரணத்திலே நின்றார்; அவராழ்வாருக்கு அஸங்க

(பூர்ணோபதேசம்) என்றது—காமாதி புருஷார்த்தாந்தரங்கள் கலசாதே ஈச்வரனே உபாயமென்றும், அவன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும் உபதேசிக்கை.

இவர் ஆழ்வாரையே ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றியிருந்தாரோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனில் நண்ணித்தென்குருகூரென்று தொடங்கி). ஆழ்வாரிற்காட்டில் மதுரகவிகளுக்கு செவ்வாசியுண்டென்னு மதை விவரிக்கிறார் (ஆழ்வார் ப்ரதமபர்வத்திலே நின்றவரென்று தொடங்கி). இருவர் நிஷ்டையும் எத்தைப்பற்றிவருகிறதென்ன அருளுகிறார் (அவர் ஸங்க்ரஹேத்யாதி). (அவதாரணம்) உகாரம். (விவரணம்) நமஸ்ஸு. பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருப்பாருடைய ஆகாரங்களெல்லாம் ஆழ்வாருக்கு உண்டானாப்போலே சரமபர்வநிஷ்டர் களுடைய ஆகாரங்களெல்லாம் இவர்க்குண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்க்கு அஸங்யபோகத்வத்துக்கென்று தொடங்கி). இத்தால் ஆழ்வா

|| திருவாய் 1-2-10. § திருவாய் 4-1-1 ‡ திருவாய் 3-3-1.
¶ திருவாய் 6-10-10. § கண் 1 ¶ கண்-2.

போகத்துக்கு †"எமக்கு ஈண்டு பூதலமிசை எல்லைக் குமிலவன்" என்று காட்சி கொடுத்த சீர்மை போலேயும், வைகாலமெல்லாம் பாகவதர் ஜ்ஞாநம் இளைய பெருமாள் சீர்மை போலேயும், முமுக்ஷுக்களில் தாக்கி கொண்டு பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு பற்றலர்தன சீராமாயணம் போலேயும், இவைத்தனைக்கும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ‡"விலவிப்புலவை விடுவித்தாய் தன்னை தேவரை வலைப்பிகைவுவிபசீசேனதுக்கா" என்ற பெரியாழ்வார் திருநகரச் சீர்மையைக் கொண்டு, நிரபராப்பபோகத்தில் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் சீர்மையாக, முமுக்ஷுக்களில் 2 "सर्वथैव नियमेन मदन्वयानां" (ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்) என்ற பெரியமுதலியார் சீர்மையும் அதனாலே.

ஸ்ரீமதுரகவி எம்பெருமானிடம் காலகழிக்கிலர்; இவர் கருவணந்துணைகளில் காதழுகிலர். இதுவாதீ; ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்தைக் கவிபாடுகிற காலமே தாமுடைய வைபவம் சொன்னதினால் போக்கி, அமுதனாகிற இவருடைய காலமே கேட்கப்போக்க குறைதீர்க்கிறாய்த்து இவர்; /"அவன் சின்னமும் திருநாமமும் இவனவையை கண்ட திருத்தவே" என்று அவன் குணங்கள் அவ்வாழ்வார் வாக்காலே திருத்திப் பேசுவாய்த்து ஆழ்வாருடைய குணங்களும் இவர் வாக்காலே திருத்தினபடி.

ரோக்ஷ ஸாமயம் சொல்லிநியிற்று (பெரியமுதலியார்) என்றது—ஆளவந்தாரை. (நிதர்சநம்) என்றது—இருவரும் ஆழ்வாரையே பற்றுகையாலே; இந்தப்ரபந்தத்தாலே இவர் கொண்டாடலேனு மேலே? ஆழ்வார் பகவதிஷய ப்ரவணமான தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே தம்முடைய வைபவத்தை *துவளில் மாமணிமாடம் தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளிலே அருளிச்செய்வவில்லையோவென, க்ருஷ்ணன் தன் வாயாலே சொன்ன நீதையோபாதி போக்யமாயிராத குறையுண்டு, அமுதனாகிற இவர் திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்யக் கேட்கையாலே அக்குறை தீரப்பெற்றதென்கிறார் (ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்தைக் கவிபாடுகிறாராலென்று தொடங்கி). அப்படி இவர் திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்கையாலே திருந்தி போக்யமாயிருந்ததோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் சின்னமும் திருநாமமுமென்று தொடங்கி).

† திருவாய் 4-5-8 ‡ கண்ணி 10-10. / திருவாய 8-5-7.

அப்படியே இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தமும், 1¥ "त्रैगुण्य-विषया वेदाः" (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:) என்று குணத்ரய வச்யர்க்கு குறைத்தணுமாய் பலவகைகளைச் சொல்லுகிற வேதங்களைப் போலேயும், "சீர்த்தொடையாயிரம்" என்று பகவத் குணைக ப்ரதிபாதகமாய் திருவாய்மொழி போலேயன்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய திவ்ய குணங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வேதம் போலே அநந்தமாயிருத்தல், திருவாய்மொழி போலே ஆயிரம் பாட்டாயிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே, ஸங்க்ஷேபமாயிருக்கையாலும் வாசிபட்டிருக்கும்; திருவாய்மொழி வேதஸாரமாய், திருவாய்மொழியினுடைய ஸாரமாய்த்து இப்ப்ரபந்தமிருப்பது.

ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு ஆதரணீயராயிருப்பார் நாலுவகைகளையிருப்பர்கள்; ஸர்வேச்வரனும், பிராட்டியும், ஆசார்யனும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். அகிலலோகேச்வரன், அடியிலே இழந்து கிடந்த காலங்களைத் தவிர்த்து தன்னருளாலே கொடுத்து இவனைக் கரைமரஞ்சேர்க்கும் தேவனாகையாலும், இவனுக்கு ஆசார்யனை உபகரிக்கையாலும், இவனுக்கு இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயபூதனாகையாலும், ஆசார்ய ஸாஹசநாரக்கையாலும்,

---

(அப்படியே இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தமும்) என்பது—ஆழ்வாரிடத்தில் இவர்க்கு ஏற்பட்டுள்ளதைப்போலே இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தமுமென்றபடி.

முமுக்ஷுவுக்கு நாலுபேர் உத்தேச்யராய் அவர்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கொண்டு ஆசார்யவை மிகவும் உத்தேச்யமாகையாலே அந்த ஆசார்ய வைபவத்தையறிந்த இவர் ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே அவனை யாராதிக்கும் அவனுடைய உபகாரங்களைத் தாம் ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக இப்ப்ரபந்தத்தாலே ஆழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பேசுகிறாரென்கிறது (ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு ஆதரணீயராயிருப்பார் நாலுவகைகளென்று தொடங்கி). "மாதா பிதா என்கிற சூர்ணைக்கு முன்னே ப்ரதிபாதகபர்யம் அருளிச்செய்தனென்ற அர்த்தாம் பதங்களை எடுத்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அதில ஸர்வேச்வரனென்று தொடங்கி).

| திருவாய் 1-2-11.

போதயத்துக்கு ¹"மகதா பூவிணமிளை வகைகை தமிழ்பன்" என்ற வாசுரங்களில் பிரட்டி நித்யஸூரிமமே போலேயும், மதுரகவிகளைக்கும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு இவை பெருமான நித்யஸூரிமமேபோலேயும், முமுக்ஷுக்களின ஆசார்யகைங்கர்ய பரிசை தேசப் பணனுனைக் பாலுளைத்து நித்யஸூரிமமேபோலேயும், இவருக்கு தந்த்ரிய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ²"மிகவிபுதுலை விடுபெற்ற தன்னை தேவரை வைபவிசயவிப்பதேவதுகாணடு" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளார் நித்யஸூரிகளை, நித்யஸூரிப்பேர்க்காரில் ஸ்ரீமதுரகவிழ்வான் நித்யஸூரிமமாதல், முமுக்ஷுக்களில் ³"**सर्वदेव निथमेन मदन्वयानां**" (ஸர்வம் பதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்) என்ற பெரியமுதலியார் நித்யஸூரி வைபவித்தனர்.

ஸ்ரீமதுரகவி சமதுனையதில் சலகாழ்ந்திலை; இவர் கருணை குணங்களில் சலகாழ்ந்திலர். இவையாரி; ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்தைக் கவிபாடுகிற சுவையிலே தாமுடைய வைபவம் சொன்னதென்போக்கி, அமுதாகிற இவருடைய சுவையிலே கேட்கப்பெற்ற குறைதீர்க்கோராய்த்த இவர்; ⁴"அவன் சிவை மூம திருமாமுமம இவைவாடனை திருந்திவே" என்ற அவன் குணங்கள் ஆழ்வார் வாக்காலே திருந்திருப்போலேயாய்த்து ஆழ்வாருடைய குணங்களும் இவர் வாக்காலே திருந்தினபடி.

ரொம்ப ஸம்ஸம் சொலலிருப்பாத (பெரியமுதலியார்) என்றது— ஆளவந்தாரை. (கீதச்சகம) எவராது இருவரும் ஆழ்வாரை உபந்நைகயாலே; இந்தப்ப்ரபந்தத்தாலே இவர் கொண்டாடவேணுமோ? ஆழ்வார் பகவத்விஷய ப்ரவணமாய் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே தம்முடைய வையத்தை "துவளில் மாமணிமாடம் தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளிலே அருளிச்செய்வல்லோயோவென்ன, கருணை தன் வாயாலே சொன்ன கீதையோடொத்த போக்யமாயிராத குறையுண்டு அமுதாகிற இவர் திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்யக் கேட்கையாலே அக்குறை தீரப்பெற்றனென்கிறார் (ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்தைக் கவி பாடுகிறசுவையிலே தொடங்கி). அப்படி இவர் திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்கையாலே தருநதி போக்யமாயிருந்ததேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் சின்வம் திருநாமமுமென்று தொடங்கி).

¹ திருவாய் 4-5-8. ² ஸா-தி 10-10. ⁴ திருவாய் 6-5-7.

அப்படியே இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தமும், 18 "த்ரைகுண்ய-விஷயா வேதா:" (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:) என்று த்ரைகுண்ய விஷயங்களாய்க் குறைந்த தனமான பலஸங்கீர்ணங்களாயிருக்கிற வேதங்களைப் போலேயன்றிக்கே, "சீர்த்தொடையாயிரம்" என்று பகவத்குணைக ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழி போலேயன்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய திவ்யகுணங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வேதம் போலே அனந்தமாயிருக்கை, திருவாய்மொழி போலே ஆயிரம் பாட்டாயிருக்கை செய்கையன்றிக்கே, ஸங்க்ஷேபமாயிருக்கையாலும் வாசிபடியிருக்கும்; திருவாய்மொழி வேதஸாரமாய், திருவாய்மொழியினுடைய ஸாரமாய்த்து இப்ப்ரபந்தமிருப்பது.

இருமுகச்சேவுத்த ஆசார்யாபிமானம் ஸாதுவ்யதிரேக விருப்பர்கள்; ஸர்வேச்வரனும் ப்ராட்டியும், ஆசார்யனும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், அகிலஸாதேவர்கள், அடியிலே இருந்த இடத்து ஸாகேஸாமம் தனக்கு நேயரென்று கொடுத்து இவரை யைப் பாபசேர்த்ததும் தேவலாகையாலும், இவனுக்கு ஆகாரத்தைத் தைகையாலும், இவனுக்கு இஷ்டமிஷ்ட ப்ராப்திப்ரயோஜனத்துக்கு உபாயமுமாகையாலும், அகாரண ஸாஹேதுகமாகையாலும்,

---

(அப்படியே இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தமும்) என்றது—ஆழ்வாரிடத்தில் இவர்க்கு ஏற்பட்ட தேவுமற்றறியேன் என்றிருப்பாலே இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தமென்றபடி.

முமுக்ஷுவுக்கு ஸாதுபேர் உதாஸீனர்களாய் அவர்களில் ஒன்றைக் கொண்டு ஆசார்யன் மிகவும் உத்தேச்யனுமாகையாலே அந்த ஆசார்ய வைபவத்தைப் பற்றி இவர் ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே அவனை வாயாரப் புகழ்ந்து அவனுடைய உபகாரமறிந்தாக ப்ரீதிக்கும்படியாகப் பாடின ப்ரபந்தமாகையாலே ஆழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பேசுகிறதென்கிறார் (இருமுகச்சேவுத்த ஆதரவாயிருப்பார் ஸாதுவஸதிகளென்று தொடங்கி), "மாதா பிதா" என்கிற ச்ருதிக்கு முன்னே ப்ரதிபத்தாகவும் அருளிச்செய்து கொண்டு அநந்தர பதங்களை எடுத்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ஸர்வேச்வர னென்று தொடங்கி).

|| திருவாய் 1-3-11.

பாபப் பூர்ணைகையாலும் ஆச்ரயிக்கைக்கும். 36 "माता पिता" (மாதா பிதா) என்கையாலே ப்ரியபரத்வமுஜிவகாரத்வங்களைச் சொல்லிற்று. 36 "भ्राता" (ப்ராதா) என்கையாலே அவ்வாத பரதவர்த்ரகளுக்கு முபலக்ஷணம். 36 "निवासः" (நிவாஸ) என்கையாலே ஆதாரத்வம் சொல்லிற்று. 36 "शरणं" (சரணம்) என்கையாலே உபாயபாவம் சொல்லிற்று. 35 "सुहृत्" (ஸுஹ்ருத்) என்கையாலே மோக்ஷமுபகலி யென்னுமிடம் சொல்லிற்று. 36 "गतिः" (கதி) "கைமதஇ கதி" யாய், பரமப்ராப்யம் சொல்லிற்று. 36 "नारायणः" (நாராயண) என்று இவை யெல்லாமைக்கு ஹேதுவான வத்ஸல்யம் சொல்லிற்று. 37 "येन येन वियुज्यन्ते प्रजाः स्निग्धेन बन्धुना। स स पापादृते तासां तुष्यन्त इति घुष्यताम्॥" (யேந யேந வியுஜ்யந்தே ப்ரஜாஸ் ஸ்நிக்தேந பந்துநா। ஸ ஸ பாபாத்ருதே தாஸாம் துஷ்யந்த இதி குஷ்யதாம்) என்று ஒருசேதந விச்சேதத்துக்கு இது உண்டாகச்சொல்லாநின்றால் இவ்விஷயத் துக்கு சொல்லவேண்டாவிறே. "பாபாத்ருதே" என்னவேண்டாதபடி அனாதிகாலமான ஸம்பந்தமும் இங்கே விசிஷ்டமாகக் கொள்ளும்படியாயிற்று இலக்ஷ்யமிருப்பது. 38 "गतिर्भर्ता प्रभुस्साक्षी निवासः शरणं सुहृत्" (கதிர்பர்த்தா ப்ரபுஸ்ஸாக்ஷீ நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்) என்று அவன்றானே சொன்னானிறே.

பிராட்டி, இவனபக்கலிலே மாதருத்வப்ராயுக்தமாக நிருபாதிக வத்ஸலையாகையாலும், இவன் பகவதாச்ரயண ஸமயத்தில் தன்னுடைய பூர்வாபராதத்தினுய் அந்த அனுகூலத்தினால் இவன பூர்வாபராதத்தை அவன்முகமாகவே பொறுப்பித்துச் சேர்ப்பிக்குமவளாகையாலும், இவனுக்கு இஷ்டப்ராப்திகாரமான வைலக்ஷண்யத்தைக்கொடுக்குமவளாகையாலும், அவனோடே பாதி ஸ்வாமினியாகையாலும், திருமேனியிலே வந்தேதோபோனாலும் அவனுக்கு வல்லமைவர்த்தனை யாகையாலும், தனக்கிட்டுமிடத்தில

ஒருவனே ஸர்வவித பர்துவாகக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யேநயேந வியுஜ்யந்தே) என்று தொடங்கி. ஈச்வரன் தான் பர்த்தாவா யிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ப்பர்த்தாவென்று தொடங்கி). (முகங்கொண்டு) என்றது–அபிமுகனாக்கப்பண்ணிக் கொண்டென்றபடி.

ஒரு புருஷகாரத்தை நிரபேக்ஷமாகவாதல் ஆதரணீயமா யிருக்கும்.

ஆசார்யன் இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தையும் ப்ராப்ய வைபவத்தையும் காருண்யத்தாலே உபதேசிக்கையாலும், தானே நடத்திக்கொண்டு இவனை அங்கீகரிக்கை வைகையாலும், இவன் குற்றம் பார்த்தவளவிலும் கைவிடாதவனாகையாலும், இவனோடே ஸம்பந்தியுமையாலே ஸம்பந்தமுண்டாகையாலும், இவனுடைய க்ருதஜ்ஞதையாகப் பண்ணும் கைங்கர்யங்களுக்கு ஸ்வீகாரமான முகத்தாலே இவனை ப்ரதிபத்தியாக்கையாலும், தன் கார்யத்தை மறந்தாகிலும் இவனுடைய ஹிதமே பார்த்துப் போருமவனாகையாலும் ஆதரணீயனாயிருக்கும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதமத்திலே ருசிஜநகரானவர்களாகையாலும், ஆசார்யஸம்பந்தமான ஜ்ஞானத்துக்கு வர்த்தகராய் உசாத்துணையானவர்களாகையாலும், ஆசார்யப்ரேமத்தை அபிவ்ருத்தமாக்குமவர்களாகையாலும், இவனுக்கு போஷகர்களாகையாலும், இவனுக்கு ப்ரக்ருதிவச்யதையாலே சில ஸ்கலிதங்கள் பிறந்தாலும் அத்தைத் தெளியப்பண்ணவும் வல்லவர்களாய் இந்த முகத்தாலே ஆதரணீயராய்ப் போருவர்கள்.

இவற்றை ச்ருதியும், 39 "मातृदेवो भव। पितृदेवो भव। आचार्यदेवो भव। अतिथिदेवो भव॥ (மாத்ருதேவோபவ, பித்ருதேவோபவ, ஆசார்யதேவோபவ, அதிதிதேவோபவ) என்று சொல்லிவைத்தது, இங்கு அதிதியாகிறது-ஸ்ரீவைஷ்ணவனாய்த்து. அதிதிகளாகிறார்-தாங்கள் முன்புநின்ற நிலைதவிர்ந்து இவனிருக்கிற வர்த்தத்திலே புகுமவர்களிறே. இவர்களும் தந்தாமுடைய ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களை தவிர்த்து இவனைப்பற்றிநிற்கிற ஸ்வபாவத்திலே ஆதரணீயர்களாயிருப்பது; 40 "उपाये गृहरक्षित्रोः शब्दः शरणमित्ययं" (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்த: ஸரணமித்யயம்) இத்யாதி; அப்படி வந்தவரை குலசரணகோத்ராதிகளை ஆரா

(இவன் பற்றிநிற்கிற சரணத்திலே) என்றது சப்தமாய் உபாயத்தையும் க்ருஹத்தையும் சொல்லுகிறது.

பரித்த வைதிகரோபாதி ஸ்வபுருஷருடைய குலாதி கனை ஆராயாதே அதிதிகளாகக் கொண்டாடக்கடவன 41 "अतिथिर्यत्र भग्नाशो गृहात्प्रतिनिवर्तते। स तस्मै दुष्कृतं दत्त्वा पुण्यमादाय गच्छति॥" (அதிதிர்யத்ர பக்நாசோ க்ருஹாத்ப்ரதி நிவர்த்ததே। ஸ தஸ்மை துஷ்க்ருதம் தத்வா புண்யமாதாய கச்சதி॥ என்கிறபடியே அதிதிகளுடைய அனாதரத்தில் பாபமும் புண்யமும் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, இவனும் இவனையொழிய ஆரியனுக்கு பண்ணின் நிக்ரஹரூபமான பாபமும், தத்ரூபமான புண்யமும் இவனை விட்டுப் போகக்கடவது.

இனி இந்நிலையில் அதிகாரிகளான ஸ்வாசார்யரென்னில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய வைபவங்களும், பிராட்டியுடைய வைபவங்களும், ஈச்வரனுடைய ஸௌலப்யாதி வைபவங்களும் இவையெல்லாம் ஸ்தோத்ரமாகையாலே 42 यथा देवे तथा गुरौ (யதா தேவே ததா குரௌ) என்கிற அளவன்றிக்கே விசேஷண ஆசாரியனை ஆச்ரயிப்பது.

ஆகையாலே, இவ்வாழ்வாரிருந் அவ்வாசார்ய வைபவ மறிவுமவர்களையாலும், ஆழ்வார் திருவடிகளிலே கெடுமான பரி சர்யைபண்ணி அவருடைய ப்ரஸாதபாத்ரராய்ப் போந்தவராகை யாலும், அவர்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமுண்டாக நினைத்திராதவராகையாலும், அவரை வாயாரப்புகழ்ந்து அவ ருடைய உபகாரத்தைத் தாப்தி நிகதப் போகவிட வேண்டுகை யாலும், இப்ப்ரபந்த முகத்தாலே ஆழ்வார் வைபவத்தைப் பேசுகிறார்.

சர்வஜ்ஞ ஆசாரியனுடைய ஆச்ரயண ஸ்வாசார்யனுடைய க்ருபையிருக்கும். சர்வஜ்ஞ ஆராதிக்கைக்குத் திருவிருத்தம் துடக்கமான ஞானப் ரபந்தம் வேண்டிற்று. ஆழ்வாரை ஆராதிக்கைக்கு இப்பத்துப் பாட்டுமே அமைந்தது.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாருளிச்செய்த வ்யாக்யான அவதாரிகை முற்றிற்று.

சர்வஜ்ஞ ஆசார்யனுடைய பக்ஷம் ஆசார்யன் ஸ்வாசார்யனுடைய வைபவமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சக்கரத்தில் ஆராதிக்கைக்கென்று துடங்கி).

அவதாரிகையின் அநுபந்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

1 கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயன் என்னப்பனில்
நண்ணித்தென்குருகூர் நம்பியென்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்நாவுக்கே.

பதவுரை — கண்ணி — (உடம்பிலே உறைக்கும்படி பல) முடிகளையுடைத்தாய், நுண் — (உடம்பிலே அழுத்தும்படி ஸூக்ஷ்மமாய், சிறு — (நீளம்போராதபடி சிறிதாயிருக்கிற, தாம்பினால் — கயிற்றினால் கட்டுண்ண பண்ணிய — யசோதைப்பிராட்டி தன்னைக்கட்டும்படி பண்ணுவித்துக்கொண்ட, பெரு மாயன் — பெரிய ஆச்சரிய சக்தியையுடையவரும், என் அப்பனில் — எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனைவிட்டு, நண்ணி — (ஆழ்வாரைக்) கிட்டி ஆச்ரயித்து, தென் குருகூர் நம்பி என்றக்கால் — தெற்குத் திசையிலுள்ள (ஆழ்வார் திருநகரியென்னும்) குருகூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் என்று (அவரது திருநாமத்தைச்) சொன்னால், அண்ணிக்கும் — மிக இனிதாயிருக்கும்; என் நாவுக்கே — என்னுடைய நாவுக்கே, அமுது ஊறும் — அம்ருதம் ஊறாநிற்கும்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்

முதற்பாட்டு — (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினாலென்று தொடங்கி) (கண்ணித்தாம்பு) அபலைகளாயிருப்பார் கட்டிவிட்ட தாம்பாகையாலே பலபிழையலாயிருக்கை. புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான கையாகையாலே அவிழ்க்கமாட்டாளிறே. இடையிலே திருமேனியிலே உறுத்துமென்றருளுகிறார். (நுண்தாம்பு) பருத்ததாகிலே முதவாதே அழுந்துமென்றருளுகிறார். (சிறுத்தாம்பு) அளவில்லாமையாலே உறுத்தித் திருமேனி நோமென்றருளுகிறார்.

(கட்டுண்ணப் பண்ணிய) "உரலிடம் 1 காணவொண்ணாது கயிற்றிடம் காணவொண்ணாது. விஷல கண்ணாகையாலே ஒப்போம்

1 (பா) குறைக்க

கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்" என்று தாயார் முகத்தில் பயிர்ப்புதீர ஆநுகூல்யப்படாத தாம்பு இரண்டு கற்றுகை, பொருப்படி திருமேனியிலே கொடுத்தபடி. ஆச்ரிதரையால் கட்டுண்ணுமிடில் ஜிதத்துக்குப்போராது. ஆச்ரிதரைக் கட்டுவிடில் ப்ரயோஜனத்துக்குப் போராது. ராஜாவானவன் எதிரிகளைக் கட்டுவிக்கையும் புமைதளை, தன்னைவிஷயீகரிக்கையிலே பூமாலையாலே கட்டுண்டிடுக்கையும் புமைதலம். (பெருமாயன்) இவருடைய எதுதிர்நின்றபடி. அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தை இடையனாகவே மாக்குகையும், அவனுக்கு ஒத்து நிற்கையும், வெண்ணெய்த்திலே சாதனமுண்டாகையும், அதனை இடைவழியில் வாதபோது கண்டுகொண்டிடையும், அதனைத் தடுக்கட்ட மாட்டாதே வாயது கைவேதாக அகப்படுகையும், பெருமையர்கையிலே கட்டுண்கையும், ஸம்ஸார பந்தத்தைத் தவிர்க்கவல்லதான இத்தை விடுகொள்ள மாட்டாதே தேசிகையும், இதென்ன ஆச்சர்யமாமென்கிறார். இவனுடைய மேன்மை எல்லையற்றதாம்; நீர்மைதரைகாணவொண்ணாது.

(என்னப்பனில்) மூ ஆசார்ய நசிபரிக்ருஷ்ரமான அர்த்த மாலையாலே க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணர்த்தம் சொல்லிற்று. மேல் உத்தேச்யமான விஷயத்தைச் சொல்லாதே அவனை என்னப்பனென்பானென்னில், ஆழ்வார் அங்கீகரிக்கைக்காக அவனே தமக்கு நலம்பகதம் சொல்லுகிறார். ஒன்றைக் குறித்துப் போமபோது "நீருமிழும் நன்றியிநத்து" என்று அதுக்குமேல் உத்தேச்யமாகவேணுமோ?

(நண்ணி) இப்படியையுத தப்பிலுஷீதே என்கிறார் பகுமி பென்பானென்னெவ்வில. பகவத் ப்ராபதிக்கு சப்தாதிவிஷயங்கள் விரோதியானாப்போலே ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர்க்கு பகவத்விஷயம் விரோதியென்றபடி. அவற்றுக்கு அவ்யாஸ்திதவாதி தோஷமுண்டாகையாலே விடலாம். இங்கு அங்ஙனன்று; நீங்கின்ற ப்ரதிபந்தகம், (தென்குருகூர்நம்பி) ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யத்தில ப்ரதமாவதியாகையாலே அரைவயிறுகைபபேசி, ஆழ்வார் சரமாவதியாகையாலே பூர்ணராகப் பேசுகிறார் (என்றக்கால்) பகவத்விஷயத்தில் மநோவாக்காயங்களை மூன்றும் அநுவிக்கவேணும்; அதெல்லாம் வேண்டா; உக்திமாத்ரமமையும் இங்குத்தைக்கென்கிறார் (அண்ணிக்கும் அமுதூறும்) ரஸபதார்த்தங்களிற்காட்டில் இதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி; எல்லாப்பதார்த்தங்களும் நாக்கிலே இட்டால் இட்டபதார்த்தம் மாவ்யாவாறே ரஸமும் மாறும். இது அங்ஙனன்றிக்கே ஒருகாலிட்டால் உள்ளதனையும் அமுது ஊற்றுமாறு தென்கிறார் (என் நாவுக்கே) அவர்கள் "எங்களுக்கு இங்ஙனிருக்கிறதில்லை" என்றார்கள்; பகவத்விஷயமும் ரஸித்து அதுக்கெல்லை நிலமான பாகவத விஷயத்தையும் ரஸித்த என்நாவுக்கல்லது. அதில்லை; எதுரஸித்துப்போந்த நாவுக்கு எது ரஸிக்கிறதுதான். இதனால் சொல்லிற்றாய்த்து ப்ரதமாவதியோடு சரமாவதியோடு வாசியற இவர் ஆழ்வாருக்கு அநந்யார்ஹராயபடி.

முதற்பாட்டுக்கு நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று

நம்பிள்ளை ஈடு

முதற்பாட்டு (கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு) ¶"உரலினோடிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவு எத்திறம்" என்றும், §"பிறந்தவாறும்" ‡"வைகல்வேட்டியும்" என்றும் அவர் ஈடுபட்டு மோஹிக்கும்படியான விஷயமிறே இவருக்கு இப்போது வெளிறாய்க் கழியுண்கிறது. ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து அவர் மோஹித்துக் கிடக்கும் துறையிலேயிறே இவ்விடம் போது தெளிந்திருந்து வார்த்தை சொல்லுகிறது (கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார் பக்கலிலே பக்ஷபாதம்படி, அவருடைய உத்தேச்ய வஸ்துவைக்காட்டின சித்திரத்துடைய ஸௌலப்யம் பூரணம் ஆராயும்படியிறே இவர் கைபுகுந்தபடி பகவத்விஷயத்திலே.

(கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலே கட்டப்பட்டாலே உறுத்தும்படி பலபிணைப்புகளுடைத்தாயிருக்கை. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலே அழுந்தும்படி கூரிதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) நுங்கியிருக்கை, உரத்துச் சுருக்கவொண்ணாது, கயிற்றை நெடுக்கவொண்ணாது, 43 "सदैकरूपरूपाय" (ஸதைகரூப ரூபாய) என்கிற இவனுடைய உடம்பை நெருக்கி இடைகண்டு கட்டுமித்தனையிறே செய்யலாவது. |"கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவெட்டென்றிருந்தான்" என்றும் †"கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணேடீ" என்றும் சொல்லும்படி ஈடுபடுத்துகிறதிறே இத்தான்.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) 44 "संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः" (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதி மோக்ஷஹேது) என்று ஸ்வயத்திகதரைக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவனகிடீர் இப்போது ஒரபலைகட்டின கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள மாட்டாதிருக்கிறது, 45"यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित" (யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வம் அதிசஞ்சலசேஷ்டித) என்றாரிறே. ஸர்வேச்வரனான ராஜகுமாரன் தன்மதிகேடிலே அகப்பட்டு ஒருமாலையாலே

¶ திருவாய் 1-3-1. § திருவாய் 5-10-1. ‡ திருவாய் 5-10-3.
| பெரியதிரு 5-6-7. † பெரியதிரு 11-5-5.

கட்டுண்டு அதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே விருத்தராய்ப் போய்த்து. இவள் கட்டினதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ண மாட்டாதே கிடக்கிற இருப்பு, பிறந்தவ சம்பேதமான கட்டை அவிழ்க்க மாட்டாமல் தன்னைத்தானே ஹஸ்தால் ... தன்னையும் அவிழ்க்கப்போகாது, "இனி உனக்கு நான் போகேனோ" என்று அவள் சொல்லும்படியிறே இவனுடைய அமைதி. §"தொழுனையுர" என்று கொண்டு போக்கறுவாதே தொழுதுகட்டின மரத்தையிறே; எல்லாரையும் தொழுவித்துக்கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான்; "போகத்த தவமிலே அஞ்ஜலியே அமைதயாக்கித் தா:" என்றிறேயுமவனிறே. "அதிசஞ்சலசேஷ்டித" என்று தாந்தாங்கையாய் வளைப்புஷல வித்தாந்தத்தின் நிலைவலையால் போக்காணெறிறான். 45"इत्युक्त्वा" (இத்யுக்த்வா) நொக்கொவலாதே விலக்கிட்டு வைத்து 45"अथ निजं कर्म सा चकार" (அத நிஜம் காம ஸா சகார) அவளாசன கைப்படுத்தக்கொடுபுகைள. 45 'कुटुम्बिनी'' (குடும்பினீ) இவனைப் போலே கிடைக்கவேண்டுவன எத்தனை கிடக்கிறன.

(பெருமாயன்) நிரதிசயாச்சர்யபூதன் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுக்கு ஒருதரையுண்டாய், அதுதன்னை எளியனாய்ப்போலே ஏதிலவாவழியே கண்ணிலே ஒருபட்டு, அது தனையும் லாவண்யமான தான தனக்கட்டமாட்டாதே வயதானையதாக அகப்பட்டுக்கட்டுண்டு அவ்யுண்டு அதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியைபண்ண மாட்டாதே |"பையவே நிலையும்" என்று உடம்பிலுருத்தப் பேசுவித்து நிறை நில்லவையும்கொல்ல நிலைகிறார்.

(என்னப்பனில்) என்னையனில்; ஆழ்வார உத்தேசமாய்ப் போகத்தரசெசேதயு * புலாய தருவடி இத்தாயுறசியான விஷயமாகையாலே அவருக்கு போவாரையும் ஆவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே சொல்லுகிறார். பகவத்விஷயத்தில் அடியுமவர்தவத சொன்னாரில் ஆழ்வாரோட ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டாராவரிறே. (என்னப்பனில் கண்ணி) பகவத

§ பெரு-திரு 7-8. | திருவாய் 5-10-8.

விஷயத்தில் சேரும் ஆழ்வார்பக்கலிலே ஓடி, விஷயப்ரவணரை ஸம்ஸாரி விஷயங்களினின்று பகவத்விஷயங்களைக் கொடுக்கைக்கு உண்டான அருமைபோலன்றும் இவர்க்கு பகவத்விஷயத்தை விட்டு ஆழ்வாரளவும் வருகைக்கு; ஸம்ஸாரிவிஷயங்களை விடலரிது, அவற்றின் தோஷதர்சனத்தாலே, அவற்றை தோஷம் காண விரிவில்லாமையாலே அதிலும் அரிது இது; ஆகையால் இதனை விடவேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஸ்வாபதியில் போலாக்கு பரமாவதியில் நிலைகையும் குறையொன்றுமில்லை.

(தென்குருகூர் நம்பி) ஆழ்வார் தாம் உபதேசமாக பற்றின விஷயத்துக்குள்ள குறையுமில்லையிறே இவர்பற்றின விஷயத்துக்கு. எங்ஙனேயென்னில், பகவத்விஷயத்தைப் பற்றினால் அதிலெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருத்தமொன்றுமில்லையிறே. (ஏறக்கால்) வாங்மனஸ்ஸுகளும் முன்னும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்விஷயத்துக்கு; உத்தமோத்தமமையும் இவ்விஷயத்துக்கு.

(அண்ணிக்கும்) திகழ்க்கும் பகவத்விஷயத்தை அனுபவித்தால் ஆழ்வாருக்குப்பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருக்கிராந்தமாகப் பெறுகிறேனென்கிறார். (அமுதூறும்) அமுது தான் ஊறுமாறுதே செல்லாநிற்கும். 46 "न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்று அவ்விஷயம் நித்யபூர்வமாய் ஆழ்வாருக்குச் செல்லுமாபோலே எனக்கு இவ்விஷயம் நித்யபூர்வமாய்ச் செல்லப்பெறுகிறேன். (என்நாவுக்கே) மற்று எல்லோருக்கும் ரஸிக்கிறதில்லையோவென்னில், முதலடியான பகவத்விஷயமும் கூட ரஸியாதேயிருக்கிற உலகுக்கு, அதிலுடைய எல்லையான ஆழ்வாரளவும் ரஸிக்கும்படியான எனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ? (என்நாவுக்கே) அநாதிகாலம் உதாஸித்துப் போந்த நாவுக்கு என்று ரஸிக்கிறதென்றுமாம். இப்பாட்டால் ஆழ்வாரொருவர் தமக்கு ரஸிக்கிறபடி சொன்னார்.

முதற்பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

அவ.—முதற்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. பரமபக்தியுக்தரான ஆழ்வாரைப் பற்றுகிற இவர் ப்ரதமபர்வமான பகவத்விஷயத்தில் நின்றிலரோ வென்னில், ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும் பகவத் விஷயமானவையாகும் பேசுகிறார். ||"உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு" என்றும், §"பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும், /"[illegible]" என்றும் ஆழ்வார் ஆழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அதைப்பேசுகிறார்.

வ்யா:—(கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கல் இவருக்குண்டான உத்தேச்யதை இருந்தபடி. அவனுடைய உத்தேச்ய வஸ்துவைக்கட்டினதொரு சிறுதாம்பினுடைய ஸௌலப்யப்ரமாணம்

அரு.—முதற்பாட்டு, "அணிகொண்ட மழுதாம்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தாயவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி). அதுல் "எனைப்பனில்" என்று சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதித்து, இதுக்கு மூன்று வகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). (ஆழ்வாருடைய) இத்யாதிக்கு அவருடைய போக்யாதிசயம் சொல்லுகைக்குப் ப்ரவ்ருத்தி சொல்ல வேண்டுகையாலே "அப்பனில்" என்கிறாரென்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு "என்" என்கிற பதமுண்டானதினால் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் புகுந்ததென்று திருவுள்ளம். (அவருக்கும்) ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற அபதாநமாகையாலே "கண்ணிநுண்" இத்யாதியாலே விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யம். "மாயன்" என்றபதத்திலே ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களெல்லாம் விவக்ஷிதது என்றும பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் (உரலினோடித்யாதி).

தாம்பின் அல்லமையைச் சொல்லுகைக்கு, "கண்ணி" "நுண்" "சிறு" என்று வர்ணிக்கைக்குக் காரணமென்னவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வார் பக்கலித்யாதி). (உத்தேச்யதையிருந்தபடி ஆசாயப்படியாய்த்து) என்றன்வயம். (ஸௌலப்ய ப்ரமாணம்) அந்தர்ப்பாவை வைவருமில்லாமென்றபடி.

|| திருவாய் 1-3-1. § திருவாய் 5-10-1. / திருவாய் 5-10-8

ஆராயுமபடிய தது. இவர் பகவத்விஷயத்திலே கைபோந்தபடி இவா ஆழ்வார்பக்கலிலே ஸ்வஸ்தபாராவபடியிறே.

(கண்ணித் தாம்பு) உடம்பிலே கட்டப்படுக்கால உறுத்தும்படி பாலபிள்ளைகளை உடைத்தாயிருக்கை. (கண்ணி) முடி. (குண் தாம்பு) உடம்பிலே அழுந்தும்படி தேசியதாயிருக்கை. (சிறுத் தாம்பு) இளங்கட்டினமியைபு உரலோடே சேர்க்கைக்கு எட்டமபோதாதிருக்கை.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) "உரலோடேசேர்த்தாக் செதுக்கப்போகாது; அப்போதைக்கவிறதை நெடுகவிட்டுப்போகாது இனி இவன் நம்மை விட்டு கெடியகவிறதேடி எடுக்கப்புகில பின்னை இவன் ரூன் எட்டான. "காதறிகடியனுபோடுட; இனிச்செய்வதென" என்று அவன் தடுமாறுகிறபடியைக் கண்டான, (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) 46 "सदैकरूपरूपाय" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிற தன்னுடைய திருமேனியைநெருக்கி இடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படி பண்ணினை, "கட்டுகைக்குப்பரிகரமிலலை" என்று நிவாதத்தையாமாகில பிறகு

தாம்பிலுல் கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரைவிட்டுக்கண்ணியை வர்ணித்தாரென் றுகருத்து. அவ்வவஹிதமாக பகவத்விஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ? ஆழ்வாரைவிட்டென்பா னென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (ஸ்வஸ்தபாராவபடி) என்றது ஸ்வஸ்தபாராவயாலே யென்றபடி

"கண்ணி" என்றதுக்குப் பவிதம் (கண்ணித்தாம்பித்யாதி). இக்கால ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்ததுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம். (தேசியதாயிருக்கை) மெல்லியதாயிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸூசகம்

கட்டுண்ட என்றுதே 'பண்ணிய' என்றனெனனென்கிற சங்கை உதிக்கைக்காக ப்ரதிகரஹணம் பண்ணுகிறார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) என்று. இந்த சங்கையைப் பரிஹரிப்பதாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உரலோடேத்யாதி). (சேர்யதாகச் செதுக்கப்போகாது) என்றது-மெலிதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. (கழயன்)வேகவான். (கண்டான்) அன்ற அநந்தரம் "ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினுவனென்கைக்காக அருளிச்செய்தார்" என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாஸ்வதமான திருமேனியைச் சுருக்கப்போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக்

படைக்க நீர்மைதகுணத்தை இழுக்குமத்தனையிறே. ஆகையாலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தாளை /'கண்ணியார் குறுங் கயிற்றாலட்ட வெட்டென்றிருந்தான்" என்று, § 'கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான' என்னும் எளிமைப்படும் அழைப்பிறே இதுதான். 45"दाम्ना चैव-यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चल-चेष्टित" (தாம்நா சைவ-யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித) என்று தாய்கட்டின கட்டை அவிழ்க்க சக்தனல்லேனென நிற்கிறானிறே. 44 "संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः"(ஸம்ஸாரபந்த ஸ்திதி மோக்ஷஹேது) ஸ்வவ்ருத்திகளையுடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவன்றோ இப்போது ஒரு பெண் கட்டின கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள மாட்டாதிருக்கிறான். செருக்கனான கார்த்தவீர்யனை ஆழ்வானுமுதலான கைபிடிக்கப் பட்டு ஒரு சதுமுகனாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதி க்ரியை பண்ணமாட்டாதே இருக்குமாபோலேயிறே, இவன் கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதேயிருக்கிற இருப்பும். பிறருடைய கர்மநிபந்தமாக வரும் கட்டையவிழ்க்கு மத்தனை யல்லது தன்னை துகராறத்தாலே வந்த கட்டு தன்னாலும் அவிழ்க்கப் போகாதென்கை.

கூறுமோ மென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸைத்யோத்யாதி) (ஸ்ரீநக்தி) என ஸங்கல்பத்தாலே செருக்கியென்றபடி. ஆகையால், "ஸைத்யகருபருபாய" என்றது கர்மக்ருதவிகார ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

தன் ஸங்கல்பத்தால் தானே கட்டுண்ணவேணுமோ? அவன் கட்டாதே போனால் கல்லதனவேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கட்டுகைக் கிதமாதி வாக்யத்தாலே). ஆக, 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய" என்றவித்தால் ஸௌலப்யத்தோடே தான் கட்டுண்டா னென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இப்படி இவைப்ராந்ததல் வ்யாமோஹம்தானன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணியாரித்யாதி). இதுக்கு அர்த்தம் — பலபிணைகளையுடைத்தாய் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டவிசைந்ததிறே.

/ பெரியதிரு 6-6-7. § பெரியதிரு 11-5-5.

ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே ‡"உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்று அவன் தன்மையை வர்ணித்தார். இவர் முதலடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே அவன் திருமேனியிலே ஸ்பர்சிக்கவொண்ணாமையை வர்ணிக்கிறார். அவனுடைய அகங்கேசயவஸ்து இவருக்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதே

இவன்றனைக் கட்டுவது—"ஒரு பெண்ணைக் களவுகண்டான். வெண்ணெயைக் களவுகண்டான். ஊரார்முலையடியிலே கடந்திருந்தான்" என்கிறதே, இவன் "ஸர்வாங்கஸுந்தரனை இடுப்பிலே கட்டுமோ" என்றிருந்தான். அதாவது—உரலிலே தங்கணே நின்றபடி. இவனைக் கட்டிவைத்தது அடிக்கப்புக்கவாறே, §"தொழுகையும்" என்கிற படியே தொழுதொடங்கினான்; எல்லாரையும் தொழுவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். "இத்தனையிலே அமிழ்ந்தவித் திருந்த அஞ்ஜலியே அமையும்' என்றறியுமவனிறே [அதிசஞ்சல சேஷ்டித] அந்த நகங்களைக்கொண்டு வர்ப்பூசல விளைந்த வலியோ? [இதயுக்தவா] ஒருசொல்லாலே விலக்கிட்டுவைத்தது. [அகிஞ்சநகாமலோசகா] அவன்றானைத்தப்பது கட்டவுதாக்க

"இருந்தான்" என்று கட்டுகைக்கும், அதுக்கு இசைந்திருக்கைக்கும் அடையே ப்ரமாணத்வமருளிச்செய்து அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே வித்தராகிறார் (தாமோதரைகவேதயாதி). "தாமோதர ஸைவோதரே பதவா பயத்ய பதாத்துராகலே, க்ருஷ்ணபக்திமானான சேதமர்ஷிநா, யதி சக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சல சேஷ்டித, இதயுக்த்வாத நிஜம் கர்மஸா சகார குடும்பிநீ."

ஸர்வசக்தயுனவன் அசக்தனென்றிருக்கக் கூடுமோவென்ன, ப்ரேமதாபல இப்படியிருக்கிறானென்று சடுபடுகிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி) ப்ரேமத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானோவென்ன, தருவுடானதும சொலக்கொலை ஆச்சர்யப்படுகிறார் (சேருக்கருணவத்யாதி). ஸம்ஸார பந்தமவிழ்க்கைக்கும், இந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேது வேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி). ஆக, "யதி சகநோஷி கச்ச தவம" என்றும் அர்த்தமருளிச்செய்தார். பரமாத்மாவிலே பக்தர்குணங்களிலே ப்ரியாதே, தாம்மை வர்ணிப்பானென்னென்

‡ திருவாய் 1-1-1. § பெருந்திரு 7-8.

தொடங்கினன். [நும்பிசீ] இவனைப்போலே சேமிக்கவேணுமென அபேக்ஷமுண்டிறே.

(பெருமாயன்) கரதிமாட ச்சாவயுக்தன. இத்தால அமைப்த வைதகாமனுக்கு ஒருத்தையுண்டாய அதுதனனே ஸுந்தரரைப் போலே களவாகிற வழியல்லாவழியிலே இழிந்து, ஸர்வாபதி யான அவனுடை அது தனனையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்து கையதாக அகப்படுக் கட்டுண்டடியுண்டு || "வையவேசீலியும்" என்று உடம்புவெளுத்து நிறைநீலவளவும் சொல்லுகின்றுர்.

(எனைப்பனில) ஆழ்வார் இவருக்கு உத்தேச்யராயிருக்க, இக்கசே சொல்லுவாரிலைக்கனவனில, பாவதனைப்பாருமற

றெ சங்கையிலே எம்மஹாவலோகங்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறுர் (ஆம் வாசித்யாதி வாக்யதாயத்தாலே, (வெளியது) அஸாரம்.

இனி ப்ரக்ருத ச்லோகத்திலே "அதிசஙசலசேஷ்டித" என்றதுக்கு அவதாரிகையருளிச்செய்கிறுர் (இவனுன்னையிதயாதி அறியுமவனிறே யென்னுமனவும்). (ஸாமாங்யனென்று இரிவீடெல்லாம்) என்றது அழ கர் திருமலையிலே, ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இரண்டுவகை யுண்டாய் அவர்களுக்குள் அந்யோந்ய வைர்த்தையுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாங்யரைக் கண்டால் அடிக்கவேணுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே இருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே ஒருவன் வர, அவனை ஆனறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன், என் அடிக் கிறீர்களென்ன; ஸாமாங்யனென்றிருந்தோமென்ன; ஆகில் இன்னும் குத்துங்களென்ன அயன்பக்கல் வைராதையாலே தன்னோவுதோறுமல் ஸாமாங்யனென்று ஜுநிமயம். அப்படி கருவுணனும், வெண்ணெய் களவுகண்டானென்று கட்டினுலும் அடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம் அத்தால நமக்கு பரிமிலலையென்றிருந்தானென்றபடி.

"தொழுவைபுரிவை கண்ட நேசஸதை" என்கிறபடியே தாயைத் தொழத்துடங்கினுனென்கிறுர் (துவனித்யாதி).

தொழுதால் அடியானோமென்ன, (இதநைசயிவித்யாதி) இவற்றை யெல்லாம நினைது "அதிசஙசலசேஷ்டித" என்கிறுரென்று கருத்து.

|| திருவாய் 5-10-3.

வார்த்தை சொன்னாராகில் ஆழ்வார்கோட்டை யபாதத்தை அறுத்துக்கொண்டாரகளிறே; நக்கலே சொல்லுகிறார் அவர் 15 "पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणं" பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடியே அவனுடைய போவனையும் அழகையும் விஷயமாகப்பேசி தலைக்குண்டு சொல்லுகிறார்ரவையாமை.

(எனைப்பனில கண்ணி, பகவத்விஷயத்தில ஸ்நேஹம ஆழ்வார்பக்கலிலேயிட்டு ஸ்பதாதி விஷயப்ராவண்யங்களை விட்டு பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகையிறுண்டான அருமைபோலுமை, ப்ர மாவதியான பகவத்விஷயத்தை விட்டுப் புருஷார்த்தத்தில சரமாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைக் கிட்டுகை. ஸ்பதாதிவிஷயங்களை விடலாம அதின தோஷதர்சநதாலே. இந்த அங்ஙனெரு தோஷங்காண விரகில்லாமையாலே இது அருமைகிறது.

பலிதார்த்தம (துருகுருகனைமிதயாதி) "இகபுக்தனை" என்று ஸ்ரீஜகர்ம கரணத்துக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்திக்கையாலே அததையுமொருபாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொவலாலேவயித்யாதி) இப்படி இவன் சொல்லுக்கு பரதந்த்ரனுயிருக்கையாலே தானே கட்டுண்ணப்பண்ணிவனொவறு கருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அணைடயிலேதானே யிருக்கவொயணுறதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளோயிதயாத்)

கட்டுண்கை முதலானவை ஆச்சர்யங்களாயபடியை உபபாதிக்கிறார் (இததாலித்யாதி) "அவரப்பனில் என்று ஸம்பந்தமறச் சொல்லாதே "என்னப்பனில' என்னக்கூடுமோ வெனகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆழவாரிதயாதி) "ஸம்பந்தமற வார்த்தைசொன்னாராகில்" என்று பரிஹாரவாக்யததிலே யிருக்கையாலே இப்படி தாத்பர்யம்சொல்ல வேணும். ஸம்பந்தமறச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்கு வை முக்யம வருமென்று பரிஹரிக்கிறார (பகவத்தியாதி) "அவரப்பனில" என்று சொல்லவந்தவிடத்திலும அவசமாகச் சொவலுமென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேதயாதி)

"என்னப்பனில்—தென்குருகூர்" என்றுல போராதோ? "நம்பி" என்பதென்னவென்ன, அருமைதோறச் சொல்லுகிறாரென்று, அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதிக்கிறார் (ஸ்பதாதித்யாதி). ஸ்பர்ச தாதிகளோடே மாமயம் தோன்ற அருளிச்செய்து, ஆதிசயம தோன்ற அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்பதாதி விஷயங்களிதயாதி).

கண—6

(தென்குருகூர்நம்பி) †"ஸகிர்வேணமீடாக கூப்பீடமே" என்று ஆழ்வார் தாம உத்தேச்யமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியைவெளியிட்டு இவர்பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி எங்ஙனே யென்னில்; பகவத்விஷயத்தைப் பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப்பற்றினால் தவ வருத்து சரமபூமியிலேயிறே "ஆசார்யகளிருபவி வென்னைக் கற்பித்தவர் ஸ்ரீமதுரகவிகளிறே" என்று ஜீயருளிச்செய்வர். (எனக்கார்) ப்ரமாணங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்விஷயத்துக்கு; இருந்தமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த ஏற்றமேயன்று; ஸௌலப்யத்தாலுமேற்றமுண்டென்கை.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவத்விஷயத்தை அநுபவித்தால் ஆழ்வாருக்குப் பிறந்தமாதுர்யமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே இருக்கிறமாத்ரத்தாலே எனக்கு விளைந்தது. (அமுதூறும்) அமுதூறாநின்றதிருக்கும். 46"न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வாருக்குத் தப்பாதேதந்தாப்போலே §நிதயமாய்ச்செல்லுமாப்போலே, எனக்கு ஆழ்வார்ப்ரஸாதத்தாலே நிரபாயமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன்.

(எனக்கேயே) "இதுவன்றோ எங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லேபி" என்னில், முதலடியான பகவத்விஷயமுங்கூட ரஸியாநிற்கிற

---

*"என்னப்பனில், அமுதூறும்" என்கிறபடியே. "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்னுமல்ல "குருகூர்நம்பி" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம்பியென்றபாதி). (கற்பித்தார்) அப்யஸிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம்) என்றது—ஏககாண ஸாத்யத்வத்தாலே வந்த ஸௌலப்யம் என்றபடி.

"அமுதூறும்" என்றவிடத்தில் வர்த்தமாந தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அமுதூறநின்றதாதி) இதனை ஹேதுகமாக வுபபாதிக்கிறார் (நசேத்யாதி)

"எனக்கு" என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம்; பாகவதநிஷ்டனென்றும விஷயாந்தர ப்ரவணனென்றும்; முந்தினவர்த்தத்தை சங்காபூர்வகமாக

† திருவாய் 1-10 8.   § (பா) நிதயபூர்வமாய்.   * அநந்விதம்.

யுங்களுக்கு அதின் வைலக்ஷண்யமே நிறம்பெற்றவனுக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ? (என்னாவுக்கே) அசாதிகாஸம விஷயாஸ்தாங்களை ரஸிக்கப்போக்க என்னாவுக்கே இவ்விஷயமாஸிக்கிறதெனமுமாம்.

முதற்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

வருணிச்செய்திரும் (இது பின்னையித்யாதி) இரண்டாவது (அகாநிகாவ மிதயாதி). விரோதியின் ரஸத்தை அநுபவிக்கிற என்னாவுக்கு இது ரஸிக்கும்படியென்னென்று வித்தராகிறுரென்று கருத்து.

முதற்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு அரும்பதம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

அவ. — முதற்பாட்டு. (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்)
47 "आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति" (ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி) என்கிறபடியே தனக்கு அபிமதமென்னுமது இவர் ஸர்வத்தையுமாதரிக்கிறது.

அதில் ஸாத்யமாய் அபிமதமானதை, அதுக்குறுப்பாக ஸாதனமாய் அபிமதமானதைய இரண்டுவகையாய்த்து அபிமதமிருப்பது. அதில் பகவத்விஷயம் 48 "रसो वै सः रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" (ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி) 1 "புவியினின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்த நம்பி" என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத்ப்ராப்யமாய்த் தன்னைப் பெறுகிற இவனுக்குப் புறம்பு ப்ராப்யங்களையெல்லாம் தானே ஸாதனமாயிருக்கும். இப்படி ஸாலம்பனமானவையே ஸ்மரித்தல், ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுதல் செய்யுமவர்களுக்கு 49 "वैकुण्ठचरणाम्भोजस्मरणामृतसेविनः" (வைகுண்டசரணாம்போஜஸ்மரணாம்ருதஸேவிந:) என்றும், 50 "पाथेयं पुण्डरीकाक्षनामसङ्कीर्तनामृतम्" (பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரஸிக்கக் கடவதாயிருக்கும்.

அப்படியே ஆழ்வாருடைய போக்யதையை இப்பாட்டிலே வெளியிடுகிறார்; ஸப்தாதிவிஷயங்களினுடைய போக்யதையும் ஆழ்வாருடைய போக்யதையும் பார்த்தவாறே விலக்ஷணமாயிருந்தது; இனி பகவத்போக்யதையிற் காட்டில் கழித்தல் செய்ய

அ. — முதற்பாட்டு (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு) (காமாய) அபிமதத்தின் பொருட்டு.

(வைகுண்டசரணாம்போஜ) என்றது ஸ்மரணத்துக்கு ப்ரமாணம். (பாதேயம்) என்றது ஸங்கீர்த்தநத்துக்கு ப்ரமாணம்.

ஸப்தாதி போக்யதையைப்பற்ற ஆழ்வார் போக்யதை விஞ்சியிருக்குமென்று சொல்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸப்தாதி

1 திருவாய் 4-5-8.

லாவது. அந்த பக்வத்போகங்களைத்தவிர்த்து விஞ்சியிருக்கிற ஆழ்வாருடையபோகங்களை அதிசயிக்கத்தானுமுடைய, § "உருவமுமாருயிருமுடனே யுண்டான்" என்னுமாப் போலே போக்யதாவைலக்ஷண்யமிறே இவர்.

இனி அக்கரலைதவிசுபதுக்கு, 51 "वासुदेवोसि पूर्णः" (வாஸுதேவோஸி பூர்ண:) என்கிறபடியே வாஸுதேவனாய் பூர்ணனாயிருப்பதொரு பரத்வமுண்டு; அதொழிய ஸௌலப்யாதி குணபூர்ணனாயிருப்பதொரு அவதாரவஸ்துவுண்டு; அர்ப்ப பரதவை பாற்கடலினுடைய ஸ்தானத்திலேயாய், அதில் அமிருதகலசம்போலேயாயது அந்த அவதாரவஸ்துதயிருப்பது.

அவ்வவதாரங்கள் தன்னிலும் க்ருஷ்ணாவதாரம் அந்த அவதாரங்களதனிலும் பரதலைநீயமாகதும்படி அத்யந்தபோக்யமாயிருக்கும். 52 "कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः" (க்ருஷிர்ப்பூவாசகச் ஶப்தோ ணச்ச நிர்வ்ருதிவாசக) என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸௌகர்யமான வ்யக்தியிறே; அதிலும் பகவதநுகுணனிலங்கட்டிடல், ‡ "தனைத்தாலில் விலங்கலைவாது தோன்றிய தோன்றலைபின் தமியேனுன்சினைதை போயிற்று" என்னும்படி முக்தகநுகுணப தாசம் திருவடிலெதகாபஹரியாயிருக்கும், நவநீதசௌர்யமும் ஜாரசேஷ்டையும் பண்ணினவபதாசமிறே; உறிகளில் வெண்ணெயோடு அறைகளில் பெண்களோடு வாசியற இரண்டையும் களவு கண்டுபோகதவபதாசமிறே; இதுவாக்கது அபதாரசக்ரங்களில போகடிதமாயிருப்பது.

விஷயங்களினுடைய வென்றுதுடங்கி) ஆழ்வாருடைய போக்யதை சர்வாறுடைய போகவனதவைப்பற்ற விஞ்சியிருக்கும்போது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வெண்ணெய் திருடிக்கட்டுண்டிருக்க அவதாரத்தால் வந்த போக்யதையிலும் விஞ்சியிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (இனி அந்த பகவத்விஷயத்துக்கு வாஸுதேவோஸிபூர்ண) என்று துடங்கி.

அப்படி அதயந்த போக்யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷிர்ப்பூவாசக) என்று துடங்கி. (தோன்றல்) ஸ்வாமி, நவநீதசௌர்யமென்கிற கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (உறிகளில் வெண்ணெயென்று துடங்கி).

§ திருவாய் 9-6-5. ‡ பெரியதிரு 8-5-1.

அனைக்குணடிக்கோ ஈசமிவ்வபதத்தில ஸஃதுவர்க்கவிக்கும்; இந்த அப்படியன்றிக்கே § 'வெண்ணெயுண்டு உரலினிடையாப் புண்ட நீர்மைப்பிள்ளைத்தனமுடைய "என்னும்படி நீரபு போக்யமாம்படியாயிருக்குமது இவ்வபதத்திலே இருப்பது. அதாவது அகண்ட பரிபூர்ணமானவன்று ப்ராக்ருத பதார்த்தமாயிருப்பதொருவெண்ணெயை யாசைப்படவும், அத்தைத்தனவு காணக்கையும், ஸர்வஜ்ஞமானவன்று அத்தைமறைக்கமாட்டாமல ஸாயத்தமையதாகஅகப் படுகையும், ஸர்வஶக்தியான ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டு கட்டை யவிழ்க்கமாட்டாதே யிருந்த அழகையுமான இவ்வி அதபாகதா நபாவமாயாய்த்திருப்பது. ‖"தமியார்க்ககருங்களிறே போலநின்று தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையாள்" என்னும் இவ்வபதாநத்திலேயிறே அநுபோக்தாக்கள் ஆழ்வாஸ்படுவது.

இவ்வபதாநத்தின் போக்யதையை இவர வ்யுதபத்திபண்ணிறது ஆழ்வாதமுடையபாடேயாய்த்து. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸர்வகாரணத்வாதி லக்ஷணமாக ஒரு வஸ்துவைச் சொல்லி, அப்படிப்பட்டவஸ்து ஏதென்று மபேக்ஷையிலே அனந்தரம திருவாய்மொழியிலே ‖"வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேர" என்று நாராயண ஶப்தவாச்யமாகச்சொல்லி, இவ்வஸ்துவுக்கடையாளமேதென்னுமபேக்ஷையிலே †"மலர்மகள் விரும்பும் நமருமபெறலடிகள்" என்று திருமார்பில பிராட்டியை

திம்பு போக்யமானபடியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (அகண்ட பரிபூர்ணமானவது) என்றுதுடங்கி.

ஸௌசீல்யமாகையாலே, ஆழ்வார் "எத்திறம்" என்று மோஹித்த அபதானத்தை அநுஸந்தியாநிருக்கச்செய்தேயும் அறல் காலதாழாதே அதிலுங்காட்டில் ஈச்வரனுலே ஆழ்வார் கட்டுண்டிருந்த இருப்பு தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறுர் (முதல் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி). "பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து" என்கிறபடியே உரலைக்கவிழ்த்து அதனமேலேறி வெண்ணெ

§ பெரியதிரு 7-3-ம. ‖பெரியதிரு 2 10-6. ‖திருவாய் 1-2-10. † திருவாய் 1-8-1.

அடையாளமாகச்சொல்லி, இப்படி ஸ்ரீபதிகலத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய வனாது அலாச்ரிதராக அரியதாய் ஆச்ரிதர்க்கு எளியனாயிடத்திலே *(மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில்) மலடுகேஷ் ஸ்ன பெறுவனாகையாலே தாய்மார் யாய், இன்று மருங்கிலிருந்து மருந்து தேடிப்பணையமாரும், ‡"மத்தாசப பற்றிக்கொண்டு" என்னும்படி மத்திலே உடலைச் சாய்த்தாய்த்துக்கடைவது. இப்படி கடைபாகிக்கச்செய்தே வெண்ணெய் பட்டப்பட களவுகாண, அவளும் 'இதுக்கடியென்? தெய்வம் கொண்டு போகிறதோ" என்று விசாரித்து இவனுடைய வாயையும் கையையும் பார்த்தும், "கண்ணனென்னும் கருந் தெய்வமிறே களவுகண்டு கொண்டுபோகிறது" இவனை கண்ணெனும் வாய்நுகைதாகப் பிடித்து, கிடக்கதொரு கயிறாலே பணும் இயானவுக்கும் பெருகில் சித்த மூாலோடேயிருக்க தக்கட்ட, இவனும் கட்டுண்டிருந்து அழப்புக்கவாறே வாய்வா வென்று கையிலே கயிறைக்கொள்ள, எதிட்ட நாலே விதைக மாட்டதே இருந்து அழுது ஏததமாய்த்து "இப்பாக்யமோ மிருக்கிறது? இது பெருமையிலே முகளிமதோ? எளிமையிலே முதலிடமோ" என்று மோஹங்கதாகுகிறே.

இதனை பதனர்த்திருப போக்தவரும் "ஆழ்வார்டுபட்டுப போக அபதாமிதுவாயிருக்கது" என்று பார்த்து இதிலும் காட்டில முதலடியிலே ‖"இவைபோகதல்லவ" என்று ப்ரப வத்திலே கண்வைதத இவரை, §"அவாவற்று வீடுபெற்ற"

களவுகாணகையாலே, உரல் பெருமிலயாயிருக்குமாகையால் இரவை கள்ளரைக் கூடக் கட்டிறுப்போலே உரலோடே கட்டிநுமென்றபடி.

க்ருஷ்ணன் கட்டுண்டமையை போக்யமாகச் சொல்லுகையாலே ஆழ்வாரும் அவன் ஸ்வகல்பருபாசத்தாலே கட்டுண்டிருந்தமையை விஷயிக்த "என்னப்பனில் நண்ணி" என்கையாலே அவன் கட்டுண்டது மும் இவர் கட்டுண்டமை போக்யமாய் அநயாகர்ஷகமாயிருக்கிறபடியைப் பாட்டுக்கு அவதாரிகையாக அருளுகிறார் (இத்தைய நலை பற்றத்தனித்யாதி).

‡ சிறிய திருமடல்-29. * குணட்டியதங்கிகம. ‖ திருவி ரு-1.
§ திருவாய் 10-10-10.

என்னுமளவும் லோகோபகாரார்த்தமாக ஈசுவரனை, இலாழுவது, அலற்றுவது, ஆணையிட்டுப் படுவெடுப்பது, ஊருவிடுவதாம்படி தன்னைப் பலகாலும் கட்ட, இவருக்கு அதை விழிக்க மாட்டாமே †"அறியாமாமாயத்தடியேனை வைத்தாயால்" என்னும்படி கட்டுண்டிருந்த இருப்பு கண்டு சோகமாய் நடந்தபடியை இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். அவன் கட்டுண்டவிடத்தில் ‡"பத்தியுரலிடையாப்பு முண்டான் பாவிகாளுங்களுக்கேச்சுக்கோமே" என்று பேர்த்து எனக்கு உறுப்பாயவிட்டது. இவர் கட்டுண்ட இதே கட்டாருடைய கட்டையவிழ்க்கைக்கு உறுப்பாய் பரமைகாந்திகளுக்கதுக்கு போதவமாட்டாது.

வ்யா:—(கண்ணிபித்யாதி) அவன் கட்டுண்டிருந்த அபதானத்தைப்பேசி, தாழும் அதில் கால்தாழ்ந்தபடி சொல்லுகிறார். கட்டினைவிழ்க்கைகொண்டாடுகிறார். தத்வப்பகுதியான தொண்டைக் கொண்டாடுகை இவர்களுக்குள்ள தொனிதே.

(கண்ணிநுண்தாம்பு) பலபல்லிடங்களிலும் அற்புதபிணையுண்டு இடப்பதொரு கயிற்றை யிட்டாவித்து இலங்கட்டிற்று. கட்டுவது விடுவது கறப்பது கடைவதாகப் பணிபோருமித்தனைபோக்கி,

---

கோபிமாரெல்லாருங்கருணையாக் பறிசொல்ல யசோதைப்பிராட்டி அவர்களைப்பார்த்து அவன் குணம் உங்களுக்கு தோஷமாய்த்தோனவின்றோ (பத்தியுரலிடையாப்புண்டானென்று தொடங்கி).

"கண்ணிபித்யாதி பதத்துக்கு அவதாரிகை அருளுகிறார் (அவன் கட்டுண்டித்யாதி) (காலதாழுகை) ஆழ்வார் அவன்கட்டிலே கால் தாழ்ந்தாற்போலே தாமும் ஆழ்வார் கட்டுண்டதிலே காலதாழ்ந்தாரென்றபடி. கயிற்றைக்கொண்டாடுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தத்வம்பந்தியானதொன்றை யென்றுதொடங்கி).

பலவிடங்களிலும் மற்று நாடின கயிற்றுரிய வேறு நல்லகயிறில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் கட்டுவது (விடுவதென்று தொடங்கி)

† திருவாய் 2-3-3. ‡ நாச்-திரு 12-8.

அதனைத்தவிட நினைக்கவேண்டா அவசரமிக்கவில்லை. உருவானனை யுண்டாக்கினவனுக்கு பரசக்தேயாக்கப்பட்டது; ஓர் நாளை முட்டாயிருப்பதொரு கயிற்றைவிட்டதிருக்கும் இவனைக்கட வேன்; வேறொருவரைக் கட்டுமதிர் இக்கினைக் கட்டப்போகவிட்டு; பக ப்ராயனைக்கடாவி மதோன்முகத இயனைப்பட்டவில, பலகண்ணிகளாயு முண்டதாய அசையமாயிருப்பதொரு பாசத்துக்கிடே இவன் அகப்படுவது. அதிகப்ரயத்னங்களைக்கல்ப்படி விருபர ரோடேயன்னுக்கு, அங்வேமான பாசத்துக்கு அகப்படுதல் செய்யு மளவைத்து. இவன் அகப்பட்டபுத்தி உரிவிலக்கே சேர்த்துக கயிறுகளைவிடக்கூடியது. அதுதான் பொதுவுரலை வாகனிரு முண்டானபின்பாடத்து அசுதைசுரமான்மிக்க; இப்படி அசுபர வாக்கிற அவன்படையிலேறிவரது. "பொதுவாகிலக்கவிழ்த்தனை மேலேனிலுமி" என்னையாலே இதுதான இடைவிலகோயானாமு மாமிறதிரே.

(துணை தாமபு) துணனியதாயபு அதுநான அறநேரியதா விருப்பதொரு கயிறுயது. ஆனகயாலிறே இவனமேலே அழுந்து வது. இன்றும அழுந்திகண்டகிறதிறே இவனைக் கட்டுகிற

'ஓர் நாளைமுட்டு') ஒன்றுக்கு ஒருபடிக்கிறிகக விருகிறது உந்த சேத்தரம் வாஸத்தசமேநனிசெய்கிறு; (வெற்று நவனக் கட்டுதிட்டு டென்று தொடங்கி). (வேறிருதவைரகக்கேசை) அசய வவையபகது இந்த வாக்கதைத விபனிநயிருர் (பகபராயனை யொரு துடங்கி). கண்ணியுள்ள பர்வமாய் லங்ககாமாநுபாதங்கரிச சொனுகி, து கூடக் கூடுனைடஉரலேயும கட்டுனா கயிறுறையும கடாக்கு கதுகக்கொ எவாடக்தசமருளிச்செயகிறார் (அவித்யாயனை வெனறு துவகி). யசி தால் அதுநுதும பலக்நுகுருமாய அசயயாநுனடயவாடயவாகலத்த லாத்யனென்றபடி (அகப்பட்டாகது) என்றது "ஆனைய ல என்ற படி (பொதுவாரவு) அதுவேமைறன. இதகால பிடிபோக சுகய மனறிக்கே அசயயாகுறாயிருகிற வுதலவனறபடி (வேவழி) என்றது ஜ்ஞாககதுக்கும சந்தரது துக்கும் போ, இதைவல அசயயாறாயரநுவுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பொதுவுரவு மேலேயாதுடங்கி)

(இடங்காமடு கட்டுவேண்டும) என்றது லவிறை சக்கரொல் இறுகிக் கட்டவேணுமென்றபடி.

பாசம் வைக்கப்படத்தாயிருக்க வேணுமிறே (சிறுத்தாம்பு) கட்டப்போராமை இவன் திருமேனியிலே இடங்கண்டு கட்ட வேண்டிப்படியான சிறுமையுடைய கயிறு.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) அசுலபமாய் ஐச்வர்யமாயிருக்கத்தே பசியிலும் திருமார்பிலிருக்கிற அவளையும் அவளையும் சேர ஒரு உரலோடே சேர்த்துக்கட்ட உரலுக்கும் தனக்கும் ஒருவ்வையம் மறந்திருந்து, பின்னையும் சைதயம் கிடக்கையாலே விம்மல பொருமலாய் அழுகிறத இந்த சௌசீல்யம் ஏதாயிருக்கிற தென்று அவர் சோகத்தராயத்து. இவர் அதை மறைத்துப் போகத்தவராகையாலே, இவர் முலார், †"பெயற்கொண்ணூறுண் முடை பொன்னைவலொருக்கு பழுக்கிட்டப்பும் இந்நீரீமையிலியா மூருமை" என்று பாசுரத்திலே அருக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறகச்செய்தேயும் பகவத்ஸங்கல்ப பாசத்தாலே இவர் கட்டுண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு சடுபடுகிறார்.

அவன் இவருடைய தால்பத்தைக் கலவுதாணயாலே கட்டுண்டான் இவர் பிறர் பணத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத் திருக்கச்செய்தேயும் கட்டுண்டவராய்த்து. அவன்தான் இவரைக

அதுக்கயிறு அசுலபமாய ஐச்வர்யமாயிருந்தாலும் கட்டுண்கிறவனாது எம்பெருமானையும் ஒரு பொட்டுக்கு உடலாயிருக்கு மென்றருளிச்செய்கிறார் (அசுலபமாய ஐச்வர்யமாயிருந்தேயாகிலும் என்று தொடங்கி). அவருக்கு பவாபத்துக்கு நடவாக அநுகூலப்படுத்து விஷயமாகை செப்பத்துபோலென, வாசாரத்து பக்திக்குத் தாழ்கையாலே செப்பத்துகைக்கு உடலென்கிறார் (அசுயமாயிதயாகி). (திருமார்பிலிருக்கிற அவளையும் அவளையும்) என்று மலர்மகளென்றதைக் கொண்டு கோவை நளிர்ச்சேய்ப்படி. "உரலினோடிணைந்து" என்ற சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உரலுக்கும் தனக்குமொரு வாசியறவென்று தொடங்கி). ஏங்கியவா சப்தத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் சைதயம் கிடக்கையாலே யென்று தொடங்கி).

எம்பெருமானுடைய கட்டைப்பற்று இவர் கட்டுண்ட ஆச்சர்யமாகைக்கு இவர் கட்டுகிட்டமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன

† திருவி௫-1.

க[illegible]திகைக்கடியென்னெனவில், இவை கட்ட கட்டி ஞானாசா ர்யரென்னும் நிலைமேல் † வாநுக் கடுமுல்குமு தனினப் போலவு, அவ்வளவன்றிக்கே அறியுகந் அலங்காரமில்லாத ஸ்வா ஸ ஜாதியைகளையும் § மாக்ஷதிரத்தாவான மணிவண்ணனோ வென்று கூவுமாவாமைகோலேல் இவரைக் கட்டுமையத்தார். இவ ருக்குத் தனக்கவு வெளிப்பட்டுப் பிறர்களவு போமட்டது

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு) பிரபந்தாவதாரிகையுள்ளது இவ ஸ்தாவாமைகையால் அதனை முற்படச் சொல்லி, அதிற்காட்டில் ஆழ்வார் அடிக்கு பிரபந்தரணப்படியை இப்பாட்டாலே வெளியிடு கிறார். அதில் அவன் கட்டுண்ட தாம்பை முற்படக் கொண் டாடுகிறார். கண்ணித்தாம்புமாய் நுண்தாம்புமாய் சிறுத்தாம்புமா யிருக்கும். ஜ்ஞானபக்திவைராக்யங்களாகக் கொண்டாடுமாபோலே இந்த மூன்று விசேஷணங்களைச் சொல்லுகிறார். திருமேனிக்கு உறுத்தும்படி பல கண்ணிகளை உடைத்தாயிருக்கும். பரமபக் தியிலே ருசி, ஸங்கம், பக்தி, பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்திக ளான அநேகபர்வையாயிற்று அந்த பக்தியிருப்பது. 53 "भक्तिग्राह्यो हि केशवः" (பக்திக்ராஹ்யோ ஹி கேசவ:) 54 "अमङ्गरभक्ति सव्यः" (அமங்குரபக்தி பவ்ய) என்று பக்தியையிறே அவன் இருப்பது.

(நுண்தாம்பு) நுண்ணிதான தாம்பு திருமேனியிலே அழுந் தும்படி நுண்ணிதாயிருக்கும். அந்த பக்தியும் ஜ்ஞானகிரம்ச

இவருடைய தாவுத்தை யென்று துடங்கி வாக்கு தவாதமா[illegible]) இவரைக் கட்டுறுல பிறர்களவு போட்டாலொவ்வா அநுளசெய்கிறார் ([illegible]) முலகமுமென்று துடங்கி).

திருவிசெய்த அர்த்தத்தை வசனமாக அருளிச்செய்கைக்குத் தா [illegible] பதேசமாக [illegible] அருளிச்செய்கிறார் ([illegible]) [illegible] சந்தத்துக்கு [illegible] மருளிச்செய்கிறார் ([illegible] துடங்கி). பக்தி [illegible] அருளிச்செய்கிறார் (பத்திகாரய [illegible] சேஷை, என்று துடங்கி)

† திருவாய் 6-7-2. § திருவாய் 6-5-9

மாலைபோல அந்த ஜ்ஞாநங்கள் தன்னை விளையப்பண்ணியிருப்பது. பலவகையான ரூபாதிகளை யதாவாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறோம்.
55 "भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि तत्त्वतः" (பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யச்சாஸ்மி தத்த்வத:) என்கிறபடியே (பிறந்தபடி) உள்ள கவிழுகள், கண்டு கட்டுண்கும் பசு கட்டுண்கைக்கும் கண்டகவிழுமாய்ப் போயிற்றன. இனி வேறே ஒன்று கட்டுகைக்கு உறுப்பல்லாத கவிதருமேயாயத்து இவனைக் கட்டுவது. ஆகையாலுமாய் இப்படிக்கொடுமாகிறே இவனை கட்டுண்பது.
56 "भक्त्या त्वनन्यया शक्यः" (பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய.)
57 "भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया" (பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா) என்று அநந்யையான பக்தியாலேயாகுமே. அல்லாதவற்றாலே விதியே கவ கண்டு காவிக்கக் கட்டுண்கையிறே.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) காப்பு சிறுத்தாமபாகையாலே அதை நீளப்பண்ணப்போகாது அடுத்துக் கட்டுண்ட உரலே இதுகைப

இந்த பக்ஷத்தில் சொல்லுகிறது ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லுகிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்த பக்ஷத்தில ஜ்ஞாநமேகமாகையாலே யென்று தொடங்கி), பக்தியான ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகமாய் ஜ்ஞாநமாயிருக்கையாலே பக்தியாலே உண்டாகும் ஸாக்ஷாத்காரமாயிருக்கும். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொல்லுகிறது முவ்வென்றிட்டதும் (ஜ்ஞாநமாகையாலே) என்றது ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகமாய் ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே யென்றபடி. இதனால் ஜ்ஞாநபக்ஷத்துக்கு பேதமில்லை யென்றபடி. அப்படி ஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷமாயிருக்கிறோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (பக்தயா மாமபிஜாநாதி யென்று தொடங்கி, பக்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையால் பக்தியாலே காணப்போமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யென்று தொடங்கி) (அல்லாதவற்றால் வழி யாகக் கண்டுகாவிக்கக் கட்டுண்கையிறே) என்ற அந்த தாத்பர்யம் ஸாரமான பக்தியாலே கட்டுப்பார் அது வென்றபடி. ஆக "கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு" என்றதால் ஜ்ஞாந விசேஷமாய் அசேஷபதார்த்தங்களையும் ஸங்கல்பமாதி பர்வதத்தையுமுடைத்தாயிருக்கிற பக்தியைச் சொல்லுகிறது.

அப்படி பக்தியுடையாருக்கும் தானே கட்டுண்டானெலாரிய ஸாத்ய மென்று நினைவனை அருளிச்செய்கிறார் (காயமாத்மேத்யாதி யென்று தொடங்கி)

பண்ணப்போகாத இனி இடம் காணாவாது இவன்பாடே பண்டையிலே பெயிறதை கைக்கொள்ளி இடமாகக் கட்டின ளாயத்து. கண்ணனுடைய அவேல் புகரிலே இடமகொடுத்தவன் திருவே தாயாருடைய சிறகைக்கு அஞ்சி மௌக்யப்ரயுக்த மாக கட்டுண்ணப்பண்ணிணுளைகது.

(கட்டுண்ணப் பண்ணிய) பக்தியுண்டோகிலும் அவன் றனை தன்னை அமைத்துக்கொண்டபடியாய், இது வினையும சிறி தாயிருக்குமாத்தா 58 "**நாயமாத்மா**" (நாயமாத்மா) இத்யாதி. இனி இந்த பக்தி இவன் தெருசில அடிபாரதையை அருக்கு மிதனை. 1 "எட்டி னேடிமணவெட்டுக்கிறதிரும பாணங்காலைகட்டி" எனகிறபடியே, எட்டுமிரண்டும் பததாய், பக்தியைச்சொன்னபடி. "எட்டு" என்று திருவஷ்டாக்ஷரமாய் அதநாலேயாதல், "இரண்டு" என்று வாக்யத்வயமாய், அதநாலேயாதல் வசீகரித்தெனனவுமாம். அல்லது, எட்டுமிரண்டுமறியாதாரைக்குக் கட்டப்போகாதே.

(பெருமானவன) அவன் பின்னைக்கொண்டது ஆச்சர்யசேஷ்டி தங்களை உடையவன். அதாவது - அழுகையுமஞ்சி நோக்குமவ் நோக்கும் தொழுகையுமான இச்சேஷ்டிதங்கள். 8 [அழுகையும்] உரலோடே கட்டிவைத்தவாறே அழ, அவன் வாய்வாயென்றவாறே அஞ்சி, பேதைத்தனம் தோற்ற அவனைப் பார்க்கும். [அநோக்

கச்சுடனே பலப்ரதமாயுல பக்திசெய்கிறதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இனி இந்த பக்தி யென்றுதுடங்கி). அப்படி பக்தி அநயபாரதையைத் தவிர்ப்பிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எட்டி னேடிமணவெட்டு மென்றுதுடங்கி).

அழுகையுமென்ற பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உரலோடே கட்டிவைத்தவாறே யென்றுதுடங்கி). (அநோக்கும்) என்றது அப்படிப்பட்ட நோக்கென்படி அதாவதேதென்ன (தொழுகையெடுத்த வாறு). "தொழுகைசெய்து" என்ற சதைக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (பெண்களுடைய த்திரமடென்றுதுடங்கி). "விடவேசெய்துவிழிக்கும்" என்றதுக்கு தாழ்பொருள்,— அதாவது தௌர்த்தகர்ப்பமான கடா

1 திருச்சந்த-88. 8 பெரு-திரு 8-8.

தொழுதே செய்து:
ஆராய தெளிந்து
 செய்கின்ற ... கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு
வாடுவே செய்து:
வாடியிடையவளை செய்து.

கு] "தொழுமெசெய்திலைகைச்சிட்ட கண்ணிணுள விடமே செய்து விர்க்கும்" என்கிறபடியே பெண்களுடைய திரண்டு வருகைகளாக களைக்கு வார்த்தைகளை அனுவதித்து கண்ணனைக் கொள்ளுக்கும் வார்த்தைமாகையாலே "ஒத்தபருவத்து பெண்களொல்லாம் வந்திருள், அவர்கள் முகத்திலே தெளிக்கக்காம்மான கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகிறது. இசையாத வர்களை இசையும்படி பார்த்தும், இசைந்தவர்களை அநுவிலே செய்து சிறுப்படி பார்த்தும், தாம் பண்டுசெய்தமறந்தாலே மாவிலமுடையவர்களை அமலங்களைக் கிழித்தும் இப்படி நோக்கே யாய்ச்செல்லும். [தொழுதையும்] மக்கள் மனம் மாதக்கூத தெரியுமாகையாலே இவனுடைய தொடர்ந்தைந்தனிதது அவச்சமுதக. (தொழுதையும்) அவளைப்பார்த்து அஞ்ஜலி பண்ணும். பொடிந்தவர்களுக்கு பரமைதகமாவது அஞ்ஜலியே யென்றிருக்கும். 59 "क्षिप्र देवप्रसादिनी" (க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ) 60 "अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात्" (அந்தரேணாஞ் ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்) என்கிறபடியே. [இவை கண்டவசோமதொடக்கியபத்திறதிகண்டாலே] ஆதமாதிபக்தி யான வாகத்திலுடைய ஸங்கைகண்டான். ஸ்ரீ நம்முதக்தர் ஆநுராகபக்ஷ்யாதிகளைக் கண்டு அநுபவித்தவர்கள். இவன் வைபவாதிகளைக் கண்டநுபவித்தவள்.

அத்தைப் பண்ணுகிறதென்றுதல், இசையாதவர்கள் இசைந்து மநஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே வைக்கும்படி கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகிறதென்றுதல், இசைந்தவர்கள் தரிக்கும்படி கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகிறதென்றுதல், ப்ரணயரோஷத்தை யுடையவர்கள் தங்கள் கோபம்விடும்படி கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகிறதென்றுதல். அப்படி அஞ்ஜலி ப்ரஸாதகமாய் நகதமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ஷிப்ரம்தேவப்ரஸாதிநீ யென்று தொடங்கி). இப்பதிறுதிகளைடையவர்கள் ஸ்ரீநம்பிள்ளை இங்கே இவ்வருத்தனைடாமபடி யெங்ஙனே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசுமுக்தர் அநுராகதயாதிகளைக் கண்டென்று தொடங்கி).

, திருவாய 7-6.

(ஞானப்பலரே) என்னையுள்ள (பொதுமையென்னைப் பலரே) இப்போதை இவருடைய தாத்பர்யம் "गुणदास्यमुपागतः" (குணதாஸ்யமுபாகத) என்கிறபடியே அதத்திலே தனைச்சேடித் தனைக் குத தோற்றிற்ற இவர்யுபட்ட தோத்திக்கிறதிதே இவ்வபதால். இனி ஆழ்வாரைப்போலே இளஞ்சில்லாமையாலே மீண்டாரித்தனர். (ஞானப்பலவரணி) அவனி தகாட்டல ஆழ்வார்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து; ஸ்பதாதி விஷயங்களின் போகவதையை பாதிதந் தனபக்கலிலேயாக்கிக்கொள்ளும் பகவத் வைலக்ஷண்யம். பகவத்விஷய போக்யதையிலேயும் மீட்டுத் தன்பக்கலிலேயாக்கிக்கொண்ட ஆழ்வார் வைலக்ஷண்யம்.

(தென்குருகூர்நம்பியென்றக் காலண்ணிக்கும்) குருகூர் நம்பியைக்காட்டில் குருகூர்நம்பியை ஸ்லாகிக்கிறது அவனுக் குப்பூர்த்தி ஸ்ரீவத்ஸாதிகளாலே, இவருக்குப்பூர்த்தி ஞான பக்திகளாலே ஜகத்தைத் தனக்காக்கும்படியான குணங்கள் அவனது; அவனையும் தனக்காக்கும்படியான குணங்கள் இவரது. (தன்னிதென்குருகூர்நம்பி யென்றக்கால்) ஆழ்வார் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து ஆழ்வார் திருநாமத்தைச்சொன்னால்.

(அண்ணிக்குமமுதூறு மெனதாவுக்கே) நினைத்தநெஞ்சம் நிரம்பி, சொன்னநாக்கும் தித்தித்து வாராநின்றது. (எனதாவுக்கு அமுதூறும்) உச்சாரணம் லக்ருத்தாய், ரஸம் ஸதாதனம் வர்த்தியாநின்றது. இனி பகவத்விஷயத்தை நினைக்கை நெஞ்சமில்லை; சொல்லுகைக்கு நாக்குமில்லை. இரஸ்ராஸம்

ஈச்வரனிடத்தில் ஈடுபட்டாய் மீளும்படி. மென்னென்னாவுள்ளீரசெய்கிறீர் (இனி ஆழ்வாரைப்போலே லெவருக்கொட்டுவ) (இருடைசெல்லாமை) பாதம்பாவத்திலே பொருந்தாமை. "ஞானப்பலவரணி" என்றது ஈச்வரனைவிட்டு ஆழ்வார்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தபடி.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்குமென்று சப்தார்த்தம். "அமுதூறும்" என்கிறவர்த்தமாநார்த்தம் (உச்சாரணம் ஸக்ருத்தாய்) என்றவாகயம்.

‡ (பா) பகவத்விஷயம்.

எங்களுக்குப் பிறக்ககாண்கிறிலோமென்னில்; (என்னாவுக்கே) உன்னைப்போலே பலவத்னியாய் ஓம ஈவித்த ஆழ்வாரும் ஈவிக்கும் ஈாவன்றோ என்னது. அடி யேபிடித்த ஆழ்வாருடைய ஸாரஸ் யத்திலே பழகினாரல்லரே (என்னாவுக்கே) இவ்வடியாத்தில காணியான என்னோடு காணக்கேனோடு வாசியில்லை. (என்னாவுக்கே) அவர்தாம் *"என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்" என்னுப்போலே, இவரும் "என்னாவுக்கே" என்கிறார்.

முதற்பாட்டுக்கு அருளிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வியாக்யானம் முற்றிற்று.

இப்படி ஸாரஸ்யம் ஸர்வஜ்ஞரான ஆழ்வாரையாரில் பகவத்குணத்தை விளக்கைக்கும் தெருநிலை. சொல்லுனைக்கும் காகமில்லை யென்றபடி. "அண்ணிக்கும் என்பதுக்கு இவ்வர்த்தம், அதாவது என்னுடைய நெஞ்சுக்குத் தித்திக்கின்றது, கண்ணிய வெம்பெருமானுக்கு மென்னுதல்.

முதற்பாட்டு அரும்பதம் முற்றிற்று.

* திருவாய் 5-5-2.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநம்

தம்பிரான்படி

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், 62 "पञ्चशक्तिमये दिव्ये शुद्धसत्त्वे सुखाकरे" (பஞ்சசக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸுகாகரே) என்கிற, 63 "त्रिपाद्विभूतौ भगवानैश्वर्यां परमेश्वरः। नित्यमुक्तैकभोग्योऽसौ मोदते सततं हरिः॥ (த்ரிபாத்விபூதௌ பகவாநைச்வர்யா பரமேச்வர:। நித்யமுக்தைகபோக்யோஸௌ மோததே ஸததம் ஹரி:॥ என்கிற சொல்லுகிறபடியே பரமே கேவலமயமாய் ஸாந்த்ரஸ்வாதந்த்ர்யமாய் ப்ரதிஸம்பாதகமயமான த்ரிபாத்விபூதியிலே நித்யநிர்மலஜ்ஞாநசக்திகனாய் வைசசக்த்ராத வருத்தி ஸம்ருத்தி ப்ரவ்ருத்திபோகான தேசஸூரிகளாலே அபரிசயமானசத்வநிஷ்டனாய், நித்யமுக்தரையும ஸ்வாநுபவத்தாலே ஆநந்திப்பித்துக்கொண்டு தானும் நித்யஸூ ரிகளோடு ஸந்தயுக்தனுப் போருகிறான்;

லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களைப்போலே தன்னையநுபவிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, அதனை யிழந்திருக்கிறபடியைக் கண்டு, வயிறுலர்ந்த காணைய், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே, அசித்விசேஷிதராய், அதவ போகமோக்ஷஶூந்ய ராய்க்கிடக்கிற தசையிலே, 64 "करणकलेबरैर्घटयितुं दयमानमनाः" (கரணகளேபரைர்கடயிதும் தயமானமனா) என்கிறபடியே தயை குடிகொண்ட திருவுள்ளத்தையுடையனாய், ஸ்வசரணகமலஸமாச் ரயணோபகரணமாக 65 "विचित्रा देहसम्पत्तिः" (விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:) இத்யாதிப்படியே கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶக்தியையுமுண்டாக்கி, ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோ பாதேய விவேகார்த்தமாக, 66 "मान् प्रदीपमिव कारुणिको ददाति" (மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி, என்கிறபடியே வேதங்களை ப்ரமாணமாக ப்ரவர்த்திப்பித்து;

அநந்தரம் மேலே இவருக்கு அநந்தரமியாயிருந்த சேதநருடைய அஸ்மிதை விஷயமான ஸௌந்தர்யத்தை வெளியிட்டருள, அத ஸௌந்தர்யபமான அதிசயோக்தியான பேசுமாய, இங்கல் ஸௌந்தர்யமாயிருக்கையால் அவருக்கமாயிருந்த பதிவத்திருவுளமும் பற்றி அத்திருமேபேசகூடர் சீர்பேசுந்தகைகளை நலங்களாய் சேதன சீலர்களுடையவே விஷயமான திருவஷ்டாக்ஷர ப்ரஹும வித்தையை வையமேவ ப்ரகாசிப்பித்தருளின காரகமாக மையாலே ஓலப்புறத்திலே செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப்போலே ''நேசெனும் மைமைரிக்கோ த்ருத்தகடவோம்'' என்று ராமானுஜதவதாரமுகத்தாலே இவர்களிருக்கிறவிடத்திலே தானேவந்து திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் ஒருவரும் திருந்தகாணமையாலே "விஜாதீயரான ரூபான் ஒருபடியாலும் திருத்தவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. இனி இனக்குப் பார்வையிட்டு பருகாப்பிடிப்பானைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவேணும்" என்றுதிருவுட்டுத் தன்னுடைய ஸ்ரீஹேதுகபாஸாதநத்துக்கிலக்கான ஆழ்வார்களை அவதரிப்பித்தான்.

அவர்களாக்ஞா— ஸர்வேசுவரனுடைய பாவனத்திலருளப் பெறுகையாலே ஸகலஸம்ஸாரிசேதநரும் தயாஜுவோபதேய விஷயமபண்ணி உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்குடலாக ஸர்வாதிகாரமான தமாவிடரும் பரபந்தங்களை அருளிச்செய்து ஜகத்தையுஜ்ஜீவிப்பித்தார் சிலராயிற்று.

இதில் முதலாழ்வார்கள் வயாஸாதிபரமரிஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தராகையாயும், வெளிகழுந்தம்கலி க்ராணமதார மாகத நிற்கிறவர்களென்பதொன்று உண்டு; திருமழிசைப்பிரான் முதலான ஆழ்வார்கள் சிறிதுகாலம் வெளிகழுந்தமமேலிட்டுக் காலாந்தரத்திலே பகவத்ஜ்ஞானத்துக்கு இலக்கானவர்களென்பதொன்று உண்டு.

அதுதானைகளொண்ணமியநிக்கே, நம்மாழ்வார் 67 "उत्पद्यते यथा लोके तुलसी गन्धसंयुता" (உத்பத்யதே யதா லோகே துளஸீ கந்தஸம்யுதா) என்கிறபடியே திருத்துழாய் மணத்தோடே அவ்

குறிக்குமா போலே, 68 "केवलं स्वेच्छयैवाहं प्रेक्षे कञ्चित्कदाचन" (கேவலம் ஸ்வேச்சையாலே பரேக்ஷிக்கக் கடவேன் என்கிற படியே, பகவந்நிர்ஹேதுக பரமகடாக்ஷத்தாலே கடாக்ஷிக்கப்பட்ட அவிவகத ராய், விஷயாந்தரங்களிலே பரவசத்தாலே முகிழ்ந்திருப்பர்
69 "वाद आरोहशाद्धात्त मूकभावं भविष्यति" (வாதத்தையேறி னாலும் மூகபாவம் கவிப்பது) என்கிறபடியே திருவாசுர் கூடான பகிரங்கிருதசுத்தங்களையும் ஸகாகாதிகநேதியான ப்ரவண லக்ஷணரான் திருமுகின்றியே, 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்' என்கிறபடியே தாரகபோஷக போக்யங்களெல்லாம் எம்பெருமானேயாய், தத்ஸம்ருத்தியே வைலக்ஷண்யமான வளர்த்தது போக்தாவொருவராய்த்து

இவர் ப்ரபாவத்தை நிரூபிக்கும்போது மிராட்டிமாரிலும் நித்யஸூரிகளிலும் உபயவிபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பர். எங்ஙனேயெனில்; 2 "பின்னை கொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல்" என்று ஸ்ரீ ஆகாரத்தாலே அவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி ரூபசம்பத்தையுமுடையராயிருக்கிற இதுக்குமேலே, 3 "பிறந்திட்டாள்" என்று அவதாரத்திலே வேறுபாட்டையுடையராக இவளொருத்தி இக்கனே பிறப்பதே; 5 "என்னைமாயன் கொலோ இவள் நெடுமாலென்றே நின்று கூவுமால்" என்றி படிக்குடையானை வேத்தத்தையுமுடையராய், 1 "அடியார்கலின்ற வைத்தேமோ வைகுந்தம் நீலிடம்" என்கிறபடியே அதாசவிகல்பத்தாலும் உபயவிபூதியிலும் அடங்காத்தன்மையராயிருப்பர்.

r "யாவாகிகோகலவாளத்தே" என்றும், 4 "மாறுளதோ இம்மண்ணினிசைமேயே" என்றும் முக்தகண்டமாக "உபயவிபூதியிலும் தமக்கொப்பாரொருவருமில்லை" என்றாரிறே. இவரும் வாருக்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரத்திலுமில்லை, நித்யவிபூதியிலுமில்லை தம்படி தாமுமறியார், ஸர்வஜ்ஞனுமறியான், ஈச்வரனுமறியான். 'ஒருவாதத்தைச்சொல்லு அவ்வடிதம' இதி

/ திருவாய் 6-7-1, 5 திருவாய் 6-5-10, 1 திருவிருத்தம்.
r திருவாய் 4-5-8, 8 திருவாய் 6-4-9,

லாலே காத்தபடி 'ஏகஸ்வாமியுடைமையரும்'' என்றிருக்க வேண்டு தலைமையாலே காமரியா; இவரைப்போலே ஸகலேதரவில க்ஷணராய்ப் பிறப்பது வைராக்யமான கதத்திலே கதறுகையாலே யைவைதிருநுபதியானவர் தன்னுடைய ஜ்ஞானவிகாஸத்திலுண் டான 70 "आयुश्छिन्नातनस्त्वेने सृष्टिस्थित्यन्तसंयमाः" (ஆயுச்சிக காலதத்வே ஸ்ருஷ்டிஸ்த்யந்தஸம்யமா) என்கிறபடியே அநன்யகமான ஸ்ருஷ்டி ப்ரபஞ்சத்திலே ஒரு வஸ்து ஸ்திதியாகிலும இப்படி பரிக்ஷிக்குமவர்களாலே ஸர்வேச்வரனுமியோ, † "பின் னுமாசிலாதிசயே" என்கிறபடியே நித்யர்களிலும் வ்யாவ்ருத்தரா யிருக்குமவன்றிலே பூர்வோக்தமான ஸர்வேச்வரனோடே ஒப் போடச் சொல்லலாம்படியான வைலக்ஷண்யத்தை இவரது

71 "स च पूज्यो यथा ह्यहं" (ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்) என்றும், 72 "ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं" (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரனாலே ஆதரணீயமானதைவிட்டு இறையவர்களிலே தானேதொட்கவும் தனக்கு காரகமாகவும் சொன்னபடிகண்டால் இவர்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டாவிறே. இனிமேல், ‡ "புவியும் இருவிசும்பும்" இத்யாதி; உபயவிபூதி யும் உள்ளடக்கலைத்திலே அடங்கிற்று. [illegible] நீ என னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விசேஷமின்றிக்கே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே உள்ளாய் [illegible] இப்படியான [illegible] விபூதியையுடைய நீயோ, விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியவன் என்றறியாதிலே அப்ரதிஹதமான நீதான இதனை நிரூபித்தருளவேணும் உபயவிபூதியுக்தனோடே மறு தலைக்கும்படியான வைபவத்தையுடையருமாய், / "தேவுமற்றறியேன்" என்ற ஒருவரிருவரன்றிக்கே நிதய ஸூரி களெல்லாரும் கூடிலும் தமக்கே சேஷமாக்கு ஒப்பாயபடியான பெருமையையுடையராயிருப்பர்.

இப்படி ஸகலேதரவ்யாவ்ருத்தராய ஜ்ஞாநாகாரவிலக்ஷணரான [illegible] அவதரித்த [illegible] பண்ணின [illegible]

‡. திருவி-79. ‡ பெரியதிருவ-75. / திருவி-23.

படியே. 73 "ततोऽखिलजगत्पद्मबोधायाच्युतभानुना। देवकीपूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतं महात्मना" (ததோகி2லஜக3த்பத்3மபோ3தா4யாச்யுதபா4நுநா। தேவகீபூர்வஸந்த்4யாயாமாவிர்பூ4தம் மஹாத்மநா) என்று சொல்லுகிறபடியே அவதரித்தாப்போலேயாயிற்று இவ்வாழ்வார் அவதரித்தது.

அவதார காலத்திலே அச்யுதபாநுவினுடைய ஆவிர்ப்பாவத்திலும் வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயம் விலக்ஷணமாயிற்று. 74 "यद्गोसहस्रमपहन्ति तमांसि पुंसां नारायणो वसति यत्र सशङ्खचक्रः। यन्मण्डलं श्रुतिगतं प्रणमन्ति विप्रास्तस्मै नमो वकुलभूषणभास्कराय॥" (யத்3கோ3ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸஶங்க2சக்ர:। யந்மண்டலம் ச்ருதிக3தம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ்தஸ்மை நமோ வகுளபூ4ஷணபா4ஸ்கராய॥) என்று அச்யுதபாநுவுக்கு விகஸியாத ஹ்ருத்பத்மங்களும் விகஸித்து, ஆதித்யாதிகாரயமாய் உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரமும் நீங்கினதும் வகுளபூஷணபாஸ்கரோதயமானபடியே.

இப்படி அஜ்ஞாநமோசிகர்க்கராய், †"ஊருமாகுடு முன்சுடர் தவிர்ப்போல" என்றபடியே எல்லாருடைய நடைமைப்போலே பலவிதையாய்ப்படி அவதரித்த இவ்வாழ்வார் விஷயத்திலே §"தேவுமற்றறியேன்" என்று சொல்லியருளின பாரதந்த்ர்யத்தைக் கண்டு அதையிட்டு தத்வங்கடாரப்போருமவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்.

இப்படி இவர் ததீயசேஷத்வமே உத்தேச்யமென்றறுதியிடுகைக்கு வந்த வழி தானேதென்னில், நம்மாழ்வாரை *பெரியவிமறுரானை தொடங்கி *அவாவற்று வீடுபெற்றவளவும் சொல்ல அநுபவித்தவிடத்தில் அவர் தமக்கு உத்தேச்யமாகத் திருவாய்மொழியில் *பயிலுஞ்சுடரொளி, *நெடுமாற்கடிமையிலே பருவர்த்த காதலுடையராய் ததீயசேஷத்வத்தையே அறுதியிடுகையாலே இவ்வாசார்யருகி பரிகருஷி நம்முன் அர்த்தமே தமக்கு உத்தேச்யமென்று நினைத்து, ததீயசேஷரான இவ்வாழ்வாரையே தேவுமற்றறியேனென்று பற்றுகிறார்.

† திருவாய். 6-7-2.   § 2

ஆசார்யனை பரிக்ரஹித்தவனே நாசகமே லாதனமாகும் பரிக்ரஹவமென்னுமிடம் மஹாபாரதத்திலான ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றே ஸ்ரீ பீஷ்மர் பக்கலிலே ஸக லார்த்தங்களையும் குறைவறக் கேட்ட தர்மபுத்ரன இவைதனக்கு உத்தேச்யமாக ஸ்வீகரிக்கத் தக்கவைகளை தனக்கு உத்தேச்ய மென்று கேட்க 21 "को धर्मस्सर्वधर्माणां भवतः परमो मतः" (கோ தர்மஸ்ஸர்வ தர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:) என்றுகேட்க, 22 "एष मे सर्वधर्माणां धर्मोधिकतमो मतः" (ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோ மத:) என்று தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை உபதேசித்தானிறே அவனும்.

திரிபுராதேவியார் "பரமாண்பராபலவத்தாலேயோ எம்பெருமானே ஆசரயிக்கவேணுமென்று நீ பற்றுகிறது" என்ன, "அதெல்லாமுண்டு, எம்பெருமானை காடிகசாலமுகளையில் தேவதைகளை ஆச்ரயித்தகாலில் அதுவே என்னுக்கு மாசராயனிய வனாலாக்கடவது" என்றான். அந்த வசனத்தாலே ஆழ்வார் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருந்த ததீயசேஷத்வத்தையே திருமயிற் தமக்குப் புருஷார்த்தமாக அநுபவிக்கிறார்.

இதுதான் ஸ்ரீராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீமத்தசரத்வான் பக்கல் அநுஷ்டாநஸித்தமாகக் காணப்பட்டது. 3 "वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः" (வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:) என்று வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் எல்லாரும் தாம ஸமஸ்தாபர்த்தமாக அவதரிக்கையாலே ஸாரார்த்தத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினார்கள். 23 "कर्ता कारयिता च सः" (கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:) என்கிறபடியே அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, "ஒருவன் சொன்னதை ஒருவன் செய்யக்கடவன்" என்கிற முறை தோற அநுஷ்டிக்கையாலே பித்ருவசனபரிபாலன நிஷ்டையிலே ஸாமான்ய தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார் பெருமாள். 4 "पितुर्वचननिर्देशात्" (பிதுர்வசந நிர்தேசாத்) 5 "अगस्त्यवचनात्" (அகஸ்த்யவசநாத்) 6 "सुग्रीववचनात्" (ஸுக்ரீவவசநாத்) என்கிறதே இவருடைய அநுஷ்டானம்.

நிருபாதிகசேஷியைக் குறித்து ஸ்வரூபப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தை தஜ்ஜாதீயக்கடவன என்கிற விசேஷத்தை அருளிச்செய்தார் இளையபெருமாள், 8 “कुरुष्व मामनुचरं” (குருஷ்வ மாமநுசரம்) 9 “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறே இளையபெருமாள் அருளிச்செய்தது: 10 “राघवश्च तव संश्रयं वेलेव सागरं। प्रतिजानामि ते वीर माभूवं वीरलोकभाक्॥” (ராகவஞ்ச தவ ஸம்ச்ரயம் வேலேவ ஸாகரம் | ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மாபூவம் வீரலோகபாக்)[ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம்] 11 “रक्ष धर्मेण बलेन” (ரக்ஷ தர்மேண பலேந) என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகையைத் திக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன்; என்னுடைய தர்மத்தையும் ஸ்வரூபமானதும் உம்மைவிட்டு மீறவொண்ணாது காணும். [வேலேவ ஸாகரம்] கடலுக்குக் கரை சேர்பாதிருக்கச்செய்தேயும் கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதிறே கடல். அப்படியே நீர் பெரியீரேலும், உம்மை என்னை விஞ்சவொண்ணாது காணும். [ப்ரதிஜாநாமி] ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன். [தே வீர] ஒருவர்க்கு முன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறது? நான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று அதைத் தவிர்க்கைக்காக ஆண்பிள்ளைத்தன முடைய உம்முடைய முன்பேயன்றோ? [மாபூவம்] இப்படி செய்திலேனாகில் உம்முடைய ஸந்நிதியில் வர்த்திக்கப்பெறுகையா கையு மன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறாதவனாகிறேன். [வீரலோகபாக்] உம்மை முடிசூட்டிப் பவிக்கப்பார்த்து அதுபெறுகைக்காக சக்ரவர்த்திபோகிலோகம் புகுகிறேன் என்கிறபடியே கிரமப்ராப்திகதடிமை செய்கையன்றியே “மோஷி யுகத்தடிமைசெய்யக்கடவன்” என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார் ஸ்ரீபாதாழ்வான்.

இப்படி மிருக்கிற இவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே பகவச்சேஷத்வத்துக்கு உடையான ததீயசேஷத்வத்தை அருளிச்செய்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், 12 “गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदानघः। शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः॥” (கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக | சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத ||) “கச்சதா” என்கிற வர்த்தமானநிர்தேசத்தாலே போகிறவிடத்திலே தனக்கென்ன

ஒருகாலமேயாகிலும் முண்டாயாகில், இந்த மாதாபிதாக்களாக கொள்விக்கோனாகில், பூர்வஜரான பெருமாளை கொள்விகோனாகு தல மசுபுமனிளைநிற்கில் அவ்வொபூமிய ஸ்ரீசத்ருக்னாழ்வானே போருமென்கை.

[மாதுலத்வம்] யுதாஜித்தானுடைய அவ்வடைவாகவே போகத்துக்குத்தகுமை அவனுக்கு; இவனுக்கு அவ்வணுமேக்குட்டு மாபடபோனவனை. [பக்தர] சகரவர்த்தியா தீஞ்சி பெருமானும் ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்போய இளையபெருமாளும் தொடர்ந்துபோகையால் வேறுமொருவர் போய், ஸ்ரீபரதாழ்வானும் நிலைநிலைப்பத்திலேயனைநிற்கும் தனியிலே ராஜ்யத்தை பரிக்கடலையுண்டாக வலிக்கப்பட்டவர் திருநாமம் சாக்கிறது. 13 "भरत इति राज्यस्य भरणात्" (பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்) என்றுவிறே ஸ்ரீகை.

[தா] இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய ஏகோதரபேதமுண்டாயிருந்தால் பிரிந்து முகூர்த்தமிட்டுப்போக ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன் போனதிலே முற்றூத்தமாகப் போருமென்கை. "கச்சதா" என்றதிலே அர்த்தலித்தமன்றோ? "தா" என்கிறதென்? என்னில்; அவனுடைய நிரந்தர நினைவைச் சொல்லுகிறது. இந்த அர்த்தசக்தியமான அநந்யார்ஹபத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. சேஷத்வவிரோதியிறே இரண்டும்.

[அகை:] அகமில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அகமாவதுவும் தேச்யவிரோதியிறே; இவ்விடத்தில் அகமாவது — சமபக்தி, இதனைப் பாபமென்னலாமோவென்ன, பாபத்தில் புண்யம் கண்டிருக்க, மோக்ஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும், 33 "अश्व इव रोमाणि विधूय पापं" (அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம்) என்று பாபசப்தவாச்யமாய்த்திறே. ஆகையாலே பரதாழ்வாருக்கு வரும் உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாகில் சம்பந்தத்திலே காலாமுமதுவும் பாபமிறே. 29 "रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति" (ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி) என்று ராமாதுவருக்கும் இடைச்சுவராகச் சொல்லிறதிறே.

[ஸுஹ்ருத:] பின்னைகளுடைய ஸந்நிவேசங்களைப் பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துகிற ஸ்ரீவசிஷ்டபகவான், பெருமாளை கண்டாரை அழகாலே அலைக்கவல்லராகத் தோற்றுகையாலே ராமனென்று, இளையபெருமாள் கைங்கர்ய நிரூபகமாகத் தோற்றுகையாலே லக்ஷ்மணனென்றும் திருநாமம் சாத்தினாப் போலே, இவனுடைய ஸந்நிவேசத்தைக் கண்டே ஸுஹ்ருத்தென மனனுமனுப்படியிருக்கக் காண்கையாலே ஸுஹ்ருத்தென்று திருநாமம் சாத்தினீரே.

[தேவஸுதோபமா:] பாஹ்யஸுதகங்களெதிலே ஆந்தர ஸுதங்களை இந்த்ரியங்களையும் ஜயித்திருக்குமென்கை. அவிக்ருதிய ஜயத்துக்கு எல்லை எவ்வளவென்னில்; — 15 "पुंसां दृष्टिचित्ता-पहारिण" (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற ராம ஸௌந்தர்யத்திலும் கலக்குண்ணாதிருக்கை. அதாவது-பெருமாளைப்பற்றுமவர்போலும் தன்னுக்பபாலேயாதல் அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலேயாதலன்றிக்கே தனக்கு உத்தேச்யனுவன உகாத விஷயமென்று பற்றுகை.

[நீத] ராஜாக்கள் போம்போது உடைவாள் பரிசு மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவனைக் கொண்டு போம போனான்; த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரங்களோடே ஸம்ப்ரயோகம் உபபவிஷ்டமாயிருக்குமிறே. அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிருளை கனைக்பாதி போனான். [ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத] ஜயேயட்டமற்லாதிகாத்தவனென்று போனானல்லன். 9 "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று போன இளையபெருமாளைப் போலே ஸர்வசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணலாமென்று கொண்டு ப்ரீதி ப்ரேரிக்கப்போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பருண்டாகையாலே விழுக்காடுபோதியிறே லிதத்தபடி.

"நீத:" என்கையாலே மேவஸ்தலத்தில் அசித்கல்பனாயிருக்கக் கடவன். "ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே ஸ்தகப்ரயுக்தமான தர்மங்களுண்டாயிருக்கை.

§ "பயலாய்க்கிடந்தனை படைவானமக்கலேனே" என்றிதே அடி
பிடிக்கிறவர்தனை. "அந்த 'தேவுமற்றறியேன்'" என்று பாசுரத்தை
ஆரும் பேசுகையாலும் அவர்களே பற்றினேனென்னவுமாம்.

"அந்த" "தேவுமற்றறியேன்" என்றதுக்கு பரபோதகமென்
றெனவில், 'ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பெருமாளுக்கு கலைப்படி
அவர்பலைதறியாத ஸ்ரீபராங்குசன்னவர்களை வேறொன்றறியாத
படியானேன்" என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார். இதுவே
பரபோதகமானால் சொன்னதிக்கையெல்லாம் பொருந்தும்; ஆக
ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்போலே இருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுர
கவிகள்.

இனி த்ரீயருந்தகேசவசென்றுமிட்டத்தில பகவத்பயந்தமாத
சத்திலே விஷயகாரத்தை, தச்விஷயத்திலே அவகாஹித்த தத
குணதுலைதாகத்தாலல்லது செல்லாத தலையிலே 16 **"बोधयन्तः परस्परं"** (போதயந்த பரஸ்பரம் என்கிறபடியே இப்போது
போதுபோகதனைக்கு உசாத்துணையாயும், 17 **"यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः"** யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:) என்கிறபடியே
பாப்தினையில் பகைத்தபல ஸஹகாரிகளாயும் இப்படி பரம
முகமான உபகாரத்துடனே லாவாயஸ்தைமிலும் தனியே உபதேசப
சென்றுகுதிப்பிட்டுத் தனக்கு வைஷ்ணவிஷயிகாரத்துக்கு முன்னே
அஜ்ஞாநத்துறாபாமுகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின
மஹோபகாரகரான ஆழ்வார் தம்மையே பற்றுகிறார்.

இப்படி இவர் பரமாச்சார்யரான ஆழ்வார்விஷயத்திலே "தேவு
மற்றறியேன்" என்று 'மயகாப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடியென்
னென்னில்; 75 **"देवमिवाचार्यमुपासीत"** (தேவமிவாசார்யமுபாஸீத)
என்றும், 76 **"आचार्यदेवो भव"** (ஆசார்யதேவோ பவ) என்றும், ஆசார்ய
விஷயத்தில் தேவதாப்ரதிபத்தி பண்ணச்சொல்லி வேதாந்தம்
விதிக்கையாலும், 77 **"गुरुरेव परंब्रह्म"** (குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம)
என்றும், 78 **"आचार्यस्स हरिः साक्षाच्चररूपी न संशयः"** (ஆசார்யஸ்
ஸ ஹரிஸ்ஸாக்ஷாச்சரரூபீ ந ஸம்ஶய:) என்றும் 79 **"एष वै भगवान् साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः"** (ஏஷ வை பகவாந் ஸாக்ஷாத் ப்ரதாந

§ பெரு-திரு 4-9.

பூதேச்சா) என்றும், 80 "योगीश्वरांश्चमुम्यांश्च लोकोयं मनुते नरः" (யோகீச்வரா விமுக்யாந்யாந் லோகோயம் மநுதே நரம்) என்றும், 81 "साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम्। मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्त्रपाणिना" (ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்। மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா) என்கிற இவை முதலான ப்ரமாணங்களிலே ஆசார்யனை அவதரித்த ஸர்வேச்வரனாகப் ப்ரமாணிக்கிறதாலே கேவலம் தன் கருணையாலே சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்து உத்தரிப்பிக்கிறமையும் ப்ரத்யக்ஷமாகச் சொல்லுகையாலும்;

82 "कृतेऽस्मिन्ननुभगवान् त्रेतायां रघुनन्दनः॥ द्वापरे नन्दसूनुश्च कलौ देवः पराङ्कुशः॥" (க்ருதேऽஸ்மிந் பகவாந் த்ரேதாயாம் ரகுநந்த: । த்வாபரே நந்தஸூநுச்ச கலௌ தேவ பராங்குச) என்று ஸர்வேச்வரன் க்ருதயுகத்திலே பரமஹம்ஸனாய் அத்ரி பகவானுக்குப் புத்ரனாய் தத்தாத்ரேயனாய் அவதரித்தாப் போலவும், த்ரேதாயுகத்தில் சக்ரவர்த்தியினுடைய திருமகனாய் அவதரித்தாப்போலவும், த்வாபரயுகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாய் தர்மதத்வத்தையுடைய சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு ஸ்ரீகீதோபநிஷத்துப் புராணம் அவதரிக்கப்போலவும், 83 "क्रूरे कलियुगे प्राप्ते नास्तिकैः कलुषीकृते। विष्णोरंशांशसंभूतो वेदवेदार्थतत्त्ववित्॥ स्तोत्रं वेदमयं कर्तुं द्राविड्या निजभाषया। जनिष्यति सतां श्रेष्ठो लोकानां हितकाम्यया॥" (க்ரூரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே। விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேதவேதார்த்தத்வவித்॥ ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யா நிஜபாஷயா। ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா॥) என்று காலத்தின் கொடுமையான கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரனுடைய அம்சாவதாரமாய் தமிழ்த்தேசத்தில் லோகஹிதார்த்தமாக த்ராவிடபாஷையாலே வேதார்த்தங்களை ப்ரபந்தீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீ பராங்குசன் திருநாமத்தை உடையராய் ஒருவர் திருவவதரிக்கப் போகிறாரென்றும், 84 "कलौ पुनः पापरताभिभूते स उद्भवत्याश्रितवत्सलत्वात्। भक्तात्मना विश्वजनान् सुगोप्तुं विश्वाधिको

चीश्वमंशो हि विष्णुः॥' (கலெள புந பாபகாரீந்தே ஸ உத் ஸ்வபாந்தலகாந்யாது। பக்தாத்மநா விசலஜநாநாம் வைநிகாந்தும் விசலாதிகோ விஷ்வமயோ ஹரி விஷ்ணு) என்று கல்யுகத்திலும் வைஷ்ணவாநுஷ்டானமாக ஸர்வர்திலுள்ள வர்ணாச்ரமத்திலுள்ள பக்தர்களாக அவதரித்தருளினதாகச் சொல்லுகையாலும், 85 "कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः। क्वचित् क्वचिन्महाभागा द्रमिडेषु च भूरिशः॥ ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी कावेरी च महाभागा प्रतीची च महानदी॥ ये पिबन्ति जलं तासां मनुजा मनुजेश्वर। तेषां नारायणे भक्तिर्भूयसी निरुपद्रवा॥" (கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:। க்வசித்க்வசிந் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச:। தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ। காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ। யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர। தேஷாம் நாராயணே பக்திர்பூயஸீ நிருபத்ரவா) என்று கலிகாலத்திலே வந்து அவதரிக்கும் ஆழ்வார்களை தத்தம் நதிகளிலே பாகவதர் பரிசுத்த, அந்த நதிகளினிலே ஜலபானம் பண்ணுமவர்களுக்கு பக்தி அபிவிருத்தியைச் சொல்லுமிடத்தில், ப்ரதமத்திலே "தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர" என்று இவரவதரித்த தேசத்தைச் சொல்லுகையாலே, 86 "द्वितीये तु परार्धेऽस्मिन् दिने स्वाद्येऽद्य सत्तमे। मन्वन्तरे वर्तमाने त्वष्टाविंशे चतुर्युगे॥ कलेरादौ मासि राधे काव्यवारे कुलीरके। पौर्णमास्यां विशाखाख्ये तारे महति शोभने। प्रजापतेर्जन्मयामी शठकोप इति स्मृतः। मद्भक्तोऽहं भविष्यामि नेनु द्राविडतां श्रुतिः॥" (த்விதீயே து பரார்த்தேஸ்மிந் திநே த்வாத்யே த ஸத்தமே। மந்வந்தரே வர்த்தமாநே த்வஷ்டாவிம்சே சதுர்யுகே। கலேராதௌ மாஸி ராதே காவ்யவாரே குளீரகே। பௌர்ணமாஸ்யாம் விசாகாக்யே தாரே மஹதி சோபநே। ப்ராஜாபதேர் ஜந்மயாமீ சடகோப இதி ஸம்ஸ்ருத:। மத்பக்தோஹம் பவிஷ்யாமி நேதும் த்ராவிடதாம் ச்ருதீ) என்றும், 87 "ताम्रपर्ण्युत्तरे तटे वान्तक्षेत्रे जनिष्यति" (தாம்ரபர்ண்யுத்தரே தடே தாந்தக்ஷேத்ரே ஜநிஷ்யதி) என்றும், 88 "निनिद्र तिन्त्रिणीशाखं गत्वाऽत्र भुजगाधिपः। सर्वाभिलाषान् सर्वेषां नित्यमेव प्रदास्यति॥ शठकोपमुनीन्द्रत्वं संप्राप्य त्रिदशेश्वरः। ताम्रपर्णीतटं प्राप्य रक्षिष्यत्यखि

स्मान् जनान्॥ अत्र शूद्राः समस्ताश्च द्राविडत्वमुपागताः। वेदयिष्यन्ति वेदेषु सकला अपि माधव॥ ([illegible] த்வம் கதலோத்ர புஜகாதிப। ஸர்வா லோகாந்த ஸர்வேஷாம நித்யமேவ பாதாஸ்யதி। ஸடகோபமுநிச்ரேஷ்டம் ஸம்ப்ராப்ய த்ரிதசேச்வர: । தாம்ரபர்ணீதடம் ப்ராப்ய [illegible] க்தீர்ஜநாந்। அத்ர வேதாஸ்ஸமஸ்தாச்ச த்ராவிடத்வமுபாகதா:। வேதயிஷ்யந்தி வேதேஷு ஸகலா அபி மாதவம்) என்றும், 89 "अस्ति पाण्ड्यमहादेशे कुरुकानगरी शुभा। ताम्रपर्णीनदीतीरे साक्षाद्दृष्टो ह्यधोक्षजः॥" (அஸ்தி பாண்ட்யமஹாதேசே குருகாநகரீ சுபா। தாம்ரபர்ணீ நதீதீரே ஸாக்ஷாத் த்ருஷ்டோ ஹ்யதோக்ஷஜ:) என்றும் சொல்லுகிற படியே அந்த க்ஷேத்ரத்திலே "கல்லார்கவிலக்ருநகூ சிவயுகவர்ணக்ர மத்திலே அவதரித்த ஸர்வேச்வரனுமே §"குடி குடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்" என்கிறபடியே பூர்வபுருஷர் பகவச்சேஷ பரம்பரையான காரியாரிடத்திலே வந்தவதரித்து "காரிமாறன் சடகோபன்" என்று பரமபதஸ்தரான தாமே அருளிச்செய்யும் படி பரகாயத ப்ராபல்யாகையாலே திவ்யஸூரிகளான ஸ்ரீவாரகாப, ஸாக்ஷாத்காரமான பகவத்தோர்மையை நறுதியிட்டு அவரே பரதேவதை என்று ஸ்ரீமதுரகவிகள் பற்றினார்யிறே.

§"அறியாதன வறிவித்த வத்தா" என்று பகவத்விஷயத்திலே ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி பண்ணினார் நம்மாழ்வார். இவர் ஆசார்ய விஷயத்திலே "தேவு மற்றறியேன்" என்று பகவத்ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார். ஈச்வரத்வாசார்யத்வங்களாகிற தர்மத்வயங்களும் ஸாபேக்ஷதையாலே வ்யக்திபேதனமான காரணத்தாலே இருவர்பக்கலிலும் இரண்டு ப்ரதிபத்தியும் நடக்கக் குறையில்லை. 90 "श्रीधरायादिगुरवे" (ஸ்ரீதராயாதிகுரவே) என்று ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனுமே ப்ரதமாசார்யனும், 91 "स चाचार्यवंशो ज्ञेयः। आचार्याणामसावसावित्या भगवत्तः" (ஸ சாசார்யவம்சோ ஜ்ஞேய: । ஆசார்யாணாமஸாவஸாவித்யாபகவத்த:) என்கிறபடியே குருபரம

§ திருவாய் 9-2-1.

னையும் ஜ்ஞாநத்வமாவைகளாலே அந்த பரமபதாபமர்த்தகத்வமும் வைகுண்டமாகையாலே ஸாமாந்யத்தலமுமதன்னைலெ்ரிய அநுப பக்ஷமாகையாலே ஆசார்யவதாரமும் ஈச்வரகர்த்ருகமாகதக

92 "संभवामि युगे युगे" (ஸம்பவாமி யுகே யுகே) என்று வையாலே செய்த ஆசார்யாவதாரத்தைத் தெரிவிவைனைந்து, ஆகையாலே நம்மாழ்வார் பகவதவதாரவிசேஷமாகையாலே அவர் விஷயத்திலே ஸேவித்து ஸ்ரணமான பாரம்யத்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்து, ஸ்ரீமதுரகவிகளும் தப்பகிப்பட்டார்க்க குறையில்லை.

இப்படி ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் பரமேச்வரனாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணின ஆழ்வார் விஷயத்திலே பரமபாவனமான ஈச்வரனுடைய ஸாம்யமான ஆழ்வாரைப் பாகவதனென்று உத்தேசிக்க ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே ஜாதியால் ப்ரதிபத்தி பண்ணில் பாவதாதம்யமில் ரௌரவாதி நரகத்திலழுந்துவர்கள் என்ன. 93 "विष्णोरर्चावतारेषु लोहभावं करोति यः। यो गुरौ मानुषं भावमुभौ नरकपातिनौ॥" (விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:। யோ குரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ) என்று ஆசார்யவிஷயத்திலே மநுஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணினவனுக்கு நரகபாதமே பலமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது. நம்மாழ்வார் பகவதவதார விசேஷமென்னும் ப்ரதிபத்தி தான ஆஸ்திகாக்ரேஸராய பரமாண பத்ருத்ராசாயி நக்கும் இல பாகவதிகர்க்கு நெஞ்சிலே ஊற்றுமாறுமல எப்போதும் நிலைநிற்கும்.

94 "यत्सारभूतं तदुपासितव्यं" (யத்ஸாரபூதம் ததுபாஸிதவ்யம்) என்றும், 95 "भजेत्सारतमं शास्त्रं" (பஜேத் ஸாரதமம் ஸாஸ்த்ரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல ஸாஸ்த்ரஸாரதமமாய் ஸ்ரீமதுரகவிகள் நாதமுனிகள் தொடக்கமான நம் பூர்வாசார்யர்களாலே உபதேசபரம்பராப்ராப்தமாய் ஆத்மாவுக்கு நேரே வருத்த விஷயமாய் ஸ்வதந்த்ரர்பக்திகள் கலசாதே எப்போதும் கருணை வைக்கவேஷமாய் அதிஸுலபமாய் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற சரமபர்வமான நம்மாழ்வாரையே 96 "उपायोपेयभावेन तमेव शरणं व्रजेत्" (உபாயோபேயபாவேந தமேவ ஸரணம் வ்ரஜேத்) என்கிற

படியே பரமப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றி ஸேவாபரராயிருக்கு மவர்களுக்குப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை.

97 "सिद्धिर्भवति वा नेति संशयोऽच्युतसेविनां। न संशयोऽस्ति तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनाम्॥" (ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்சயோ(அ)ச்யுதஸேவிநாம் । ந ஸம்சயோ(அ)ஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம் ॥) என்று பகவத்பரமையை ஈச்வரனைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸம்சயமுண்டு; ததீயபரமான ஆசார்யனைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை யென்கின்றது. 98 "गुरुमूर्त्यां स्थितस्साक्षाद्भगवान् पुरुषोत्तमः। उत्तारयति संसारात् तदुपायप्लवेन तु" (குருமூர்த்யா ஸ்திதஸ் ஸாக்ஷாத் பகவாந் புருஷோத்தம: । உத்தாரயதி ஸம்ஸாராத் ததுபாயப்லவேந து) என்று அவதார விசேஷமான ஆசார்யனே ஸம்ஸாரோத்தாரகனென்று சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹகர்த்தாக்களுமருளிச் செய்தார்கள்; பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரே ஸம்ஸாரோத்தாரகரென இவர் அறிந்தவர்.

மற்றைய முமுக்ஷுக்கள் இவர்க்குக் கரணத்ரய பாரதந்த்ர்யமில்லாததைப் பற்றுவதால், இவ்வாழ்வார்தாம் அச்சரவதாரமான ஸந்நிதியிலே பூர்வம்மை விலக்ஷணமான வைபவங்களையும் நாத முனிகளுக்குத் திருவாய்மொழியைச் செய்தருளியவராகவே இதரபாவங்களைக் கண்ட ஆழ்வார்கள் இவருக்கு அநுயாயிகளாய் அவையவரென்று குறையில்லை.

இப்படி வைலக்ஷண்யவிலக்ஷணாச்ரய பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரே ஸாக்ஷாத்பகவதவதாரமென்றும், அவர் திருவடிகளே உபாயமாகவும், அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், அவருடைய முகோல்லாஸமே பரமப்ரயோஜனமாகவும், அவரெழுந்தருளியிருக்குமிடமே ப்ராப்யபூமியாகவும், அவருடைய விக்ரஹானுபவமே உணவும் சோறுமெனப்படியே தாரகாதிகளாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணி விசுவஸித்திருக்கும் ஸமாதிநிஷ்டராயிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்.

இப்படி சரமபர்வநிஷ்டரான இவர்தாம், ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் பகவத்விஷயத்தில் பண்ணும் ஆஸக்தாதி ப்ரகாரத்தை

இவர் முவர் விஷயத்தில் பண்ணினிறே. எங்ஙனேயெனில், அவர், §"அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுது" என்றார். அத் தோத்திரபாத்திரத்தை ஸ்ரீமதுரகவிகள் தாம், "தென்குருகூர் நம்பியென்றக்கால் அண்ணிக்கு மமுதூறுமென் னாவுக்கே" என்றார். அவர், /"மலைதாரவுடைத்தேத்த" என்றார் இவர் "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினனே" என்றார். அவர் †"அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றார். இவர் "மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே" என்றார். அவர் f"கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை" என்றார். இவர் "தேவுமற்றறியேன்" என்றார். அவர் ‡"பாடியிளைப்பிலம்" என்றார், இவர் "பாடித்திரிவனே" என்றார். அவர் k"இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்" என்றார் இவர் "திரிதந்தாகிலும்" என்றார். அவர், e"உரியதொண்டர் தொண்டர்" என்றார். இவர் "நம்பிக்காளுரியனே" என்றார். அவர் v"தாயப்புத்தகைமையர்" என்றார், இவர் "அன்னையாயத்தனாய்" என்றார் அவர், t"ஆள்கின்றானாழியான்" என்றார், இவர் "என்னையாண்டிடும் தன்மையான்" என்றார். அவர் 1"கடியனொடுகஞ்சனைக்கொன்றபிரான்" என்றார்; இவர் "நக்க சீர்ச்சடகோபனை" என்கிறார். அவர் 8"யானேயென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்றார்; இவர் "நம்பினேன்பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்" என்கிறார். அவர், a"அமரர்க்குமேலை ஒப்பும் மாசறுதிறப்பெறுவ" என்றார்; இவர், "இன்றுதொட்டுமெழுமையும்" என்கிறார். அவர், u"என்னுள்நின்று இன்தமிழ்பாடியவீசன" என்றார், இவர் "நின்று தன்புகழேத்தவருளினான்" என்கிறார். அவர் o"நெடுமோயினி வெண்ணெய்தெறிக்க" என்றார்; இவர் "என்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மின" என்கிறார். அவர் r"மயர்வறமதிநலமருளினன" என்றார், இவர் "எண்டிசையுமறியவியம்புகேனொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே" என்கிறார்.

---

§ திருவாய் 2-5-4.	/ திருவாய் 6-4-6.	† திருவாய் 6-10-10.
f திருவாய் 5-2-7.	‡ திருவாய் 1-7 10.	k திருவாய் 8-10-4.
e திருவாய் 6 9-11.	v திருவாய் 7-8-1.	t திருவாய் 10-4-3.
1 திருவாய் 9-6-11.	8 திருவாய் 2-9-9.	a திருவாய் 2-8-1.
u திருவாய் 7-9-1.	o திருவாய் 1-7-7.	r திருவாய் 1-1-1.

அவர் *"அருளுடையவன்" என்றார்; இவர் "அருள்கண்டீரிவ் வுலகினில்மிக்கது" என்கிறார். அவர் ௨"பேர்ச்சென்னைமறுவலிசெந்த நிறையப்புகுந்தான்" என்றார்; இவர் "நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்" என்கிறார். அவர்]"வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டு நாம்" என்றார்; இவர் "ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயன்" என்கிறார். அவர் t"ஆராதகாதல்" என்றார், இவர் "ஆட்புக்க காதல்" என்கிறார், அவர் |"பொருளல்லாத என்னைப்பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்" என்றார், இவர் "பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான்" என்கிறார். அவர் f"கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ" என்றார்; இவர் "தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கால்" என்கிறார் அவர் §"உலகம்படைத்தான்கவி" என்றார், இவர் "மதுரகவி" என்கிறார். அவர் ‡"உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" என்றார்; இவர் "நம்புவார்பதி வைகுந்தமகாண்மின்" என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

இப்படி ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்திலே அநுஸந்தித்த குண விசேஷங்களையெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே அநுஸந்திக்கும் படிக்கீடாக ஆழ்வார் தம்மை விஷயீகரித்து ஸாமர்த்யம் ஸ்வேஷ்டப்படி பண்ணின நிர்ஹேதுகோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையாலே, தத்துறுதலைத்தாரத்தாலவத்து செல்லாதபடியான தசை விசேஷத்தைத் தந்தருளிய ஐச்வர்யத்துக்குப் போக்தாவிட்டுப் பகவத்விஷயத்திலும் அதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தையும், அவருடைய பாசுரமே தேறுபாதரயாம்படி தாரகமானபடியையும், ஆழ்வாருக்கு விஷயமென்று தமக்கு பகவத்விஷயம் உத்தேச்யமானபடியையும், அப்படி உத்தேச்யமாக விரும்புகைக்கடி தம்மை ஆழ்வார் விஷயீகரித்த விஷயீகார மென்றுவதையும், இதாவிய பரிபாலனத்துக்கு பகவத்

* திருவாய் 2-10-11. ௨ திருவாய் 10-8-2.] திருவாய் 3-3-1.
t திருவாய் 2-1-11. | திருவாய் 5-7-3. f திருவாய் 10-10-7.
§ திருவாய் 3-9-10 ‡ திருவாய் 5-3-11.

விஷயத்தில் சீலாதிகளை ஆழ்வார்களையும் ஸ்வரூபமடியான சாதுர்யத்தையும், ஆழ்வார் தம்மை விஷயீகரித்த விஷயீகாரத்தினுடைய தாட்டயத்தையும், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கடியான ஆழ்வாருடைய க்ருபாபாரவஶ்யத்தையும், பகவத்க்ருபையிலும் ஆழ்வாருடைய க்ருபையே இவ்விஷயத்தில் விஞ்சி நிற்குமென்னுமதையும், இப்படி ஆழ்வாருடைய க்ருபை இவ்வுலகில் விஞ்சியிருக்கைக்கடி வேதார்த்தங்களை ஞானமாய் தம்முடைய ப்ரேமமான இப்ரபந்தத்தை என் நெஞ்சிலே ஸ்திரமாக்கினனென்னுமதையும், இப்படி ஆழ்வார் தாம் தமக்கு உபகரித்த உபகாரம் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாயிருக்குமென்னுமதையும், இப்பத்துப் பாட்டாலே ஸாக்ஷாத்தாக அருளிச்செய்து, இப்ரபந்தம் ஸஞ்ஜீவகமான ஸ்ரீமத்துண்டமென்னும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

தம்பிரானபடி அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின்

முதற்பாட்டுக்குத் தம்பிரான்படி

அவ:—ஆழ்வாருடைய கீர்த்தியபோகத்தைச் சொல்லுகிறது. பரமபதவாஸிகளையான ஆழ்வாரைப்பற்றுமிற இவர் பதமான வதியான பகவத்விஷயத்திலே இழியாவென்னெனில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும், அவருடைய முகமலர்த்தி தோற்றுகைக்காகவும் அவருக்கும் பகவத்விஷய மாகையாலும் பேசுகிறார்.

வ்யா —(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய) §'உரவிநோடு இணைந்திருந்தேங்கியவெளிவு—எத்திறம்' என்றும், ‡'பிறந்தவாறு' என்றும், ¶''வையவேயேழுமுண்டான்'' என்றும் ஆழ்வார ஆழ்ங்காலபட்ட விஷயமானவன் அதனைப்போக்கினார்.

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு) ஆழ்வார்கள் இவர்களுக்கு உதவிசெய்ததை இருந்தபடி. ஆழ்வாருடைய உத்தேசய வஸ்துவைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய உள்ளமை புறமைமையும் படியாய்த்து இவர் கைவெர்த்திருந்தபடி பகவத்விஷயத்தில் (கண்ணித்தாம்பு) என்றது—உடம்பிலே கட்டப்படுகைக்கு உறுத்துமபடி பலபிணைகளையுடைத்தாயிருக்கை. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலே அழுந்துமபடி செரிகையிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக் கட்டினபின்பு உதலேயே சேர்க்கைக்கு எட்டம் போதாதிருக்கை.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) உரலோடே சேர்த்து தெதுக்கப்போகாது; அப்போதைக்கு கயிற்றை நெடுக்கிட்டுப்போகாது; இனி இவனை விட்டு நெடியகயிறு தேடிப்பெறுக்கப்புகில பின்னை இவனாரை எட்டான; கைத்தில கடிவதுவேயாகில; இனிச்செய்யவதென?" என்று அவன தட்டமாநுந்திருந்தபடி வைக்கண்டான. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) 48 "सर्वेकरूपरूपाय" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிற தன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி இடங்கண்டு கட்டுமபடி பண்ணினை.

§ திருவாய் 1-3-1. ‡ திருவாய் 5-10-1. ¶ திருவாய் 5-10-3.

கட்டுண்கைக்குப் பரிகரமில்லாமையாலே நிலநுதையுமில்லை பிறந்து படைக்கவொத்த ஆணைக்கயிறுக்குச் சமைந்திருக்கிறது ஆனையாலே திருமேனியிலே இட்ட கோகித்தானை, ‘கண்ணியார் குறுங்கயிற்றாலே கட்ட வெட்டெனவிருந்தான்’ என்று, ‘கண்ணிநுண் கயிறுமுண் கட்டுண்டான்” என்று எல்லாருஞ் சொல்லும் துறையிலே இருக்கை.

45 “दाम्ना चैव” (தாம்நா சைவ) 45 “यदि शक्नोषि” (யதி சக்நோஷி) என்று தாய் கட்டின கட்டை அவிழ்க்க மாட்டாதேயொழிகிறானிறே; 44 “संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः” (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதி மோக்ஷஹேது) என்று ஸர்வநிர்க்கையுடைய கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவன் கிடீர் இப்போது தாயாலே கட்டின கட்டை அவிழ்க்க மாட்டாதிருக்கிறான்; செருக்கனான ராவணனுடைய அபிமானத்தின் கையிலே அகப்பட்டு ஒரு கருமுகை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதேயிருக்குமாபோலேயிறே, இவன் கட்டினகட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதிருக்கிற இருப்பும் பிறருடைய காமநீயதாமான கட்டு அவிழ்க்குமத்தனையல்லது தன் அதுகா ஒருதாலுகு கட்டு தன்னாலும் அவிழ்க்கப்போகாதென்கை.

ஆழ்வார் “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்” என்று அவன் குணத்தை வர்ணித்தார் இவர் முதலடியிலே ஆழ்வார் தம்மைப் பற்றுகையாலே அவன் திருமேனியில் ஸௌசீல்யத்தொடு தம்மையவர்ணிக்கிறார், அவருடைய உத்தேச்யவஸ்து வெளியாக்குகிறது இறே.

அதவா, (கட்டுண்ணப் பண்ணிய) பக்தியுடையாரிலும் அவனுக்கே தன்னையழித்துத் தரவேண்டும்படியாய், இதுவிளையும் சித்தாசித்துக்கமாய்த்து. 58 “नायमात्मेत्यादि-यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वां” (நாயமாத்மே-த்யாதி- யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ

‡ பெரியதிரு 5-7. || 11-5-9. பெரியதிரு-5.

ஆத்மா விஸ்வாஹுதே தாம்நேம் ஸ்வாமி) என்கிறபடியே, இனி இதை பற்றி இவன் சௌசீல்யபரனைத அநுசந்தித்தான்; /* கட்டு ணுண்டவனும் கவிழ்ந்துள்ள பணைக்கயிற்றுக்கட்டு" என்கிறபடியே கட்டுமிரண்டு, பதராய் பகலிப்பசையானைபா, கட்டுண்டு திருவயிறு மாய், அதற்கேற்பதல, இரண்டுண்டு வாக்குத வடைமாய், அதற்கேற்பதல வசீகரித்துவனவடிமாம். அல்லது கட்டுமிரண்டுமிதியாதாகக் கக்கட்டப்பட்டார்.

இவனதனைக் கட்டுவது "ஒரு வெண்ணெய்யைக் களவு கண்டான், வனை மூலையிலே கடத்திநான்" என்றிறே. இவன் "ஸாமாந்யமன்று இதீபிடெல்லாமிடும்மேனே" என்றிருந்தான். அதாவது களவிலே தக்கேணநினைபடி, இவ் கட்டிலைத்து அடிகைப் புக்கவாறே † "தொழுதையா" என்கிறபடியே தொழுதிடொடங்கும் எல்லாரையும் தொழுவித்துக்கொளளுமவனிறே தொழுகிறான்; இதனாலே அபிமதவிதத்திற்கு ஓராஞ்சலியே ஸாதனமென்றறிய மனனிறே.

45 "दाम्ना चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबध्नादुलूखले। यदि शक्नोषि गच्छ त्वम्" (தாம்நா சைவோதரே பத்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே। யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வம்) தான் தாயான பரிவுதோற்ற இவனை வனிலேகண்டுபிடித்துத் தாயபாலே உரலோடே அடுத்துக்கட்டி மறுவணணியும் பொத்தி, "நீ வைவொல்லிலே போகவொண்ணாது" என்று உருக்கிவிட்டால போகமாட்டாமேதயிருக்கும். 99 "पारम्य शक्तिर्वि-विधैव श्रूयते" (பாரம்ய ஶக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே) என்று ஓதப்படு கிறவஸ்து இவளுக்கெளிதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லுகிறாள். 45 "अतिचञ्चलचेष्टित" (அதிசஞ்சலசேஷ்டித) துறுதுறுக்கையாய்க் கொண்டு வார்த்தை விளைத்தவனல்லியோ? 45 "इत्युक्त्वा" (இத்யுக்த்வா) ஒருசொல்லாலே விலக்கிட்டு வைத்து. 45 "अथ निजं कर्म सा चकार" (அத நிஜம் கர்ம ஸா சகார) அவள் தப்பாது கடைவதாகத் தொடங்கினாள். 45 "कुटुम्बिनी" (குடும்பிநீ) இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்டுவன அநேகமுண்டிறே இவளுக்கு.

/ திருச்சந்த-83. † பெரு-திரு 7-8.

(பெருமாயன்) ஸ்ரீதேவகீபுத்ரனை, இத்தால் அவனுடைய ஸௌலப்யத்துக்கு ஒருகரையுண்டாய், அதுகொண்டு ஸுந்தரனைப் போலே கலியாகிற வழியிலாவழியே இழிந்து ஸர்வசக்தியான தான் அதுகொண்டு நிலைகட்ட மாட்டாதே வயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு /"எட்டேணிதன்னிலும்" என்று உடம்பு வெளுத்த நிறத்திலேனவும் செல்லநின்றார். (எனப்பனில) ஆழ்வார் இவர்க்கு உத்தேச்யராய் கிடக்க, இவ்விலே சொல்லுவான் ஒன்னென்னில், பகவத்பாரதம்ய வார்த்தை சொன்னாரில ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்தை அதுக்கு கொண்டாரமத்தின கிறே; அதனாலேசொல்லுகிறார்; அதவா, 15 "पुंसां हरिश्चित्ता-पहारिणं" (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடியே அவனுக்கு போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே துவக்குண்டு சொல்லுகிறாரகவுமாம்.

(என்னப்பனிலன்னனி) பகவத் விஷயத்தில் நம்மாழ்வார்களை விட்டு; ஸம்ஸாரி விஷயப்ரவணங்களை விட்டு பகவத்விஷயத்தைத் தொட்டுகைபிறுண்டான அருமை போலன்று ப்ராதமிகரான பகவத்விஷயத்தை விட்டுப் புருஷார்த்தத்தில சரமாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைத் தொடுகை. ஸம்ஸாரிவிஷயங்களை விடலாம் அதின் தோஷதர்சநத்தாலே அங்கு; இங்கு அங்ஙனொரு தோஷம் காண விரகில்லை; ஆகையாலே அதிலும் இது அரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி, †"நலமிவென்னிவிடானம்பி" என்னும் ஆழ்வார் தாம் உத்தேச்யமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியன்றிறே இவர்பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி; எங்ஙனேயென்னில், பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால் அதிலொன்றுமில்லையான ஆழ்வாரனவும் வாவேண்டியிருக்கும். ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருக்கு கர்த்தவ்யமில்லையிறே. ஆசார்யர்களை நம்பியென்னக்கடவதாக ஸ்ரீமதுரகவினிறேயென்று ஜீயருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) மற்றோராக்காலங்கள் கூறாம் வேண்டியிருக்கும் பகவத்விஷயத்துக்கு; நிருத்திமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு; பூர்த்தியால் வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலுமேற்றம் உண்டென்கை.

/ திருவாய் 5-10-8. † திருவாய் 1-10-8.

(அனன்யார்ஹ) இத்யாதி, பகவத்விஷயத்தை அநுபவிக்க ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த மேன்மை உவமிக்கத்தக்க ஜ்ஞாநத்தாலே எனக்கு லபித்ததே. (அமுதமாம்) அமுதமாம் ...; 46 "ந ச புனராவர்த்ததே" (ந சபுநராவர்த்ததே) என்ற விஷய ஆழ்வாருக்குக் கைப்பற்றாலே நித்யமாய்ச் சொல்லுமாப் போலே எனக்கும் ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே நித்யஸூரிகளாய்ச் செல்லப்பெற்றேன்.

(எனக்காகவே) இது பின்னை என்றறுக்கு ஸ்வீகரித்திலேயி வென்னில், முதலடியான பகவத்விஷயமே ஸ்வீகரித்து உன்னுக்கு அதிசயிப்பில்லை நிறைந்தவனுக்கு ஸ்வீகாரமாபோலே ஸ்வீக்குமோ? (எனக்காகவே) அநாதியாக விஷயாந்தரங்களை ஸ்வீகரித்துப்போந்த எனக்காகவே இவ்விஷயம் ஸ்வீகரித்தேனாமா.

முதற்பாட்டின் தமிழ்ப்படி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின்

இரண்டாம் பாட்டுக்கு

ஈஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்.

2 நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்
மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி
பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே.

அவ:—இரண்டாம்பாட்டு ஆழ்வாருடைய ஏற்றம் ஒருக்தியாலே இரசரீரத்தோடே அநுபவிக்கவாமென்கிறார்.

வ்யா:—(நாவினால் நவிற்று) 100 "मनः पूर्वो वागुत्तरः" (மந: பூர்வோ வாகுத்தர) என்கிறவதுவும் வேண்டாவிறே இங்குத்தைக்கு. எல்லாக் கரணங்களால் ப்ரவர்த்திக்கிறார் பெறும் பேற்றைக்காவும் இவர் வாக்கொன்றுமே பெற்றது. 101 "प्रत्यक्षे गुरवः स्तुत्याः" (ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:) என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகரை எதிரேதாமாயின் ஹைக்கன்றோ நாக்கு கண்டது: ஈச்வரன் வருமடித்த லாபமும் பெற்றேனென்கிறார். (இன்பமெய்தினேன்) ரஸத்தினல்லவை பற்றினேன் *கதி பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் அரைவயிற்றவனுமபடியிறே இவர் பெற்றபேறு.

இவர்பெற்றலாபமென்னென்னில் (மேவினேனவன் பொன்னடி) ‡"தோலமாமென் சென்னிக்குன் கமலமன்ன குரைகழல்" என்றும், §"தளிர்புரையும் திருவடியென தலைமேலவே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் இவர்க்கு இல்லைகிறது. (மெய்ம்மையே) இது எதத்தனேகுளிக்கு விருகுமென்னில. 102 "विज्ञापनमिदं सत्यं" (விஜ்ஞாபநமிதம் ஸத்யம) என்கிறார். ¶"இமையோர்தலைவா மெய்நின்று" என்றார் ஆழ்வார் 'குருகூர்நம்பி பொன்னடி மேவினேன் மெய்ம்மையே" என்கிறார் இவர்.

(தேவுமற்றறியேன்) தேவன்டாவென்கிறேனன்று, வ்யுத்பத்தியில்லாமை, 101 "भावो नान्यत्र गच्छति" (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி)

‡ திருவாய் 4-8 6. § திருநெடு-1. ¶ திருவி-1.

"அக்ஷத்ர" என்றுபோலே "மறந்தியேன்" என்கிறார். விட்டவிஷயத்தின் பேர் சொல்லாமைக்கு. (நாநக்கத) ஆழ்வாரையுமாதத்தை அவருக்கு ஆச்ரயணீய வஸ்துவையும் உகக்கும்படியன்றிதே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருக்கும்படி.

(பாவினின்னிசை) பாவிலே பூண்ட இனியவிசை; ஐச்வர்யத்தை அல்பாஸ்திரமென்று கழித்து, மதுரமான ஆத்மப்ராப்தியை அபுருஷார்த்தமென்று கழித்து, ஸ்திரமாய் பரமபோக்யமுமான பகவத் ப்ராப்தியை ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி என்று கழித்து, இதில் சரமாவதி யான ஆழ்வாரையும் உத்தேச்யரன்று என்றுகழித்து, அவரோடு ஸம்பந்தித்த விஷயத்தையும் ஸாச்ரயமன்று என்றுகழித்து, அத்தோடு ஸம்பந்தித்த இசையே எனக்கு உத்தேச்யமென்கிறார். [1] "தெய்வத்தண்ணந் துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொணர்ந்து வீசுமினே" இத்யாதியிற்படியே பகவத்ஸம்பந்தம் போகப்போக சிறப்பெறுகிறபடி. (பாடித்திரிவனே) தலையாயசேவை பண்ணித் திரிவாரைப்போலே. இதுதானும் இவருக்கு தாரகமாய் ஸஞ்சரிக்கப்பண்ணுகிறது.

இரண்டாம்பாட்டு

கருசிகர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

---

[1] திருவிரு-53.

நம்பிள்ளை ஈடு.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆழ்வாருடைய பாசுரமே தமக்கு தேறும்தரையாம்படி தாரகமானபடி சொல்லுகிறார்.

வியா:—(நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்) "எனைநாளும் இன்னிசைத்த மதுர அமுது" என்று ப்ரஸ்துதமான தன்னையே அநுபவிக்கிறார். (நாவினால் நவிற்று) மான்ஸமாக ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறார். 101. "प्रत्यक्षे गुरवः स्तुत्याः" (ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:) என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்திலுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவதென்னும் அந்தக் கார்யம் கொள்ளப்பெற்றேனென்கிறாரென்னவுமாம்; ஈச்வரன்கடைக்கு பாவோஜ்ஜகம் கொள்ளப்பெற்றேன் என்றுமாம் சொல்லுகிறார்.

(இன்பமெய்தினேன்) § "விண்ணினைப்பமிகவெல்லா நீசேர்தனையேமேவிலே" என்று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்தில் பெறாதபேற்றை இவ்விஷயத்தில் உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேனென்கிறார். ஒரு காரணத்தாலே ஒரு பாபத்தைப்பண்ணினால் ஒருகாலம் நரகாநுபவம்பண்ணினால், கல்பாந்தாமும் நரகாநுபவம் பண்ணவேண்டும்படியாயிருப்பது; அப்படிக்கு போக்யமான காரணத்தாலே கீர்த்தி ஸம்பாதத்தை ப்ராப்தேன்.

(மேவினேன்அவன் பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீருஜவீயமான திருவடிகளே உத்தேச்யமாகப்பொருந்தினேன்; ப்ராப்தனேனென்னவுமாம்; எங்ஙனே பொருந்தினபடியென்னில், மெய்ம்மையே பொருந்தினேன்; இவரை உபகாரகோடியிலேயாக்கி வேறொரு உத்தேச்யமாக்க கிட்டினவாறே அதிலே தோள் மாறும்படியன்றிக்கே ஆழ்வார் திருவடிகளே உத்தேச்யமாகப் பொருந்தினேன்; இத்தைக்கும் நான் அநுஜ்ஞாதனுபாத்தாலே உபகாரகராகவும் பகவத்விஷயத்துக்குப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு, அவர்களே சென்னால 103 "यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்திதேவா:) என்கிறபடியே

§ திருவாய் 4-5-8.

லாதவனில நத்திருபத்தாலே உத்தேசபரக்குமும் இவர் தமக்குமே பற்றியேன

(தேவு மற்றறியேன்) ஆழ்வாரைப் பெரிய வேறொரு ஆச்ரயணீய வஸ்து உண்டென்றறியேன். 'மெய்மையே' என்றதிடம் அந்வயத்தாலே சொன்னார். ''தேவுமற்றறியேன்'' என்கிறதிடம் வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறார். ''மற்றறியேன்'' என்கிறது எதனையென்னில், கீழ்ச்சொன்னவற்றை எல்லாமொழிகிறார். இச் சாய்ப்பெண்ணை, ஆகாசப்பெண்ணை, அகத்துறைவிட்டு, பகவல்லபத் தானிலும் நிலாதே அதிலெல்லையான ஆழ்வாரளவும் போந்தாரானபோதே அவற்றையெல்லாம் நீக்குகிறார்.

(குருகூர்நம்பி) இவரையும் பற்றி வேறேயொரு வஸ்துவையும் பற்றும்படியோ இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது? "குருகூர்நம்பி" என்றது கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பென்னுதல்; திருவாய்மொழி யென்னுதல். திருவாய்மொழிதனில் "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்றன்றே. அவ்வழியாலேயாய்த்து திருவாய்மொழிதன்னையும் இவர் தரிப்பது.

(பாவினின்னிசை) இயலோடே சேரப் புணர்ப்புண்டவின்னிசை. (பாடித்திரிவனே) உம்முடைய தேஹயாத்ரை நடப்பித்துப் போரும்படியென்னென்னில்; பரிதிபச்சரிதனுப்ப கொண்டு இவற்றைச் சொல்லி இதுவே காரகமாக அதனாலே ஸஞ்சரிப்பன. (பாடித்திரிவனே) /"நமன்தமர் தலைகள் மீதே நாவலிட்டுழி தருகின்றோம்" என்று என்னுடைய கதியை நந்திவைப் பண்ணவல்லாருண்டோ? என்றுமாம்.

இரண்டாம் பாட்டுக்கு ஈம்பிள்ளைசொடு முற்றிற்று.

/ திருமாலை-1.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்.

அவ:—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் ஆழ்வார் என்றால் தமக்கு ரஸிக்கிறபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் அவருடைய பாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்) "என்றக்காலண்ணிக்கும்" என்று ப்ரஸ்துதமானதை அநுபாஷிக்கிறார். அதிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே; மகளைத்துணைக்காரமில்லாத உக்திமாத்ரமடியாக நிரதிசய ஸுகம் பரமப்ரயோஜனமானுடைய அனுபவத்தை தவிராதிறே. (நாவினால் நவிற்று) மகள்ஸுகார மில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவ நாவைக்கொண்டு அநுக்ஷார்ப்பத்தைக் கொண்டு பெற்றேனெனவுமாம். 101 "प्रत्यक्षे गुरवः स्तुत्याः" (ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:) என்னைக்கடலத்திறே நச்வர ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் கொள்ளப்பெற்றேன் நாவின்றுவதுமே என்கிறார்.

அரு—இரண்டாம்பாட்டு, ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமான ஸேத்தகம (முதற்பாட்டிலித்யாதி) இப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய போக்யதையையும் அநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு தாரகமென்பதையும் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. (அவருடைய பாசுரம்) என்றது—திருவாய்மொழியும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பும் ஸம்பந்த ஸாமாந்ய வ்யபதேசமாகையாலே. தேஹயாத்ரையாம்படி என்றதை விவரிக்கிறார் (தாரகமானபடியை) என்றவிதில.

"பாடித்திரிவனே" என்றதைப்பற்ற, "என்றக்கால்" என்றதோடு புநருக்ததமன்றோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாதி) ஆதராதிசயத்துக்கு அடி அருளிச்செய்கிறார் (மகளைத்துணைக்காரமித்யாதி) (நிரதிசயஸுகம்) என்றது "என்னப்பனில் அண்ணிக்கும்" என்றதைச் சொல்லுகித்து. "நவிற்று" என்று சொல்லுகையாலே நா அர்த்த ஸித்தமாயிருக்க, "நாவினால்" என்று சொல்லுவானேனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாத்ரயாதி) நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே 'நாவுண்டு' என்று ச்லாக்யார்த்தமென்கிறார் (பகவதித்யாதி).

(இடமெய்த்தினை) ‡"விகிலின்பமிகவெலகிலேகேழ்ந்தனன் மேனி" என்ற ஆழ்வார் அவஸ்தையிலே பெறாப்பேற்றை இவ விஷயத்திலே பெற்றேன் என்கிறார். †"சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று கரணத்ரயங்களாலும் அவ்விஷயத்தை ஆச்ரயித்தவர் பெறாப்பேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலே ஸ்நகடியும் நரகத்திலே ஸமுஹராமுமாம்படி பாபத்தைப் பண்ணிப்போந்த காலமேலே சீதி ஸாகரத்தை ப்ராபித்தேனெனவுமாம்.

(மெய்ம்மையை பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்பாருஹநீயமான திருவடிகளோடேதேச்யமாகப் பொருந்தினேன். 10 "ஸிபாமி" (க்ஷிபாமி) என்ற ச்லோகமும் கூட உபேக்ஷித்த தசையிலே

உபகாரகனே ஸ்துதிக்க வேறுமோரவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரத்யபேக்ஷையாதி) நாப்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றனென்ன வேதில்கீழோவென்ன "விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி" இத்யாதி வசநத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (சர்வரேத்யாதி.) நாவினுல் நவின்று இன்பம்பெறுகுருகாடோவென்ன "இசை மாலைகளேத்தி மேவப் பெற்றேன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து "நாவினுல் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்" என்று ஸமுதாய தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விமிலின்ப மிதயாதி) இழ உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம் ஆழ்வாருக்கு ஸமமென்றருளிச்செய்து அவருக்குக் கரணத்ரயம் வேண்டிற்று இவருக்கு ஒன்றேயமைந்ததென்று தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சிந்தையாலு மிதயாதி.) "நாவினுல்" என்றதுக்கு நைரபேக்ஷ்ய ஸ்வாபாதமேயாக மன்றிகே தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அநாதிகால மித்யாதி.)

அநந்தக்லேசபாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நானெல்லாம் ஈச்வர னுபேக்ஷித்தானென்றும் அவ்வளவில் ஆழ்வார் தம்மைக்கடாக்ஷித்தாரென் றும் திருவுளமாகக்கருதி தாத்பர்யகதநமுகேந ச்லோகவ்யாக்யானம் (க்ஷிபாமீத்யாதி) பரமகாருணிகராகையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தல் பாதகுச்சிகாதிகள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு "க்ஷிபாமி" என்று அவன்சொன்னது அஸ்ருதயோத்தியாய், அச்சமுற்றத்திலுனித் தன்னென்று திருவுள்ளமபற்றி (உபேக்ஷித்ததசை) என்றது.

‡ திருவாய் 4-5 3. † திருவாய் 6-5-11.

விஷயீகரித்த ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன். நீ செய்தருளாகில பேறாய் ஆறுதிய படி ஆர்தபடி வெண்மையை, (மெய்மையே மேவினேன்) உப காரக விஷயத்திலே கிறந்தவளவிலே வேறொரு விஷயம உத்தேசமாய், அது கிடைக்குமிடம் அதிலே தோளமாம்படி வளரிக்க ஐஸ்வர்யமுகுமிக்ககளிரண்டும் ஆழ்வார் திருவடிகளே யாகப் பொருந்தினேன். இவ்விருக்கரை அநுஜ்ஞானுராபத்தாலே உபகாரகராகவும் பகவல்லாபத்துக்குப் புருஷகாரமாகவும், கீதை விபூதியில 103 “यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः” (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா) என்கிறபடியே ப்ராப்யமாகவும இவர் தம்மையே பற்றினேன. ஆளவந்தார் 105 “अत्र परत्र चापि” (அத்ர பரத்ர சாபி) என்கைக்குமடி இவரிறே.

(தேவுமற்றறியேன) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான வேறொரு வஸ்துவுண்டென்றறியேன். “மெய்ம்மையே” என்றவிடம அர்த்தத்தாலே சொன்னார், “தேவுமற்றறியேன” என்று வ்யதிரேகத்

உபகாரகரென்று ஆழ்வாரை நீ பற்றினீராகிலும உமக்குப் புருஷார்த்தமேதென்கிற சங்கையைய நுவதித்து நால இதுவரை உபகாரகத்வேன பற்றி வேறு பலங்களிலே போகிறவன்றிக்கே நியதமாக ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார் திருவடிகளாகவே பற்றினேனென்கிறு அருளிச்செய்கிறார் (நீ செய்தருளாகில) (மெய்ம்மையே) நியமமாக. “மெய்ம்மை என்றது” “அவன் பொன்னடி மெய்ம்மைனே” என்றத்தை அநுஸந்தித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. 2 (ஸர்வம் யதேவ நியம) என்கிறபடியே ஸகல பலங்களும் திருவடிகளே யென்று அருளிச்செய்து ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை யோஜநாந்தரம (இவ் விருந்தவித்யாதி). இத்தைப்பற்றியிறே அபியுக்தரும் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஆளவந்தாரித்யாதி)

மெய்ம்மையென்றது இரண்டாம் யோஜனையில் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று சொல்லியிருக்க, புந: “தேவுமற்றறியேன்” என்று சொல்லவேணுமோ என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மெய்ம்மையே என்றவிடமித்யாதி). “ஸகலபலங்களும் ஆழ்வார் திருவடிகளைப் பற்றினேன்” என்ற ப்ரதமயோஜநாநுகுணமாகத் தாத்பர்யார்த்த

தாலே சொல்லுகிறீர் தம்முடைய அநுபவங்களைத் தோற்றுகைக்காக. "மறந்தறியேன்" என்று புருஷார்த்தாந்தரம் களோபாதி பகவத்விஷயத்தையும் கழிக்கிறீர். அதிலேயான ஆழ்வார் திருவடிகளையும் மக்தலர்களையாலே, மோக்ஷ லாபமாவதாதல், ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறிலர். உபகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் பாவபந்தத்தாலே சொல்லுகிறீர்.

(குருகூர்நம்பி) இவரையும் பற்றி வேறொரு விஷயத்தையும் பற்றவேண்டுமோபடியோ இவருடைய பூர்த்திரும்படி; "குருகூர்நம்பி" என்றது ஆழ்வார் திருவாயாலே அருளிச்செய்த தென்றுப்பது திருவாய்மொழிதனையும் தரிப்பது. அதிலே "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்றருளிச்செய்தாரிறே அவதரியாலேயாயிற்று திருவாய்மொழியிலாதர, ஆழ்வார் பரிபாதய

மருளிச்செய்கிறீர் (மறந்தறியேனித்யாதி). முந்தின யோஜனையிலே ப்ராபக ஸாதனத்வேந "தேவு" என்று ஸர்வேச்வரனை சொல்லுகிறது; இரண்டாம் யோஜனையில் ப்ராப்யவைத்துலைச் சொல்லுகிறது ஈதரங்கள் எம்பெருமானை ப்ராப்யப்ராபகங்களாகச் சொல்லி ஆசார்யோபதேசமுமபடியேயிருக்க இவிப்படி கழிக்கைக்கு ஹேது வே தென்ன அருளிச்செய்கிறீர் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

நீர் ஆழ்வாரையொழிய "தேவுமற்றறியேன்" என்கிறதுவாகில் *முகில்வண்ணனடிமேல் சொன்னசொல் மாலையாயிரமான திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பாரிலவனென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறீர் (இவரையென்று தொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதரமென்றளவும்) (பூர்த்தியிருப்பது) என்றவனந்தரம் "ஆசையாலே" என்றுகூட்டி "அறிப்படுது" என்றதோடு அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி). இதுக்கு ‖"பரனடி மேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்" இத்யாதிகளிலே நோக்கு. §"என்முனசொல்லும்" என்றும் /"தன்னைத்தானே துதித்து" என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுகையாலே ஆழ்வார் சொல்லென்று அர்த்தம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன, குருகூர்நம்பி விஷயமான பாவென்றதாகநாமருளிச்செய்கிறீர் (ஆழ்வாரித்யாதி).

‖ திருவாய் 1-1-11. § திருவாய் 7-9 2. / திருவாய் 10-7 2.

ராகையாலே "குருகூர்நம்பி" என்று கண்ணிநுண்சிறுத் தாம்பைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

(பாவினின்னிசை) பாவோடே கூடப் புணர்ப்புண்ட இனிய இசை. (பாடித்திரிவனே) உம்முடைய தேஜஸ்ஸைக் கடந்திய போருபடி வெண்ணென்ன, பரிதிப்பேசித்துறைக்கொண்டுசொல்லி இதுவே தாரகமாக ஸஞ்சரிப்பவன். 'உண்டு திரிவன' என்னுமா போலே "பாடித்திரிவன" என்கிறார். /"நமன்றமர் தலைகள் மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்னுமாபோலே இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற என்னுடைய கதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ண வல்லாருண்டோ என்றுமாம். ப்ராக்தனகர்மபலாநுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கும் யமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ? அதுக்கடியான விஷயாந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ?

இரண்டாம் பாட்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை
வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பாவென்று சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ப்ரபந்தமாய், இதுக்குச் சேர்ந்த அநுரூபமாய் மநோஹரமான கானமென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பாவோடித்யாதி) "பாடித்திரிவன" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். பாடுகையை திரிகைக்கு ஹேதுவாக்கி தாரகமாகவும் பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும், அதில் முந்தினதை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). இரண்டாம் தாத்பர்யம் (நமன்றமரித்யாதி). (நமன்) யமன். தமர்–அவனுடைய தூதர். நாவலிடுகை–ஜயித்தவர்கள் தோற்றவர்கள் வாசலிலே சென்று அறை கூறுகை. (உழிதருகை) ஸஞ்சரிக்கை. (யாத்ரையாக) வ்யாபாரமாக. கதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணவல்லாருண்டோ என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ராக்தநேத்யாதி) (அதுக்கு) கர்மத்துக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு
வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

/ திருமாலை-1.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

—(o)—

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. (ஆழ்வார்களித்யாதி) ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்திலே ஆசார்ய ப்ரதிபத்திபண்ணிப்போந்தார்கள்; இவர் ஆசார்யவிஷயத்திலே பகவத்ப்ரதிபத்திபண்ணிப் போருகிற வாயத்து. பகவத்விஷயத்திலும் ஆழ்வாருக்குண்டானவாசி —
45 "यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिश्चलचेष्टित। इत्युक्त्वाथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी" (யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித। இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ) என்கிறபடியே இடைச்சி கட்டி 'வலியனாகில் என் கட்டினை அவிழ்த்துப் போய்க்காண். உன் திருநாமத்தைத் தனக்குத் தானே அறப்பட்டதி." என்று கையாலும் வாயாலும் கட்டி, கறப்பன கடைவன துவாராகையாலே பெரிய திருநாளிலும் ஸத்யவந்தனம் முட்டாமல் நடத்துமவரைப்போலே அவள் தன் கார்யத்திலே போந்ததொன்று சொல்லுகையாலே, நாபகட்ட அது அவிழ்க்கமாட்டாமலிருந்தான். கட்டினவர்களை இரக்கி அவிழ்க்க வேணு

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு "தேவுமற்றறியேன்" என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி) ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் ஆசார்யத்வ ப்ரதிபத்திபண்ணிப் போருகைக்குத் தாத்பர்யம் "அறியாதன அறிவித்தஅத்தா" என்கிறபடியே ஈச்வரனே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனாய் பண்ணுகையாலே, இவர் ஆழ்வாரை ஈச்வரப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்கு அடி ஞான ஸாம்யத்தாலேயென்று கருத்து. ஈற்றடியில் பகவத்விஷயத்திலும் ஆழ்வாருக்குண்டான வாசி சொல்லிற்று. அதாவது ஆழ்வார் தனக்கு ஈடுபட்டவபதானத்தை அநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும் அதில் காலதாமதமே ஆழ்வாருடைய போக்யதை அதிசயித்திருக்குமென்று, அதனை அருளிச்செய்கிறார் (யதிசக்நோஷியென்று தொடங்கி ஆழ்வாருடைய போக்யதையிலே நிறைவுமாய்த்ததென்னு மளவும்). (அறப்பட்டதி) என்றது அறப்பட்டேனென்றபடி. அதாவது மிகவும் நொந்தேனென்றபடி. (கையாலே கட்டினது) என்றது "பாதபபதநாதுயாகலே" என்றதைக்கடாக்ஷித்து (கறப்பன கடைவனதுவாராகையாலே) என்றது குடும்பிநீ என்றதைக் கடாக்ஷித்து.

மென்றிறே அவன் நினைவு. அப்படியே ஆழ்வாரும் இவனுடைய வைலக்ஷண்யத்திலே கட்டுண்டு, "ஏதத்வ்ரதம்" என்று போக மாட்டாமலிருந்தார். இவர் அப்படியன்றிக்கே ஆழ்வாரிட்ட அபதாநத்தை அநுஸந்தித்திருக்கச்செய்தேயும் அதில் ஆழங்கால் பட்டதே அதனைவிட்டு ஆழ்வாருடைய போக்யதையிலே நிலையாயிற்று.

கீழ்ப்பாட்டிலே "தண்ணித்தென் குருகூர்நம்பி யென்றக் காலண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே" என்று ஆழ்வார் பக்கல் ப்ராப்யத்வத்தையும் போக்யத்வத்தையும் சொல்லக்கேட்டவர்கள், சாஸ்த்ரங்களடைய பகவத்விஷயத்தையே ப்ராப்யமாகவும் போக்யமாகவும் சொல்லாநிற்க, நீர் ஆழ்வாரை இவை இரண்டுமாக அநுஸந்திப்பானென்? பகவத் விஷயத்திலேயும் அவகாஹப் பார்த்தாலோ வென்ன, அதற்கு இப்பாட்டாலே உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

தாமதாம் பற்றின விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பிலே போக வேண்டுவது அவிஷயம் இஹலோக ஸாதகமல்லவாயாதல், பரலோக ஸாதகத்துக்கு ஸாதகமன்றியாதல், பற்றினவர்கள் இவ்விஷயத்தை யொழிய வேறே ஒரு ஸ்வாமியுண்டாக நினைத்திருத்தல், காலக்ஷேப விஷயமல்லாமையாலேயாதலன்றே? அதில் எனக்கு இஹலோகஸாதகருமாழ்வாரே; பரலோக ஸாதகத்துக்கு ஸாதகமும் ஆழ்வாரே; எனக்கு ஸ்வாமியுமாழ்வாரே; காலக்ஷேப விஷயமும் ஆழ்வாரே, ஆனபின்பு பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிக்க வேண்டுகிற தென்னென்கிறார்.

சங்க்ஷேபமாகப் பாட்டுக்கு வ்யாக்யை (கீழ்ப்பாட்டிலித்யாதி) சொல்லுகிற உத்தரமித்தனை அருளிச்செய்கிறார் (தாமதாம் பற்றின விஷயமென்று தொடங்கி) (இஹலோக ஸாதகருமாழ்வாரே) என்றது "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன் என்றதைக் கடாக்ஷித்தது. (பரலோக ஸாதகமும்) என்றது, "மேவினேனவன் பொன்னடி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. (ஸ்வாமியு மாழ்வாரே) என்றது "தேவுமற்றறியேன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. (காலக்ஷேபவிஷயமு மாழ்வாரே) என்றது "பாவினின்னிசை" என்றதைக் கடாக்ஷித்து.

வ்யா (நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்) நான் பெற்ற பேற்றைப் பார்க்கமாட்டீர்களோ? நாவினால் நவிற்று, நவிற்றுமது நாவேண்டியிருக்கச்செய்தே 'நாவினால் நவிற்று' என்கைக்கடி பகவதுக்தாம் வேண்டாதபடி 106 "अवज्ञानापि यन्नामि कीर्तिते" (அவஜ்ஞயாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே) என்கிறபடியே வாமாத்ரோச்சாரணத்தாலே ஆநந்தம் விளைந்ததென்கைக்காக.

(நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்) இப்படியேயன்றிக்கே பகவத்விஷயத்தில் புகுமவர்கள் இதரவிஷயங்களை மநஸ்ஸிலே பட்டபோதே, மநஸ்ஸைக் கொண்டுபோய் பகவத்விஷயத்திலே வைத்து, பின்பு அதுவழிப் பாவனையுடையராய், அதுதானேயாய் ஸமாதிபரராக வேண்டுமே 107 "न विवेदात्मनो गात्रं तत्स्मृत्याह्लादसंस्थितः" (ந விவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாதஸம்ஸ்தித:) என்று ஆநந்தம் விளைந்தபடி. ஆழ்வார் தமக்கு ‡ 'அடியை யடைதலாமைத்தி பின்பத்தி நெஞ்சனம் பண்ணுமின்னை' என்று இத்தனை செய்யவேண்டிற்று. (இன்பம்) இவை வளைப்பட்ட இன்பமென்னுமையாலே பலானித்தான ஆநந்தத்தை, (எய்தினேன்) எய்தப்பெற்றேன். எனக்கு 48 "लब्धानन्दी भवति" (லப்தாநந்தீ பவதி) என்னவேண்டிற்றில்லை. (நவிற்றின்பமெய்தினேன்) (எய்தினேன்) பகவத்விஷயத்தைப் பற்றினாக்கு ஆநந்தம் காலாந்தரபாவி. இங்கு அப்படியன்றிக்கே எய்திவிட்டேன். (நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்) அநவரத பாவனைபண்ணும்

(நவிற்றும் போது நாவேண்டியிருக்க) என்றது நாவாலல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலே, நவிற்றவும்போது நாவாலே சொல்லுவது விதிதமாயிருக்க ''நாவினால்'' என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்னில்.

ஆகையாலே பெருமிலாதிய ஆநந்தமில்லை. இங்கு உக்திமாத்ரத்தாலே ஆநந்தம் பெற்றேனென்கிறார் (லப்தாநந்தீபவதி என்று தொடங்கி வாக்யத்வயத்தாலே). ''எய்தினேன்' என்கிற பூதகாலத்துக்கு கீர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பகவத்விஷயத்தை பெற்று தொடங்கி). நாவினு

‡ திருவாய் 2-68.

ஆகாரமுண்டாக வேண்டிற்றில்லை. அநுபவத்தாலுமொராகாரமுண்டாக வேண்டிற்றில்லை.

ஆனால் இப்போ சொன்ன இந்த இரண்டு பதத்தை விரும்பினீர், மாறி விசேஷணமாக்கத்தால் ப்ரகரணமானத்துக்கு ஒரு வாத்தத்தைப் பற்றவேணும். அதுக்கு ஸ்தானமாக *லோகவிக்ராந்த சரணங்களை ஆச்ரயிக்கவேண்டாவோவென்ன, (மேவினேனவன் பொன்னடி) அதுவாகில அதுக்கும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினேன், (அவன பொன்னடி) யாதொரு விஷயத்தை நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன், அவனுடைய திருவடிகளை; பரமப்ராப்யத்தானே ப்ராப்யமுமாய்த்து. (அவன பொன்னடி) அதுபோலே உலகமளந்த பொன்னடியாய் வர்ப்பொதுவாய் எல்லார்தலையிலும் இருக்குமதாகிறே, இத்திருவடிகள் *தலைமிசைய வ்ருத்தஜநமூர்த்த விபூஷணமாயிருக்கும். வ்ருத்தஜநங்களாவார் உத்தரபாக நிஷ்டராணவர்கள். (பொன்னடி) காண தொட்டுப்பரிமாறினாலும் தோஷமவாராத திருவடிகள். (மேவினேன்) பகவத்விஷயத்தை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் ‡"காகுத்தனை மேகப்பிரான சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய்" என்று வர்த்தமான நிர்தேசம் பண்ணவேண்டிற்று. இங்கு அப்படியன்றிக்கே ஸக்ருதாச்ரயணமமைந்தது.

லெவகையாலே அநவரத பாவனையை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நவிற்றென்கையாலே அநுபவத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

அவனென்றதுக்கு நாலு தாத்பர்யம் ப்ராப்யனுமவனே ப்ராபகனுமவனென்னுதல். ஸாதாரணனன்றிக்கே அஸாதாரணனென்னுதல். அபரோக்ஷநிர்த்தேச்யனன்றிக்கே பரோக்ஷநிர்த்தேச்யனென்னுதல். ஒருவொரு புருஷாரம் வேண்டாதவனென்னுதல். ஆக நாலுதாத்பர்யம்.

(இங்கு அப்படியன்றிக்கே ஸக்ருத்ஸமாச்ரயண மமைந்தது) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் பகவத்விஷயத்தில் பரபக்தி ஸக்ருத்தாலுமும் அத்யவஸாயம் யாவத்ப்ராப்தி பண்ணவேண்டும், இங்கு ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாகையாலே அந்த நிர்ப்பந்தமில்லையென்றபடி.

---

‡ திருவாய் 5-10-11.

(அவன் பொன்னடிமேவினேனை) பகவத்விஷயத்திற்போலே 108 "त्वमेवोपायभूतो मे भव" (த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ) 109 "त्वत्पादमूले शरणं प्रपद्ये" (த்வத்பாதமூலே ஶரணம் ப்ரபத்யே) ‡ "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்று அபேக்ஷித்து † ஆச்ரயிக்க வேண்டாதபடி எம்மைக் குறித்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியான அவனுடைய திருவடிகளை. (அவன் பொன்னடி மேவினேனை) ஒரு புருஷகார பலமாகவின்றிக்கே நாநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரயித்தேனை. இங்கே ஜீயர் வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. (மேவினேனை) அதனோடே பொருந்திவிட்டேன். இனி வேறொருவனிருக்கைக்கு இடமில்லாதபடி பொருந்திவிட்டேன். (சாஸ்த்ர [illegible] மேவினேனவன் பொன்னடி) இத்தைப் பின்சென்றிறே ஆளவந்தாரும் ஆச்ரயவிஷயத்தில 105 "अत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयं" (அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீயசரணௌ ஶரணம் மதீயம்) என்றது.

---

† எங்கேயிருந்தாலும் ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஓர் திவ்ய மருளிச்செய்கிறார் (இங்கே ஜீயர் வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது) என்று. (ஜீயர் வார்த்தை) என்றது ஜீயர் விஷயமான வார்த்தை என்றபடி. அதாவது நஞ்சீயர் ஆச்ரமஸ்வீகாரம் பண்ணினவனந்தரம் அநந்தாழ்வானைக் கண்டு "வேர்த்தபோது குளித்து பசித்தபோது உண்டு பட்டர் திருவடிகளே சரணமென்று எங்கேயிருந்தாலும் ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவுண்டோ? ஆயிருக்க, கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியாயிருப்பதொரு வேஷத்தைக்கொண்டு என்செய்தீராவீர்" என்றருளிச்செய்தாராம்.

(வேறொருகால்) ஈச்வரன் திருவடிகள். "நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்" என்கையாலே ப்ராபகத்வமும் "மேவினேனவன் பொன்

---

† (பா) புருஷகாரம் வேண்டாவென்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவோரை நிலையருளிச்செய்கிறார் (இங்கே ஜீயரித்யாதி) ஜீயர் வார்த்தையாவது, பட்டர் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது காடும் மலையும் கடந்து ஒரு புருஷகாரமின்றிக்கே மேல்விழுவதே யென்று நஞ்சீயர் ஈடுபட்டுச் சொன்னவார்த்தை.

---

‡ திருவாய் 6-10-10.

'மேவினேன் அவன் பொன்னடி" என்றீர். அந்த ஆசார்யனைத்தான் 108 "सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यता" (ஸா தேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்) என்கிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியான ஈச்வர விஷயத்திலே ப்ரயோகிக்க வேண்டாவோ வென்ன, (தேவுமற்றறியேன்) என் அப்படி பிரும்பமொரு ஸ்வாமியுடைய வ்யுத்பத்திபண்ணி வைக்கிலன்றோ வேண்டுவது? (தேவுமற்றறியேன், தேவு அறியேன், ஆழ்வாரை யொழிய வேறறியேன். ஸாக்ஷாத் காட்டித்தந்ததன்றோ தைவ படைத்து; அதுதானே 78 "आचार्यदेवो भव" (ஆசார்யதேவோ பவ) என்று விதித்தே. தேவுமற்றறியேன்) தேவதா வ்யுத்பத்தியுள்ள விடத்திலன்றோ தேவதா ப்ரதிபத்தி உள்ளது. ஆகையாலே நான் தேவதையாக வ்யுத்பத்திபண்ணிற்று ஆழ்வாருக்கு மேற்பட இல்லை. ஆனால், எனைப்பன்னூறு நீ ஏழ் பகவத்விஷயத்தை ஸ்வாமியாக அநுஸந்தித்தீரே யென்ன, அது ஆழ்வார் தமித்த விஷயமென்று ஆதரிக்கைத்தவிரப்போகத் தேவதா ப்ரதிபத்தி பூர்வகமாகச் சொன்னேனன்று. 109 "अनन्यदेवत्वमियं क्षमा च" (அநந்யதைவத்வமியம் க்ஷமா ச) என்று அநந்ய தைவத்வத்தையுடைய பிராட்டி பெருமாளுக்கு எடுத்துக் கைகீட்ட பெரிய பெருமாளைப்பெற்றும்போலே; இவர்க்கும் நான் விசலயிக்கும்படி யென்னென்ன, (மெய்ம்மையே) இது ஸத்யமே. (மேவினேன் பொன்னடி மெய்ம்மையே தேவு மற்றறியேன்) ஸ்ரீமதுரகவிகள் தலைமேலே கொண்டிருந்தும் பொய்சொல்லுவாருண்டோ?

ஆனால் காலக்ஷேபத்துக்கு பகவத்விஷயத்தைப் பற்றிக் காலம் போக்கவேணுங்காணும் என்ன, (குருகூர்நம்பி பாவினின்

...டி மெய்ம்மை' எல்லைப்பால் ப்ராபகத்வமும் சொல்லுகிறது. இத்தைப் பின் சென்றே ஆளவந்தாரும் "அத்ரபரத்ராபி" என்றருளிச்செய்தார். ...றியேன்' என்றபதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறுர் (தேவதா வ்யுத்பத்தியுள்ளவிடத்திலே) என்று தொடங்கி.

(மூன்றிரண்டா விருந்ததோ) என்றது திருமந்த்ரமும் த்வயமும். "பகவாந்" என்று ஜ்ஞாநாதி குணபூர்த்தி சொல்லுமாப்போலே இங்கும் நம்பி யென்று ஜ்ஞாநாதி குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறுர். அப்படி ஜ்ஞா

விஷயபூத திரிவிஷயமே) எனக்கு காலக்ஷேப விஷயம் உனக்குப் போலே ஒன்றிரண்டா யிருக்கிறதோ? ஆயிரம் பாசுரமில்லையோ? (ருக்ஸாமமயி) கவிபாடுகைக்கீடாம்படி, 110 "वाल्मीकिर्भगवानृषिः" (வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி) என்கிறபடியே பூர்ணரான ஆழ்வார். * "எத்தம் பெரும்புகழ்வானவர்ஈசன் கண்ணன் றனக்கு என்றார் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்கிறபடியே இந்த விஷயத்துக்குப் பாதவசொல்லப்பூர்த்தி; ஸ்தோத்ரவிஷயத்துக்கு ஜ்ஞாநபக்திபூர்த்தி. † "கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையாரக் களித்தே" * "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொல்லிறது. (இன்னிசை) பாடுகிறபோதே கூடக்கேண்மினென்னிசையை. (பாடி) அநுபவித்துக்கொண்டு பாடி. (ருக்ஸாமமயி இன்னிசைபாடி) பகவத்ப்ரதிபாதகமான இவர் திருவாய்மொழியைப் பாடித்து ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியோறு கிறது. § "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" § "வண்புகழ் நாரணன்" ‡ "மலர்மகள் விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள்" | "எம்பெருமான் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானார்" என்று பாட்டுதோறும் பகவத் விஷயத்தோடு உறவறுத்தே இவர் பாடுகிறது.

(திரிவனே) அன்றுபோலல்லதோ 111 "एतत्साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்றிருக்கவேண்டுவது? இது அப்படி யன்றிக்கே விச்ருங்கலமாகத் திரியாநிற்பன. (திரிவனே) இது

நாதி ருணபூர்த்தி உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கும் பெரும்புகழென்று தொடங்கி). சந்தைக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (எத்தவ விஷயத்துக்கென்று தொடங்கி). ஜ்ஞாநபக்திகளுண்டென்கைக்குப் பின்னையு மொருப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையென்று தொடங்கி.) (பா–திரிவை) பா–சந்தஸ்ஸு கூடினை (திரிகிற போதே) உண்டாகிறபோதேயென்றபடி.

பகவத்ப்ரதிபாதகமன்றே திருவாய்மொழி. அத்தை இவர் காலக்ஷேபத்துக்காக அநுஸந்திக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ப்ரதிபாதகமென்றனறு) என்று தொடங்கி உக்தத்தை விவரிக்கிறார்

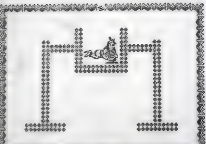
* திருவாய் 3-9-11. † திருவாய் 9-4-9. ‡ திருவாய் 1-1-1.
§ திருவாய் 1-1-10. ‡ திருவாய் 1-3-1. | திருவாய் 1-4-2.

எனக்கும் ஈஸ்வரர், ஆகையாலே மாதாவும் பிதாவும், ஸ்வாமியும் காலக்ஷேபவிஷயமும் எனக்கு ஆழ்வாரே என்று பகவத்விஷயத்தோடே அவகாஹித்த தேடினவர்களுக்கு உதாரம சொன்னாராய் நின்றது.

இரண்டாம் பாட்டு வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

(உயர்வற உயர்நலமென்று தொடங்கி) அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் ஸ்ரியப்பதித்வத்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச் செய்தும் "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே பகவத்விஷயத்தோடு உறவற்றிருப்பவராகையாலே ஆழ்வாருவிச் செய்ததை இட்ட நலம்நின்றபடி.

இரண்டாம்பாட்டு அரும்பதம் முற்றிற்று.

---

3 திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண் குருகூர்நகர் நம்பிக்கா
ளுரியனாயடியேன்பெற்ற நன்மையே

பதவுரை:—திரிதந்தாகிலும் — ஆழ்வாரை விட்டு நீங்கினாலும், தேவபிரானுடைய — நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமானுடைய, கரிய — நீலமேகம்போல், கறுத்ததாய, கோலம் — அழகியதான, திருவுரு — திவ்ய ரூபத்தை, நான் காண்பன் — நான் ஸேவிப்பேன்; பெரியவண் குருகூர்நகர் நம்பிக்கு — பெருமையும் ஔதார்யமுமுடைய ஆழ்வாருக்கு, உரிய ஆள் ஆய — அநந்யார்ஹ சேஷபூதனாயிருக்கும்படியான, அடியேன் பெற்ற நன்மை — அடியேன் பெற்றபேறு இது காணீர்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்

அவ:—மூன்றாம் பாட்டு. ஆழ்வார் நீர்த்த விஷயமேயாகிலும் உகப்பேன் என்கிறார்.

வ்யா. (திரிதந்தாகிலும்) 46 "न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிறது பகவத்விஷயத்தைப்பற்ற, அதனை முதலாகக் கொண்டு முடிந்த நிலத்தளவிலே போனவழியெல்லாம் மீளாதொழிந்தபடியிறே ஆழ்வார் திருவடிகளில் தமக்குண்டான பாரதந்த்ர்யமிருக்கும்படி.

(தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான்) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவுகாணும் இவர் வேண்டாதொழிகிற விஷயமிருக்கும்படி. இவனெல்லாம் இவர்க்கு உத்தேச்யனாகப் பெறாதொழிந்தான், ஆழ்வார் உகந்தார் என்று உத்தேச்யராகப் பெறுகிறார். 112 "पाणौ गृहीत्वा विदुरं सात्यकिश्च महायशाः। ज्योतींष्यादित्यवद्राजन् कुरून् प्रच्छादयन् श्रिया" பாணௌ க்ருஹீத்வா விதுரம் ஸாத்யகிஸ்ச மஹாயஸா:। ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத் ராஜந் குரூந் ப்ரச்சாதயந் ச்ரியா) என்கிறபடியே வெஞ்சால் பொருந்தாமையன்றிக்கே கண்ணால் காணவும் பிறவாவிருக்கிறபடி. 113 "तरुणौ रूपसंपन्नौ" (தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ) என்கிற முறைப்படியவர் வார்த்தையும், விஷயமிருந்தபடி பேசவேணுமிறே.

(பெரியவளை தருகலிங்கள் நம்பிக்கு) ஸாத்திர பேசுமாரான அப்படியாருக்கு ஆழ்வாரோ நவர்க்கதயிற்று ஈச்வரன் பரதந்த்ரனல்ல மருளிறறு. இவர் இதத்துக்காக பார்த்ரமதல மருளிருரிற இவையும் காட்டிதரு மூரானயாலே வண்மையின பிகுத சொலலுகிறது. பிரசுஜரட நாதரோடாடுகிற அவ்துகளதக்கு லீலாலாபரான பூர்வ மூலமிறு இருக்க. தாம சொலலு ஈதாதும ("பெரியவன் தநருக் வளாசட கோலல' என்றிறு சொலலுவது. இவருடைய ஸ்வாபாவை நேவிறு படி. (ஆநரிய து படிமேயன்பெறறநலவமைமெ) 'அடியேன' என்கை யாலே இவருடைய சதுர்த்யிலதததுதைக் காட்டுகிறது. அவருடை சேஷ உகந்ததை உககுமதமிற கைங்கர்யத்திலேலே நிலமாமிறது

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் முற்றிறறு.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ—மூமறும பாட்டு. (திரிதாதர்விஆ) "தேவுமறறறி யேன்" என்ருர்கீழ். ஆழ்வாரபற்றின விஷயமொழு அவவழி யாலே பறறுகிருர். கிடாதாரை கணைட்டாமாபோலே தந்தலை யாலே வருமதிறே தவிர்ததுக்கொண்டது ['"தங்கள தேவரை வலல பரிசுவருவிப்பரேல்" என்று அததலையாலே வருமது தவிர்ததுக்கொண்டிலரே. பரர்ப்பணையைப்போலே வழியலலா வழியே வருமவையிறே தவிர்ததது, ஆழ்வார் தலையாலே வருமது தவிரகிலரே. 21"भवतः परमो मतः"(பவத: பரமோ மத:) என்றுகேட்ட 22 "धर्मोऽधिकतमो मतः"(தர்மோதிகதமோ மத:) என்று ஆசாரவருசி பரிகருஷ்திமாய வருமது ஏதேனுமாகிலுமவையும இவர்க்கு.

குணமலையபாடியுடையார் வாங்கேடர் தெற்கே எடுததுவிடுகிற வளவிலே கோயிலாச்சானை இவருக்குச் சில அரிசியும பச்சையும் வர்கொட்டிருன். அப்போது எக்குறிதமாயிருக்கையாலே அப்ப சுதிதமாயிருக்குமிறே. இவ்வளவிலே உபகரித்தவனுக்கு ப்ரதயுப காரம பண்ணவேணுமென்று நினைத்திருந்து பின்பெருமாளிலே கண்டு "எங்கள பக்கலிலேயும ஒருபகாரம கொள்ளவேணும"

---

1 திருவாய் 8-1-11. / ராச-திரு 13-10.

என்ன, "கண முனைப்பெசொண்டேன்" என்ன, "எனையதி யாமல என்னை கொண்டாய" என்ன, 'எமகளாசாரச் கோயிலாமிலே நீ ஞகூறித்த படியை நினைத்து 'அவனேயாளனுமே இராமன்பெற்றேர' என்று பலகாலு மருளிச்செய்யக்கேட்டேன், இனிக்கொள்ளவேண்டியதொரு உபகாரமில்லை" என்ருன்.

நம்பியார் தேவியார் வடமொழுகித்தலத்தையும் ஆச்சர்யமிய வென்றுமென்று நினைத்திருந்த எமபெருமானை அங்கீகரித்தார் கள், அவரங்கீகரியாமையன்றே அவர்தேவரையாக நினைத்திருக் கிறவிதன்ருர்.

வ்யா :—(திரிதத்தாகிலும்) திரிகையாகவு மீளுவை; மீண்டா கிலும், தரமென்று அதுகது அடையன சொலலைச், திரிதர தாகிலுமெனதது போனவழியெலலாம் மீண்டாகிலும். அதாவது ஆழ்வார் புணர்ப்பைவிட்டு, ஆழ்வார் தமமைவிட்டு, இவவாவுரவாகது.

தேவபிரானுடைக கரியகோலத்திருவுருக் காணபன்) இவர் தாம நின்றநிலை குலைாது பகவத்விஷயத்திலே நித்யமபோதும் நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையேயாய்த்திருப்பது. (தேவபிரான்) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முற்றுட்டாக அநுபவிக்கக்கொடுத் துக்கொண்டிருக்கும் உபகாரகன். (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுரு) போகப்ரவ்ருத்தரான ஊர்வசியினுடைய வடிவழகை வர் ணிக்குமாப்போலே சொல்லுகிறார். / "கோலமேனி தாமரைக் கண்ணனே செங்கனிவாய்" என்று ஆழ்வார் சொல்லக்கேட்டிருந்த செவி யேற்றமே சொல்லுகிறார். (காண்பன்) போகப்ரவ்ருத்தனுக்கு விஷயம் கண்ணுக்கு இலக்காமாபோலே ஆழ்வாரை விட்டால பகவத் விஷயமாய்த்து இவர் காணபது (யான்) இப்படி வைலக்ஷண்யமுடைய பேர நான்.

(பெரியவண் குருகூர்நகர் நம்பிக்கு) "நான் ஒன்றைப்பற்றி னேன்; ஒன்றைவிட்டேன்" என்று சொல்லலாமபடியோ ஆழ் வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது? (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். / திருவாய் 3-8-8.

உகிலவடியாரைத் தந்தாமுகனென ஒரு பரிபாப்பிரியர்களின் திகழ்க லையமிப்பற்றினதைப்பற்றி அவன் காதலைக்கொண்டதைக் காதலைக் கொள்ளுமதங்களையாய்த்திருப்பது.

ஒருகாலத்திலே "எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடையாரை உள்ளுப்புகவேண்டா" என்று தலைக்கட்டினாப்போல், அவ்வளவிலே ஆழ்வான் அங்கேசெல்ல, "இவருக்கு ஒருவருடனே விரோதமில்லை நீர்புகலாகாதோ" என்ன, "ஆத்மகுணங்களை மோக்ஷஹேதுவாகவும் அநாத்மகுணங்கள் பந்தஹேதுவாகவும் நினைத்திருந்தோம். ஆத்மகுணங்களை பந்தஹேதுவாக்கிற்றே" என்று, "எம்பெருமானாரோட்டை ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு உள்ளுப்புகவேண்டா" என்று போனான்.

(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய நீர்மையிலே தோற்று அடியேனென்கிறார். (பெற்ற தாயுமே) முன்புவிட்ட ஸம்பந்தம் விடக்கூடாதபடி. ஆழ்வார் என்றுமுதல் பகவத்விஷயத்தைத் தீண்டவொட்டாரே. ஆகையாலே "பெற்றதாயுமே" என்கிறார். ஆழ்வார் என்னை உபகரித்த ஏவை அவருக்கு விஷயத்தை உபகரித்தேனோ?

மூன்றும் பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

அவ:—மூன்றாம் பாட்டில், 'தேவுமற்றறியேனென்ற புருஷார்த்த தார்காஷ்டையோடே கூட பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொள்ளக் கடவீரோ' என்ன, 'எனக்கு அபுருஷார்த்தமென்னுமளவன்றிக்கே காற்கடைக்கொண்டது; ஆழ்வாரானாத விஷயமென்னும் இவ்வழியாலே தேவுமற்றறியேனென்றது' என்கிறார்

சூர்ப்பணகையைப்போலே இடைதங்களைக் கண்டேயாயிற்றே தவிர்த்ததுகொண்டது. † 'விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே'' என்று பெரியாழ்வார் முனையைப் பற்றும் ஆண்டாளைப்போலே ஆழ்வார் முன்னைப்பற்றும் பறாது தவிராநிலரிறே. ஆழ்வார் முனைரும் வருமுதலேச்பதை தவிரநிலரிறே. 21 **"भवतः परमो मतः"** (பவத: பரமோ மத:) என்றுவேட்க, 22 **"धर्मोधिकतमो मतः"** (தர்மோதிகதமோமத:) என்றுபோலே ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமாய் வருமது ஆதரணீயமிறே இவர்க்கு.

தம்புராதேவியார், வடகீழ் மூலையில ததவதனையும் ஆச்ரயணீயமென்று உடையவரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவா

அரு.—மூன்றாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் "தேவுமற்றறியேன" என்றும், இப்பாட்டில் 'தேவபிரானுடைய கரியகோலத்திருவுருக்காணபன்' என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிற விரோத பரிஹாரார்த்தமாக சங்காந்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (தேவிதயாதி). (பகவத்விஷயதனையும்) தமக்கு உத்தேச்யரான ஆழ்வாருக்கு உத்தேச்யமான பகவத்விஷயத்தையும்.

காற்கடைக்கொண்ட ப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பணகேத்யாதி). இத்தால் அதவாரகமாகப் பற்றுகை அனர்த்த ஹேதுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்த விஷயமென்று பற்றின ப்ரகாரத்துக்கு அஞ்ச த்ருஷ்டாந்தங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டு சித்தரித்யாதி—மீண்டுபோந்தாவென்னுமளவும்) கீழ் வாக்யவிவரணம் (ஆழ்வாரித்யாதி) (இவருக்கு) மதுரகவிகளுக்கு

† நாச்-திரு 10-10.

மத்தனையன்றோ" என்றார். குணமலைப்பாடியுடையார் காங்கேயனை தெருவிலே எடுத்துவிட்டபோது, பிள்ளையாத்தான் அவரை குறை வறப் பச்சை சமைக்க, அவர் 'உமக்கு வேண்டுவதென்' என்று கேட்க, இவர் "உமமைக்கொண்டு பண்டேயுபகாரம் கொண் டோமாகையால்" என்ன "அதென்? என்னையறியாதே வருமதோர் உபகாரமுண்டோ" என்ன, "எங்களாசார்யர் 'நாலு கோயிலில் மண்பெற்றது அவனாலன்றோ' என்று நிர்ச்சிக்கக் கேட் டிருந்தோம். இதுக்கு மேற்பட்டதோருபகாரமுண்டோ நமக்கு" என்றார்.

உடையவர் வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளின காலத்திலே "திருவடிகளில் வையாதமுடையாரைப் பெருமாளைத் திருவடி தொழவிடவேண்டா" என்று விலக்க, ஆழ்வானை 'நீர் ஆரே னுக்கும் விரோதியோ? நீர்புகுந்து திருவடி தொழலாகாதோ?' என்ன, "ஆத்மகுணம் போகாதொழிந்தது என்றிருந்தோம், அது பகத்தொழிவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் வைப்பு தன்னை அறுத்துக்கொண்டோமே!" என்று மீண்டுபோந்தார்.

வயா:— (திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது மீளுகை; மீண்டாகிலும். திரிதருகலென்றது அடைசொலவாய், திரிதர் [illegible]

(குணமலைப்பாடி) க்ராமவிசேஷம். (காங்கேயன்) என்று ஒரு வேளாளனுக்குப்பேர் (எடுத்துவிட்டபோது) வேளையைத் திரட்டிக் கொண்டு போனபோது. (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். (சமைக்க) அமைக்க (மலைபெற்றது) திருமாளிகை லபித்தது. இவ்வைதிஹ [illegible] த்தால ஆசார்யாபிமானம் எமக்கு மபிமதமென்று தோற்றுகிறது.

(காலத்திலே) என்றவநந்தரம் "அவர் என்று சேஷம். (வேண்டா வென்று) என்ற வாக்ரம் "கோயிலிலே கிரிமிகண்டன் மனுஷ்யான் விலக்க" என்று கூட்டுவது; ஆத்மகுணமென்றது ஆசேறுக்கும் விரோதி யாகாதபடியான சமநும்தமாமும். இவ்விடத்தில், "ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்" இத்யாதி வாக்யங்களநுஸந்தேயங்கள்.

திரிதந்தேனென்ன வேண்டியிருக்க, "திரிதந்து" என்று கடைக்குறைத் தலாயிருக்கிறது. மீரண்டு பாட்டிலும், என்னப்பனென்றும், பெருமா னென்றும் (கண்ணனையும்?), நம்பியென்றக்காலென்று ஆழ்வாரையும்,

நாகிலும் போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும்; அதாவது திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, அவற்றாச் விஷயமென்று பரமாவதியிலேலவதா. (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத்திருவுருக்காண்பன்) (தேவபிரானை) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முற்றாட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கு முபகாரகன. இவர் கேற்கிலே துலைந்து பகவத்விஷயத்திலே கீழ்நதபோதும் அதிலெல்லையான நித்யஸூரிகள பாதமை பாபயத்திருப்பது. (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத்திருவுரு) நித்யஸூரிகளுக்குப்படி விடும் வடிவு காணாமகபேச்சமமாய், அழந்தான் ஒருவடிவு கொண்டாப்போலேயிறே இருப்பது.

†"கோலமே தாமரைக்கண்ணதோர் அஞ்சனநீலமே" என்று ஆழ்வார் வாய்புலந்தக் கேட்டிருக்கு மவாசையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள் போகமனைபுகுந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவை வர்ணிக்குமாபோலே இவரும் இலக்ஷ்யத்தை வர்ணிக்கிறாரிறே.

"குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை' என்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும் அதின் காநத்தையும் பற்றின க்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி). "கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்' என்கையாலே தேவபிரானென்றதுக்கும் தம்மை அநுபவிப்பித்தாப்போலே அவர்களை அநுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). இவர் மீண்டாராகில் "என்னப்பனில்" என்று கண்ணனைவென்று பற்றுவது. தேவபிரானென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை இத்யாதி). (நின்றநிலை) என்றது திருவாய்மொழி விசையிலே நின்றநிலையென்றபடி. அதினெல்லையான வெளாறது பகவத்விஷயத்தின் மேலெல்லையான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கு மநுபவமென்றபடி. அவர்களோடொக்க அவர்களுக்குத்விஷயமென்றே பற்றுகை நித்யஸூரிகளநுபவிக்கும் வடிவு கரியதிருவுருவாயிருக்குமேயென்ன. அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கித்யாதி). இதே ...து ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.

இருந்தபடி. மென்மென்ன (கோலமேயித்யாதி) பகவத்ப்ரவணரான திக்கே யிருக்கிறதாம் அவன் திருமேனியை வர்ணித்துக் காணக்கடவே

---

† திருவாய் 3 8-8.

“தசியவேசஸம்” என்று ப்ரதமஞ் பண்ணும்படி ஆழ்வார் வர்ணிக்கக்கேட்டிருந்தபடியாலே.

(கண்டவ) ஸாக்ஷாத்கரிப்பன்; ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவிக்கிற இவ்வைவிட்டால பரமபத நிலயனையன்று ஸாக்ஷாத்கரிப்பது, (காண) தேவுமற்றறியேனென்று பகவதவிஷயத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறார்.

(பெரிய வண் குருகூர் நகர்க்கு) மஹோதாராய்க் கொண்டு திருநகரியிலே திருவவதரித்த ஆழ்வாருக்கு, ஸர்வேச்வரனுடைய ஔதார்ய ஜீவியாதகாலத்திலே தன வாசிபடியிருந்த ஔதார்யமிறே.

“குருகூர்க்கர்” என்று வைகுந்தமாகவை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பரமபதமென்பது, “அமரர்கணதிபதி” என்பதாய் ஆழ்வார் பணிமுதலாக. இவரும், திருநகரியென்றாலும், ஆழ்வாரென்றாலும் அப்படியேயாய்த்து அநுபவிப்பது. (நம்பிக்கு) ஆள ஒன்றைப்பற்றினேன், ஒன்றைவிட்டொன்றை லாம்படியே

னென்று வ்யவர்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமயோகிகளித்யாதி). யோகிகள் விரக்தராயிருக்கச்செய்தேயும் ச்ருங்காரார்த்தமாக வர்ணிக்கிறபபோலே தாமும் ஆசக்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் வர்ணிக்கிறாரென்றபடி.

“காணவல” என்றதாலே தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அதை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்யாதி). காணாவென்றதால் அர்த்தனித்தயாயிருக்க, நசவொன்றதால் பலிதம (தேவுமறறித்யாதி). பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தை விசேஷிக்கிறார் (ஸர்வேச்வரனுடைய வித்யாதி).

குருகூர் பதவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் (குருகூரித்யாதி). வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு தருஷ்டாந்தமுகேந தாத்பர்யம் (பரமபதமித்யாதி).

குருகூர்நகராளென்றதே, நம்பி யென்றதுக்குத தாத்பர்யத்தை எல்லைவளவும் அருளிச்செய்கிறா (நாணேன்றையித்யாதி வாக்யத்வயத்

ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது அதாவது ஆழ்வாரை அநுபவிக்கு மநுபவத்திலே பகவத்விஷயமும் அநாதரபூதமாயிருக்கை.

(ஆளுரியனும்) உரியவடியனும், உரியவடியார்க்குத் தந்தாமுக கென்று ஒரு ப்ரியாப்ரியங்களின்றிக்கே ஸ்வாமி உகந்ததையே பற்றி அவன் கைவிட்டவிடத்தே விட்டிருக்குமதிறே ஸ்வரூபம்.

(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய சீர்மைக்குத் தோற்று அடியேன் என்கிறார். ‡"தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர்" என்னும் சீர்மையிறே. (பெற்றநன்மை) பெற்ற பகவல்லாபம் ஆழ்வார்க்கு உரியவடிய னாய்ப் பெற்றபேறு இதிறே காண். பரமபதப்ராப்த விஷயத்தில ப்ராவண்யத்தால் வந்த நன்மையன்றென்கை.

மூன்றும்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

தாலே.) உரியனாய்- ஆளாயென்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைகாட்டுகிறார் (உரியவித்யாதி.)

நானென்றிருக்க, அடியேனென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய வித்யாதி) நன்மையே யென்று வித்தராகிறேனென்கிறார் (ஆழ்வாருக்கித்யாதி) ஸாலம்லாக்யம் ஸாவதாரணமென்று, ஆளுரியனாய் பெற்றநன்மையென்று தாத்பர்யம் (ப்ராப்தேத்யாதி). ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது "பகவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயம் அப்ராப்தம் என்று விவேகித்துப்பற்றவில்லை, உரியவடியாருடையகடலே பற்றினேனென்றபடி.

மூன்றும்பாட்டு வ்யாக்யான
அரும்பதம் முற்றிற்று.

---

‡ திருவாய் 5-2-3.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

000()000

அவ:—மூன்றாம் பாட்டு (திரிதந்தியாதி) இவர், "தேவு மற்றறியேன்" என்று கீழ்ப்பாட்டில்; இங்கு ஈச்வரனும் இவர்பக்கலிலே மண்டினபடியைச் சொல்லுகிறார். பகவத்விஷய பரிணமாக ஆசார்யவிஷயத்திலே ப்ரவணராக்கடவர்; ஆசார்ய பரிணமாக பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்கடவன். 114"प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः" (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்த மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்கிறபடியே ஒருவர்க்கொருவர் ப்ரிய விஷயமாயிருக்குமிறே. ஒருவரை ஒருவனுகந்தாரைத அவனு கந்தாரையுமுகக்கையாய்த்து.

இவரும், "தேவுமற்றறியேன்" என்று எம்மையும் மறந்து ஆழ்வார் பக்கலிலே ப்ரவணரானார்; எம்மாங்கூட நம்மை அறிகிற தலையெடுகிற ஆழ்வார்பக்கலே இவர்க்காதரம்; இப்படி நம்மையுகந்தாரை உகக்கு இவர் பரீதாமிடத்திலே, 115 "मम मद्भक्तभक्तेषु प्रीतिरभ्यधिका भवेत्" (மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்) அன்றோ. ஆகையாலே நாம் கொடுக்கும் பரிசிலேதென்று பார்த்து ஆழ்வார்பக்கல் பக்தி பூர்ணமான இவர் திருவுள்ளத்திலே நீர் வெள்ளத்திலே செய்தல் பாரித்தாப்போலே தன்னுடைய வடிவைக் கொடுவந்து பாரிக்க, இதைக்கண்டு ப்ரீதரான இவர் இதுக்கு

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (திரிதந்தியாதி) தேவுமற்றறியேனென்ற வனைகேவலமிழந்தாலும் இவர் பற்றலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்விஷய பரிணமாகவென்று தொடங்கி). உபபத்தியும் காட்டுகிறார் (ஒருவரையொருவர்) ஆசார்யவிஷயத்திலே ப்ரவணரானால் அது ஈச்வரனுக்கு உகப்பாகைக்கு, ஆசார்யன்தான் ஈச்வரனுக்கு ப்ரியதமனாயிருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநி நோத்யர்த்த மென்று தொடங்கி)

ஈச்வரன் இவர்பக்கலில் விரும்பிவ்யாபாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் கீழ் தேவுமற்றறியேனென்று தொடங்கி) (பரிசிலேதாகு.) ...த ப்ரகாரம். (செய்தல் பாரித்தாப்போலே) என்றது செய்தல் புகுமம் ...நாப்போலே என்றபடி. நவமை யென்கிறவிடத்தில அவதாரணத

சேஷித்வமொன்றையுமே ஆராயாதபடிக்கு வந்து, வைகுந்தேசத்தில ஜ்ஞாநசக்திகளும் விக்ரஹமும், பரிவார ஸேவகர்களாகையாலும் வந்ததல்ல, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் வந்ததல்ல; எல்லாருக்கும் நான் ஆழ்வாருக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தைப் பெற்ற பேற்றே இதுவென்று விலக்ஷணமாகப் பரிதவிப்பர். ஆசார்ய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசப்போன்றுவன்னா பலவற்றிலிருந்து தானே மேல்விழு மென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமிருக்கிறது. பிராட்டியைப் பற்றினும் அவள் அவனோட்டே சேர்கையாலே அவனை கைப்பற்றத் திருக்கையேனும், இந்த அவளுக்கேயுரிய மேல்விழுந்த நவனை இயலுக்குக் கொடுக்கும்.

வயா:—(திரிதந்தாகிறாய்) திரியா நிற்கச்செய்தேயும், நும்மை அஞ்சரிய நிறைக்கச்செய்தேயும்; "மெய்ம்மையே தேவுமற்றறியேன்" என்று பாதபயப் பண்ணலாயபடி பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறுத் திரியாநிறைக்கச்செய்தேயும் இப்பேற்றைப்பெற்றேன்.

(தேவபிரானுடை) இவர் திருவுள்ளத்தில் ஈச்வரனை தொலைந்து பாவித்துக்காட்டினவடிவு நித்யஸூரிகளுக்குப்படியிருக்கும் வடிவாய்த்து. அவர்களையும் இவரையும் பார்த்தால் அவர்கள் நமக்கே நல்லவர்கள். இவர் ஆழ்வாருக்கே நல்லவர். இவருக்கன்றே இவ்வடிவை நாம் பரகாசிப்பிப்பதென்று இவருக்குக் கொடுக்க அநுபவிப்பித்தான். 116 "भक्तानां त्वं प्रकाशसे" (பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே) என்கிற விடத்தில் பக்தாகிறார் இவராயத்து.

துக்குத தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் சேஷத்வ ஜ்ஞானத்தாலுமன்று கடல் ப்ரகாசிதரென்றுமன்று) பிராட்டியைப் பற்றியிறும ஆசார்யனிடம் உறைகைக்கு அதிசயமென்னென்றருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியைப் பற்றினுமன்று கடல்)

வேஷாடசவென்று நிறைக்கச்செய்தேயும் இவர்க்கு நித்யஸூரிபோக்யமான வடிவைக் காட்டுகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையு மிருவரை) அகலகில்லேனென்று திருத்தாயாலே பிராட்டியைக், கழற்ற வொண்ணாத வாபரணமென்கிறது.

(கரிய) இவ்வடிவு நிரதிசயபோக்யமான அநுபவிக்கிறபோதும், ‡"தனையே நினைந்து" என்று தொடங்கி "அடியேனுள்ளான்" என்று ஆழ்வார் தாம் அநுபவிக்கிறபோதும் வெளிறு(றி)ம்படிந்தது. இவர் அநுபவித்தவாறே தன்னிறமிட்டதாயிற்று. /"என்னுயிர்சேர் அம்மானுக்கு செய்யபோன திருவுடம்பு" என்று ஆழ்வார் அநுபவித்தபோதும் பொன்னென்னல்விதத்தேயோகவிருக்க கருதத் திலையே.

(கோலம்) ஆனைத்து உதவாதப்போலே இருந்தபடியே வருகையன்றிக்கே, இந்து அநுபாவவர்ஙு ஒருஇரவிதனையப்போலே சாதிமை திருவாபரணமும் தானுமாய்ப்பத்து வந்தது. அழிமை விஷயத்தில் பாடுபோவார் ஆபரணமூண்டிறே போவது. (திருவரு) கமுதறவொண்ணு திருப்ஸதோராபரணத்தையும் கொண்டு வந்தார். அவ்விருண்ட வடிவுக்கு மினபோலே ப்ரகாசிகையா யிருக்குமவளாயத்து; இவனைக்கண்டஸ்தாய்த்து அவ்வடிவையும் காணலாவது. §"திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசிகையா யிருக்கும். விக்ரஹத்தாலே விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசிகையா யிருக்கும் அவள்தான்.

(காணப்) இவ்வடிவை சரவணமாத்ரத்தாலேயாதல், மனோமாத்ரத்தாலேயாதல், ஸித்தியானமாத்ரத்தாலேயாதலன்றிக்கே, ப்ரத்யக்ஷஸமானாகாரமாம்படி அநுபவிக்கப் பெறறேன். அவை வேண்டுவது இவனை காணவாசைப்படும்போதிறே. இந்த அப்படியன்றிக்கே அவனருளே ஆதரித்து மேல்விழுகையாலே எனக்குக் கண்ணுள்ளே காணுமபோலே காணலாய்த்து.

(தேவபிரானுடைக் கரியகோலத்திருவுருக் காணப்பன)
¶"அமரர்களாதிமுதலவன் கருதிய நீலனின்மேனிவண்ணன்

கரியகோலத்திருவுரு வெண்மையான (திருவதெல்லாம், என்கிறது. (பார்வைவிசேஷம்) ஸாமாந்யமாகப் பார்க்கை நித்யாநுபாவ்யமான

‡ திருவாய் 8.8-1 / திருவாய் 2.5-1. § மூன்றாம் திருவந்-1. ¶ திருவாய் 1-9-3.

ஸூரிகளைச் தனிக்கேளவ ஒருவர்த்தியில் கலவாதிட்டேமீலன் என்னேறடேனோ" என்று ஆழ்வாரை அநுபவிப்பதைப்போலே எம்பெருமானை அநுபவிப்பித்தான்.

(நாண கரணபன்) "தேவுமற்றறியேன" என்ற வார்த்தைக்கு கண்களைத் திரிபவைத்த நானைமேயர் கண்டேன். (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்) பிராட்டிக்கு கீத்யாநுபாவ்யமாய் ஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஸநீயமுமான விக்ரஹத்தைக் கெட்ட விழுக்குறை நான் கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேனே. (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத்திருவுருக்காண்பன்) அவன் சொருபத்தெல்லையை சேர்ந்தான். நாலும் ஒருபார்கலை விடுமூம பரபபாஸாரம்போலே பார்த்தே னெனனவுமாம். நவநீத சௌர்யத்திலுட்பட நாக நீட்டாதவை பார்த்தைக்கண்டால பார்த்துவிடச்சொல்லவேண்டாவே.

(திரிதந்தித்யாதி) பார்த்தேனேயாகிலும் ஆழ்வார் திருநிறம் போலே பொன்னிறமாயிருக்கிறதன்றே; அது வேறுநிறமானை யாகையாலே கண்டுவிட்டேனித்தனை; இதுபோலே வருளகந்தியரா பிராதே தாளவீகந்தியாயிருக்கையாலே வேற்றுமையுண்டாயிருக்குமே; ஆக இப்படி எல்லாப்படியாலும் அத்யந்தவிலக்ஷணமாகையாலே "தேவர்" என்று அஞ்சிக்கடக்கின்று கண்டேனென்கிறார்.

(பெரியவண் குருகூரித்யாதி) நான் ஆழ்வாருக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூதனாய்ப் பெற்றபேறென்!" என்கிறார்மேல். இப்பேறு ஒன்றாலும் வந்ததல்ல, பிறராலும் வந்ததல்ல; அவனாலொன்றாலும் வந்ததல்ல, ஆழ்வாரடியாக வந்ததென்கிறார்.

விக்ரஹத்தை அநுபவியாமல் ஸாமாந்யமாகப் பார்க்கலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நவநீதசௌர்யத்திலித்யாதி.) "திரிதந்தாகிலும்" என்றதுக்கு இங்ஙனே ஸஞ்சரியாநிற்கச் செய்தேயும் பெரும்பேறு பெற்றேனென்றாரிறே. அன்றிக்கே, திரும்பேன், திருமபினேனேயாகிலும் ஒருகால் பார்த்துவிட்டேனென்று உதாஸீநபக்ஷமாதல் இத்தையருளிச் செய்கிறார் (பார்த்தேனேயாகிலுமித்யாதி)

(ஆச்ரிதனுய்) ஆனைபாபாகனாய்; பகவச்சேஷத்வத்தைக் காட்டிலும் ஆழ்வாருக்கு சேஷபூதனாகை பெரும்பேறென்றே அறுதியிட்டு, உசிதவடிவை, "தேவுமற்றறியேன்" என்னும்படி ஸர்வேச்வரனிலும் மேம்பாடு போதும்படி ஆழ்வாருக்கு அடிமைபூண்டுறைய.

(சடமிகு) வேதம் பகவத்விஷயமே தேடிப்போகவேண்டும்படியே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது அந்த ஸர்வேச்வரனுடையவுகதுப ஆனாகாக வெண்ணெயும் நழுக்க ஆளாக்கிக் கொண்ட பூர்த்தியையுடையரோ ஆழ்வார். (சடமிகு ஆச்ரிதனுய்) இவருடைய 61 **"गुणदास्यमुपागतः"** (குணதாஸ்யமுபாகத) இருக்கிறபடி. (சடமிகோச்ரிதனும்) இவருடைய பரணவர்த்தமானதாக இருக்கிறபடி.

(திருநகர்மபி) இத்தகைமி 117 **"वासुदेवोऽसि पूर्णः"** (வாஸுதேவோஸி பூர்ண) என்கிற பரமபதநிலயனுக்கு, அவர்க்கு மதுரைக்கு இத்த திருக்குருகூர்க்கு பியாதவனிக்கே, திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற சமி; இவருக்கும் பூர்த்திக்கு வர்த்திவாய் இத்தேசமவாஸ மென்கிறூர்.

(வண்குருகூர்) வண்மையை உடைத்தான திருநகரி. ஆழ்வார் எனக்கு தாதாப்போலே ஆழ்வார் தம்மையுந்தந்த திருநகரி. ஸர்வசமதுக்கானதேசம். (பெரியவண்குருகூர்) பரமபதம் ஒரு திருவை பென்னும்படி உபவிபூதியும் ஒதுக்கமேபடி பெருமையை உடைத்தானவூர்; அறிகை, (பெரியவண் குருகூர்) § "புவியும் இருவிசும்பும் நின்னகத்த நீ யென்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்" என்கிறபடியே விபூதிசனையும் விபூதியையும் தனக்குள்ளே அடக்கியிருக்கிற ஆழ்வாரைத் தனக்குள்ளே அடக்கும்படியான பெரியதேசம்.

(பரணவர்த்த மென்றது) கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்குப்போலே அகார உகார மகாரார்த்தம் சொல்லிற்றும், இத்தால் ஸ்வாபூர்விக ஸாத்வமென்றதுல்.

§ பெரியதிருவ-75.

(சகர்) விலக்ஷணங்களை வஸ்துசேருமிதேசம். "தேவ பிரானுடைய கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன நான்" என்று அதன்பரபாகத்தாலே வந்த பரிக்குமபடி பரன பட்டணமாயிற்று. (நகர) முக்காலுமாரம பரிக்குமதேசம். *செவ்வேசெசல் கம்பு வார்பதி வைகுந்தமிறே. †"தாமரைக்கேசு ஒழுகின மணிவண்ணனின் ஏத்துவல மணபரவைமயிறைந்து" ‡"தெளனிவிசும்பு கடிவெழுச் செறற்விலஸியை பரவுமிறை" என்று தேவி புக்கதமும அதுகன்னிதுமை விறலிடிமாணிக்கமும விலசெல்லுமதேசம்.

(அடியேனைபெற்ற தன்மையே) இந்த "அடியேன்" என்கிறது ஈனென்றபடி. ஆசூரியனையிப்பு காணிநக்குமபடி இதிறே. (பெறுதனமையே) ஆழ்வார் தமக்கு இன்றும பெற வேண்டுவன தன்மையுண்டோயாகிறா தமக்கு இனிப்பெற வேண்டும தன்மைபொனறுமில்லை. ஆழ்வார் தாம ||"அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும, /"மலருகிலச்

(என்னைத்தருகை) எனக்கு ஆஞாதத்தைத்தருகை. இங்கிருக்கிறதை முக்தரோசெனன அருளிச்செய்திருர் (சொன்னசொல் நுபுளா சென்று தொடங்கி). (விறபிடி) என்றது விலங்ஙிடித்த தசாதன பெற்ற மரகதமணியென்றபடி. விலலெனறுதோஜல ஸெகுப்பேர் தேஜஸையுடைய மாணிக்யமென்றுசாடு.

இம் ஆசூரியனென்று சேஷத்வமசொல்லி, பின்னையும் அடியேனென்று இங்கும் சேஷத்வம் சொனனுல புநருக்தமன்றோவென்ன அருளிசசெய்கிருர் (அடியேனென்கிறது நானென்றபடியென்று). இரண்டாதும பலித்தது அதயார்க்குசேஷபூதருண நானென்றபடி.

(ஆசூரியனுவபிப்பு நாணிநக்குமபடி இதிறே) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அடியேனென்றுல் சேஷத்வத்தைச் சொல்லுமதொழிய நானென்று லவாதந்த்ர்யத்தைச சொல்லுமோவென்று, அநந்தரத்தில் நானுகையாலே அறறுமென்றிராதே அடியேனென்றிருக்கும். பெறறவென்றது புகந்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிருர் (ஆழவார்தமக்கென்று துடங்கி)

† திருவாய் 3-4-3. ‡ திருவாய் 3-4-2. || திருவாய் 2-3-10. / திருவாய் 7-9 9.

கடல் ஞாலம்" என்று தொடங்கி 'என் திருமாலின் வந்தெய்து மாற்றமே" என்னும் மங்களாசாசனம் நடவாநிற்க, இன்று நான் இப்பேறு பெறும்படியானபடியென்!

(கபகீகதேயாதி) அவனுக்கு சேஷபூதராயிருந்து வைத்தே அவர் அபிமானகநிற்க, நான் ஆழ்வார் தமக்கே சேஷபூதனாயிருந்து வைத்து இந்நன்மையைப் பெறுவதே! * வைகுண்டவஸ்மைசர்வராகுல 118 "प्रयास्यन्ति" (ப்ரயாஸ்யந்தி என்று போய்ப்பெற வேண்டாதே இருந்த விடத்திலே வந்து நிறுகுதிப்பதே. † 'எதிதிமிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவமே" என்ற வார்த்தை என்னளவிலே பலித்ததென்று ஸ்வாநுஸந்தாநத்தாலே வார்த்தையிட்டாகிறார்.

மூன்றும்பாட்டின் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

நானென்றது தாஸோஹமென்றபடியாய் அடியேனென்றபடியாயிருக்கும். கேவலம் அஹமென்றதன்றென்று தாத்பர்யம்.

நன்மையேயென்றவிடத்தில் ஏவகாரம் அவதாரணத்தையும் வ்யவர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது. அவதாரணமாவது—நிச்சயம். வ்யவர்த்தமாவது—வேறுபாடு. அதில் இங்கே, இப்பேறு மற்றொன்றுமல்லவென்று அவதாரணமாகச் சொல்லிற்று. இங்கு வ்யாவர்த்யத்திலே தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் தாம் அடியார்கள் குழாங்களையென்று தொடங்கி மேலெல்லாம்). § (நிறுக்குதிப்பதென்றது) பாக்யம் ஸித்திப்பதென்றபடி

மூன்றாம்பாட்டு அரும்பதம் முற்றிற்று.

---

† கண்ணி-திருவ 18.

§ (பா) நிறுகுதிப்பது-தாஸ்யைச்வர்யம் பெறுவது.

ΛΛΛΛΛΛ

4\. நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக் கருதுவராதலில்
அன்னையாய் அத்தனாய் என்னையாண்டிடும்
தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே.

பதவுரை:—நன்மையால் மிக்க — ஸத்குணத்தால் மேம்பட்டவர்களாய், நான் மறை ஆளர்கள் — நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள், (என்னை) — அடியேனை, புன்மை ஆக கருதுவர் ஆதலில — தாழ்ந்த ஒரு வடிவு கொண்டவனென்று நினைத்திருப்பரென்பதுவே காரணமாக, அன்னை ஆய்—மாதாவாயும், அத்தன் ஆய்—பிதாவாயும், என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் — அடியேனைக் கைக்கொண்டருளியவனான, சடகோபன்—நம்மாழ்வார், என் நம்பி—எனக்குத் தலைவர்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம்

§§§§§§§§§§§§§

அவ.—நாலாம்பாட்டு. உமக்கு இந்த நன்மைக்கு அடியென்னென்னில், ஸத்துக்களாலும் கர்ஹிக்கப்படுவேனான என்னை பித்ராதிகள் செய்வதும் செய்து உபகரித்தாரென்கிறார். இப்படி ஆழ்வார் உம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான பசையென்னென்னில், ஸத்துக்களும் கைவிடும்படி (ப) தண்ணியனாயிருந்தேனென்கிறார்.

வ்யா. -(நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்) பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுக்களாய், பரமைகாந்திகளாய், ப்ரயோஜநராய் 119 "पूर्वभाषी प्रसन्नात्मा" (பூர்வபாஷீ ப்ரஸந்நாத்மா) என்றும், 120 "विमलमतिः" (விமலமதி:) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடிகளையுடைய கூரத்தாழ்வானும் ஆண்டாளும் பிராட்டியும் போல்வார். வேதங்களை கோஷிக்கையும் கைப்பற்றிக்கொண்டிருக்குமவர்கள் [† "அந்தணர்மறை" என்கிறபடியே வேதைகதநரராயிறே இருப்பது. 121 "द्रवन्ति दैत्याः" (த்ரவந்தி தைத்யா:) என்கிறபடியே வேதங்களும் ஏவிற்றுச்செய்யும்படி போலேகாணும் இவர்களை சொல்லப்படுவது. (புன்மையாகக் கருதுவர்) புன்மையும் புன்மைக்காச்ரயமானவையுமன்றிய புன்மையே தானாகக் கருதுவர்கள். (ஆதலில்) அதுவே ஹேதுவாக.

(ப) தண்ணியனென்கை. † திருநெடு 4.

(அன்னையாயத்தனாய்) "தமையோரியப் பரிவு இவனுக்கு என்றும் புகலிடம்" என்று ஸர்வவிதபந்துவானவர், பிதா தாய்க்குக் கடவ பாதாவும் பிதாக்களுக்குக் கடவகிராவும், அந்தைனியோன ஆசார்யனுமானவை வைபோமதாதவுடைய ஆழ்வார், 99 "मातृदेवो भव" (தைத். தே போடல்) இதயாதிகளிற்படியுடைய ஆழ்வார் (சடகோபனென் நம்பியே) தன் குற்றத்தைப் போக்குமவனல்லன்; என் குற்றத்தைப் போக்கும்படி நிற்பவர்.

நாலாம்பாட்டுக்கு நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ:—நாலாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்னதுதான் முன்பு உபமையில்லாமல் நின்றதென்னை, இதற்கு முன்பு என்னுடைய ஸ்திதியென்கிறார்.

வ்யா:—(நன்மையால் மிக்க) ஆத்மகுணோபேதராய் அறிவுடையரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாருடையக் கைவிடும்படியன்றே என்னுடைய ஸ்திதியிருக்கும்படி. நன்மை யென்கிறது குண தோஷஸாம்யமாயிருக்கால் தோஷபாகத்தைக் கைவிட்டு குணம் ஸதத்தைக் கைக்கொள்ளுகை. அதில் மிகுகையாவது குணமென்று பேரிடலாவதொன்றுமின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால் அதுதான் பற்றுசாகக் கைக்கொள்ளுகை.

(நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநுஶாஸனம் பண்ணிப்போந்த வேதங்களிலே வாஸனை பண்ணியிருக்குமவர்கள்; சதுர்விதப்பட்ட வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருமகனாராதல், கூரத்தாழ்வானாதல். (புன்மையாகக் கருதுவர்) புன்மையென்று குணமாய், அதுக்கு ஸாம்யமான தாமியுமாயிருக்கையன்றிக்கே புன்மைதானே ஓருருவு கொண்டதென்றிருப்பர்கள். (ஆதலில்) அதுவே ஹேதுவாக.

(அனன்யாபிதபாதி) ராமனைத இவனைவில் ரக்ஷிக்கவல்ல பேறு எனக்கு லாவண்யரான ரக்ஷகரானவர. 122 "स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः। त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः॥" (ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணங்கத:॥) என்று புறம்பேறும் புகலாளரின் மீண்டுலக காகத்தோபாதி புறப்பு இவனுக்குப் பற்றுசிலவென்று காலவித ரக்ஷகரானவர், பரியமேசெய்யகடவ தாய் செய்வதும், ஹிதமே செய்யகடவ பிதா செய்வதும், ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமி செய்வதும் செய்யுமவர். /"தாயாய் தந்தையாயறியாதன அறிவித்தவத்தா" என்று பகவத்விஷயத்தில் அவர் சொல்லுமதை ஆழ்வார் விஷயத்திலே இவர்சொல்லுகிறார். (தனமையான) அகத்துக்கு ஒளஷதம் போலேயும் ஜலத்துக்கு ஸைந்தவம் போலேயும் இவ்வுபாயத்தை நிரூபகமாகவுடையவர்.

(சடகோபனென்னையுமியே) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்ய மாட்டான். தமப்பன் செய்வது தாய்செய்யமாட்டாள். புறப்புள்ளார் செய்வது இருவரும் செய்யமாட்டார்கள். எல்லார் செய்யும் மதும் செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். ஆராவந்தால் அடியினுமிக்கே போட்களுமிருக்கிற அபூர்ணவிஷயங்களோ ஆழ்வாருக்கு தருஷ்டாந்தமாக சொல்லவிடம் தப்பச்செய்தேன். இனிச்சொல்லவல்லதொன்றுண்டு, என்னுடைய தண்மையாலே பாழ்த்தது நிரம்புமபடியான பூர்த்தியை உடையவரென்று மிதத்தின்.

காலாமபாடுக்கு கமபின்னோடு முற்றிறு.

/ திருவாய் 2-3-2.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவா:—நாவைப் பாட்டில், என்னப்பனிலொன்றறாக் காதலுடைத் தொண்ட விஷயத்தை ஆழ்வாருக்காமென்று விரும்புகைக்கடி யென்னென்னில், எந்தன்மையராரே எனவே விசேஷித்த சீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவருக்குத் தனிவயப்பதான உகவாதொழி விக்லென்ன, உமமுடைய தன்மையேவதி, அது பரரே அவர் விசேஷிக்கப்படி யென்னென்ன, அதைத் பேசுகிறார்.

வ்யா:—(நன்மையால்மிக்க) ஆத்மகுணங்களால் பரசாரம் யையைரிகளுக்கு அபாச்ரயபூதராயிருப்பாரில ஆழ்வாரை யொழிய தாரட்கை, "இவன் அவன்று" என்று கைவிடும்படியன்றோ எனனுடைய ஸ்திதியிருக்கும்படி.

அரு—நாவைப்பாட்டு. மேல்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் சங்கா பரிஹாரரூபமான ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனிலித்யாதி) என்னப்பனிலென்றது – தேவுமற்றறியேனென்றதுக்கு உபலக்ஷணம். (உகந்தார் என்று) என்றவகாரம "ஆகிலும்" என்றத்யாஹாரார்யம். ஆகை யால் ஆழ்வாருக்கவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னில்) என்கிற சங்கைக்கு உத்தரமென்கிறது பரிஹாரந்தம. "புன்மையாகக் கருதுவராத லில்" என்றதை கடாக்ஷித்து என்னுடைய நிகர்ஷமே பற்றாசாக அங்கீ கரித்த ஆழ்வாருடைய வௌலப்யம அவருக்கத விஷயமொன்றுமிலும் பற்றுகைக்கு ஹேதுவென்று பரிஹரிக்கிறார் (என்தன்மையித்யாதி). எந்தன்மையராரோ "அதுவே பற்றாசாக" என்று கூட்டுவது. (நழி வேரேவென்ன) என்றது இப்படி உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்களென்றும், அதனாலே உத்தாரகரென்று பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களாலித்யாதி). ஆத்மகுணங்கள்—ஆந்ருசம்ஸ்யாதிகள். புன்மை யாகக் கருதுகிற இவர்களில ஆழ்வாரையும் அந்தர்ப்பூதராக்கிறுல் மேலே என்னையாண்டிடுமெனக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரை ஒழிந்தார்) என்று சொல்லுகிறார் (அடங்க) க்ருத்ஸநம். நான்மறையாளர்க ளெல்லாரும்.

ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது தோஷகுணங்களை ஏகாசய ஸ்தானங்களாயிருந்தால் தோஷங்களைவிட்டு குணபூர்ணதை ஸ்வீகரிக்கை; அதில் மிகுதியாவது குணமென்று பேரிடலாவதொரு மின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால் அதனையே பராஜசகக்கைக்கொள்ளுகை.

(நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஷிதாஷ்யாமை பண்ணிப்போருகிற வேதங்களிலே அவகாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள்; அவர்களாகிறார் ஸ்ரீஞகாரானை திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இதனால் சொல்லித்தாற்றது வேதார்த்த தாத்பர்யம் கைப்படுகை. அதாவது ஆநுசம்ஸ்யப்ரதானசை யென்றபடி.

(புன்மையாகக்கருதுவார்) புன்மையென்று ஒரு தர்மமுமில்லை அதுக்கு ஆச்ரயமான தாமியுமாயிருக்கையன்றிக்கே, புன்மை தானே ஒரு வடிவுகொண்டதென்றிருப்பர்கள். புன்மையாவது துக்கமாதல், பொல்லாங்காதல், விஷயாந்தர ப்ராவண்யமாதல், துர்மார்க்கமாதல். இதுதான் மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக்கடவது.

நன்மையால் மிக்கவென்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக் கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) (பற்றாக) ஹேதுவாக.

தாத்பர்யார்த்தம் (அதுக்கடியாதி). அதுக்குஉபஜீவ்யாகக் கொள்ளுகைக்கு. சப்தார்த்தகதாமுகேந ஆளர்களென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நாலுவகையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமான வேதத்தை அர்த்தத்தின்படியே சாகாகாண்டாதிரூபேண விபஜித்த வ்யாஸனுடைய அதிகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது நன்மையால மிக்க நான்மறையாளர்களாயிருமென்றபடி. உக்தார்த்தநிகமநம் (இதனாலித்யாதி) வேதார்த்த தாத்பர்யத்தின்படியே அநுஷ்டிக்கவல்லவர்களாய் இருக்கையென்றபடி. (ஆந்ருசம்ஸ்யம்) ஸர்வபூதாநுகூலாசரணம்.

புன்மை சப்தார்த்தமானதையாலே துக்கமாதலென்றது இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதமன்று, மேலபாட்டில் துக்கத்தை உபபாதியாமையாலே. (துக்கம்) பாபபலம். (பொல்லாங்கு) பாபம்.

(அன்னையாய் அத்தனாய் என்னையாண்டிடும் தன்மையான்) அப்புன்மையை நோக்காதே இவனையல்லது நாமில்லை யென்று வைக்கு ஸாத்விகராயுள்ளவர். 123 "त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः" (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணங் கத:) என்கிறபடியே காகத்தைப்போலே இவனுக்கும் புறம்பொரு பற்றில்லையென்னை. அதுவே நோக்குவர் ஸாத்விகராயுள்ளவர்.

ப்ரியமே செய்பவர்களுடைய மாதா செய்யுமதுவும் ஹிதமே செய்பவர்களுடைய பிதா செய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை கொள்ளும் நாயன் செய்யுமதுவும் செய்யுமவர் "தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன" என்று பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார் சொல்லுவதெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே சொல்லுகிறார் இவர்.

(தன்மையான்) அக்நிக்கு ஔஷ்ண்யம்போலேயும் ஜலத்துக்கு ஶைத்யம்போலேயும் இஸ்ஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாவது இவனுக்கு உபகரித்தோமென்று தாம் நினைத்தல், இவனானவன் ப்ரத்யுபகாரத்திலிழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை.

(சடகோபன்) என்பவர்கள் சடத்தைப் போக்கினவர். கீழ் மூன்று பாட்டிலும் தென்குருகூர்நம்பியென்று சொன்னவர்,

---

தாத்பர்யார்த்தம் (அன்னையாயித்யாதி). எல்லாருக்கும் த்யாஜ்யமான புன்மை இருக்கத் ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை உபபாதிக்கிறார் (நன்மையாலித்யாதி). அன்னையாயித்யாதிக்கு சென்னை யர்த்தமான ஸமர்த்தநம் (ப்ரியமேயித்யாதி). (நாயன்) ஸர்வேச்வரன். வ்யாக்யாதா கூறுகிறார் (தாயாயித்யாதி).

"தன்மையான்" என்றதைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுடத்திலும் கூட்டித் தாத்பர்யம் (அக்நித்யாதி). இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகச் சொன்னதால் பலிதம் (அதாவதித்யாதி). சடத்தைப் போக்கினதுக்கு ஆநாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதியாலே)

பதாந்தரம் சொல்லாதே நம்பியென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நாயென்று தொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே). (ஆசார்யன்)

இப்பாட்டில் சடகோபனென்னாநின்ற ஸ்வதோஷத்தைப் போக்கின படியாலே.

(என் நம்பியே) தாம் செய்வது நம்பியும் செய்யமாட்டார், அவன் செய்வது இவர் செய்யமாட்டார். ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்யமாட்டார்கள். நாதன்செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான். எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர், (என் நம்பியே) என்னுடைய தன்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரப்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவரென்னுமதனை. இவ்வர்த்தத்தை கீழ்ச்சொன்ன நான்கு ச்லோகங்களுக்கு ஸர்வதா ஸாம்யமில்லை, கர்மோபாதிகமாக வந்த ஸம்பந்தமாகையாலும் அபூர்ணஸ்தலமாகையாலும்.

நாலாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

என்கிற வாக்யத்துக்கு சடகோபனென்றது என் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கினவரென்ற பேராகையாலேயென்று கருத்து. நம்பியென்றதுக் கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஸாம்யம் சொன்னார் அவர்களிலும் அதிகமாக அர்த்தாந்தரம் (என்னுடைய இத்யாதி) (பாழ்ந்தாறு) பாழ்குழி அதாவது தம்முடைய தோஷங்களாகிற வஞ்சகமான படுகுழியைத் திறப்போகவொட்டாதே க்ருபாதி குணபூர்த்தியை உடையவரென்கை. ஆகிம்பத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவ்வர்த்தமாதி). "நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் என்னைப் புன்மையாகக் கருதுவராதலில் சடகோபனென் நம்பியே அன்பாயதந்து வெல்லுமானடிடும் தன்மையால்" என்றர்த்தம். ஆக, காதற்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வ ப்ரகாரோபகாரகரான ஆழ்வாரையிட்டு உகவாதொழிவரேனென்று கருத்து.

நாலாம்பாட்டின் அரும்பதம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்.

—●—

அவ—ஸர்வாமபாடு (நன்மையித்யாதி). "தேவுமற்றறியேன்" "பெரியவண் குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுசெய்யுடிபெய பெற்றநன்மை" என்ற இவர்சொல்லைக் கேட்டவர்கள். 124 **"सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः"** (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம பிதா மாதா ச மாதவ) 125 **"पितामहस्य जगतो माता"** (பிதாமஹஸ்ய ஜகதோ மாதா) §"கலக்கோரமுகனைத் தாயதந்தையே" என்றிடபடியே ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் அவனொருவனை ஏககண்டமாக ஸர்வலோகங்களுக்கும் மாதாபிதாவாக ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லாநிற்க, நீரும் அர்த்தலோகத்திலே ஒருவராயிருக்க இப்படி பாதுவானவனை ஆச்ரயித்தல், அதுவுமன்றிக்கே, 126 **"वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा"** (வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா) ‡"பெருமக்களை" /"திருமாமணிசர்" என்று *கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாட்களும் ஆழ்வார்களும் கொண்டாடும்படியான விலக்ஷணவர்க்கத்திலே சிலரை ஆச்ரயித்தல் செய்யாதே, ஆழ்வாரையே நீர் ஆச்ரயிக்கைக்கு ஆழ்வார் உமக்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன, என்தோஷாதிபதாவே அர்த்தப்ரமைாதிகளும் எவ்வின்ற சொழ, அதுவே பற்றுசாக எனக்கு முகந்தந்து மாதாபிதாவும் தாமேயாய் என்னை அடிமைகொண்டு போகத்யபாவம் ஆழ்வார்க்குளதொன்றுகையாலே அவரேயன்றோ எனக்குப் பூரணான உபகாரகரென்று இப்படிப்பட்டிலே அவர்களுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியை உபபாதித்தபடி.

அந்—ஙாலாமபா. 7. (நன்மையித்யாதி). இதப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் பழமைகாணலுக்கும் நெஞ்சூம்படியான எல்லையும் அங்கீகரிக்கைகாலே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியை உபபாதிக்கிறதென்றபடி.

§ திருவாய் 5-7-7. ‡ திருவாய் 3-7-5. / திருவாய் 8-10-3.

வ்யா:—(என்னை நடாவிதயாதி) தரியன் † "என் தந்தாலவிதகாள்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கக் கேட்டருளைவாலே, தாமுமே, "என்மையால மிக்க என்கொல, நீமைப்போன வளவில்ததலை, கண்ணயுண் டாவள்வர்தலை நிக்கே, என் மையால் அதிலிலி தலைவர்கள். இதைக்கவல நதர் என் கையிலைநடியுள்ள என் மையிலே நிலையோ தலைவர்கள்.

இதுவனுக்கு 127 "सुदुराचारः" (ஸுதுராசார:) என்கிறபடியே கை மோக்லசாத பொலலாக்காவனு- 128 "मनसानित्यचिन्तनम" (மநஸாநித்ய சிந்தநம்) என்றும் ‡ "கோடியமனத்தால் நினைத்தொழிலையரிக்கு" என்றும், ‖ 'நினைத்திறைசெய்தமரோக்கி வானா நிகிலிகிலவிவன" என்றும் சொலுகிறபடியே சிர்வேபதகமாக பகலத்திநுதிருக்கோதேட திரும்பாடுறனைதுபோருகை.

என்னை வரவனு அவர்கள்பகக் அபகாரவிபரிதலைரிசகளையுமே, தனைபகவிலே சிர்வேபததமாக அபகாரபாரளவில் உபேகஷிந்திருக்கையும் என்னையால மிதலைவனு- 129 "अपकारिष्वपि सदा साधुः साध्वेव वर्तते" (அபகாரிஷ்வபி ஸதா ஸாதுஸ் ஸாத்வேவ வர்த்ததே) என்கிறபடியே அந்த அபகாரபாரளவிலும் உபகாரகனுய்ப்போருகை. அதாகிறது அவர்களவில் குறைதோறுதொழிமையிதே.

இப்படி இருக்கிறவர்களாகிறார் - பிராட்டி கூறநதாழ்வாரை போலவாகளிதே. ஏகாஙிலே காணிதுடக்கமான ராக்ஷஸிகளுக்கும்

நவ்மையால மிக்கமார்க்கொலறிந்தபடி என்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (தரிய வாக்லத்தால மிகாரொனாறு துடங்கி) தனையோன அவ்வாதவிலைறு வாகயத்தை விளக்கிறார் (இருக்கமாநகான நன்மை யென்று துடங்கி) நனைக்கு எதிகொடிய நினைவை உபபாதத்துக் கொண்டு அக்ரம் நன்மையை அருளிசசெய்து அருளிததுவை அருளிசெய்கிறார் (தருவனுகு ஸுதுராசார. என்கிறபடியே என்று துடங்கி. (நினி) நிஷேதபாவணம. (வினிவன்) அழைப்பன. (அபகார விபரிதன்) அபகாரசிலனுகாவம. பிராட்டி அப்படி கோவுடிதானுக நந் தாரோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஏகாகியென்றுதுடங்கி) (மூலமல)

† திருவாய் 8-3. ‡ பெரிய-திரு 1-6 6. ‖ திருமாலை-26.

ரூபமாயிருக்கிற ஸாரூப்யத்தை இவர்களுக்கு விநாசம் செய்தேயும் இவர்களை கலியுகமென்று திருவடியோடே மதுரகவி
130 "कार्यं करुणमार्येण" (கார்யம் கருணமார்யேண) என்றபடியாலே ஐச்வர்யகாரணபணம் த்ருணம் ஸ் பிள்ளையுடைய ஐச்வர்யமிடமால வாத்ஸல்யத்தை செல்வன்றி, இவர்களுடைய கண்ணீர் கண்டால் கறுகலை கருணைபண்ணவேண்டியது. காட்டில் குற்றம் செய்யாமலிருக்கிறார்களோ முன்பே? இவர்கள் தாம குற்றம் செய்யவில்லையோ இவ்விசாரம் வேண்டியது அவர்களோடேயும் விசுவதிக்ரமம் பண்ணினார்களோ? நீ குற்றப்படுவீர, "ராவண சொன்னது அடியேன் செய்கை குற்றமென்று ஒருவராக கிடக்கிறதோ? இவர்கள் ராவணபரிகரமாய் அவனுக்கு கைங்கர்யம் பண்ணுகை அடியாருமாய், அவனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன சீலர்களுமாகையாலே அவன் சொன்னதை மறக்கலாமோ? பெருமாள் உனக்கு எண்ணிக்கொண்டுவாவென்று விட்டாரோ, ஸ்வீகாரம் பண்ணிவாவென்று விட்டாரோ? அப்படிச் சொன்னாராகில் அவர் குற்றமாகிறது. நீ சொல்லுவாகில அந்த விசுவதிக்ரமம் உன்னைத் தக்கறது" என்று குணகர்ஹணம்பண்ணி ராக்ஷஸிகளை ரக்ஷித்திதாளிறே பிராட்டி. ஆகையாலிறே இவள் கோஷ்டியைப்பற்ற ராமகோஷ்டி லகுவாயிற்று.

அவ்வவர்களிலே ஹாநி பிறக்கும்படி அபசாரம் பண்ணின காகாஸுரனுக்கு அவன் புகலேல்லாம் புகவேணுமென்றிறே ஆழ்வான் அபேக்ஷித்தது. இப்படிக்கு ப்ராஹ்லாதனும் க்ருதயோதுபாதகம் பண்ணின தன்னை கலியிட்ட புரோஹிதர்களைத் பறித்தும் அந்த கருத்தை போய் கழிய, ஸாவேசவரனை யபேக்ஷித்து அவர்களை ரக்ஷிக்கும், 131 "मत्पितुस्त्वत्कृतं पापं देव तस्य प्रणश्यतु" (மத்பிதுஸ்த்வத்க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணச்யது) என்று ஹிரண்யாபராதத்தை க்ஷமிப்பித்தும், இப்படி அபசாரிகளபக்கல உபகாரகரானப் போந்தார்கள்.

விக்ஷ தராசை, "ராஜ்யேமசய்ய கைங்கர்ய" என்றதுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களைத்தான் குறைமசெய்விகள் [illegible] என்று தொடங்கி). (கைவழிமலை) என்றது—கர்யாவிக்யாஹமான க்ஷேத்ரம். கைவசம் கந்தமனோபோலே அதைத்ருதராசு தர்பதத்தைச் சொல்லுகிறது.

(நான்மறைகளைக்) காணவல்லப்பட்ட வேதாந்த ஆசார் யர்களே, இப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு தங்களுடைய நூற்றந்தாதி ப்ரகாரங்களை வ்யவஹரிக்கிறார்கள் என்னுமிடத்திலே இவர் கூறுகிறார்.

(தங்களில் மிக்க நான்மறையாளர்கள்) இவர்களுக்கு இவ்வாத்மதத்வம் உண்டாகைக்கு ஹேதுவாய் வேதமாகையாலே. 132 "मातापितृसहस्रेभ्यो वत्सलतरं शास्त्रं" (மாதா பித்ரு ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதரம் ஶாஸ்த்ரம்) என்றும், †"தலைகளாய நூல்கள்" என்றும், குற்றஞ்செய்தாரை எவ்வளவிலும் கைவிடமாட்டாத இத்தோட்டை வாசஸ்ருதியும் இருக்கையாலே. இவர்கள் கலை வல்லவர்களாயிருக்கை பெறுமவர்கள். ‡"கற்றிலேன் கலைகள் ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனம்" என்றபடியே இருக்குமவர்களும் இத்தலத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம் என்று வேண்டிக்கொள்கிறார்கள்.

இத்தலைவர்களுக்குப் பிறகுப்பட்ட பிரார்த்தனைகளைச் சூழ்ந்தவர் ஸ்ரீ ஆழ்வார் தலைவரான பெருமாளோடே வெறுப்பு கொண்டது.

ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பராசரர் ... நடையில்) அவனுக்கு நேர்பராமர் ப்ரமாணங்கள் வாக்யங்களைக் கொண்டு தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே இளைக்கும் இச்சனன்மையுண்டாம்படி வேதத்துக்கு, ஜெயாசாஜ் தேவதாமானிகன் துடக்காவறுரைக்கும் விடமாட்டாதே ஸக்கதைக்கொடு வைத்து ஸேவையும் உண்டாம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (ராகாதிகநஸ்ஸுடை ...) என்றதுடக்கு. வேதத்தை அப்யஸியாதவர்களுக்கு இவன் அவியக் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் (கற்றிலேன் கலைகள் ஐம் நடைக்கு) அதனுல் நன்மை பெற்றிலேன் என்றவையும். (இக்கவிதைக்) என்றது-கல்லாததடியாகவே என்றபடி.

பெருமிழத்து-மனப்ருதிவியிலே, ஆநயிர்க்கு - ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம், செற்றமே வேண்டி-அபிமானம் அடிபணிந்து, தரித்தது

/ திருச்சந்த-90. ‡ பெரி-திரு 1-1-8.

கல்லாதவர்களையிட்டு; இது கற்றவர்களுக்குப் பலம் அபகாரிகளை பகலிலே உபகரிப்பன்னுமை. இது கல்லாதவர்களுக்குப் பலம் உபகாரிகளை பகலிலே அபகரிப்பன்னுமை. இதுதான் மறையவரையிலே அஹங்காரத்துக்கு ஸ்வார்த்தத்தை போக்கடிக்கிறது.

“நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்” என்கிற இரண்டாம் 133 “श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठं” (ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்) என்கிற இரண்டையும் சொல்லுகிறதாயிறது; அன்றிக்கே, (நன்மையால் மிக்க நான்மறை) வேதத்தையும் சீர்கியோகளை யாவும் அனுஷ்டானங்களுக்கு அனுகூலமாகத்தக்கோடிய ப்ரமாணத்தை நிரபேக்ஷமாக அறிகிறதாவதையாலும், 134 “वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः” (வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்கிறபடியே ஸார்வாதிக வஸ்துவையே ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலும் ப்ரமாணங்களிற்காட்டில் ப்ராமாண்யத்தால் அதிசயிதமான வேதார்த்தங்களாலுடைய மஹாத்மாக்களென்னவுமாம்.

(நன்மையாகக்கருதுவர்) அப்படி பிறருடைய குறைகாண மாட்டாதவர்களுக்கு என்னுடைய தோஷாதிசயத்தாலே என்னை அநாதரிக்கும்படியாயிறது. (நன்மையாகக்கருதுவர்) நன்மையால் மிக்கவர்கள் என்னுடைய நன்மையின் மிகுதியாலே புறக்கணித்

இதுதான் நன்மையில்லாத மாறாமன்றுக்கே நிலைமிலே மூட்டு சென்றபடி நிலைமிலே மூட்டின இடமுள்ளதோதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இது கல்லாதவர்காது) என்கையிலுள்ளதே அப்படி வேதத்தை யமாணிகளைக்கே யோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கல்லாதவ ரிலங்கையென்று தொடங்கி). அக்நிஹோத்ராச்ச வேதாச்ச” என்று வேதார்த்தமுடைமையாகச் சொல்லாநிற்க, கல்லாதவரிலங்கை என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் மறையவரையிலே என்று தொடங்கி). (சரோத்ரியம்) என்ற வேதார்த்தத்துக்கு, அன்றிக்கே “நன்மையால் மிக்க” என்றதைத் வேதத்துக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (வேதத்தையாதல் என்று தொடங்கி) (புறக்கணித் திருப்பர்கள், புகழ்மாகதே இருப்பர்களென்றபடி மறையவரையாலே அர்த்தவிசேஷம் பண்ணப்போகாது அப்படியிருக்கச் செய்தேயும், அவ்வரிய அர்த்தத்தைக்கண்டு நிருத்தினவர்களாலும் என்னுடைய

திருப்பர்கள். (எம்முறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்) அந்த வேதார்த்தங்களைத் திருத்தி அநுஸந்திக்கிறவர்களுக்கு என்னுடைய குற்றத்தை மிருதிவாலே ஒருத்தனைக்கண்டு திருத்தப்போகின்றதில்லை. (எம்முறையாளர்களிதயாதி) அவர்களிலே ஒருவர்க்கு ஆளாகப்பெறாதிலேன். (புன்மையாகக் கருதுவர்) புன்மையென்னுமை காணேனாம் வேறினதிக்கே / "என்னதாவியென்னும் வல்வினை" என்றபடியே புன்மை தானேயே நீபேர்கள். தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தாலே தாமின்மை தாமவாய்ப்பேறும் பண்ணுக்கடவதிறே.

(கருதுவர்) தம்முடைய புன்மையைத்திக்கே அவர்களுடைய அங்கீகாரமானும் இவரை வருத்துகிறது. 135 "हतोऽस्मि यदि मामेवं भगवानपि मन्यते" (ஹதோஸ்மி யதி மாமேவம் பகவாநபி மந்யதே) என்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலேயும் 136 "धिगस्तु तज्जन्म-यत्साधु-बहिष्कृतं स्यात्" (திகஸ்து தஜ்ஜந்ம யத் ஸாதுபஹிஷ்க்ருதம் ஸ்யாத்) என்ற அக்ரூரனைப்போலேயும். 137 "महात्मभिर्मामवलोक्यता नय" (மஹாத்மபிர்மாமவலோக்யதாம் நய) என்கிறபடியே மஹாத்மாக்களுடைய அங்கீகாரம் புருஷார்த்தமாய், அதநாலாதரமும் அப்படியேயிறே. (கருதுவர்) அவர்களுக்கு வாசி வாய்விட்டுச்

தேவதையின் மிருதியாலே குணங்களை திருத்தப்போகிறதிலும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அங்க வேதார்த்தங்களைத்திருத்தி என்று தொடங்கி). பதவாக்யங்களுக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவர்களிலே ஒருவர்க்காளாகப் பெறாதிலேன்) என்று. 'என்னதாவியென்னும் வல்வினை'' என்றதற்கு என்னுடைய ஆத்மாவாகிறதே ஒருபாடமென்று பொருள. தர்மத்மிகளை ஒவ்வுக்க் சொல்லவாமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (தாஸ்ராசர்யததாலேயென்று தொடங்கி).

(பகவார்) என்றது—பரதவாதுக்ஷே மஹாதங்கிகாரம் புருஷார்த்தமாகில் அங்கீகாரம் தக்கதே துவாலையாலே வருத்தக்கூடுமே. அங்கீகாரம் புருஷார்த்தமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (மஹாத்மபிர்மாமவலோக்யதாம் நய என்று தொடங்கி) பரதோவும் வாய்விட்டுச் சொல்லவொண்ணாதென்று நினைக்கிறது தாமெப்படி கூடுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே என்று தொடங்கி).

/ திருச்சந்த-119

சொல்லாமை (தாண்மையரானவர்களை புண்ணியர்களாக்குவர்) அவர்கள் வாசனுஷ்டானங்களில் வைஷம்யத்தை யதாவாக அறிந்திருப்பார்களிறே

(ஆகலிலவர்களுக்காகத்தில்) இது ஸாத்விகர்களைக் கைவிட்ட படி சொல்லிற்று. மேல், ஆழ்வார் கைக்கொண்ட படி சொல்லுகிறது. இப்படி எல்லாரும் கைவிட்ட இவ்வை ஈசன் தானே கைக்கொண்டதுவரில்லையென்று என்பதனில் மாத்ருவதலின்ஸால ஏதுரே 158 "यद्वा शरण्यमशरण्यजनस्य पुण्यम्" (யத்வா ஶரண்யமஶரண்யஜநஸ்ய புண்யம்) என்கிற ஆழ்வாரைச் சொல்லிற்று.

(அனந்தரபத்தனும்) † "அந்தணன் மனவேளான்" என்று பகவத்விஷயம்போலே முற்பட உரிப்பானும், பின்பு பரிப்பானுக்கு உவந்திக்கே முற்பட ப்ரியமாய பின்பு உரிப்பர்ரானுர். அப்படியே ஆசார்யருமுட்பட 2 "माता पिता" (மாதா பிதா) என்று மாதருக வாத்ஸல்யத்து முன்றுற அருளைத்தது.

(அனந்தரபத்தனும்) முற்பட பகவத்பாபவதை உபதேசித்து, அனந்தரம் அதிகாரிவேஷத்தை உபதேசித்தார். ‡ "உம முயிர்வீடுடையான்" / "பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன்" || "பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்-நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூவே" என்று உபதேசித்திதே § "வழியின் தொண்டர்

(ஆகவில்)எவற்று இவர்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாக வென்றபடி. ஆராய்ந்தக்கும் சரணமாயிரா இவ்வேளமருளிச்செய்கிறார் (யதவா சரண்யமென்று தொடங்கி) இவர் இப்படி முற்பட பரிவத்தைச் செய்து பிற்பட வித்தத்தைச்செய்தாரோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (முற்பட பகவத்பாபாவத்தை உபதேசித்தென்று தொடங்கி). முற்படப்ரியத்தைச்செய்து அனந்தரம் ஹிதத்தைச் செய்தாரென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் காட்டுகிறார் (உயர்வற வீடுடையானிடையென்று தொடங்கி). "உயர்வறவென்று தொடங்கி, நன்னீர் தூய்" என்றுமளவும ப்ரியமான பகவத்விஷயத்தை உபதேசிக்கையாலே ப்ரியபரத்வம், அதிலட

† [illegible]-115. ‡ திருவாய் 1-2-1. / திருவாய் 1-3-1.
|| திருவாய் 1-4-1. § திருவாய் 1-4-8.

ளை கழித்தகசொழுமின்" என்றது (அல்லையாபத்தையும்) 139 "गुरुः पिता गुरुर्माता" (குரு: பிதா குருர்மாதா) என்ற லாக்ஷணிகமாய் வருவதனிக்கே என்னுடைய புன்மையில் புரையிலாதபடி போலே அவருடைய மாதா பிதாக்களத்திலும் புரையிலை. பெரும்

(என்னையாண்டிடும் தன்மையன்) ஸ்வாமித்வமும் அறவுடிதார் பகவானியமனை †"அத்தனாகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய்" என்று அருளிச்செய்தாற்போலே இவரும் ஆழ்வார் விஷயத்திலே அவற்றை அநுஸந்திக்கிறார்.

(என்னையாண்டிடும் தன்மையான) நாம் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்கிறபோது என்னைப் பட்டோலை எழுதச்சொல்லி யருளிச்செய்தார், உசிதமான கைங்கர்யத்தைக்கொண்டார்.

(என்னையாண்டிடும்) பொலிந்து நின்றபிரான் பக்கலிலும் ஒருகால் போய்வாரீரென்று உபதேசித்தாரென்று பின்னை யருளிச்செய்வர். கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனில் கண்ணியென்று நான் விடுப்போனத விஷயத்தை ‡"நின்றுடக் கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது" என்று பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கும் ஊஞ்ஞலில் சேரும்படி பண்ணினார். (தன்மையான)

விருத்தி பூர்வகமான உபாயோபதேசம் ஹிதமானமையாலே "கரிபின் தோணைமேகன கழித்து" என்ற வாக்யத்தாலே அந்த ஹிதத்தைக அருளிச் செய்தார் "ஆய" என்ற சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (குரு: பிதாவென்று தொடங்கி) (லாக்ஷணிகமென்றது) ஔபசாரிக மென்றபடி புன்மையாக வெள்கையாலே-புன்மையும் புரையிலை யென்றபடி என்னையாண்டிடும் தன்மையானென்றதுக்கு இரண்டுபொருள்; அதாவது-திருவாய்மொழியைப் பட்டோலையெழுதச்சொல்லி உசிதமான கர்மம் கொண்டாரென்னுதல், ஒருகால் பொலிந்து நின்றபிரானையும் ஸேவித்துவாருமென்று நியமித்தாரென்னுதல் (பின்னையென்றது) வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையை, அப்படி ஆழ்வார்தாம் பொலிந்து நின்றபிரானையும் ஸேவிக்கச்சொல்லி நியமித்தாரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய-என்று தொடக்கத்தனுக்கித்யாதி) இவ்விரண்டும் க்ருஷ்ண

† திருச்சந்த 115. ‡ திருவாய் 4-10-10.

இது வாழ்வல்லபாவமாக்கத ஆழ்வார்களத் ஆழ்வாரடியார்க அடிமைகளானவரிலே பகவதனிலைத்தநந் த பாதிகம்.

(சடகோபன்) என்னுடைய ரீடவதனைப்போக்கி என்னை ரக்ஷித்தவர் (என்னையாண்டிடும் தன்மையான சடகோபன்) /"அவனடியார் சிறுமாமனிசர் வென்னையாண்டார்" என்று ஆழ்வார் தம்மை யாண்டபோருமவர்கள் ததீயசேஷபடியாலுல என்னை ஆழ்வாராண்டுபோரச்செய்லவேண்டாவிறே. (என்னை யாண்டிடும் தன்மையான சடகோபன்) என்னை ரக்ஷித்து, சடகோபனென்கிற பட்டப்பேர் ஆடினவர்.

(என்நம்பியே) அவரேயன்றோ என் தலைவ நிறைக்கும் படியான நிறைவையுடையவர். என்குறைவாகிற பாழ்ந்தது நிறையும்போது அவருடைய பூர்த்தியேவேண்டாவோ? வைத வேட்டுக்கு பதிவடடனை வெண்ணைத் தாமங்கொடுத்தும், அபரிமலங்களிலும் அநிதங்களிலும் வைவளர்ந்து போகவெண்ண பரிவாகிநகளிலே கூடியும், உதாபகாரகனை என்னைக் கைங்கர்யங்கொண்டும் போந்த பூர்த்தியையுடையவர் ஆழ்வாரே யன்றோவென்று ஸ்வலீத்தார்த்தனை தருமகரிக்கிறார்.

நாலாம்பாட்டின் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

விஷயபாவையாலே தாம்விட்ட விஷயத்திலே நியமிக்கிறேனென்று தொடர்ந்து ஆத்மாவுக்கு ஸேஷியானவெம்பெருமான் ஆளாகிப்போருகிறதொழிய இவ்வாழ்வார் ஆளக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனடியார் சிறுமாமனிசரென்று தொடங்கி) பாசுரத்தோடேவறது – பாழ்பாய்க்கிடக்கிற பெருவாதுதி என்றபடி. அவதாரணத்துக்குப்போரு (மெய்வனிஷ்டருக்கும் பதிஷ்ட்டனனவென்று தொடங்கி).

நான்காம் பாட்டின்
அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அரும்பதம்
முற்றிற்று.

/ திருவாய் 8-10-3.

ஐந்தாம் பாட்டு

5 நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்
செம்பொன் மாடத் திருக்குருகூர் நம்பிக்கு
அன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே

பதவுரை — அடியேன் — (இனி 'அடியேன்' என்ற சொல் இப்படி இருக்கும்) நான், முன் எலாம் — (ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரம் பெறுவதற்கு) முன்பெல்லாம், பிறர் — அயலாருடைய, நல் பொருள் தன்னையும் — நல்ல பொருள்களை, நம்பினேன் — ஆசைப் பட்டுக்கிடந்தேன்; (பிறர்) மடவாரையும் — பிறருடைய ஸ்த்ரீகளையும், நம்பினேன் — விரும்பிப்போந்தேன்; இன்று — இப்போதோ வென்றால், செம்பொன் மாடம் — சிவந்த பொன்னாற் சமைந்த மாடங்களையுடைய, திருக்குருகூர் நம்பிக்கு — திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்க்கு, அன்பன் ஆய் — பக்தனாகப்பெற்று, சதிர்த்தேன் — சதிரையுடையேனானேன்.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யானம்

அவ — அஞ்சாம்பாட்டு. லத்துக்கை கைவிடும்படி உம்முடைய பக்கல் குற்றமொழிந்தொழிந்தவில், அநாதிகால பதார்த்தபரிக்ரஹ பரதர வ்யாபாரம் பண்ணிப்போந்த இவ்விடத்தேன் இன்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே சதுரனானேனென்கிறார். இதுக்கு முன்புண்டான அநாதமகுணங்களை அநுஸந்தித்து ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே க்ருதக்ருத்யனானேனென்கிறார்.

வ்யா:— (நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள்தன்னையும்) பகவத்விஷயமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருந்தேன். 140 "चोरेणात्मापहारिणा" (சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்தேன். பிறர் நன்பொருளென்றது - ஐக்யச்ருதிகளும் சொல்லச்செய்தே பேதம் ஜீவிக்கைக்காக. பொருளென்கிறது - விரோதில்லாத நித்யமான ஸ்வரூபம்.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) ஆத்மாபஹாரத்தாலே பலித்த பலம் சொல்லுகிறார். பகவத்விஷயத்திலே 141 "महाविश्वासपूर्वकं" (மஹா விச்

ஷாஸ ப்ராப்தம்) எனதிருக்கும் நாமரூபமாம் மந்த்ரன் (க்கலியிலேயே ஆகிறது [*"என்னைக் குழல மடவார்களைவிடம்"] என்றும் §'சதிரின மடவார் தாழ்ச்சி மதியாது' என்றும் அபிஷிக்தரான மனுஷ்யர்கள் சொன்னவிடத்துத் தவிர்க்கைக்கு நாம அநாதிகாலம் விசனித்துப் போந்தது. மடவார்கள்கிற பதார்த்தத்தாலே துளியும் பர்யாப்தராகாமையாலே கண்டவிட மெல்லாம் நுழையும்படி செல்லாநின்றது.

/செம்பொன் கழலடி\ ஆழ்வார் திருவத்திக்கையாலே அங்குள்ள தடங்க இடைநத்த சலாக்யமாயி நக்கிறபடி. இவ்வுரிசைசல்யத்துக்குடியான ப்ரீதியையுடைய ஆழ்வார் வார்த்தையைக் கடாக்ஷத்தாலே தம்பக்கலிலே பக்தியைப் பண்டாக்கினபடி. /"அரவணையான் நிலையால் வாழ்வினிதால்" என்கிறபடியே வந்தவழி அறிந்திலேன். இங்ஙனே பரிக்கக்கண்டவித்தனே. அபூர்ணமாய பகவத்விஷயத்திலே அடியரும் வைகுமாகாதே, பூர்ணரான ஆழ்வாருக்கு அடியேனும் சதுரனுமேனென்கிறார். மந்த்ரங்கள் விச்வஸித்து இனிமையுள நான் ஆழ்வாரைப்பற்றி இன்று சதுரனுமேனென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டுக்கு கருசீயர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

—●—

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நம்பியேனினியபாதி) உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகராகவும் சொன்னீர், உம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் அவர் உமக்கு உபகரித்த எல்லையையும் சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(நம்பியேனினியபாதி) இது என்னுடைய புன்மை யிருந்தபடி. பிறர்பொருள் நம்பியேனை, இப்போது பொருளென்றது—அர்த்தத்தை. அதாவது—ஆத்மவஸ்து. எங்ஙனே யென்னில். 142 "द्रव्यं गुणस्तथा कर्म जातिश्चेतस्तदाश्रयः" (த்ரவ்யம் குணஸ்ததா கர்ம ஜாதிச்சேதஸ்ததாச்ரய:) என்று பதார்த்தம் சொல்லுமிடத்தே த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஆத்ம

* பரி-திரு 9-6-1. § திருவாய் 2-10-2. / பெரிய-திருவ-54.

வஸ்துவை நிச்சயிக்கிறது. அந்தமிறே இவர் முன்பு அபஹரித்தென்றது /"கள்வனேன் ஆனேன்" என்றும் †"வன் கள்வன்" என்று சொல்லுகிறபடியே இவரும் சொல்லுவர். பகவச் சேஷத்வங்களிலும் நிலைநின்ற ஆழ்வார்களும் வந்தபடி யன ஆத்மவஸ்துவைக்கூட என அபஹரித்தது. ஆழ்வா ர்களுடைய வேதத்திலே இது அநுபவாநுமேயமானது.

பிரகிருதி அநுவிஷயத்தை விலக்ஷிக்கிறது. த்ரவ்யத்தி னுடைய சலாகயத்துக்கும் உடைமையுடைய சலாகயுக்கும் தக்கபடி என்கிறே ப்ராயச்சித்தமிருப்பது. ப்ராஹ்மணனுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கப்போலன்றிறே சண்டாளனுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரித்தால் ப்ராயச்சித்தமிருப்பது. த்ரவ்யங் களிலும் இப்படியே தாரதம்ய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி. ஆத்மவஸ்து கௌஸ்துபஸ்தானீயமாய், இதனையுடையவன் ஸர்வேச்வரனாயிறே இருப்பது.

(மயிமேல் மட்டையப்ப) ஈச்வராபஹாரம்பண்ண அந்தர வன் இறுத்தும் வைக்கோளும் கள்வுகை வஞ்சமோ? ஈச்வரன் என்னை தெனறமிமாத்த வஸ்துவை அபஹரித்தவன் தேஹபரிஹாரம் பண்ணினர் என்னை என்றமிமாத்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச் சொல்லவேணுமோ? (முன்னெல்லாம்) இப்படி ஆத்மாபஹாரம் பண் ணியும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்தகாலம் அவதியாகப் பெறுத லிலும் ஸம்பமுண்டிறே. ஈச்வரனோபாதி ஆத்மவஸ்துவும் நித்யம், காலமும் அநாதியாகையாலே முன்புள்ள காலமெல்லாமென்றபடி.

உம்முடைய தன்மை குறைவற்றிருந்தது. ஆழ்வார் உமக்கு நீர்மேலாதுகமாக உபகரித்ததைச்சொல்லுகிறார் (செம் பொன் மாடத்திருக்கு). இப்படி அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியதும், விஷயப்ரவணனையும் இழவுக்கு உடலாகை யன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ராப்யத்தாலே பேறுக்கு உடலாக் கருதி பண்ணினாப்போலே பலித்ததாகக்கொண்டு நிறைக்கண்டேன். (செம் பொன் மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக்கு) ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியும்

/ பெரிய-திரு 1-1-5. † திருவாய் 5-1-4.

அக்குபரவைபபோகாதொனென்றும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தை யாராய அத்தனைபூர்ணரோ ஆழ்வார்?

(இனைய அன்பனாய்) என்னைத் தெளிவிக்கைக்காகவே அவனுக் கென்றிருக்கும் இதரவிஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தைவிட்டு பகவச் சேஷத்வத்தளவிலும் நில்லாதே அதின் எல்லையான ததீயசேஷ த்வத்தின் எல்லையிலே நின்றார் ஆழ்வார். இந்த பாதிபத்திக்ரமம் வேண் டாதே எனக்கு முதலடியிலே இதெல்லா முண்டாய்த்தென்கிறார்.

(அடியேன் சதிர்த்தேன்) முன்பு தேஹாத்மாபிமானம் பண்ணிப் போந்தவெனிறே நானென்பது. ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தபின்பு அடியேனென்றது இவருடைய அநுமர்த்த பாதிபத்தியிருப்பது. (சதிர்த்தேன்) ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென் றிருக்கைக்கும் இதரவிஷய ப்ரவணருக்கும் மேற்பட்ட சதிர் கேடில்லையிறே. அவற்றைவிட்டு பகவச்சேஷத்வத்தளவிலும் நில் லாதே ஆழ்வாரளவும் வருமளவுபடியான சதிரையுடையவ னானேன். ஆசார்யர்களை நமக்கு ஞானக்கைக்கும், அவர்களையுத்தார் அடியேனென்கைக்கும் ஹேது ஸ்ரீமதுரகவிகள் வாழ்வையாய்த்து.

அஞ்சாம்பாட்டின் வியாக்யானம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

அவ:— அஞ்சாம்பாட்டில், உயர்வற்ற புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார் ஸாம்யத்தாலும் உபகாரகராகவும் சொன்னீர். உம்முடைய புன்மையையும் உமக்கு ஆழ்வார் உபகரித்த நன்மையையும் சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(கரப்பிலேனித்யாதி). இது என்னுடைய புன்மை யிருந்தபடி. (பிறர் நன்பொருள்-கரப்பிலேன்) பிறரென்கிறது— ஸர்வேச்வரனை. நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. நித்யராதமாக்கைக்கு அவருக்காய், விலக்ஷணமான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவஸ்துவாகையாலே பிறரென்கிறது. 143 "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः" (உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:) என்னக்கடவதிறே. பொருளென்னது-த்ரவ்யம். நன்பொருளென்றது - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவை. 144 "द्रव्याणि नव ते विदुः" (த்ரவ்யாணி நவ தே விது:) என்று தர்க்கங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிச்சயித்தார்களிறே, அதனையிறே முன்பு நான் அபஹரித்தது. கரப்புதல

அரும்பதம்—அஞ்சாம்பாட்டு. "புன்மையாகக்கருதுவர்" என்று புன்மையையும், "அன்னையாய்" இத்யாதியில் ஆழ்வாருபகரித்தபடிக்கும் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலும் சொல்லுவானென்னென்னென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷ ப்ரச்னமுகேந அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி (சொல்லிக்காணீர்) என்றது விசேஷித்துச் சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

வார்த்த தாத்பர்யமருளிச்செய்து அந்வயித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் பிறரித்யாதி). பிறரென்று-ஈச்வரனைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் (நித்யராத்மேத்யாதி). (அவருக்கு) உத்கர்ஷோக்தி. இதுக்கு ஹேது (விலக்ஷணேத்யாதி.) ஆத்மாவைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென்றித்யாதி). வைசேஷிகமதரீத்யா நன்மையை உபபாதிக்கிறார் (த்ரவ்யாணீத்யாதி.) 145 "पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशकालदिगात्ममनांसि नवैव" (ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாய்வாகாசகாலதிகாத்ம மநாம்ஸி நவைவ) என்று ஆத்மாவையும் த்ரவ்யமாகச் சொன்னான் வைசேஷிகன். கரப்பிலேனென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதனை யித்யாதி.)

ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை ஆசைப்படுகையிறே அபஹாரமாவது. §"வஞ்ச கள்வன்" என்றும் /"கள்வனேனானேன்" என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்கிறே இவர்க்கு முதல். 140 "किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" (கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிற பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே ஸேஷத்வகாஷ்டையிலே நிற்கிற ஆத்மவஸ்துவைக்கொள்ளாக அபஹரித்தது, ததீயசேஷமானவனதிறே இவர்தமக்கு அவர்த்தமானது.

அபஹாரத்தில் வந்தால் த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்வாமியைக் குறித்தும் அபிமானிக்கு ஸ்வாமிகளைக் குறித்தும் தக்கபடி ப்ராயச்சித்தம் கண்டு

சப்தார்த்தம் (வபுஷிதயாதி). ஆசை அபஹாரமானபடியென்னென்ன, பரத்ரவ்யத்தையிதயாதி). தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்திக்கைக்கடியென்னென்ன (வஞ்சகள்வனிதயாதி), மாதவன்முதலாய திருவாய்மொழி களவிலேழுந்த திருமொழி ஈவமையிலே தென்ன அருளுகிறார் முதலிகளாதி எம்பெருமானவாவோகரங்யாயோ நம்பொருநிலென்றுதல், தன்னை என்றதுகருத் திருவன் தன்மையாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பகவத்தைாக), சேஷத்வகாஷ்டையிலே நிற்கிற ஆத்மவஸ்து என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (ததீயேத்யாதி). தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாகையாலே ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது தச்சேஷத்வம் குலைகையாலே அபஹாரதுவம் ப்ரஸக்தமாம். அதனாலே அபஹார்த்வமில்லையென்று கருத்து.

ப்ராயச்சித்தமென்று ஸ்வாமி வைலக்ஷண்யம் சொன்னதாலும், கல்லாலும் த்ரவ்ய வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகையாலும் பலித்த தோர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (அபஹாரத்தில் வந்தாலித்யாதி). 146 "तृणकाष्ठापहारेण यो दोषः परिकीर्तितः। स्वर्णरत्नापहारेऽपि तावानेव भवेत्कथं। कदर्यस्यापहारेण यो दोषः परिकीर्तितः। श्रोत्रियस्यापहारेऽपि तावानेव भवेत्कथं। आत्मवस्तु यतोऽनर्घ्यमात्मेशस्तु परः पुमान्। न तादृश्यापहरणे दोषस्यान्तो -
निविद्यते॥" (த்ருணகாஷ்டாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:। ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரேபி தாவாநேவ பவேத்கதம்। கதர்யஸ்யாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:। ச்ரோத்ரியஸ்யாபஹாரேபி தாவாநேவ பவேத்கதம்॥ ஆத்மவஸ்து யதோனர்க்கமாத்மேசஸ்து பர:

---

§ திருவாய் 5-1-4. / பெரி-திரு 1-1-5.

அ

இருக்குமிறே. ப்ராஹ்மணன் வஸ்துவை அபஹரித்தாப்போலேயோ சண்டாளன் வஸ்துவை அபஹரித்தால் த்ரவ்யங்களிலும் ஜாதி ஸாங்கர்யத்தாலே ப்ராயச்சித்தமில்லைமுண்டிறே. விதத வைக்கோல களவுகண்டாப்போலன்றிறே ரத்னத்தைக் களவுகண்டால்; ஆத்மவஸ்து ஸ்ரீகௌஸ்துபஸ்தாநீயமாய், உடையவன் ஸர்வேச்வரனாயிறே இருப்பது.

(கரபிளேன் மடவாரையும்) ஈச்வரனுக்கு சேஷமான வஸ்துவை அபஹரித்தவனை, தேஹாத்மாபிமானிகள் என்னதென்றபிமானித்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச்சொல்லவேணுமோ? ராஜத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ண அஞ்சாத நான் ஸாத்வருடைய த்ரவ்யம் வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சுவேனோ? இதனால் ஈச்வரனுக்கு சேஷமான வஸ்துவையும் அபஹரித்தேன். அவர்களுடைய அபிமத விஷயத்தையும் அபஹரித்தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே-அனந்ய அர்ஹைகளையே அபஹரித்தேனென்றபடி.

(முன்னெலாம்) இப்படி தேஹாத்மாபிமானிபோலும் விஷய ப்ரவணனாயும் போந்தகாலந்தான் ஸாவதியாகப் பெற்றதோ? ஈச்வரனுபாதி ஆத்மாவும் நித்யன், காலமும் அநாதி, அசித் ஸம்பந்தமும் அநாதி, ஆகையாலே முன்புள்ள காலமெல்லாம் இதுவே யாத்ரையென்கை.

உமமுடைய தன்மை குறைவற்றிருந்தது; ஆழ்வீர் உமக்கு சிர்ஹூதகமாக உபகரித்த வாவென்ன, அதைச்சொல்லுகிறார் மேல் (செம்பொன்மாடத் திருக்குறுங்குடிநம்பிக்கு) என்னுடைய

புமாந் (ஸ்மாதஸ் பாபஹரணோ கோஷ்வ்யாங்கோ ந விதயதே) என்கிற வசனங்கள் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள். சுதர்யன்-ஷாந்த்ரம. பிறர்கன் பொருளென்றதைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஈச்வரனுக்கித்யாதி).

எதிர்களென்று தேமடப்பத்தைவிட்டு விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவாரித்யாதி.) ஸார்த்தாபிப்ராயம் (இப்படியித்யாதி) அநாதியாக ஆத்மாபஹாரம் வந்ததுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார். (ஈச்வரனோபாதியித்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை (உமமுடையவித்யாதி) ஸம்பந்தாத்பர்யம் (என்னுடைய வித்யாதி) மடவாரையுமென்றதைக் கடாக்ஷித்து.

பூர்வவ்ருத்தத்தை ஆசையுமத்தனை அபூர்ணமோ ஆழ்வார்? (என்னையுமெபரிதாக்கினவளவு, பாபமிலவளவு என்று பார்க்குமபடியன்றோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி. ஈன ஆத்மாபஹாரம பண்ணினேனை, விஷய பரனென்றுமெனவென்று கைவிடுமபடியன்றோ).

ஆழ்வார் திருவடிகளில் சீர்தம கிட்டினபடி யெனனெனன, விஷயங்களுக்கு அர்த்தமதேடி அர்த்தாபஹாரத்துக்கிடம பார்த்துத் திரியாநிறக, அச்செயபோன மடத்தைக் களவுகாணப்புக்கேன், அங்கேவைத்த மாநிதியைக்கண்டு அகப்பட்டேனென்கிறார், இவர்க்கு வைத்தமாநிதி ஆழ்வாரிறே; ஆழ்வார் திருவடிகளோபாதி திருநகரியும இவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கையாலே திருநகரியைக் கவிபாடுகிறார்.

(இன்று அன்பனாய்) இதற்கு முன்பு எனக்கொரு நினைவின்றிக்கேயிருக்க அநிர்தேதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பாவனாக்கனைடேன. அநாதிகாலம ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியும விஷயபரவனாயும போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஸாரணய ப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலாக கருவிபண்ணினாற்போலே பலித்துக்கொடு நிற்கக்கண்டேன; ஈன, என்னது என திருக்கைத் தகிரது இதாவியபவனில விரக்தராய் பகவசசேஷத்வத்தனில சிலலர்த்த அதிமனுஷ்யான ததீயசேஷத்வத்தை

செசமபோன் மாடமே ॥ நு வச்வீதத்துக்கு சங்காபரிஹாரரும்பேண தாத்பர்யம (ஆழ்வாரித்யாதி) வலரிதத்துக்குத்தாதபர்யாத்தம் (ஆழ்வார திருவடிகளித்யாதி) ஆழ்வார் ஸந்யாஸுல திருநகரியை வாவிபபானென்னென்ன (ஆழ்வாரித்யாதி).

இன்றயென்றதை இங்கே அன்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பரு) யென்று (ஒருநினைவின்றிக்கே) என்றது-ஆத்மாபஹாரம அதிக்ருமமென்றும், விஷயபராவணயமாகாதென்று பகவச்சேஷத்வமுதத்தேசயமென்றும, ததீயசேஷத்வம் பரமோத்தேசமென்றும் இப்படி ஒருசிந்தையின்றிக்கே என்றபடி. இது-இன்றென்றதுக்குத் தாத்பர்யம.

/ குண்டலிதம் அதிபாடம்.

வீலே சென்றார் ஆழ்வார்; இதுக்கு ஈமாபெருமாளின் ஏகதே முதலடி யிலே நான் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரணயத்தைப் பெறுகிறேன்.

(அடியேனை) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை அறிந்தது
61 "गुणैर्दास्यमुपागतः" (குணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்கிறபடியே அதுக்குத் தோற்று அடியேனானேன் என்கிறார். ஆசார்யர்கள் ஸமயி பென்கை கற்பிதகரம்பரையிலே ஆசார்யர்களுடையதால அடியே னென்றதும் ஸ்ரீமதுரகவிகளை வாஸனையாலேயாமிறே

(சதிர்த்தேனே) சதிரையுடையேனானேன். ஈச்வரனோடொக்க ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்று நினைக்கும் இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கு மேற்பட்ட சதிர்க்கேடில்லையிறே; அவற்றை விட்டு பகவத்விஷயந்தன்னிலே நில்லாதே ஆழ்வாரளவும் வருமபடியான சதிரையுடையேனானேன்.

அஞ்சாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

இன்றைய பதத்தை உட்கொண்டு விவரிக்கிறார் ஆராதிதயாதி வாக்யதாயத்தாலே.) நம்பியென்றதைக் கடாக்ஷித்து நாவலம்பெரிய அடியேனென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் ஆழ்வாருடையவிதயாதி இத்தால் ஓர்த்த விசேஷ ஸம்பந்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் (ஆசார்யர்களிதயாதி), சதிர் இளமென்று வயாவருந்தி பூர்வகமாகவருளிச்செய்கிறார் ஈச்வரேதயாதி

அஞ்சாம்பாட்டு அரும்பதம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ:— அநந்தர பாட்டு (நாவினாலித்யாதி), கீழ் "நன்மையால மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்" என்று சொல்லக்கேட்டவர்கள், அந்த புன்மையாவதென்னென்றும், அவற்றில் ஒன்றை இரண்டைச் சொல்லீரென்றும், "பெரிய வண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுரியனென்றீர், நீர் தாம் ஆழ்வார்க்கு அடிமையான ப்ரகாரமென்? முன்பு எம்பெருமானையிலே நின்று பின்பு ஆழ்வாரைப் பற்றினீர்? நீர் ஆழ்வாரைவிட்டுவைக்குறி இருக்கிறீர்?" என்றும் கேட்க, "அநாதிகாலம் அநுவர்த்த ஸம்ஸாரவாஸநையாய், அதில் ப்ரதாந புருஷார்த்தமான காம அர்த்த ஸாதநமாகையாலும், அவ்விஷயங்கள் ஒன்றிரண்டென்று எண்ணி நிலையாமையாலே அவ்விஷயங்களை பலவற்றையும் போய்ப் புஜிக்கைக்கு, அதுக்கு அர்த்தார்ஜநார்த்தமாகவும், தேசாந்தர பர்யடநம் பண்ணுகை, திருவீதியில் மாடங்களை மேருகிரியைக் கொண்டுவந்து வைத்தாப்போலே மின்னித்தோற்றும் திறம். இப்படி தேஹாத்மாபிமாநத்தாலேயோ? இத்தேஹத்தின் ஸம்பந்தமுள்ள ஆசார்ய விலக்ஷண விஷயங்களுண்டாகில் அநுபவிக்கிறேனென்று வரிசைப்படுகிறேன் அதுவே மற்றாக அத்தேஹநிர்வாஹகரான ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து, அவர்க்கே ஆளாய விஷயாதிகளை வென்றேன். இதுவே காணீர் நீர்" என்று அவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(நாவினாலித்யாதி) கீழ் தாமருளிச்செய்த புன்மை எண்ணித்தலைக்கட்டப் போகாமையாலே அதில் ப்ரதாநமாய், அவ்வெல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளே உடைத்தாயிருப்பதொன்றான ஒன்றை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் நாவினையிறந்தபொருள [illegible]

அரு:—அநந்தர பாட்டு (நாவினால்) விலக்ஷண விஷயங்களை [illegible] அநுபவிக்கலாமென்றும், சொல்பொன் மாடமாகையாலே அர்த் [illegible] பவானைவாமென்று [illegible] வழியிலே போந்தேனென்றது—"மடவார், செ[illegible] மாடம்" என்றதைக் குறிக்கும்.

[illegible] கடசியின் [illegible] அவல ப்ரமாணத்தை [illegible] ஆகாசமான [illegible] அவ்வர்க்கு ப்ருதிவீ ஆகிய ஜலம் [illegible] - பஞ்சபூதங்களுமான ஆகையினாலே ஸ்வஸதத்ர புருஷனாகி ஆகியவர் போகனை.

(பொருள்) இது 147 "सत्यज्ञ" (ஸத்யஜ்ஞ) என்பதை, / "உளனது" என்றும் சொன்னபடி உண்டாயிருப்பவன்; அதனாலேயே, என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு வந்து 148 "नाभावो विद्यते सतः" (நாபாவோ வித்யதே ஸத) என்றபடியே (அவன்) விலக்ஷண தாய்ப், § "எம்பெருமான் [illegible]" என்றும், † "[illegible] ஞானபடத்து" என்றும் ஆழ்வார்கள் கேட்டுப்போந்தவை போலே அவனை. அதனையாவது 149 "पञ्चभूतात्मक वस्तु" (பஞ்சபூதாத்மகம் வஸ்து) என்றும், ‡ "மெய்பொருள்" என்றும் சொன்னபடியே [illegible] உண்டாயிருக்கும் அதுபோலே அத்யமாய அவ்வாறு விகாரஸ்பதமாய் அசேதன ஹேயமாய் அஜ்ஞானமாய் அனேகமாய் அபோக்யமாயிருக்கை யன்றிக்கே, நித்யமாய் நிர்விகாரமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் ஸ்வயம் பரமபதமாய் ஸேகமாய் ஸ்வயம்வேத போக்யமாயிருக்கையாலே அவனை பெருமென்கிறது.

(பிறர்க்கன்பொருள்) இந்தப்பிரமாணப்படி - [illegible]; பிறரைப்படி - அவ்வாறைக்கிறது. 143 "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मे –

[illegible] என்றது அப்படி [illegible] [illegible] உள்ள தாய்க்கொண்ட [illegible] அருளிச்செய்கிறார். (அவர் [illegible] கைக்கு ப்ரமாணமருளிச் செய்கிறார் (நாபாவோ வித்யதே ஸத; என்று [illegible] என்று அருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் தொடங்கி.)

[illegible] அருளிச்செய்கிறார் (உத்தம புருஷஸ்த்வந்ய) என்று தொடங்கி, [illegible]

/ திருவாய் 1-2-4. § திருவாய் 1 2 [illegible] † திருவாய 8-8-6.
‡ திருமா 88-88.

त्युदाहृत "(உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:) 150"विश्व- मिद ईशते यस्तु सोऽन्यः" (விஶ்வமீஶதே யஸ்து ஸோ஽ந்ய:) என்கிறபடியே சேதநாசேதந விலக்ஷணனாய் ஸர்வேச்வரனாய்க்கொ- ண்டவனை, §"உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" /"எல்லிலக்கணம்" ‡"எப்பாலவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்த அப்பாலவன்" என்றும் பலபடியாலும் ஈச்வரனைச் சித்தசித்வ்யாவ்ருத்தனை ஆழ்வார் பாடி வேட்டுப்பேசுகையாலே அந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்றப் பிற ரென்கிறார். அவனுமிறே கூடியிருக்கச்செய்தேயும் காரியங்களில் கூட்டுப்படாதவனிறே; அதில் சித்துக்களோடே கூடி யிருக்கச்செய்தேயும் பரிணாமாஜ்ஞத்வாதிதோஷங்கள் தன்பக்கலிலே ஏறிப்பாயாமலிருக்கையாலே பிறரென்கிறார். ஸர்வபூதங் களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கச் செய்தேயும் அபஹதபாப்மாவா யிருக்குமவனிறே அவன்; இவர்தாம் †"அவையாயவையல்லனு மாய் கேசவனை" என்று ஆழ்வார்பாடே கேட்டுவைப்பரிறே.

அவன், என்னென்னும் பேரும் பதார்த்தமாய்த்து இவர்தம் மன்று, எம்பெருமானென்று - அசித்வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று; பிறர் என்பெருமானென்று - ஈச்வர வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. வ்யாப காந்தராலே அசித்வ்யாவ்ருத்தனுமிருக்கும்; ஸ்வதந்த்ராலே ஈச்வரவ்யாவ்ருத்தனுமிருக்கும். ஜீவியாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தனு

அவித்யையாலே ப்ரக்ருதியைப்பற்ற சொல்லுகிறது. ஈடுபட்டேனென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, ஈச்வரனென்கிற பதார்த்தம் சாதனம், பிற ரென்றது-ஸர்வஸ்வாமித்வங்களை, அந்தர்யாமியாதல். இதனைத் திருவாய் மொழிலே (அப்பழுதொழிந்தவாறு). சித்சித்விலக்ஷணனென்று இவர் திருப்படி என்னொடு அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வறவுயர்நலமுடையவனென்று தொடங்கி) தத்தத்தோராங்கள் தட்டாதவென்றுமிட்ட எங்கேகேட்டு வைத்தாரென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமனையாயென்று தொடங்கி)

ஆத்மவை துக்க ஈச்வரனே அசித்தோடே வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்று மத்தை ப்ரகாசிக்கிறார் (நன்பொருளென் நித்யாதி.) ஈச்வரனு யோகமுமிருக்க, போகமதையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லக்கூடுமோ

§ திருவாய் 1-1-1. / திருவாய் 1-2-4. ‡ திருவாய் 1 7 2.
† திருவாய் 6-4-1.

யிருக்கும்; ஸர்வமாய் சகலமானவனை நுகர்வையிருக்கும். ப்ரகாசமாய அஜ்ஞானமான அகத்தையிருக்கும்; ப்ரகாசமாய் சகலமானவனை நுகர்வையிருக்கும். (பிறர்களெல்லாருள) உடைமையா விலக்ஷணமாயுடைய வஸ்து விலக்ஷணமாயிருக்கும். இது - ஹேயப்ரத்யநீகமான பரமாத்மாவின் திவ்யபோக்யமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராதாந்ய ப்ரகாசமாய் பக்தர்களனைவர்க்கும் போக்யமாயிருக்கும்.

(கண்டோமன் தன்னையும்) இவ்வஸ்துவைக் கண்டாயாக்கப் படுத்துபோகதது; அவனுடைய விக்ரஹாதாரமாயிருக்கும் பிரகாசமாக வஸ்துவை அபஹரித்தோமோ? அவன் பார்த்திலையாக மாமம் பண்ணும்படியான கௌஸ்துபத்தை யல்லவோ நான் கண்டது. 151 “आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलं। बिभर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः॥” (ஆத்மானமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம் । பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம் பகவான் ஹரி:) என்ற படியே /“அறவனை யாழிப் படையந்தணனை” என்று சொல்லும்படியான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. பரம காருணிகனாய பவித்ரபாணியாயிருப்பானொருவனுடைய த்ரவ்யத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. 152 “अकारार्थायैव स्वं” (அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வம்) என்று அபியுக்தர் சொன்ன முறையாலே 153 “अ इति ब्रह्म” (அ இதி ப்ரஹ்ம) என்று அகாரவாச்யன் ப்ரஹ்மமாகையாலே ப்ரஹ்மஸ்வமிறே இது.

வேறு ருசிகள் கேட்க, அங்கு மென்று, அஹ்மத்தை மென்றும் ஸர்வாத்ம போக்தாவாயவ ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லுகையாலே வ்யாக்யாதா கூறமென்றருளிச்செய்கிறார் அந்த வைலக்ஷண்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஹேயப்ரத்யநீகனென்று தொடங்கி வாக்யத்வயத்தாலே)

அப்படி ஆகமங்களுக்குக் கௌஸ்துபமாகச் சொல்லுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாநமஸ்ய என்று தொடங்கி) (விஷ்ணுபுராண) ஸம்ஹிதம். (அகுணா குணத்ரயரஹிதா அமலமென்கையாலே (பரமதார்மிகனென்றது) ஆழிப்படையென்கையாலே (பவித்ரபாணி) என்கிறார் பவித்ரமென்று பவித்ராத்துக்கு, திருவாழிக்கு பேர்; ஆத்மாவை ஸ்வமென்று சொன்னதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (அகாரார்த்தாய என்று தொடங்கி), ஈச்வரனை ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லிற்றென்னவருளுகிறார் (அ இதிப்ரஹ்மமென்று தொடங்கி)

/ திருவாய் 1-7-1.

(பிறர்நன்பொருள் தன்னையும் கூப்பிடுவேன்) ஸ்வாமுர விஷ ஸத்தையாய் ஸ்வாமியும் விலக்ஷணரான நிர்ஹேதுகமான இவளைத்தவை அபஹரித்தது. இவர் தம்மை அபஹரிக்கைக்கும் நேராகமாட்டாமல் கோழையாய் முடிகையாலே. இதனால் தேஹாத்மாபிமானம் செல்கிறது. அப்போது "கூப்பிடுவேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்" என்று தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு 154 "परद्रव्येष्वभिध्यानं" (பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யானம்) என்கிறபடியே அந்ய த்ரவ்யங்களையும் ஆசைப்பட்டுப் போந்தேனென்றுமாம்; அதாவது நன்பொருளென்று - அவர்கள் நினைவாலே சொல்லுகிறது. (பிறர்நன் பொருள் தன்னையும் கூப்பிடுவேன்) அவ்விடத்தில் நின்றும் மேலெழுந்த த்ரவ்யங்களை யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே அவர்களை சேர்க்கைக்கு நின்றதிருக்கும் மடிச்சரக்கையாயதாய் ஆசைப்பட்டது.

(கூப்பிடுவேன் மடவாரையும்) தேஹமே ஆத்மாவென்றிருக்கை யாலே ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தால் பரமாத்மாவே புருஷார்த்த மாமாப்போலே உடம்புக்கு உடம்பே போக்யமாகையாலே பரஸ்த்ரீ களைக் கின்னேபோக்யங்களென்று ஆசைப்பட்டுப் போந்தேன், (மடவாரையும் ஆத்மகுணபூர்த்திகளாய் பாதிவ்ரத்யதர்மநிரதை களான ஸாத்விகிகளையாய்த்து நாறுகைப்பட்டது.

(கூப்பிடுவேன் மடவாரையும்) அவற்றிக்கே ஸாமாந்யத்திலே ஸதீகளையும் ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். (மடவார், அவர்கள் புருஷ

ஆத்மாபஹாரமாய் வாதந்தியும், தேஹாத்மாபிமானமும், அதை ருசிரு ஆத்மாபஹாரமிதயாதி., பரவஸ்தந்தர்யாபிமானம் மைப்பாது பகவத்த அபஹாரம் சொல்லுகிறது. தேஹாத்மாபி மானமாபோது லௌகிகத்ரவ்யமான எவ்ஸ்துதிகளை சொல்லு வேறுபாடான வஸ்துவை நன்பொருளென்று சொல்லுகிறதென அந்நுக்ருதர் அங்கு நன்பொருளென்றுகூட்டு கும்பிடுவேன் ஆசைப்பட்டேனென்றபடி. மடிச்சரக்கை, என்றது-ஒரு விசேஷியாதே, பையிலேயிட்டு மடியிலே கட்டிக்கொண்டு இருந்தது.

பட்டப்பிறந்ததுக்கு இரண்டுபொருள், அதாவது பாதிவ்ரத்யமாதல், கேட்டபடியாகதையாதல். ஸாமாந்யத்திலே ஸதீகளென்றது) ஸாதாரண

வஸீகாரமே பண்ணுவது தந்த்ரமுடைய ப்ரபந்தத்தைக் காட்டி யாய்த்து ‡"சதிரிளமடவார்" என்று ஆழ்வார்பாடக் கேட்டு வைத்தவர்போலே மடவாரென்கிறார். (மடவார்) அதிலும் ஒன்றி ரண்டு பேரைப்பற்றிக்கொண்டிருக்கை பலவிஷயங்களையும் ஆசைப் பட்டேன்; ஒன்றிலே துவக்கலாகாது- அதிலேபோக்யதை உண்டா கிலுமே, அதிலெல்லாமுமபோலே பலவிஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டுப் போகதாரயத்து; அதுவாமதிக்கே 155 "भूय एवाभिवर्धते" (பூய ஏவாபிவர்த்ததே) என்று இதஸமத்ரா அபிவ்ருத்தமாகை யாலே தத்துருபமான விஷயபரம்பரைகளும் அபேக்ஷிதமிறே. ஆகையாலே அனவதந்த்ரமான ஆதாரத்தை விஷயங்களாக நினைத் திருந்தேன். அநாத்மாவான தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணி னேன்; அபுருஷார்த்தங்களான அர்த்தகாமங்களிலே புருஷார்த்த புத்தி பண்ணினேனென்றாய்த்து; இவ்வபிப்ராயங்களாலே இவை ஒன்றொன்றேபோரும் அனர்த்த ஹேதுவாகைக்கு. ஆன பின்பு இவையெல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துப்போந்தேன்.

இவற்றுக்கெல்லாம் உபகரணமான தேஹத்தை, (முன்னெலாம்)முதகாலமுடைய 156"अनादिर्भगवान् कालः" (அநாதிர்பகவாந் கால:) என்று காலம் நித்யமாகையாலே, அதுக்கீடாக சேதநன் நித்யனாகையாலே, தத்பலமனுபவிக்க கரணகளேபரங்களும

வர்த்திக்கு என்றபடி, எத்தனை கடமான பல்வகைதலை உடையவர்க் கொன்று இதுதிருக்கப்படி எல்லோவருளிச்செய்கிறார், சதிரிளமடவா ரென்று தொடங்கி பலவிஷயங்களிலே போகிறதென்? ஒருவிஷயத்திலே நிற்கப்போகாதோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றிலே துவக்கலாயதென்று தொடங்கி) மேலுவளாய் நிர்ப்பிக்கிறார் (ஆகையாலேயென்று தொடங்கி) இவ்வபிப்ராயங்களென்றது-கன்பொருந்தனவே மடவாரைப்பெய்து அபிசபத் ப்ரயோகங்களென்றபடி. ஸ்ருஷ்ட்யாதியிலே சொன்ன காரணங் கள் ஸம்ஹாரமடைந்திருந்ததேயாகிலும், ஸம்ஹாரத்திலே ஸூக்ஷ்மமாய் கல்பாந்தராதியிலே ஸ்ருஷ்டங்களாகையாலே ப்ரவாஹதோ நித்யமா யிருக்கும்.

நம்பிலேன் பிறர்கள்பொருள் தன்னையுமென்று தொடங்கி அக்ருத்யங் களை அநேகங்களாகையாலும், முன்னெலாமென்று – காலமநாதியாகை

‡ திருவாய் 2-10-2.

பராவரதுதட்ட தேசங்களைக்காப்பும், இவ்வாசக பத்திகையாக
அவிதயாசாரயரானவர் தேசங்களைக்காணும் இதனில் எனக்கு
யாத்திரையாயப்போகத்து. அக்கதப்பினை ஒன்றினையும் உருவு
ஆச்வலிக்கலாம் ஏசை பரிமிதமாக்கும் கண்டு களிக்கலாம்.
அங்ஙதிகாலம் அபரிமிதமான அசர்த்தகதைகளை அவ்வாக
மதுவுடைமைத்தப் போந்தேனென்று தாத்பர்யம்.

கீழ் தம்முடைய புன்மை சொன்னார். மேல் தா ஆழ்வாரோலே அதிகிருதரான பரமார்ய சொல்லுகிறர். (செப்பொனிதயாக்) என்ன அர்த்தாசத்தேச்சயாப தேஹாக்காணுசாரமுணாறுதிக்கசெய்தே வைதவாசத்தமாகத்திருக்கரியிலே மாடங்களை ஒன்றியபர்த்து பொற்கொணு தோறத்திறம், இவ்வேபோய் அதாதரபஹாரம் பண்ணலாம், இதுதான் நகரியாகையாலே சாகரிகைகனன மடலைகயும் இம்மாடங்களிலே காணலாமென்று அறதியிட்டு வழியிலேயே உளபுகதேன். அசாகரித்த சீர்வாஹகரான ஆழ்வார் திருவைடாக்ஷர வைதுலீக்காகையாலே அவ்விடத்தில் தங்காவஞ்சரண மில்லாமையாலே ஒரு வைதுணய லகாமத்தில் சுதரமாக்குவுக் குப்பிறந்த அவஸ்தைபோலே எனக்கும் ஆழ்வார லகாமத்திலே அபஹாரபுத்திபோய் உள்ளே ஆழ்வார் தம்மைக்காணவேணுமென்று புகத அவருடைய பூர்த்திவைக்கண்டு நின்றாப்போலே பிருக்க, அவருக்கு அன்பாய்விட்டேன்.

(செப்பொன்மாட) ஆழ்வாருக்கு /"கமலக்கணமற்றிலேன்" என்றும் §"ஆராவன்பிணடியேன்" என்றும் சொல்லுகிற பகவத் விஷயத்தில் அத்யுர்த்தமான அத்யவஸாயங்களை போலே பாய்ந்தது மாடங்களிதைத்தமும் திண்மையும் பொற்கொனவு மிருக்கிறபடி.

வா…, ஏற்றதருக்கட போகாமதின்றபடி. "செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர் நம்பிக்கு ஆளவருமை' என்னுமவைக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் தாள அந்தார்த்தந்தேர்க்கவாமென அதுடைய (பொற்கொனு தோற்றுகிறன் … பொன்மயமாகத் தோற்றுகிறதென்றபடி "ஓங்கி, உயர்ந்து" என்று … மிகவுமுயர்ந்ததென்றபடி. (திண்ணப்போலே) என்றது … நிற்கிறதென்றபடி, ஆழ்வாருடைய அத்யவஸாய போலே யிருக்கிறவையை. அழகாகப்போலே இருக்கிறபொற்கொனவும என்றபடி. பொற்கொனவும் என்றது ஒளஜ்ஜ்வல்யம்.

/ திருவாய் 5 8 8 § திருவாய் 6 10 2.

(செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்) ஆழ்வாருடைய ஊர் உறை மதிப்போலேயாயற்று இதில் திருநகரிநாதன் ஒளிமே வாயிருக்கும்படி; அவர்திருநகரி ஆழ்வாரோடே அணைந்தாற்போலே பொலிகிறதென்பதாகவசைய்த்து. (செம்பொன்மாடத் திருக் குருகூர்நம்பி மாறனறிந்துவினை பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட மாடம் அதகன 157 "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः" (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:) என்ற பரம பதத்தின் தேஜஸ்ஸாலே பார்க்கவொண்ணாதபடி இருக்கையாகிறதே கண்படத்தாகவொல்லா வாணுராக விட்டபடி ஸ்பஷ்டமானதேசம். (செம்பொன்மாட) §"துவளில் மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலம்" என்று உகந்தருளின நிலங்களில் மாடங்களும் ஆழ்வாருக்குப் போலே மாறுப்போலே இவருக்கும் ஆழ்வாருடைய மதிலங்கோபுர மாடங்களும் உபாதேயமாயிருக்கிறதாய்த்து; ஆகையாலே அத்தகர பாவனையும் ஆகக்கும் தேசமாயத்து.

(நம்பிக்கைப்பறை) அர்த்தகாமத்திலே சமர்ப்பிக்க என ஆழ்வாருக்கு அடைபறுவிட்டேன்; அர்த்தகாமங்களில் பேசுவதையும் ஆழ்வார்பாடே காணகையாலே அவர்க்கே அடிமையை விட்டேன்; இதப்பாட்டிலே "அனைவாயதத்தை" என்னையாலே 2"माता पिता" (மாதாபிதா) என்னுமிடம் சொன்னார். இதில் 2"युवतय:" (யுவதய:) "विभूति:" (விபூதி:) என்னுமிடம் சொல்லுகிறார்

நம்பியென்ற பதத்துக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் அத்தகாத மென்று தொடங்கி மாறநம்பினுக்கின) என்று ஆசாரத்தையமைவாரம். செம்பொன்னென்றதுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் அதுதான் அதயர்க்கா நலவென்று தொடங்கி செயசொலமாடமென்று வர்ணகத்துக்கு அர்த்தம் மொருதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் துவளிலமாமணிமாடமென்று தொடங்கி) நம்பியென்றபதத்தைத் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மதுரகவி களேசாது மாடங்களுமென்று தொடங்கி)

அர்த்தகாமங்களை ஆசைப்பட்டு போகங்கள் ஆதராத்த அவயவாய படியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தகாமங்களை போகவைகளை மென்று தொடங்கி) (அர்த்தகாமங்களில் போகயுவதய அழ்வார் பாடே யுண்டாகையாலே, என்றது "யுவதய விபூதி" என்னுமிடம் சொல்லுகிறபடி

§ திருவாய் 6-5-1.

(அடியேன) ஸ்வதந்த்ரனைப்போக்கி தானே பயிக்கு நிரூபகமானேன்; ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த மதிகலக்கம்போலே க்ரமத்திலே வருகையன்றிக்கே அன்புமுற்பட்டு அடிமைபிறபட்டது. (பயிக்கைபனுபடியேன்) ஆழ்வார் திருவஷ்டாக்ஷர ஸம்பந்தராகைபாலே இவருடைய கடாக்ஷலக்ஷ்யமாகையாலே அம்மாத்ரத்திலே பதார்த்தத்திலு முன்னாய்விட்டேன். இனி யாக, அவரு தநியனுமான தகவியமாயிருக்கும்; இவர் ஆழ்வாருடையவாயிருக்கும்.

(சதிர்த்தேன) சதிருனேன். 158 "மோக்ஷயிஷ்யாமி" (மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றவன் முழுவதைத்தணனீர பாரதத்திரத்தே ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலிட்டு வென்றேன். (பயிக்கைப்பனுப்ச் சதிர்த்தேன்) §"மாறுபாலமன்ம சுழியப் மல்லகையர்தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே ஆழ்வாருக்கன்புறும் அச்சுவீக்கப்பக்கைக்கை வென்றேன்; (பயிக்கைபனுபடியேன) ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் ஆழ்வாராயத்து; அவர்தாம் ||"யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே" என்று தனியத்திலே ஸமர்ப்பித்தாப்போலே. (மடவரையும் பயிலினை சதிர்த்தேன, அவர்கள் சதிசிளமடலராகையாலே இளிமைப்பட்ட வான, ஆழ்வாரைக்கொண்டு சதிருப்விட்டேன்.

அடிமை முற்பட்டு அன்புண்டாக வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருக்குப் பிறந்தமதிவிருத்தி; ஜ்ஞாநம் பூர்வகமாக பக்தியுண்டாகை யன்றிக்கே, பக்தியுண்டாய் வைருஜ்ஞாநம் பிறந்ததென்றபடி. அதாகிறது- "மதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வாருக்கு வைருபஜ்ஞாநம் முற்பட்டு பக்தி பிற்பட்டது. இவருக்கு, அன்பு என்று - பக்தி முற்பட்டு, அடியேனென்கிற வைருபஜ்ஞாநம் பிற்பட்டது.

அன்பு என்ற அர்த்தகாமங்களின் ப்ராவண்யம் ஆழ்வார் பக்கலிலேயுண்டாகையாலே புருஷார்த்தங்களான அநந்யோபாயத்வமும், அடியேனென்று அநந்யார்ஹசேஷத்வமும் சொல்லுகையாலே பதார்த்தங்களிலு முன்னாய்விட்டேனென்றபடி (தநியலுமான) என்றது- தநியசேஷத்வ பர்யந்தமானவென்றபடி. (ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும்) என்றது தாமும் தம்முடையபக்தியும் ஆழ்வாருக்கு சேஷமாய்த்தென்றபடி.

§ நான்-திருவ-14 || திருவாய் 2 9-9.

(இன்றே) ஈச்வரனையடை கொண்டு ஆயத பரிபாக ஸமயம் பார்த்திருந்து பின்னையும் வாஸநாருசிகளாகிற மண்பற்று விடாமல விஷயங்களையும் போகவேண்டும்படி பிறக்கையன்றிக்கே, இன்றே ஸவாஸநமாகவிட்டேன். (இன்றே) அதை அப்படி யானேன். இதை இப்படியானேன். எங்கில இதுக்கு எனக்கவில கிடைப்பதோர் நிறுத்தலைக் கண்டிலேன். இதுக்கு ஈச்வரனையேனுமின் நிகேவிருக்க, வாழ்விநிதாம்படி விழுகதெனது விஸ்மிதராகிறார். (இன்றே) அதுவு ஈச்வரனுக்குடனே ஸேர்க்கசெய்தே ஸமைசித்தாய போகதேன. இதை ஆழ்வார் ஸந்நிதிமாணுதாகைப்பதாலே இவ்வளவும் பிறந்ததென்று ப்ரீதராகிறார்.

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

இன்றேயென்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - ஒரு காலாந்தரத்திலன்றிக்கே வாஸநாருசிகளாகிற மண்பற்றை இன்றே ஸவாஸநமாக விட்டேனென்னுதல். அன்றிக்கே ஒருஹேதுவொன்று மன்றிக்கே இன்றே க்ருதக்ருத்யனானேனென்னுதல் இன்றே என்கிற விடத்தில ஏவகாரம் ஸ்வரத்திலேயாய் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்று ஈச்வரனும் கூட சிறக்கச்செய்தேயொரு துடங்கி), (ஸ்வரத்திலே) என்றது - ஆச்சர்யத்திலே யென்றபடி.

அஞ்சாம் பாட்டின் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஆறும்பாட்டு

6. இன்று தொட்டு மெழுமையு மெம்பிரான்
நின்று தன் புகழேத்த வருளினான்
குன்றமாடத்திருக் குருகூர்நம்பி
என்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மினே.

பதவுரை.—இன்று தொட்டும்—இன்று முதலாக, எழுமையும்—மேலுள்ள காலமெல்லாம், நின்று—(நான்) அசைவற்றிருந்து, தன் புகழ்—தம்முடைய [ஆழ்வாருடைய] திருப்புகழ்களை, ஏத்த—துதிக்கும்படி, எம்பிரான் அருளினான்—எம் ஸ்வாமியான ஆழ்வார் கருணைபண்ணினார், குன்றம் மாடம்—மலைபோன்ற மாடங்களையுடைய, திருக்குருகூர் நம்பி—திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார், என்றும்-(இனி) எக்காலத்திலும், என்னை—என் விஷயத்தில், இகழ்வு இலன்—அநாதரமுடையவராக இருக்கமாட்டார்; காண்மின்—(இதனை அநுபவத்தில்) கண்டுகொள்ளுங்கள்.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ:—ஆறாம்பாட்டு (இன்றுதொட்டு) இத்யாதி. ஸ்ரீ கந்தகருத்யரானபடி எங்ஙனேயென்னில், ‡"விண்ணாளுமிகைமாலைகளேந்தி மேவப் பெறுகின்றேன்" என்கிறபடியே காலத்தையுள்ளதனையும் ஆழ்வார் தம்மையே ஏத்தும்படி பண்ணியருளினாரென்கிறார்.

வ்யா — (இன்று தொட்டும்) பகவத்விஷயத்தில், காட்டில் தன்னைப்பற்றி யான ஆழ்வார் உதவிசெய்தருளுகிற இன்று தொடங்கி, (எழுமையு மெம்பிரான்) காலமெல்லாம் எனக்கு உபகாரகரான ஆழ்வார், போனகாலமும் எனக்கு நசையாமத்தாலே இழந்தேனித்தனை. (நின்று) ப்ரதமாவதியில் ... எல்லா நிலைத் தலைப் புக்கார் ... §"மானிடப்பாடலைத்த கவிகளை ..." என்று ஆழ்வாருக்கு வ்யாவர்த்யமிவை ... இவருக்கு வைராக்யம் எம்பெருமானுடைய படி.

(குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பி) பர்வதங்கள் போலேயிருந்துள்ள மாடங்களையுடைய திருக்குருகூரில் நிரபேக்ஷரான ஆழ்வார்; ஆழ்வார்

‡ திருவாய் 458. § திருவாய் 399.

பூர்த்திக்கு காணவேண்டுமென்பதாகச் சொல்லப் பட்ட [illegible] எனும் காணவேண்டுமாம். [illegible] தம்மை [illegible] ஆழ்வார் [illegible] இன்னும் [illegible] ஆழ்வார் கல்யாணகுண காணமாட்டேனோ?

ஆறு பாடடின கஞ்சியர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

★ ★ ★

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ:—(இறைதொடுமிதயாதி) ஆழ்வார் இப்போது இங்ஙனே விஷயீகரித்தாராகிலும் நீர் நாம் அநாதிகாலம் புறம்பே அகப்பட்டுப் போகத்தேடினீர்; இன்னமும் அப்படிப்புறம்பே போகிலோவென்ன, அங்ஙனே போகலாம்படியோ ஆழ்வாரருளி பிருப்பவிரகிறார்.

வியா:—(இன்றுதொடும்) மேலொருகாலிலே பயிப்பதாக விட்டு வைக்கிறாரோ? விஷயீகரித்த இன்றுதொடங்கி; (எழுமையும்) எழுஜன்மமென்கிறது உபலக்ஷணம், மேலுள்ள காலமெல்லா மென்றபடி. (எம்பிரான்) †"பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்" என்று பகவத்விஷயத்திலே ஆழ்வார் சொல்லுமதனை உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அவர்விஷயத்திலே சொல்லுகிறார்.

(நின்றுதன் புகழேத்தவருளினன்) உபகார ஸ்ம்ருதியாலே பகவல்லாபத்தளவும் இவரைப்பற்றி நின்று, பின்னை அதிலேயின்னாரே அதிலே தோன்றாதபடியன்றியே, தம்முடைய அநுபவத்துக்குள்ளே பகவத்அநுபவமாம்படியன்றோ ஆழ்வார் எனக்கருளிற்று. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்த பகவத்விஷயத்தையொழியப் புறம்பே போனாரன்றோ இவர்தம்மை ஏத்தினாலிக்கே ஒழிவது.

(குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வார் தம்மையுமேத்தி இன்றுமொரு விஷயத்தை ஏத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வா

† திருவாய் 1-7-6.

ருடைய பூர்த்தியிருப்பது? (குன்றமாடத் திருக்குருகூர்) /"குன்றம்போல மணிமாடம் நீடு திருக்குருகூர்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்யுமதுவே இவர் கொஞ்சின வாஸிதமாயிருப்பது; அது தன்னையே சொல்லுமத்தனையிறே. (என்றுமென்னை இகழ்விலன் காண்மினே) யாவதாத்மபாவி புறம்பே போகாதபடியன்றோ என்னை விஷயீகரித்தது. என் தண்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்தவர் நான் புறம்பேபோவேனென்றால் போகலாம்படி என் வசமாக என்னைக்காட்டித்தருவரோ?

ஏழாம்பாட்டின் வியாக்கியானம் முற்றிற்று.

/ திருவாய் 4-10-1.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம்

1. 20. 64

அவ:—ஆறாம்பாட்டில், ஆழ்வார் இப்போது இங்கே விஷயீகரித்தாலும் தீர்க்க அநாதிகாலம் வாஸனைபண்ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே அது மறுவலிடிலோவென்ன, அன்னம் மறுவலிடும்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரஸாதம் என்பக்கலிருப்பதென்கிறார். 159 "शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते" (ஶுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே) என்றும் 160 "समाधिभङ्गस्तस्यासीत्" (ஸமாதிபங்கஸ்தஸ்யாஸீத்) என்றும் பரமயோக ப்ரஸங்கத்தும் பலவுக்ருபையாலிலே தீர்ந்திருக்கலாமோ ஆழ்வார் க்ருபையை?

வ்யா:—(இன்று தொட்டும்) விஷயீகரித்த இன்று முதலாக; பகவத் ஸமாச்ரயணத்திற்போலே ஆச்ரயிப்பதொரு காலமும் பலிப்பதொருகாலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது? விஷயீகரித்தவின்று தொடங்கி அநுபவகாலமாயன்றோ இருப்பது, (எழுமையும்) எழுஜந்மமென்று உபலக்ஷணம். மேலுள்ள கால

அரு:—ஆறும்பாட்டு. "என்று மெல்லாவியுமிலன் காணமின்" என்றனந்தக்கட்டாக்ஷித்த ஸ்வாநுபவகர்ப்பபரோபதேசமாதல், பரோபதேச கர்ப்ப ஸ்வாநுபவமாதல் சொல்லக் கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). சதிர்த்தேனின்றேனென்று நீர் ஸந்தோஷித்திருந்தீர் இது நிலைநிற்கப்புகுகிறதோ?, விஷயாந்தரங்களை அநாதியாக அநுபவித்தவாஸனையாலே நீர் தாம் திரும்பிலுமேலோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத் ப்ரஸாதம் போலே ஆழ்வார் ப்ரஸாதம் மதலே நழுவிலுமேலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அசிராதித்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்குப் பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காய். பகவத்விஷயத்திலும் நான் போகாதே யாவதாத்மபாவித்துமை ஏதத்படி நிர்ஹேதுகமாக அருளின ஆழ்வாருடைய க்ருபையை, பகதியேவட்டரை யோகபங்காதிகளையிட்டுக் கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோ என்று கருத்து.

பகவத் ப்ரஸாதத்திலும் அதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்துக்கு ஏழு ஜந்மம் தன்புகழேத்தப்பண்ணிருல் என்றுமேலெத்தவாகாமையாலே அநந்தகாலத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜந்மமென்றித்யாதி).

மெல்லாம் என்றபடி. (எம்பிரான், †"பிரான் பெருநிலங்கீண்ட வன்' என்று பகவத்விஷயத்திலே ஆழ்வார் பேசும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார் விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரானை) என ஸ்வாமி.

(நின்று) ஒருபடிப்பட்டின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பகவ ஸாபத்தையும் ஆழ்வாரை அநுபவித்து, பின்பு அதிலேயாவதே அதிலே தோளமாறுபடிபன்றிக்கே இருக்கை. தனபுக்மேறது ஆழ்வாருடைய அநுபவத்துக்குள்ளே பகவதநுபவமாம்படியா யன்றோ ஆழ்வாருடைய பெருமையிருப்பது. (அருளினன்) கீழேததமாக கருப்பண்ணினார் /"மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகின்றார் இவர்.

(தென்னாட்டுத் திருக்குருகூர்நம்பி) நம்மையுமேற்றி இவனுமொரு விஷயத்தையுமேற்ற வேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய ஸாத்தியிருப்பது. ‡"குன்றமேபோல மணிமாடநீடு திருக்குருகூர்"

அருளினபின்பிறே எம்பிரானென்று உபகாரஸ்ம்ருதியால் பகவ பரரபத்ம், முன்னேதானே,எம்பிரானென்றானென்று சொல்லுகிற சங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தால் சொல்லுகிறேனென்று உதருவாரதமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரானித்யாதி). மூவாக்யவிவரணம் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே யித்யாதி).

தனபுக்மேறன்பாஸ்வன்? அவன் புகழேயன்றோ வேண்டாவோ வென அருளிச்செய்கிறார் ஆழ்வாருடையவித்யாதி, அவரதபகவத நுபவ பரரசன ஆழ்வாரைத் தாம் அநுபவிக்கும்போது அந்த பகவதநுபவம் இதிலே யடங்கியென்று இவராசயத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

இதந்துவைச சொல்லவாமையாலேபவிது (கீழேஏது சேத்யாதி). எவனே உதளினுனென்னவே. நேலை. அருளிலனையாலே, ஆழ்வார் எவன் கருளினுனென்றுக் கேட்பாந் மீநளிசமிக்யதாம்ரன்ஜூர் (மயர்வறவித்யாதி) அருக்குப்பேடு நம்மையுளாக்கக்கேற்றுமா என்றுகருத்து.

† திருவாய் 1-7 6. / திருவாய் 1-1-1. ‡ திருவாய் 4-10-1.

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யும்படியே இவர் நெஞ்சிலே வாஸித மாயிருப்பது; அதனைச்சொல்லுகிறார்.

(என்றுமென்னை யிகழ்விலன்) [என்றுமிகழ்விலன், என்னை யிகழ்விலன்] யாவதாத்மபாவி புறம்பே ஒருவிஷயத்திலே போக விட்டுக்கொடார். என் தன்மை பார்த்து விஷயீகரித்தவர் என்னை விஷயாந்தரங்களிலே போகவிட்டுவரோ? தம் திருவடிகளை யொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிறவென்னை, புறம்பே போகவொண்ணுமோ போகலாம்படி என்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ? (காணமின்னே) இது பாதயஸ்திகலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெருமை நான் சொல்லக்கேட்கை மிகையன்றோ?

ஆறாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று

நின்றதன் புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக நம்பியத்தாத்பர்ய நமையு நிதயாதி). ப்ரகாரஸந்தரேண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானென் னென்ன, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (குணமே போலித்யாதி

என்றுமென்றதையும், என்னையென்றதையும் ஸமாஸகர்மையிலே அந்வயம் காட்டி க்ரமேண விவரிக்கிறார் ,என்று மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே,. என்னையென்றதுக்கர்த்தாந்தர (தாதிருவடிகளித்யாதி. "குன்றமாடத்திருக்குருகூர் நம்பியானவெம்பிரான் இவற்றொடு மொழி மையும் நின்று தன்புகழேத்த அருளினுண்கையாலே, என்று மென்னை யிகழ்விலன் காணமின்" என்றன்வயம்.

ஆறாம் பாட்டின் அரும்பதம் முற்றிற்று

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

அ:—ஆறாம்பாட்டு. (இன்றுதொட்டு மித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே தம்முடைய தோஷாதிசயத்தையும் அதநந்தரமே பற்றுசாத்தமைய ஆழ்வார் அங்கீகரித்தபடியையும், ஆழ்வாரங்கீ கரித்த அனந்தரம் அத்தோஷங்கள் தாம் வெளுத்தபடியையும், அவை போனபடியே ஆழ்வார் திருவடிகளில் தமக்குண்டான ஆதரத்தையும் சொன்னார்.

இதனைக்கேட்டவர்கள் இப்போது உம்முடைய தந்தரம் கழிக்கவேயாகிலும் உமக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே பின்னையும் மறுவிடாதோ? அதுக்குப் பரிஹாரமாக நீர் கண்டுவைத்ததென்னென்ன; கீழுள்ள தோஷமும் நான் யாதானாலும்டாகப் பண்ணிப் போகின்றேனோ? ஆழ்வாரங்கீகாரத்தாலே போய்த்தானில் அவ்வங்கீ காரம் மாறினாலன்றோ அது மேலிடுவது. ஆழ்வார் என்தோஷம் கண்டு ஒருநாளும் இகழார், இதனை மட்டி கோலோவென்று இப்பாட்டாலே உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில்—ஆழ்வார் திருவடிகளிலுண்டான தம்முடைய ஜ்ஞாபகத்தைச் சொன்னார். இதில் அவர் பக்கல் தமக்குப் பிறந்த வ்யவஸாயம் சொல்லுகிறார். தாம் அங்கீகரித்தவின்று முதல் யாவதாத்மபாவியாகத் தம்முடைய குணகீர்த்தனம் பண்ணிப் போகும்படி என்பக்கலிலே கருணையைப் பண்ணின ஆழ்வார் குற்றங்கண்டு கைவிடப்புகுகிறாரோவென்று இகழாமைக்கு அடி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டின் முற்கூறாலே.

அரு—ஆறாம்பாட்டு. (இன்றுதொட்டுமித்யாதி). மூன்றாம்பாட்டுக் கெல்லாம் ஸமஸ்யமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, நிரியட்டும் பூர்வார்த்த மாத்ரத்துக்கு பிரித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் தாமங்கீகரித்த வின்றுமுதலென்று தொடங்கி).

எழுமையுமென்று மேலுள்ளகாலமெல்லாம் விடாரென்றால் போராதோ? இன்றுதொட்டுமென்று விசேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தருளிச்

வ்யா: (இன்றுகொட்டும்) என்கிறவிடம் பக்ஷபாதத்தைக்கொண்டு விண்முகட்டும். (அப்பூனையும்) மேலுள்ள காலங்களிலும். (இன்றுகொட்டு பெருமையும்) இப்போதைகையால்கோபமடைகொண்டு இருக்கிறது, இதை பிழையாகத்து மேலுள்ள காலமுடைய அவஸ்தைவிடாதபடியென்னது தாத்பர்யம். இவருடைய நியமிருக்கிறபடி, ஒருதேவ விஷயத்திலே போகனும் ஆழ்வார்கேழ் ஒதுக்குபாவரமாகத்து இவர்; பாதலகுலத்தைக்குபபோல ஸ்ரீபாதம் பூவாளைப் பின்சென்ற ஸ்ரீமதுகளைப் பூவாளைப்போலே இவரும் நியமிருக்கிறார்; திருக்குருகூர்பதிகளைப்பற்றுமையாலே பரிதிபுரஸ்க்ருதத்தைமுழுமுண்டாயத்து.

(எம்பிரானை) எனக்கு ஸ்வாமியானவர்; ஸ்வாமியானவன் ஸ்வத்தைக் குறைக்கொண்டு இருப்போ? /“எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை” என்று ஆழ்வார் பலவித விஷயத்தைச் சொல்லக்கேட்டுப் போந்த வாஸனையாலே தாழ்ம எம்பிரானென்கிறார்

செய்கிறீர் (இப்போதைப்பக்கோ, ... என்று தொடங்கி. இதுக்குத் தாத்பர்யம் “புன்னையார்கக்கருதுபவாரத்தில் அரங்காயத்தரும்” என்று ... மேலுள்ள காலமும் தேசமே பர்யாயாக ... (இதின்கொண்டது இதக்காலம் போலேயென்றபடி: ... மேலுள்ள ... இவிருந்து நான் அச... உத்தேசமொழிய பாமாத்ருலேபோலுல் ... உத்தேசய என்ன வருளிச்செய்கிறீர் (இவருடைய நியமிருக்கிறபடி தெளா). இந்த வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் ஒருதேசவிசேஷத்திலே ... நீசதாத்தாமுவான் பரிதிபுரஸக்ருதாயன் ... புண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் திருக்குருகூர் ... தொடங்கி,

“இன்று தொட்டு எழுமையும் ... என்று மேலே கூட்டி, ... குற்றங்களை இருப்போ? ஆகையாலே ஸர்வகாலமும் ... அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, “இன்று தொட்டு எழுமையும் ...” என்று மேலே கூட்டி தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் ...

/ திருவாய் 1-10 8.

'இன்றுதொட்டும் எழுமையும் எம்பிரான்' என்று இழைமட்டே கூட்டவுமாம். ஒருகால் பகவதன்யபரமாய், ஒருகால் ஆழ்வாராகத் தவமுமாயிராதே, ஸர்வகாலமும் ஆழ்வாருக்கு ஸ்வாமி என்ற தன்மை நிலைநின்றிருக்கிறபடி. (எம்பிரான்) எனக்கு உபகாரகரானவர். என்னுடைய குற்றத்தைக் குணமாகக்கொண்டு தான் அத்ருப்தியாய் போகநின்றவர்; என்னுடைய அஹங்காரத்த காலங்களில் நசையற்று ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் உபகரித்தவனவனிக்கே பகவத்விஷயத்தில் காட்டிக்கொடுத்தே தாமே கைக்கொண்ட மஹோபகாரகர்.

மேல் அந்தவுபகாரத்தை உபபாதிக்கிறார். (நின்றுதன் புகழேத்தவருளினான்) தம்முடைய ஸத்குண ஸ்துதியைப் பண்ணும்படி அருளைப்பண்ணினார். (தன்புகழேத்தவருளினான்) "தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கால் அண்ணிக்கும்" என்று அவர் "மூவலுலகேறுடைய மொய்க்கழலையே" என்று இறை பாகவதருடைய புகழை ஏத்தும்படி அருளினார்.

எம்பாரென்று தொடங்கி). எம்பிரானென்றதுக்கு இரண்டுபொருள், அதாவது ஸ்வாமித்வமாதல், உபகாரகத்வமாதல், அதிலிழ ஸ்வாமித்வ மருளிச்செய்தார், உபகாரகத்வமருளிச்செய்கிறார் என்னுடைய குற்றத்தை குற்றத்தையென்று தொடங்கி). குற்றத்தை குற்றமென்கிறது - புன்மையாகக்கருதுவரென்றதைப்பற்ற இந்த வாக்யத்தால், "நன்மையால்மிக்க" என்கிறபாட்டில் செய்தவுபகாரத்தை நினைத்தார். "நம்பிநென்பிறர்" என்கிறபாட்டில் செய்தவுபகாரத்தையும், நின்று தன்புகழேத்தவருளினான் என்று இந்தப்பாட்டில் செய்தவுபகாரத்தையுமருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய அஹங்காரார்த்தகாமங்களென்று தொடங்கி).

அத்தும்படி அருளின ப்ரகாரந்தானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தேவு குருகூர்நம்பியென்றக் காலென்று தொடங்கி. தொடங்கி) என்றது தொடங்கியென்றபடி.

ஆழ்வார் 1 "திருத்தித்திருமகன் கேள்வனுக்காக்கிய" என்கிறபடியே ஸ்வராசியத்துகைகளென்று திருத்தினது; இவை நோயிருக்க, இவர்

1 திருவாய்மொழி 7-78.

(ஏத்த) † "தருபுகையப்பூரின் தகைமணவைபுகந்-இயறறுவாய்" என்று தொடங்கி § "மெய்ம்மையே மேகங்களே" என்று ஆழ்வார் தம்மைப்போலே ஏத்த உகந்தோரிடத்து விட்டவனவதிக்கை பத்தும் பத்தாக ஏத்துமபடியருளினர்.

(தன்புகழேத்த) ஆழ்வார் பகவத் குணங்களையே புகழும்படிக் கிருந்திருப்பேராயினும் இவர் தமமுடைய பரிதியாலே தன்புகழேத்தவென்கிறார். (தன்புகழேத்த) பகவத் குணங்களைப்போலே குற்ற நாணங்கையும் கண்டத்தாகத்து தகத் தண்டம பண்ணுகையுமாமோ ஆழ்வார் குணங்களிருப்பது? "அனையவயத்தை யென்னையாண்டிடும் தண்மையான" என்றபடியே வாத்ஸல்யபோத்தரமாயன்றோ இருப்பது. ஆழ்வாருடைய சீலபுகழ் இதிறே.

(தன்புகழேத்தவருளினன்) இவருடைய புருஷார்த்தமாகக் கனிருக்கிறபடி. இவர் சிஷ்யாக்ஷயத்துக்கு ஸாதனம் ஆழ்வார் க்ருபையென்றறுதியிடுகிறார். ‡ "நீயும் நின்னருள்சிறைய சேவடிமாயாவாவென்றெனக்கருளி" என்று கடாக்ஷித்தருக்கும் கருணையே வேணுமென்று ஆழ்வார்பாடே அறிந்த வைப்பரே. ஏத்துமிடத்தில (நின்று தன்புகழேத்தவருளினன்) ஆழ்வாருடைய குணங்களைப்புகழ்கையே புருஷார்த்தம். அது லபிக்கப்பதும் அவருடைய வருளாலேயென்று அத்யவஸிதனாய் ஏத்துமபடி புமருளி

ஆழ்வார் குணங்களை யேத்துகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் பகவத் குணங்களையென்று தொடங்கி). அன்னையாயென்று மாத்ருத்வமாம்பந்தம் முந்துற அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம், தமபுகழேத்த வென்றது-ஸாதயம்; அருளினானென்றது ஸாதநம். இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இவ்வாசிதனையைகச்யத்துக்கென்று தொடங்கி). ஆழ்வாருடைய க்ருபையே உத்தாரகமென்று இவரறிந்தபடி யெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீயும் நின்னருள்சிறைய சேவடிமாவென்று தொடங்கி). நின்றென்றதுக்கு இரண்டு பொருள், அதாவது-அத்யவஸிதனாய் நின்றென்றுதல், மனச்சஞ்சலம் வாராமல் நின்றேத்தவருளினனென்னுதல்;

† பெரிய திருவ-1. § பெரியதிருவ-87. ‡ திருவாய் 1-4 1.

ளர் புருஷார்த்த பூதருமாய் ஸாதந பூதருமானவர்களிறே அநந்ய வைப்ரீதரப நிறைதன்புகழேதக) அவருடைய குணஜ்ஞானாதா சாத்திலே மச்சஜோதிஷாம பிரக்ரியையாலே 161 "मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा" (முநே வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்வா) என்கிறபடியே சொன்னசை ஒருங்கப் பிடித்து சொன்னது ஏத்தவென்றுமாம்.

(நன்மாடமிதரவரி) பர்வதசிகரங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தாப்போலே யிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற பூர்ணரானவாழ்வார். தென்பாட்டில் செம்பொன் மாடமென்று - மாடங்களினுடைய அலங்காரத்தைச் சொன்னார். இதில் மாடங்கள் வெளிப்புறத்திலே ஆகர்ஷகமாய் ஸாவதாநமலங்கருதமாய் ஸம்ஸார பீதர்க்கு அண்டைகொள்ளலாம்படி யிருக்குமென்கிறார். (நம்பி) பரவதாம்பாசி தம்முடைய புகழை எத்தனைநாளும் வரையிடாத குணபூர்த்தியையுடையவர்.

(என்றுமென்னையிகழ்விலன்) எனக்கு தோஷம் மேலிட்ட போதோடு குணம் மேலிட்டபோதோடு வாசியற என்னையாதரிக்கிறவர். (நம்பி என்னையென்றுமிகழ்விலன்) அவர் என்னை யாதரிப்பதில் அவருடைய பூர்த்தியிறே பெறும்படியென்?

அந்யவாசிகளை வைதக்யகாம்யமானதேறு! இவை வைத்துமபடிய நின்றுரைன் பாவனம்? த்துமபடியுமருளினுமென்று ஸூசகமாக வேண்டுவானென்னலை நின்றசெயலிற் புருஷார்த்தபூதருமாயென்று தொடங்கி, அன்றிக்கே அழுவாருடைய குணநுலைந்தாசுபரிதியாலே நெஞ்சு உடைகுக்கப் பட்டுத்தே நெருங்கப்பிடித்து நன்று ஏத்தவருளினென்னென்றுதல். புத்வா) என்பது வைபவனான ஸாரதம் இப்போது விசாரித்துச் சொல்லவேணுமே இல்லையே, ஆயிருக்கச் செய்தேயும் வால்மீகிபகவான் பகவத்குணங்களை யமரிப்பிக்க, அதுவே விதத்தாயக்கவலை விசாரித்துச் சொல்லுகிறேனென்னுமோன்றபடி. (புத்வா) விசாரித்து.

ஆராமையாலே ஆஸ்வாத்யமாய் ஸர்வதாதுமையநத்தமாய் மடமைபரித்தக்கு அண்டைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை யென்றபடி. காமைவிடாத) என்றது - அவ்விட வொண்ணாதவென்றபடி

உங்களுக்கேற) என்றது உங்கள் ருசியிலே போமென்றபடி. இவ் வர்த்தம் உங்களுக்கேற வென்ற ரீவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (பகவத்

(குணமிதப்பாரி) அப்படிக்குத் தகசலகமுண்டோ; குறையாத ஆழ்வார் திருவுள்ளம் என்னளவில் சலியாது.

(காண்மினோ) இவ்வர்த்தம் உங்களுக்குத் தோற்றமாட்டிகேனோ? (காண்மினோ) பகவத் குணங்களைப் பேசப்பெற்ற நீரன அதனைவிட்டு ஆழ்வார் குணங்களை நெஞ்சாலே காணமாட்டிகேனோ? (காண்மினோ) 162 "आरब्धमुत्तमगुणा न परित्यजन्ति" (ப்ராப்தமுத்தம குணா ந பரித்யஜந்தி) என்றபடி, §"பாணனார் திண்ணம்" என்றுசொல லுகிறப்ரமாணங்களிலே பார்த்துக்கொள்ளமாட்டிகேனோ?

ஆறும் பாட்டின் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

குணங்களை வாராய்கிறனென்றதுடங்கி) (காண்மினோ) இது ப்ரத்யக்ஷமானதே சொல்லுதல், பகவத் குணங்களை வாராய்ந்தை, விட்டுக் காணுங்கோளென்னுதல், ப்ரமாணமுகத்தாலே காணுங்கோளென்னுதல். (பாணனார் ஸர்வஜ்ஞர் (திண்ணம்) ஆச்ரிதரக்ஷண தாத்பர்யம்,

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

§ பெரிய-திரு 8-2-2.

ஏழாம்பாட்டு

7. கண்டு கொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளினான்
எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன்
ஒண்டமிழ்ச் சடகோப னருளையே.

பதவுரை:—பிரான்—பரமோபகாரகராய், காரி மாறன்—பொற்காரியார் திருக்குமாரரான நம்மாழ்வார், என்னை-(தமது பெருமை அறியாத) என்னை, கண்டு—கடாக்ஷித்து, கொண்டு—கைக்கொண்டு பண்டைவல்வினை — அநாதியாய்ப் பிரபலமாயிருக்கிற பாபங்களை, பாற்றி அருளினான்—அழிந்து போம்படி போக்கடித் தருளினார்; (ஆதலால்) ஒண் தமிழ் சடகோபன் அருளையே—அழகிய தமிழ்க் கவிகளுக்கு இருப்பிடமான ஆழ்வாருடைய அருளையே, எண் திசையும்—எட்டுத்திக்கிலுள்ளவர்களும், அறிய—அறியும்படி, இயம்புகேன்—சொல்லக்கடவேன்.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ:—ஏழாம்பாட்டு. என்னுடைய ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கின ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தை ஸப்ரகாசித்தமாக்குவேனென்கிறார்.

வ்யா—(கண்டுகொண்டென்னை) § "இருந்தான் கண்டு கொண்டே" என்று எம்பெருமான் ஆழ்வாரைக்கண்டு கொண்டிருந்தாற்போலே ஆழ்வாருக்கு அவ்யவதாநமாகிறபடி; காட்சி இதுக்காகவன்றிக்கே தம் பேறாக விருக்கிறபடி. (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் ‡"பிரான் பெருநிலங் கீண்டவன்" என்னுமாபோலே இவரும் காரிமாறப்பிரானென்கிறார்.

(பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினான்) ¶ப்ரவாஹமநாதியாகையாலே அடிகாணவொண்ணாதிருக்கிலும், அந்தவத்தாகையாலே அடியுண்டென்று அநுமிக்குமித்தனையிறே; 'ப்ராயச்சித்த விநாச்யமல்லாதது, அநுபவவிநாச்யம்' என்கிற ப்ரமாணத்துக்கும் அவ்வருகாயிருப்பது; கரியகோலத் திருவுருக் காண்பனென்று மித்தையும் தவிர்ப்பித்தாப்போலே காணும் ஆழ்வார், உத்தேச்ய விரோதி பாபமாயித்தனையிறே; "மதிநலமருளினன்"

§ திருவாய் 8-7-2. ‡ திருவாய் 1-7-6. ¶(பா) ஸம்ஸாரம்.

என்று கல்பித்தார் ஆவர். இதுநம் காதக மகரிஷிகளிடத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

(எனக்கு ஐயப்பாடு இல்லை என்கை விசேஷாத்யா...) அவிசேஷஜ்ஞ ரோடு வாசியற என்னைக்கொண்டு செய்விக்கிறார். இவைபுகாரவிரவுங் மாறுபட்டவில் இக்குக்காநம் நிரவதிகமாகப் பெற்றிலமே, இது என்னளவிலே பர்யவஸிப்பதே யென்கிறார்.

ஒன்பதிற் ஒளவிடதிற் ஒவ்ய ஆதலில் என்னுடைய பதார்த்தங்களை தரையிலே காணுமாபோலே அதிகநாதிகார மாய் அவனாவிகவொவ ந்தே. 163 "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (ப்ரோ வாசோ கிவர்த்தந்தே) என்னும் விஷயத்தை வர்மாந்தரமாக்குகைக்கு இடையிழைகிறது.

(சடகோபன் கீர்த்தி) மயர்வறமதிநலம் அருளினதுக்கு மகப்பட்டாக என்னேயும் அங்கீகரித்த அநுக்ரஹமே சொல்லுகிறது.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ: —எழுசமைப்பட்டு. ஆழ்வார் தம்பக்கல் நீர்மையாலே விஷயீகரித்த விஷயீகாரத்தைக்கண்டு இத்தைக் காட்டாதியாதே அர்த்தப்படுகிறபடியைப் பார்த்து இத்தை எல்லாருமறியும்படி கூப்பிடுவேனென்கிறார்.

வ்யா: —(கண்டுகொண்டு) கிட்டினவாறே தம்மைப்பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்தாரென்று தோற்றிற்று, (என்னை) இந்த நீர்மைக்கு விஷயீகாரத்தைப் பாதிப்பத்திப்பண்ணவும் மாட்டாதே இருக்கிறவென்னை. (காரிமாறப்பிரானை) உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பிரானென்கிறார். காரிமாறனென்கிற விசேஷணத்தாலே ஆழ்வாருக்கு உபகாரகனை ஈச்வரனளவிலே போகாமைக்காகச் சொல்லுகிறார்.

(பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபம், மூர்ப்பணகைப்போலே வழி மலையிலே பற்றுகைக்கிடனாகி, பரமபோக்யமான பகவத் விஷயங்களிலே பிறக்க புருஷார்த்தபுத்தி இவையடங்கலும். (பாற்றி) பராக்ஷிந்த ஸாத்யமுமை நிக்கே அநுபவிக்கவுமுமை நிக்கேவிருக்க. (பாற்றியருளினான்) 16‡ "ध्वस्तः पापकृत्यां" (த்வஸ்த: பாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியுமை நிக்கே உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினான்.

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ருசியுடையாரெல்லாரும் அறியும்படி சொல்லுகிறேன். §"தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்" என்னுமாழ்வாரோட்டை வாஸனையாலே சொல்லுகிறார்.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே) மயர்வறமதிநலமருளின அருளைப்போலன்று இவருடையதான. அவ்வருளுக்குக் கூடத் தப்பின எனக்கருளினருளிறே. (ஒண்டமிழ்) ஒளிய தமிழ்.

ஏழாம்பாட்டின் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

§ திருவாய் 5-2-2.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ:—ஏழாம் பாட்டில், ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தைக் கண்டு, இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க காட்டச்சிறுக்கைக்கடியென்? என்றுவனத் தீர, இவருடைய பெருமையை அறியாமையாலே இழக்கிறார்களென்று எல்லாரும் அறியும்படி சொல்லக்கடவேனென்கிறார்.

வ்யா:—(கண்டுகொண்டு) நாளிட்டிவ்வளவில் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் கிதிலெப்படுத்தச் சேவேயிருக்கதென்கிறார். தம்மைப் பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்தரியவொன்று தோற்றும்படி இருந்ததென்கிறார். அவருடைய க்ருபைக்கு அநாதமான பாத்ரமித்தேனே, (என்னை) காட்டச்சிறுகட்டில் ஆழ்வாருக் குண்டான வாத்ஸல்யாதிவெனின. தம்முடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணவுங்கூட மாட்டாதவென்னை என்றுமாம்,

(காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கலிலே பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்துப் பேசுகிறார். "காரிமாறப்பிரான்" என்கிற

அரு: ஏழாம்பாட்டு. தெப்பாட்டில, இன்றுதொட்டுமெழுந்த அருளிற் சென்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தை அநுஸந்தித்தார், எல்லாருக்குமுண்டாகவேணுமென்று, எண்டிசையுமறிய இயம்புகேனெனகையாலே தத்குணமாக ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் தம் பக்கலிதயாதி). கண்டுகொண்டென்றதுக்கு காருத்தைக் கண்டென்றும், சேதநனாதக்கவையென்றும் இரண்டு தாத்பர்யம். இவ்விரண்டையுமடைவே அருளிச்செய்கிறார் நாளிட்டிவிதயாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவருடைய வித்யாதி). (அநுதாபம், யமமாதுத்தமமென்னதி - தகுந்த தம்மென்று பழமைவசீலவி, தோஷமுயிலுடைதயாலே தாமே க்ருபைக்கு உத்தமமான பாத்ரமென்றது. அறியவிப்புகேனென்று உத்தமமாலே என்னை பெறாது விதத்மல் தேரி என்னை யென்று சொல்ல வேணுமோ? என்ன, இதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் நாட்டாரிதயாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

விஷயமான தசையிலே ஆழ்வார்க்கு உபகாரகனை ஸர்வஜ்ஞபக்ஷ மேலாகனமாக விசேஷிக்கிறார். 165 "सुहृदं सर्वभूतानां" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) என்கிறபடியே அவனுடைய உபகாரத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருப்பது; அந்த ஸாமாந்யத்தில் புகாமல் ஸ்வகீய தம்முடைய ஸ்வஹ்ருதத்தை விசேஷிக்கிறார்.

பண்டை வல்வினை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபம், ஸம்ப்ரபண்ணமைப்போலே பகவத்விஷயத்தைப் புறங்கைக்கு வழியல்லா வழியே வழிகைக் கடியான பாபம், ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயமே புருஷார்த்த மென்கிற புத்திக்கடியான பாபம் இவையாயத்து-பண்டை வல்வினை யாவது; வல்வினை ப்ராயச்சித்த நாச்யமுமன்றிக்கே அநுபவ விநாச்யமுமன்றிக்கேயிருக்கை.

(பாற்றியருளினான்) 164 "द्विषन्तः पापकृत्याम्" (த்விஷந்த: பாப க்ருத்யாம்) என்னும், / "கைமெய்தேனைவிட்டோடித் தூரதே பாய்ந்தனனே" என்னும் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களன்றிக்கே உருமாய்ந்துபோம்படி பண்ணினார்; 'தன்புகழேத்தவருளினான்' என்கிறபடியே தாமையே வாய்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

காரிமாறனென்றால் போராதோ? பிரானென்ன வேண்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). பிரானென்றால் போராதோ? காரி மாற பதந்தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காரியித்யாதி). காரி யென்று-ஆழ்வார் திருத்தகப்பனார். மாறனென்று ஆழ்வார் திருநாமம்.

ஸ்ரீமதுரகவிகள் விஷயமாகுணமாக ப்ராப்திக்க பாதகமாத்ரமாகச் சொல்லாதே பின்னை, உள்ளவற்றை யெல்லாம் கூட்டியருளிச்செய் கிறார் அநாத்யாதவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே)

பாற்றியென்றது நசிப்பித்ததென்றர்த்தமாய் அதைவ்யாவர்த்யபூர்வக மாக வருளிச்செய்கிறார் த்விஷந்த இத்யாதி பாபக்ருத்யாம் பாபகரிணாம்; "கருதயாகிரியாதைவதேவ" என்று கீதை.

அருளினானென்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழேத்தவாதி), என்னடைசை யென்றதுக்கு எட்டுநெறிகளுக்கென்றும், அது மந்த்ர கரோசம் போலே தத்ர

/ பெரியதிரு 5-4-8

(எண்டிசையுமறிய இயம்புகேன்) விரோதிகளோடு அவிரோதிகளோடு வாசியற எல்லாருமறியும்படி சொல்லுகின்றேன். ‡"தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்" என்னும் ஆழ்வாரோட்டை வாஸனையாலே சொல்லுகிறார். அவர் பகவத்விஷயத்தில் ருசியாலே அவ்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார், இவர், ஆழ்வார்பக்கல் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார், ஆழ்வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே.

(ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே) மயர்வற மதிநல மருளினவனுடைய அருளைப்போலல்ல ஆழ்வாருடையவருள்; அவ்வருளுக்கும் அயலானவளவிலே வாய்ப்பண்ணினவருளிறே.

(ஒண்டமிழ்) ஒளியதமிழ்; அழகியதமிழென்றபடி. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்கு மேலேயிறே என்னை விஷயீகரித்த அருள்.

ஏழாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

வரைச்சொல்லுகிறதெல்லியுர் (விசேஷ்யமாதி). ஆழ்வாரை உபவிக்கிற இவர், பரோபதேசபரர்ந்தராய் எல்லாரையுமழைக்கிற தெய்வனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தொண்டீரித்யாதி வாக்யத்தாலே.)

சடகோபனருளென்றதுக்கு வ்யாக்யானபூர்வகமாகத்தாத்பர்யம் (மயர்வற மதிநலமித்யாதி). வ்யாக்யானத்திலே உபாதிகளிறே, அவ்வருளுக்கு மித்யாதி. (அயலான) அசலான ஒண்டமிழென்று விசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழியருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும், சடகோபனருளென்னையாலே பண்டைவல்வினைபாற்றியருளின அருளைச்சொல்லுகையாலும், இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பாலேயித்யாதி). [காரிமாறப்பிரான் எனைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினான். இந்த ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்] என்றவாறு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானாநுபதம் முற்றிற்று.

‡ திருவாய் 5-2-3.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (கண்டியதயாதி), கீழ்முனபாட்டிலே தம்முடைய புன்மைகண்டு பெரியவர்களும் தம்மையிகழ்ந்தபடி சொல்லி, இவனுக்கு சமமையொழிய இனிக்கதியில்லையென்று, ஆழ்வார் மதுரகவிகளையென்று தமமைவிஸ்மரித்தபடியையும் சொல்லி, அனந்தரம் பாட்டிலே அந்தப் புன்மை தானேது? ஆழ்வார் தம்மை நீரவிட்டவழி யெவ்வென்று கேட்க, அவற்றுக்கு உத்தரம் சொல்லி, கீழ்ப்பாட்டிலே இப்பாதுகைக்கொண்ட ஆழ்வார் எம்முடைய குற்றங்கண்டு இனறு இகழில செய்வதென்னென்ன, இன்றுதொட்டு காலத்தையுள்ளதனையும் என்னை யிகழாதே தம்முடைய குணங்களிலே காலயாதனையாம்படி பண்ணினர். ஆனபின்பு எனக்குத்தம் மேவிடுமோ? மேவிட்டாலும் பரிபூர்ணராயவர் என்னையொழிப்பதுகிறுமோவென்கிறார்.

இதில ஆழ்வார் என்னைக்கொண்டசிக்கிறபோதே என்னுடைய நாககதிகண்டு, இவன்பகல் இவைவிட்டகடவதல்ல என்று பழையதாய் வலியதான பாபங்களைப் பாதிப்போமபடி பண்ணியருளுன கருணைபண்ணினது, இனி இவதறுக்கு †உயிருண்டோ வென்று விழுக்கதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, "தன்புகழேத்த வருளினான்" என்ற ஆழ்வாருடைய கருணை கீழ் ப்ரஸ்துத மாகையாலே அவருடைய கருபாப்ரபாவத்தை திகந்தங்களிலே தாமும் வெளியிடக்கடவேனென்கிறார். 166 "गुरुं प्रकाशयेन्नित्यं" (குரும்ப்ரகாசயேந்நித்யம்) என்கிற விதயனுஷ்டானம் பண்ணக் கடவேனென்கிறார்.

அநு—ஏழாம்பாட்டு கண்டித்யாதி, (அனந்தரம் பாட்டிலே என்றது அனந்தரமான பாட்டிலே யென்றபடி), ஆழ்வாருடைய குணங்களால் இடக்க கருணையைக் கொண்டாடுகிற தென்னென்ன, எல்லாகுணங்களிலும் கருணையே அதிசயித்திருக்கையாலே அவர் கருபாகுணத்தையே கொண்டாடுகிறேனென்கிறார் (இனி ஆழ்வாருக்கு பகைத்திலாயதுமலே பாத்வ

† சக்திகரம்

இனி ஆழ்வாருக்கு பகவத்விஷயத்திலே பரத்வபுத்தி, தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி நிவ்ருத்தி, அப்ராப்தவஸ்துவின் பக்கல் த்ரிபாத்விபூதிபர்யந்தமான ஸௌலப்யபுத்தி, விஷயாந்தர விரக்தி, பகவத்விஷயத்தை விச்லேஷிக்கில் தரைப்படும்படியான பாவனாதிசயம், அவனைக்கிட்டில் தமக்குப் புறம்போகவல்லோமென்னும்படியான விச்வாஸாதிசயம், ஸமாச்ரயீதி, ப்ரஹ்லாதலாபத்தில் அதிமாத்ரத்வரை, அர்ச்சாவதாரங்களிலுண்டான ப்ராவண்யமென்றதுபோலே சொல்லுகிற ஆத்மகுணங்களிற்காட்டில் §"விடுமின் முற்றவும்" என்றதுடங்கி †"கண்ணன் கழலிணை"யீறாக பலவிடங்களிலும் ஸம்ஸாரிகளுடைய தாபத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமே உபதேசிக்கைக்கடி க்ருபையாகையாலே, அந்த க்ருபாப்ரபாவத்தை அநுஸந்தித்து அதனையெல்லாருமறியும்படி வெளியிடக்கடவோமென்கிறார் ஈச்வரன் சேதநக்ருபாவானாயிருந்தானேயாகிலும் ஸ்வாதந்த்ர்ய விசிஷ்டனாகையாலே தோஷதர்சநத்தாலே உபேக்ஷிப்பது மொருபடியுண்டு; ஆழ்வார் அப்படியன்றிக்கே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுவாயிற்று.

வியா:—(கண்டுகொண்டித்யாதி), "எம்பிரான் நின்று தன்புகழேத்தவருளினான்" என்று இவர் சொல்லக்கேட்டவர்கள் நீரேத்துகிறபடி தானேதென்ன; ஆழ்வாருடைய கருணையன்றோ வென்கிறார்.

ஆழ்வாருக்கு; ஜ்ஞாந பக்தி விரக்தி க்ருபையென்று சில குணங்களுண்டு; அதில் ஜ்ஞாநம், சிதசிதீச்வரரூபமான தத்வ

த்ரயமென்று தொடங்கி, ஈச்வரனுடைய க்ருபையைப் பற்ற ஆழ்வாருடைய கருணைக்கு அதிசயமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன் சேதநக்ருபாவானாயிருந்தானேயாகிலும் என்று தொடங்கி).

அந்த க்ருபாப்ரபாவத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை யெல்லாருமறியும்படி வெளியிடக்கடவோமென்கிறார். அன்றிக்கே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் (எம்பிரான் நின்று தன்புகழேத்த அருளினானென்று தொடங்கி)

§ திருவாய் 1-2 1.   † திருவாய் 10-5 1.

தாலவிஷயமாயிருக்கும், பக்தி ஈச்வரைக விஷயமாயிருக்கும், விரக்தி ததிதர விஷயமாயிருக்கும். தஸ்ஜ்ஞேய பரிச்சேதவிஷயமாயிருக்கும் ஜ்ஞானம், உபாஸ்யைக விஷயம் பக்தி, தஸ்த்யாஜ்யைகவிஷயம் விரக்தி; கருமை ஞானத்திவிஷயமாயிருக்கும், அதில் ஜ்ஞாநம்-தத்வஜ்ஞானம், ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானம், அதில் பகவத் ஸ்வரூபவிஷயம், குணவிஷயம், விபூதிவிஷயம், விக்ரஹவிஷயமென்றுப்போலே பலசப்புகளை உடைத்தாயிருக்கும்; பக்தியும் *"காதல் கடல்புரைய விளைவித்த" †"காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்" ‡"மண் திணி ஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்" ¶"அதனில் பெரிய என்னவா" என்னும்படி அநேகபர்வையாயிருக்கும்; விரக்தியும் ப்ராக்ருதப்ராக்ருத விரக்தி, தேவதாந்தர விரக்தி, தேவதாந்தரபார்ப்பல விரக்தி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விஷயவிரக்தி, ஆத்மாநுபவவிரக்தி, பகவதநுபவத்தில் ஸ்வச்சேஷத்தில் விரக்தி, இப்படி பஹுவிதையாயிருக்கும்.

இவையெல்லாவற்றிலும் விஞ்சியாயிருக்கும் க்ருபாகுணமிருப்பது. ஈச்வரனுடைய ஜ்ஞாநஸௌசுத்யாதிகளும் வைஷ்ணவர்களுடைய ரக்ஷண ஸௌஷமாகமல பாதக்ஷேமமாக, அவற்றை ரக்ஷணத்திலே ப்ரிபரித்துதருவது க்ருபையாய்த்து, அந்த ஈச்வரனுடையதா

ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக் கொண்டாடவேண்டியிருக்க, அவற்றையிட்டு க்ருபையைக் கொண்டாடுகைக்கு க்ருபாகுணத்துக்கு அதிசயமுண்டென்றுநினைச் செய்கிறார் (ஆழ்வாருக்கு ஜ்ஞாநபக்தி விரக்தி க்ருபையென்று சில குணங்களுண்டென்று தொடங்கி ததவ தவசென்றது) ஆத்மாநுபவமும், ஐச்வர்யமும் அநாதிக்கே, ப்ரகாந்த ப்ராக்ருதங்களை ஆக்கியவிட பரிபோகந்தவம்.

ஜீயர் அருளிச்செய்த வாக்யத்தையும் விவரிக்கிறார் (தத்வஜ்ஞேயேவாதேய மென்கையாலே ஜ்ஞாநமென்றுதொடங்கி) பகவத்விஷய ஜ்ஞாநந்தான் தத்வஜ்ஞாநமென்றும், ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநமென்றும், தவிஷிதமாயிருக்கும். தத்வஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம், ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநமாவது பரத்வஅவதாரநாதி ரூபான ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரமென்னுதல், புக்த தசையில ஸாக்ஷாத்காரமென்னுதல், இந்த ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநந்தான்

* திருவாய் 5-3-4 ; † திருவாய் 7-3-6 ‡ திருவாய் 7-3-6.
¶ திருவாய் 10-10-10.

காட்டில் ஆழ்வார்களுடையிறுடைய தன்மையறநதை இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார்.

(கண்டுகொண்டென்னை) தம்முடைய தூர்க்கதியைச் சொல்லுகிறார். (என்னைக்கண்டு) ஸத்துக்களாலே அபேக்ஷிக்கப்படுமவன் என்னைக்கடாக்ஷித்து. (என்னைக்கண்டு) இவருடைய 167 “ஜ் பஶ்யேத்” (யம் பச்யேத்) என்கிற ப்ரதம கடாக்ஷமிருக்கிறபடி. (கொண்டு) தோஷம்பட்டவாறே காற்கடைக் கொள்ளாதே கைக்கொண்டார். (என்னைக்கண்டு, என்னைக்கொண்டு) பார்க்க வொண்ணாத வென்னைப்பார்த்தார், எல்லாரும் கைவிட்டவென்னைக் கைக்கொண்டார். இவர் ஸ்வீகரித்தால் அவர்களும் விடப்போகாதே. (காரிமாறபிரான்) ‡ என்னைக்கொண்டென பவத்தையும் பாதகைத்தெரேழுபிறப்பும் மேவும் தன்மையமாக்கின ஆழ்வாருடைய பிரானென்று. (காரிமாறபிரானை) அவனைப்போலே தானன்றே நியான பிரானென்று; அபிஜாதரான ஆழ்வார். (காரி

விஷய பேதத்தாலே பேதத்தை நிருக்குமென்றருளிச் செய்கிறார் (அல்ல பகவத் ஸ்வரூபவிஷயமெல்லாமுதுடங்கி). (கப்புகள்) பர்வங்கள். (ப்ரக்ருதி என்று சரீரம்; (ப்ராக்ருதயங்கள் என்று ப்ராக்ருத பாதகங்களைச் சொல்லுகிறது. (பாதகம்) என்றது-பாதை.

என்னையென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய தூர்க்கதியைச் சொல்லுமிறென்று; தோஷம் பட்டவாறே) என்றது தோஷ நெஞ்சிலே பட்டவாறே யென்றபடி. என்னைக்கண்டு, என்னைக் கொண்டு, என்று என்னையென்ற பதத்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டி முன்பருளிச் செய்தவர்த்தத்தை வியாக்கிறார் (பார்க்கவொண்ணாத வென்னையென்று தொடங்கி). இதனைத்தொடாது ஈச்வரனுபேக்ஷித்தாலேயென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவர் ஸ்வீகரித்தாலென்று தொடங்கி).

மாறபிரானென்கையாலே அவ்வாழ்வாருடைய பிரபுத்வ ஸம்பத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது; காரிமாறனென்கையாலே ஆபிஜாத்யம் சொல்லுகிறது. பண்டைவல்வினையென்கிற பதத்துக்கார்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (அநாதிஸித்தமாயென்று தொடங்கி). மோக்ஷவிரோதியானவது பாபத்தால் விலநும் விரிந்துவிட்டதென்கிற பாபத்தைப்பொடி பண்ணவில்லையென்றபடி பாறுபாறுபடி என்றது தூளிதூளியாம்படியென்றபடி.

‡ திருவாய் 2-7-4.

மாறப்பிரான்) அக்குடியிலே பிறந்து எனக்கு உபகரித்தவர். (காரிமாறப்பிரான்) தான் பிறந்து என்பிறவியை அறுத்தவர்.

(பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினன்) (பண்டைவல்வினை) ஸ்வரூபானுபாதிபோ என்னும்படி இவ்வளவாமளவோடே பழகிப் போந்தபாபம். அநாதிலி ப்ரமாய் அநுபவிக்கவுமொண்ணாத பாபம். (வல்வினை) ஸர்வஜ்ஞனானதாலும் ஈச்வரனை னெஞ்சுளுரத் தத்தைப்போகட்டு 104 "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி) என்னும்படியான பாபம். (வல்வினை) ஆழ்வார் ஒரு நாளும் நரகம் சேரவேண்டும்படியான பாபம்.

பாற்றி) அத்தைப்பாறப்பண்ணி; ஈச்வரனைப் பேசலே மோக்ஷயிஷ்யாமிபண்ணி விடுகையன்றிக்கே பாறு பாறாம்படி பண்ணினார். எந்த ஆற்றிலே புக்கதென்று தேடும்படி பாற்றினார். (தானேயகைகொண்டு-பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினன்) ஈச்வரனைப் போலே 158 "मामेकं शरणं व्रज-मोक्षयिष्यामि" (மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னவன்றிக்கே தானே என்னை ஸ்வீகரித்து, என் பாபங்களையும் பாற்றியருளினார்.

(அருளினன்) தம்முடைய புகழைப்பேசும்படி அருளினார். விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பண்ணி அபிமதப்ராப்தியும் பண்ணினார். (பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினன்) அநாதிஸித்தமான பாபத்தைப் போக்கி, தம்முடைய குணங்களிலே எனக்கு யாத்ரையாம்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமித்யாதி) ஸ்வரக்ஷணத்திலே தத்பரராயிருப்பாரும், தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகமென்றிருப்பாருமான லோகங்களிலே சென்று ஆழ்வாருடைய க்ருபையை வெளியிடக்கடவேன். எண்டிசையுமென்று—பகர் ஜிகந்துமுபலக்ஷணம். மேலேற மாட்டாமலும் கீழிழியமாட்டாமலும் எண்டிசையுமென்கிறார்.

அருளினனென்கையால் தம்முடைய குணத்துக்கு எனக்கு யாத்ரையாம்படி பண்ணினாரென்றபடி

எண்டிசையுமென்றதுக்கு கீழும்மேலுமுண்டான எல்லாலோகங்களுக்குமுபலக்ஷணமாகவுமாம், அன்றிக்கே, எட்டுதிக்குமாத்ரமாய், கீழ்மேல சொல்லாமைக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் 'மேலேறமாட்டாமலு மென்று தொடங்கி'. மேலும் கீழும் போகமாட்டாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய அருளன்டாகையாலே யென்று தொடங்கி),

ஆழ்வாருடைய அநுஸந்தானத்தைப் போலே அது பாதகமில்லை. ஆழ்வார் போலுள்ளவர் பேசாதவராகையாலே பேசுமாட்டார்.

(அடியோமோடும் நின்னோடும்) §"அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்னுமா போலே எல்லா நமக்கும்படியாக (இப்பூமே) ஆழ்வாருடைய க்ருபாபாவத்தையும், அது தம்மளவிலே பலித்தபடியையும், தம்முடையப்பம் போனபடியையும், தாம் அபிமதலாப முண்டானபடியையும் இசைவித்தது-இவர் இப்பூண்டர.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபன்) என்னளவில் பண்ணுமுபகாரத்தை யோராளிடப்புவது? லோகத்தாருக்கு அவர்பண்ணின உபகாரத்தையும் சொல்லியனோ? கருணையாலே எண்ணித்திருத்தினபடியையும், கவிபாடி லோகத்தைத் திருத்தினபடியையும் இயப்புவேனோ. {சடகோபனருளை, ‡"தெரியச்சொன்னவாயிரம்" என்றபடியே திருவாய்மொழியைப்பாடி லோகரிகளுடைய மேட்டத்தைப் போக்கினவருடைய க்ருபையை.

(எண்டிசையுமறிய வியப்புகேன்) 168 "देवाः स्वस्थानमायान्ति दैत्यास्सर्वे हता गताः। न भयं विद्यते किञ्चिज्जितं भगवता जगत्॥" {தேவாஸ் ஸ்வஸ்தாநமாயாந்தி தைத்யாஸ் ஸர்வே ஹதா கதா:। நபயம் வித்யதே கிஞ்சித் ஜிதம் பகவதா ஜகத்॥ என்று ஸ்ரீராமபவர் மஹாராஜர் தலைவிக்கிரம ப்ரபமைலப் சாற்றிக்கொண்டு திரிந்தாப்போலே; அங்கு ஈச்வரனுடைய மேத்திபாவம், இங்கு ஆழ்வாருடைய கருப்பாபம். அது பரமேவாஜகாகத்பாச வாழ்ந்தபடி; இங்கு அநகப்பரமேயாஜனர் வாழ்ந்தபடி. அந்த க்ருத்ரிம வ்யாபாரம்; இது அக்ருத்ரிமவ்யாபாரம். இனி பதகர மதத்தாலே திருத்தினபடிக்கு ஸாம்யமுண்டாகில உண்டாத்தனை.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வயாக்யானம் முற்றிற்று.

அங்கு பதக்ரமமறிந்து நிரதடிகள் வைப்பு. இதுபுதக்ரமமொன்று திருவாய்மொழியில் பதங்களினுடைய க்ரமங்கள் அறிந்தே, மேவினேன்அவன் பொன்னடியென்று, மதகத்தில் கனாவென்றும் சொலலுமிறபடியே திருவடிகள் வைப்பாதவும்.

ஏழாம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் பதம் முற்றிற்று

§ திருப்பல்லாண்டு-க. ‡ திருவாய் 6.7.11.

எட்டாம்பாட்டு

8. அருள்கொண்டாடு மடியவரின்புற
அருளினானவ் வருமறையின்பொருள்
அருள்கொண்டாயிர மின்தமிழ்ப்பாடினான்
அருள்கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கதே.

பதவுரை:— அருள் கொண்டாடும்—பகவத் கருணையைக் கொண்டாடுகின்ற, அடியவர்—பக்தர்கள், இன்புற—ஆநந்திக்கும்படி, அ அருமறையின் பொருள—அந்த அருமையான வேதத்தின் உட்பொருள்களை, அருளினான்-அருளிச்செய்தவராயும், அருள் கொண்டு-பரமகருணையாலே, இன் தமிழ்—இனிய தமிழ்ப்பாஷையிலே அமைந்த, ஆயிரம்—திருவாய்மொழியாயிரத்தை, பாடினான்—அருள் கண்டீர் -கருணை ஜன்மமாத்திரமன்றோ, இ உலகினில்—இந்த லோகத்திலே, மிக்கது—பெரியதாயிருக்கிறது.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யானம்

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. வேதார்த்தத்தை வெளியிட்ட ஸர்வேச்வரன் க்ருபையைக்காட்டில் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய க்ருபை ஜகத்துக்கு மிக்கதென்கிறார்.

வ்யா.—(அருளியவாதி). சேஷபூதனுக்கு ஆநந்திக்கையே வஸ்வரூபம், சேஷபூதனாகையும் பரதந்த்ரனாகையும் வேறில்லை காணும், இவனுக்கு அதுவொழிந்து, "ஹ்ருஷ்டா" ஹ்ருஷ்டா என்றிறபடியே ஹ்ருஷ்டராமித்தனை.

(அருளினான் அவ்வருமறையின்பொருள் பரமரஹஸ்யமான வேதார்த்தத்தை நிர்ஹேதுகமாக தனக்கு ஸர்வேச்வரமுடையார் வாழும்படி ஸேதுமரியாதையாக நின்று வெளியிட்டான் வேதங்கள் மறைத்த அர்த்தத்தை நிர்ஹேதுகமாக ப்ரகாசிப்பித்தான.

(அருள்கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான்) ஆழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழிகளுவரைப்போலே காணுமருளிச்செய்தது இருவருக்கும் முழுநோக்காக பெறுவல் ஆழ்வாருக்குச் செய்யப்போகாதழிக்கையாகாதே. வேதாந்தங்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாம்படி எம்பெருமான் செய்தது; அந்தி வாசிகளுக்குத்தாமாகப்படியிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது

(அருள்கண்டீரிவ்வுலகினில்மிக்கதே) எம்பெருமானருளினது ப்ராதேசிகம், ஆழ்வாருடைய ஸார்வத்ரிகம், §"பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று ¶"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்றுமிறே சொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டின் நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

§ திருவாய் 1-5-11. ¶ திருவாய் 9-4-9.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ: எட்டாம்பாட்டு. "எண்டிசையுமறிய இயம்புகேனே" என்கைக்கடி - ஆழ்வாருடைய அருள் கொண்டாடுமதனை நினைத்து வர்த்தமானத்தின்னேயும் கபளீகரித்திருக்கையைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப் போலேயிருக்குமவர்கள்; †"அருளுமவன் நினைவரு"ளென்றும் ‡"அருளைப் பெறுவாரடியார்" என்றும் இங்கனேயிறே இவர் திருமுகருளிச்செய்வது; அப்படியிருக்குமவர்கள். (இன்புற) "என்னை தன்னொன்றும் என்முனிவிளம்பம் தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே ஆனந்திப்பாராக. (அருளினான் அவ்வருமறையின் பொருள்) ப்ரமாண பாவித்நியைச் சொல்லுகிறது. அருமறை) அவனைத்தவிர்ப் பெறிலும் தெருமறைச்சிதாயிருக்கை. 170 "सा हि श्रीरमृता सतां" (ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்) என்கிறபடியே வேதார்த்தத்தைக் அருளிச்செய்தார்.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸாதவாந்தபடி பாடினவர். §"மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே, பகவத் ப்ரஸாதத்தை முதலாகக்கொண்டாய்த்து இவர் கவிபாடிற்று, இவர்தாம் கவிபாடாச்சிறைச் செய்தே ¶"என்றைக்கே தம்பத்தமிழ் தன்னைக் கவிதானே சொல்லி" என்கிறபடியே பிறரோபாதி தாமும் விஸ்மயப்படும்படி நிரவத்யமாகவிறே கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. (ஆயிரமின்தமிழ்ப் பாடினான்) 171 "चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः" (சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந் ருஷி:) என்றாப் போலே ஆயிரமாயாயிற்றுப் பாடிற்று.

(இன்தமிழ்ப் பாடினான்) 172 "पाठ्ये गेये च मधुरं" (பாட்யே கேயே ச மதுரம்) என்கிறபடியே இனிதாய் த்ராவிடரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும், ஶப்தம் அதிக்ருதாதிகாரமின்றிக்கே ஸர்வாதிகாரமாம்படியும் பாடினார்.

(அருள்கண்டீர்) மயர்வற மதிநலமருளினவருள போலன்றிக்கே அதனை விளைக்குமதிலே கொண்டாய்த்திருப்பது. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) சித்திச்வரத்வதாபகனையும் கபளீகரித்திருக்கை.

எட்டாம்பாட்டின் நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

குறியிட்ட பாசுரங்களின் ஆகரங்களை அடுத்த வ்யாக்யானத்தில் காண்க.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ:—எட்டாம்பாட்டில், "எண்டிசையுமறிய இயம்புகேன்" என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், ஆழ்வாருடையவருளை சிந்தித்து அதனுடையவருளையும் ஸ்வீகரித்திருக்கையாலே என்கிறார்.

வ்யா:—(அருள்கொண்டாடும் அடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம்மைப் போலே இருக்குமவர்கள். §"அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும், †"அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனே" என்றுமிருக்குமிவர் தம்மைப்போலே /"ஆர்கொனரு நேமியத" என்றும் |"தினந்தோறு மொருகால் வழிப்படவருளினாய்" என்றும் ‡"அருளாபுரிந்திலை" என்றும், ¶"நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றும் §"அருளா தொழியுமே" என்றும் இப்படிகளாலே அவனருளைக் கொண்டாடு மவர்கள்;

இப்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள், பகவத் ப்ரஸாதஹேதுவாக ஸ்வக்ருதமான கர்மஜ்ஞான பக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களன்றிக்கே கேவலபகவத் ப்ரஸாதமே உஜ்ஜீவநஹேது என்றிருக்குமவர்கள், தாந்தாம் பக்கலுள்ள ஆநுகூல்யங்களை பகவத் ப்ரஸாதபலமாக நினைத்திருக்குமதொழிய,

அரு:—எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்யாதி). (ஹேதுவென்னென்னிலென்றது) எல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவான அருளுடைய அதிசயமொன்னென்னவென்றபடி. (ஸ்வீகரித்திருக்கையாலே) என்றவிடத்து. "இயம்புகேன்" என்று சேரும், அருள் ஸ்வீகரித்திருக்கையாவது-தன்னை நிஸ்யத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை.

இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களும் அருளைக் கொண்டாடினார்களோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அருளுடையவனாந்த்யாதி. அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படியித்யாதி).

இவர்களுடைய ஆநுகூல்யாதிகளிருக்க, பகவத் ப்ரஸாதமே உஜ்ஜீவநஸாதநமாகக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் தந்தாமித்யாதி).

§ திருவாய் 8-8-3. † திருவாய் 10 6-1. / திருமாலை 46.
| திருமாலை 42. ‡ இ-திருவ 56 ¶ பெரியாழ் திரு 5-4 1.
§ முத-திருவ 16.

ப்ரஸாதமாக நினைத்திராதவர்களை. இவர் இப்படி நினைத்திருக்கிறது பதறுடைச்சேர்க்கையிறே §"ஆழியானருளே" †"நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்னுமவர்கிறே அவர்கள் பாசுரங்களை.

(இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பரராக. ‡"அண்ணறுதுணைகளொன்றுமன்றுமுனிவரிப்ப தனிச்சிறப்ப" என்கிறபடியே ஸாத்தத்திலே வைபவனிக்கே பலத்தப்பலமே யாதனையாயிருக்கும்படியாக.

(அருளினன் வாய்மறையின் பொருள்) (அல்லாமறை) ப்ரஸித்தமாய், பெருகத்திகாயிருக்கிற மறை. அதாகிறது-வேதாந்தங்களுபநிஷத்திறே. (அவ்வருமறையின் பொருள்-அருளினன்) நித்யஸூரிகளுக்கல்லது தோற்றாத உபநிஷத்தர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். பரமஸாத்விகர்க்கு நித்யமான ஐச்வர்யம் உபநிஷத்ரஹஸ்யமிறே. 170"सा हि श्रीरमृता सतां" (ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்) என்னக்கடவதிறே. அதாவது 173"सर्वरसः"(ஸர்வரஸ:) என்னும் 48"रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:) என்னும் சொல்லுகிற விஷயத்தைத் தப்ரகாசித்தபடியேல ஸகைவ 178"एष ह्येवानन्दयाति"

அருள்கொண்டாடுமடியவர் ஆழ்வார்களே யாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). இதுக்கு வியாமத்தேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழியானித்யாதி).

பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (என்று தனைகளித்யாதி). (எனதுறுதுணைகள், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை, ஸாதநாந்தரவிஷேதம்பண்ணுகிற இப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்குமவர்களுக்குண்டான அத்யவஸாயம். ஸாமான்யமன்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

மறையின்பொருளென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நித்யேத்யாதி). அருளினானைக்கு அதினுடைய சீர்மையேது என்னவருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி). உபநிஷத்ரஹஸ்யம் ஸ்ரீயதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸாஹீத்யாதி). "ஸா" என்று ஸ்த்ரீயைச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு ஸ்த்ரீத்வம் ததர்த்தத்வாராவென்று கருத்து; ஸத்விஷயர்க்குத் தோற்று கிறவர்த்தமேது என்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி). உக்தார்த்தே த

§பெரிய-திரு-1-1-4. †பெரியாழ்-திரு-5-4-1. ‡திருவாய் 10-7-5.

(ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி) என்றும், 174 "तद्धेतुव्यपदेशाच्च" (தத்தேது வ்யபதேசாச்ச) என்றும் சொல்லப்பட்டதிறே.

(அருள்கொண்டாயிர இன்தமிழ்ப்பாடினான்) இவர்தாம் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே பாடினாரல்லர்; ‡"மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றபடியே பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை முதலாகக்கொண்டு தத்பரசித்தராய்க்கொண்டாயிரம் அருளிச்செய்தது. †"என்னுடைய நாவின்றிதனைக் கவிதான் சொல்லி" என்றபடியே பிறர்பாதி கவிபாடுகிற தம்முடைய கவித்வம்படி தேவதமாகவிற கவிபாடுவித்துக்கொண்டது.

(ஆயிரமின்தமிழ்ப்பாடினான்) 171 "चतुर्विंशत्सहस्राणि लोकाना मुक्तवानृषिः" (சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந்ரிஷி:) என்றபோலே ஆயிரமாகவாய்த்துப் பாடிற்று; ஒரோரொன்றின் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ஒருபாட்டே அமையும்படியிறே இவர் பாடிற்று. (இன்தமிழ்ப்பாடினான்) ச்ரவணஸுகமான அர்த்தத்தை 172 "पाठ्ये गेये च मधुरं" (பாட்யே கேயே ச மதுரம்) என்கிறபடியே ச்ரவணமாகவும் ஸாவதாநமாகப்பாகவும் பாடினார்.

ப்ரமாணம் (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) பகவத் ஆநந்தஹேதுத்வேந ஆநந்தயித்ருத்வ வ்யபதேசாச்சேதி ஸூத்ரார்த்தம்.

அருமறையின் பொருள் அருளினப்ரகாரமேது என்னுமாகாங்க்ஷையிலே "அருள்கொண்டு" என்றருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாத்ய பூர்வகமாக பகவத்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி, அவனுடைய க்ருபைத்தானென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எனதுஇதயா யித்யாதி).

அநந்தமான வேதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து ஸஹஸ்ரஸங்க்யையாக ப்ரபந்திகரித்தாருண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (சதுர்விம்சதித்யாதி). ராமாயணத்தோடு ஸமமாக இருபத்து நாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிரமாகப்பாடுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓரோர்மாவுக்கித்யாதி).

‡ திருவாய் 1-1-1 † திருவாய் 7 6 4.

(பாடினனருள் கண்டீர்) §"மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்னும்படி அருளவல்ல அருளதன்மையும் விளக்குக்கொண்டிருக்குமருளிச்செய்த ஆழ்வாருள்; ச்சவுரவை கைவிட்ட ஆசமாகவேயும், அவர்களுடைய தாககதிலைக்கண்டு திருந்தவொருப்பட்ட படியாலே இவருள ப்ரதயக்ஷமாமென்று என்கை.

(இவ்வுலகினில் மிக்கதே) சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயத்தையும் கபளீகரித்திருக்கை. †"அதனில் பெரிய வென்னவா" என்று பக்வதசையடத்தில தமக்குண்டான அபிநிவேசத்தனவும் பேரு மாய்த்து என்னையில் க்ருபையும.

எட்டாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

சடகோபனருளை அப்போலே, பாடினனருளைநதக்த ஹார்த்த தாத்பர்யம (மயர்வற விதயாதி). கவைம் ன்றதக்குத தாத்பர்யமருளிச செய்கிறார் (சர்வாணித்யாதி).

''லோக்யதஇதி லோக:'' என்கிற வ்யுத்பத்தியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (கிகிநிச்சபேதயாதி) தமமுடைய பக்கல் பண்ணின க்ருபையை தருகடாக்ஷமாகே விவரிக்கிறார் (அதனிலித்யாதி). ''அருள் கொண்டாடு மடியவரின்புற - அவ்வருமறையின் பொருளை அருளினான், அருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ் பாடினனுடைய வருள இவ்வுலகினில் மிக்கதே கண்டீர்'' என்றன்வயம்.

எட்டாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானாரும்பதம் முற்றிற்று.

§ திருவாய் 1-1-1. † திருவாய் 10-10-10

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனுர் வ்யாக்யானம்

அவ: — எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்தாந்) ஆழ்வாருடைய கருணையை கீழ்ப்பாட்டிலே "எண்டிசையுமறியவியம்பிகேன் ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை" என்று இசைசொல்லக்கேட்டிருக்குமவர்கள், பகவத்க்ருபையன்றோ கொண்டாடுவது; நீர் ஆழ்வாருடைய க்ருபையை "எண்டிசையுமறியவியம்பிகேன்" என்கைக்கடிவேனென்ன, பகவத்க்ருபையும் ஆழ்வார் க்ருபையு மாகுல, ப்ராப்தி / ஸித்திக்குமன்றோ பகவத்க்ருபை வேண்டுவது? அந்த ப்ராப்தியுண்டாவது ஜ்ஞானத்தாலேயன்றோ? அந்த ஜ்ஞானவிருத்தி ஆழ்வாராலேயன்றோ? ஆகையாலே ஆழ்வார் க்ருபையன்றோ லோகத்தில் விளங்கியிருப்பதென்கிறார். ப்ராப்தி- ஜ்ஞானஸாபேக்ஷமாயிருக்கும், ஜ்ஞானம் ப்ராப்திஸாபேக்ஷமாயிராது.

மேல்: "நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்" என்று தம்முடைய புன்மையைச்சொல்ல, அந்தப் புன்மைபோனதை, அதனை "சமமீனை பிறந்தன்பெருந்

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்தாந்) இந்தப்பாட்டுக் கடாக்ஷிதை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் அதில் முந்தினது - ஆழ்வாருடைய க்ருபையையென்று தொடங்கி - ஜ்ஞானம் ப்ராப்திஸாபேக்ஷமாயிராதென்று முடிவு). (ப்ராப்திஸித்திக்குமன்றோ, என்றது - ப்ராப்திஸித்திக்கும் போதன்றே வேண்டியது "ஸாபேக்ஷநிரபேக்ஷயோர்யோகே நிரபேக்ஷம் பலீய:" என்கிறபடியே ஜ்ஞானஸாபேக்ஷமான ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும் ஈச்வரனுடைய க்ருபையிலும். ப்ராப்திஸாபேக்ஷமாயிராத ஜ்ஞானத்தையுண்டாக்கின ஆசார்யரானவாழ்வாருடைய க்ருபையே விஞ்சியிருக்குமென்னுமதைக்காட்டுகைக்காக இரண்டுக்குமுண்டான வாசியையருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்திஜ்ஞானநேத்யாதி).

இவனுமொரு அவதாரிகையருளிச் செய்கிறார் (கீழ்நன்மையால் மிக்க வென்று தொடங்கி போக்கின ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறா ரென்னுமளவும்). "போக்கின ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே அருளிச்

(பா) வசித்திருகுமன்றோ

தன்னையும் நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்" என்று இரண்டுவகையாகப் பேசி, அநந்தரம் "பண்டை வல்வினை பாற்றி அருளினான்" என்று அதனை அழுவார் போகும்படியைச்சொல்லி, போக்கினப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகின்றார்.

அனாத்மாபாத்மபுத்தியையும் அபோக்யங்களில் போக்ய புத்தியையும் அத்யாத்மஜ்ஞானத்தாலே போக்கினேன்; ஆசார்யன் ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணினவாறே அந்த ஜ்ஞானம் மேலுண்டான காமார்ஜனத்தை மாத்ரமு முன்புண்டான அவித்யையாலே ஆர்ஜித்துவைத்த கர்மங்களை நசிக்கப் போக்கும்படி பண்ணுவதுமது, வைகல்பநுத்தை இவன் போக்கும்; காமஜ்ஞனை அவன்போக்கும். அவன் போக்குகைக்கடி இவன் ஜ்ஞானவிசேஷத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கையாலேயிறே. அதைப்பற்றியிறே 175 "अमृतस्य हि दातारं तमसः पारं दर्शयति सनत्कुमारः" (அம்ருதஸ்ய ஹி தாதாரம் தமஸ: பாரம் தர்சயதி ஸநத்குமார:) என்றும் ஆசார்யனைச்சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(அருளிநபாதி. எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கக்கடவதாக வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழிமுகத்

செய்கிறேன்றது அவை நாதையின் பொருள்நுறைறுவென்று வேதார்த்தத்தைத் திருவாய்மொழியாலே வெளியிட்டு ஜ்ஞானத்தை யுடைசக்கிப் போக்கினுரென்று போக்கினப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறேன்றபடி

ஜ்ஞானத்தாலே போக்கும் க்ரமமென்னான அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணினவாறே யென்று தொடங்கி. (பண்ணுவதுமது, என்றது பல ருஜிறதும் ஆக ஜ்ஞானமென்றபடி. வைகல் பநுத்தை இவன் போக்கும், என்றது ஆசார்யன் உபதேசத்தையாலே ஸ்வயம் மாஸவாலே மேலதக்ஷபத்தை உறிந்து உபதேசத்தாலே போக்குமென்றபடி, அருதமென்று யோகமாய், அருவையவிதாதார மென்றுமொழுகைக் கொடுக்குமென்றார். கொடுக்கும் ப்ரகாரமெவ னென்ன தமஸ: பாரம் தர்சயதி யென்று, ஜ்ஞானத்தையுண்டாக்கி உத்தரிப்பிக்குமென்று ஸநத்குமாரன் சொல்லுவெனன்றபடி

எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காக வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழிமுகத்தாலே வெளியிட்ட நளிநன்மென்னாலிடு அல்லிகளே திருவாய்மொழி உருளிச்செய்ததுகத வேதமய ஒருத்தயோஜ்ஞமுன்

காலே வெளியிட்டருளினாரெனைப்பார்த்து. அத்திருவாய்மொழி யைப்பாடினதற்கு வேறேயுமொரு பரயோஜனம் சொல்லுகிறார்.

(அருளினான்) திருவாய்மொழியைப்பாடிற்றும் பகவத் ப்ரீணனார்த்தமாகவன்றிக்கே ஸாத்விகர்களானவருடைய முகமலர்த் திக்காகப்பாகவாய்த்து. (அருள்கொண்டாடு மடியவரின்புற) (அடியவர்) (அருள்கொண்டாடுமவர்) ஜ்ஞாநவிஷய பூர்ணை ச்சையுடைய ப்ரியத்துக்கன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிஷயரான ஸாத்விகர் உகக்கைக்காகவாயிற்று திருவாய்மொழிபாடினது.

(அடியவர்) ஸேஷவ்ருத்தி புருஷார்த்தமென்னுமபடி ஸ்வரூப ஜ்ஞானம்பிறந்தவர்கள்; ஸேஷத்வஜ்ஞாநம ஸேஷவ்ருத்திஸேஷமிறே. (அருள் கொண்டாடுமடியவர்) அப்புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய க்ருபையென்றிருக்குமவர்கள்; ஆகையாலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம், க்ருபை ஸாதநமென்றிருக்குமவர்கள் (அருள் கொண்டாடும்) அல்லாத குணங்களிற்காட்டில் க்ருபையை

டென்கிறார் எல்லாருக்கு அத்யாத்மஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கக்கடவதாகவென்று தொடங்கி, (வெளியிட்டருளினாரெனப் பார்த்து) என்றது - வெளியிட் டருளினாரென்ன உதயோகிதமென்றபடி. வேறேயுமொருபரயோஜனம் சொல்லுகிறரென்றத்தை விவரிக்கிறார், (திருவாய்மொழி பாடிற்றும் பகவத் ப்ரீணனார்த்தமாகவன்றிக்கே யென்று தொடங்கி). மேல் சொன்னதின் விவ ரணம் ஜ்ஞாநவிஷயேதயாதி, "அடியவர் அருள்கொண்டாடுமடியவர்" என்று பிரிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் "பதிம்விசவஸ்ய" என்று எல்லாரு மடியவராகையாலே ஸ்பாதிக்கு விஷயமான வடியவரன்றிக்கே, அருள் கொண்டாடுமடியவரென்று மோக்ஷவிஷயாபிக்கு விஷயமான அடியவர் களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. அடியவரென்றால் சேஷத்வ ஜ்ஞான மாத்ரமன்றோ சொல்லுவது, வ்ருத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வஜ்ஞாநம் சேஷவ்ருத்திசேஷமிறே) என்று.

அடியவரென்று புருஷார்த்தத்தைச்சொல்லி, அருள்கொண்டாடு மென்று க்ருபையைச்சொல்லுகையாலே கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத் துக்கு ஸாதநம் அவனுடைய க்ருபையென்றிருக்குமவர்களென்றபடி, குணாந்தரங்களெல்லாமிடக்க, அவனுடைய க்ருபாகுணத்தைக் கொண்டாடுகிறதென்னென்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

கொண்டாடுவார்கள், ஈச்வரனை(யும்) கொண்டாடுகிறது-காருண்யத்தைப்போது ஐச்வர்யத்தையும், இல்லாதபோது இவையெல்லாவற்றையுமிட்டிறே; அப்படியே க்ருபாகுணமில்லாதபோது குணாந்தரங்களை அனர்த்தகரமாக்; இது கூடினவாறே ஸகலகுணங்களும் ப்ரகாசிக்கையாலே இதனையே கொண்டாடுகிறவர்கள்; அப்படியே தேவதாந்தரங்களிற் காட்டில ஈச்வரன் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானாப் போலேயாகத்து குணாந்தரங்களிற்காட்டில இது கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானபடி.

மாலாந்தரமா ஈதர்சிகசகர்ப் ஸ்ருஷ்டியிருக்கச் செய்தேயும் இது ஸஹகாரியாகாதபோது ஈதரீலய்யாபாரம் கூடக்கூடாமை லோகத்திலே கண்டுபோமைப்போலே இந்த க்ருபையும் குணாந்தரப்ரூதமாயிரும் இது ஸஹகரியாதபோது சேதநனில் குணாந்தரங்கள் ஜீவிக்கையாகாது. ஸ்வரூபமும் நிதயம், குணங்களும் நிதயங்களாயிருக்கச்செய்தே இவனுடைய ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் ஒழுகுருமல் நடக்கையாலே, அதனை மாற்றி இவனை உதகரிப்பிதத க்ருபாகுணமாகையாலே அதனையாகத முமுக்ஷுக்கள் கொண்டாடுவது.

(ஈச்வரனையும் கொண்டாடுகிறதென்று தொடங்கி, க்ருபாகுணத்தைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகப் பின்னையுமொரு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (தேவதாந்தரங்களிற்காட்டிலென்று தொடங்கி). இதுக்குததாத்பர்யம், தேவதாந்தரங்களுக்கு ஈச்வரனையொழிய ஸ்வயமேவ பலப்ரதத்வ சக்தியில்லாமையாலே தேவதாந்தரங்களிற்காட்டில ஈச்வரன் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானாப்போலே க்ருபாகுணத்தையொழிய குணாந்தரங்களுக்குக் கார்யகரத்வமில்லாமையாலே குணாந்தரங்களிற் காட்டில் க்ருபாகுணம் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமாயிருக்கு மென்றபடி.

இதுவும் குணங்களுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்க, இத்தையொழிய குணாந்தரங்கள் கார்யகரமாகமாட்டாதென்று சொல்லுகிறதென்னென்ன, இது ஸஹகரியாதபோது மாட்டாதென்னுமதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாலாந்தரமென்று தொடங்கி). (ஜீவிக்கையாகாது) என்றது ஜீவநாதமாகாதென்றபடி.

சக்தனுக்கும் க்ருபைவேணும்; அசக்தனுக்கும் க்ருபை வேணும்; சக்தனுக்கு ஸாதநம் பெறுகைக்கு இப்படி வருத்தப் பட்டு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவதேயென்னுமவனை நெஞ்சில் ஸம்பாதிப்பது பலஸ்ரீஷமாவது, அந்த ஸம்பாதிப்பதை அவனை பரிஹரிக்குமது. அசக்தனுக்கு, 176 "नार्चनादौ स्तुतौ न च" (நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச) என்று 176 "कृपामात्रमनोवृत्तिः प्रसीद" (க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத) என்னும்படியிருக்குமது; அந்த அவனுடைய அநுஷ்டாநங்களை பிறக்கிற கருணை; இந்த ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பிறக்கிற கருணை. "ஸ்வகதமான தோஷம் ஸாதநமாக வேண்டாவோ? பரகதமான குணம் ஸாதநமாம்படியென்?" என்ன, பரகதமேயாகிலும் "அருள்பெறுவாரடியார்" என்கிறபடியே ஆச்ரயம் அதுவும், விஷயம் இவனுமிருக்குமே.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) அல்லிகளே, அருளைத் தங்களுக்கு அவஷ்டம்பமாகக்கொண்டு கொண்டாடுமவர்கள்; இவனுக்கு வகைக்காவனதுப, விரோதிகளைச் சேதித்துத்தருவதும் அருளாய்த்து; §"அருளென்னுந் தண்டு" என்றும், ¶"அருளென்னுமொள்வாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர் தம்முடைய பாரதந்த்ர்யம் தோற்றத் தண்டென்கிறார். இவர்

அசக்தனுக்கொழிய சக்தனுக்கும் க்ருபைவேணுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சக்தனுக்கும் க்ருபைவேணுமென்று தொடங்கி). கீழ்க்கிறார் (ஸ்வகதஸ்வீகாரத்தை)

அருள்கொண்டாடுமடியவரென்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அருளைக் கொண்டாடுகிற அடியவரென்றதை, அருளைத் தங்கள் அவலம்பநமாகக் கொண்டு, கொண்டாடுகிற அடியவரென்றுதல். (அவஷ்டம்பம்) அவலம்பநம். §"அருளென்னுந் தண்டால்" என்று. ¶"அருளென்னு மொள்வாள்" என்றும் சேதநரைச் செய்கிற சாதகத்தைக் காலிக்கொண்டு தனிச்செயலில் என்றுகொள்ளாததுமென்றுதுடங்கி). அவஷ்டம்பம் - என்றுகொள்ளுதல்

/ திருவாய் 10-6-1. § பெரிய திரு-26 ¶ பெரியதிரு 6-2-4.

கடமுடைய ஸௌந்தர்ய தோற்றமானவொளியர் ஆகையாலே இவர்கள் பகவதிக்கு அவஷ்டம்பமாகத்தால, அலங்கமான தனைக் கொண்டு திரிதல் செய்யுமவர்களைவர் அவனும் தனக்கு பலாதிருணங்குண்டேயாகிறுப, உபகரணபூர்த்தி உண்டேயாகிலும இக்குறைப் கொண்டேயாய்த்து பலப்ரதனானது; ஆகையாலே பாயத்து: "பாழியானுழியானான கை" என்னவேண்டிறது.

(இனபுற) அவர்கள் ப்ரீதியைப்பெற; அவர்கள் பண்டே அருளகொண்டாகுமடியவரேயாகிலும், இவ்வாத்தம ஆபத்தான ஆழ்வாரனுளிச்செய்யப் பெறுகைமேயென்று ப்ரீதாவனவர்கள், சகவித்தம வித்தவித்தமாகப் பெறுகைமேயென்று ப்ரீசாவானவர்கள்.

(அருளினுடைய வருமறையின் பொருள்) மறையின் அந்த அருமபொருளை அருளினுடைய. (அப்பொருளை) "காருணிகாத்தம,

---

ஆழ்வார் உபாசகதராவையாலே பரா மமலையம் தோற்றவுள்ளிரா. இவ்வளவுமில நமாமுவரளை பராமமாஸ்யம் தோற்றமெர, திருமலையாழ்வாரை ஸாத்ரம் தோற்றவொள்றம் சொல்லப்போகா ... படி. க்ருபையே ஆலம்பநமா வாறுமாக அவ்டையவராகையாலே பக்தபர்தி பாயங்களை உபாயமாக்குதல், விஷயவிரக்தியை உபாயமாக்குதல் செய்யாரென்றபடி. (அலங்கசனத்ர', என்றது-விரக்தியாகிறவனைச் சொல்லுகிறது பலத்தைக்கொடுக்கும்போது ஈச்வராறனக்கும் க்ருபையே ஸாதநமென்கிறார் (அவனறனக்கென்று தொடங்கி) (உபகரணபூர்த்தி) என்றது திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை. பலாதிருணங்களும் உபகரணமான திருவாழியுமுடையானாலும் க்ருபையே ஸாதநமென்னைக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (ஆனையாலேயாழியாற்றேன்று தொடங்கி). பாழியென்றது-பலமாய், பலகதையுடையவனென்றபடி. இது மற்றை குணங்களுக்குமுபலக்ஷணம்.

க்ருபைபயத்தை முன்னே அறிந்திருக்குமவர் இப்போது சேஷமாக ப்ரீதியைப்பெறவென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பண்டே பருன் கொண்டா) மடியவரேயாகிலுமென்று தொடங்கி மறையில் அந்த அரும்பொருளை அருளிஞனொறாவும், "அவ்வரு" என்கிற விடத்தில் அகாரம் பொருளுக்கு விசேஷணமாகையாலே அப்பொருளை

பெரியதிரு 1-1-6.

கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்" என்கிறவைப்பொருளே. || "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்" என்பது, ‡ "அடியையடைந்துள்ள ஞூடிபுகுதலை" என்பதாய இவற்றை உபதேசிக்கை; (பொருளை அருளினை) தாம் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணமாட்டாமையாலே பொருளையருளினர்.

(அ-அரும்-பொருளை-அருளினன்) ப்ரவ்ருத்தி ஸீலர்க்குப்பட்ட அபிதானவர்த்தத்தை ஸித்தோபாயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்குறித்து அருளினர். அதுதான் ஸ்வார்த்தத்தை போதிப்பிக்கிறது இவர் வெளியிட வேண்டிற்றென்னென்ன, (மறை) சஜல்தம: ப்ராணர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைத்து ஸதவப்ரசுரர்க்கு போதிக்கும்படி *மறையாய நால்வேதமாகையாலே அவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டார்.

இவர் இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகிறவிடத்தில் என்ன மேம்பட்ட ரூபத்தாலே வெளியிட்டதென்ன, (அருள் கொண்டாயிர மின்

வென்று பதோபாதானம் பண்ணுகிறார் (அப்பொருளையென்று; அப்பொருளையென்றது - அந்தப்பொருளையென்றபடி. அதாவது- "கருணா ஸாதனம், கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்' என்ற வர்த்தப்பொருளையென்றபடி. இந்தப்பொருளை எங்கேகாட்டிற்றென்னவருளிச்செய்கிறார் (வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டும் தொடங்கி). மற்றுமருளிற்றென்னுமே, பொருளை உருளிற்றென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தா ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணமாட்டாமையாலேயென்று தொடங்கி), தசமென்றது-ஸம்மாழ்வாரை.

ப்ரவ்ருத்திஸீலர்க்குப் படவிதானவர்த்தத்தை ஸித்தோபாயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து அருளினர்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் "உம்மைத்தொடர் விஷயமாக உடையவரருளிச்செய்த வார்த்தையை மறியாது" என்கிற படியே உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு ருசியில்லாமையாலே நெஞ்சில் படவிதானவர்த்தத்தை ஸித்தோபாயமாகையாலே ருசியுடைய ஸத்துக்களுக்கு அருளிச்செய்தபடி (ப்ரவ்ருத்திஸீலர்க்குப் படவிதான) என்றது உபாஸகர்க்கு நெஞ்சிப்படவிதானமென்றபடி. வேதமாகையாலே (வைதிகத்தோர் என்றது. "ஸஹஸ்ரவர்த்மா ஸாமவேத" என்கையாலே ஸாமவேதம் ஸஹஸ்ரசாகையாயிருக்கும். திருவாய்மொழி ஸாம

|| திருவாய் 3-3-1. ‡ திருவாய் 7-2-11.

தமிழ்ப்பாடினன்) அர்த்த ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ப்ரதிபாதிதமான அர்த்தத்தை ஸஹஸ்ரகாதாமுகத்தாலே வெளியிட்டார். (தமிழ்ப்பாடினன்) - 177 "दुर्बोधा वैदिकाः शब्दाः" (துர்போதா வைதிகாச் ஶப்தா:) என்று தாத்பர்யமான வேதார்த்தம் போலன்றிக்கே த்ராவிடபாஷையாலே வெளியிட்டார். (ஆயிரமின்தமிழ்பாடினனை) ப்ரணவமேபோலே அதிஸங்க்ரஹமாதல், மஹாபாரதமேபோலே அதிவிஸ்தரமாதலன்றிக்கே ஆயிரமின் தமிழ்ப்பாடினார் (இன்தமிழ்பாடினான்) அவை சொன்னதும் அதிகமாயிருக்கச் செய்தே, அது வாமுழுகலாயிருக்கை. இது செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயிருக்கு. (பாடினான்) †"கேட்கையால் சொன்ன பாடல்" என்கிறபடியே தம்முடைய அநுபவாநந்த ஸாக்ஷாத்காரகுப் பரீவாஹரூபங்களைப் பண்ணினார். ?

ஆனால் ஒரு புருஷபுத்திமூலமாக வந்ததிது ப்ரமாணமாமபடி யென்னென்ன, தாமசொன்னாரல்லன்றோ அது சொல்லவேண்டு வது. அயனுடையவருள் மூலமாகச் சொன்னவாறாகையாலே அது சொல்லப்பெட்டாது. 178 "मोहशास्त्राणि कारय" (மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய) என்கிற அந்த நிரஹமடியாக வந்ததன்றே இது. * தெரியச்சொன்ன ஆயிரமாகையாலே அருளடியாக வந்தவாயிறு. ‡"ஆம்முதல்வனிவனென்று தன்தேற்றி என்னாமுதல்வனது புகுதாலனிகளி, தாமுதல பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்செ னை என்வாய்முதலப்பன்" என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

(அருளினான் ஓ) "தன்புகழேத்த வருளினான்" என்று ஆழ்வாரருளகொண்டு அவருடைய புகழை ஏத்தினபோலேயிறுது ஆழ்வார்க்கு அவனுடையவருள் கொண்டு * ஏத்த பெருமை

வேதாந்தார்த்தங்களைத் தாமே ஸஹஸ்ரசாகையாய் ஆயிரம் பாட்டாக அருளிச் செய்தார். (வரைமுறுகல்) கடிகம்.

இப்ரபந்தம் அருளிச்செய்தத்துக்கு மூலம் அவனென்றுதே "அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ்பாடினான்" என்று அருளே மூலமாகச்சொல்லு

 † திருவாய் 4-10-11. ‡ திருவாய் 7-9 2.

புகழாயிரத்தைப்பாடினார்; இவர்தாம் "கெடியானநாள் நம்படியா ராகையாலே அருமொழிய இவர்க்குக் கைமுதலில்லையே.

(அருளைக் கொண்டாடு வுலகினில் மிக்கதே) அவருடைய அருளன்றோ இந்த லோகத்தில் நிறைந்திருக்கிறது. (பாடினானாள் கண்டு வுலகினில் மிக்கது) பாடமென்று, பாடினவாறமனது, பாட்டுக்கேயான அருளுமன்று, இவர் அருளாய்த்து, (இன்தமிழ் பாடியநியதி) என்றுமுதலான ஸ்ரீக்கை சொன்னவனுடைய அருளன்றோ. அவனெறியெல்லாமெடுத்து பாடினவிடத்திலும் அகப்பட்டாரும் அகப்படாதாருமாயிற்று. இவர் அருள் அப்படியன்றிலே | வருநாட்டு முழுவதுமாக தன்னைப்போல அவனுடைய பெருக்காரகளுமே விதரபண்ணிற்றாயிற்று.

(அருளிதயானி) / "நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொருமூர்த்தி" ‡ "நெறியுள்ளியுரைத்த அப்பமலை" என்று கார்யமேறுதியான தன்னுடைய ஐக்ர்த்தைக்கொண்டு சொன்ன தன்றிக்கே அவனுடையவருளைக்கொண்டுபாடின தன்னேற்றமுண்டே இவர்க்கு.

(இன்தமிழ் பாடியநாள் கண்டுவுலகினில் மிக்கது) †"கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்று

நிறைத்தமையெனை அருளிச்செய்கிறார் (மோஹசாமதராணியாரய) என்று தொடங்கி, அவனருளடியாகப் பாடினேன் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்மெல்லாமென்று தொடங்கி. "தமிழ்ப்பாடினான்" என்கையாலே கையைச் சொன்னவனுடையவனுடைய வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவனருளடியாக அருளிச்செய்கையாலே தான் ஜ்ஞாநத்தாலே சொன்னதைப்போலன்றிக்கே இவருடைய க்ருபைக்கு அதிசயமுண்டென்றபடி.

"இவ்வுலகினில் மிக்கது" என்றுமுக்கத்த தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கேட்டாரார் வானவர்களென்று தொடங்கி) இங்கே அருளும் அங்கே போகமும் மிகவும் உண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கருளித்தாரும்). க்ருபை குங்கிலுக்காகையாலே இங்கு அருள்மிக்கிருக்குமென்றபடி.

|| திருவாய் 6-7-2. / திருவாய் 4-8-6. ‡ திருவாய் 1-3-5.
† திருவாய் 10-6-11.

அந்த லோகத்தில் இவருடைய பாட்டுகளைப்போலே இந்த லோகத்தில் இவருடையவருள் மிக்கது. இதை அருளிச் செய்து போய மிகும்படியிறே லோகங்களைவளிருப்பது. (இவ் வுலகினில் மிக்கதே) அவருடைய அருள் ஆழ்வாரனிலே தகுதி விட்டது, இவருடைய அருள் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிறது, அவனுடைய அருளைக் கொண்டாடுமவர்கள் அடியவர்களாய், இவருடைய லோகமடங்கக் கொண்டாடும்படி தேஜஸ்ஸுடையதாயிறது.

(ஆஸேதுஹிமாசலம் அரிய தீ) ஸ்ரீகீதைசொன்ன கருணையென்றால் கை வெடுப்பாரிலில்; திருவாய்மொழிபாஷை ஆழ்வாருடைய வரின் பேசுக்கேட்க இருந்ததே குடியாகக் கைவெடாநிறது. திருவாய் மொழி கேட்டால் ஸகலாமியாக்கிக் கைவெடாக்கனிதே. (கண்டீர்) இவையும் கா சொல்லவேணுமிருக்கிறதோ? ப்ரத் யக்ஷமன்றோ (கண்டீர்) அவனுடைய அருள் ஸாரமகாஸம், இவ ப்ரத்யக்ஷவிஷயம்.

(இவ்வுலகினில்-கண்டீர்) இப்போது இவ்வுலகத்தில் கண்டி ரோளே. அந்த லோகத்திற்போலே அவருக்காவாகிக்கே ல. (இவ்வுலகினில் மிக்கது) இந்த லோகத்தையும் ஆழ்வாருடைய

ஸாம்ராஜ்யப்பண்ணை என்றத்தை விவரிக்கிறார் அவருடைய அருளைக் கொண்டாடுமவர்களென்று தொடங்கி. ஆயிரம்பாட்டு கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் ஆயிரத்துக்குள்ளே திருவாய்மொழி உண்டானபோதே அஞ் சலி பண்ணுவர்களென்றபடி. கருணையென்றால் கைவிடாதிருப்பார்கள் என்ன அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீகீதாசார்யை கேட்டாலென்று தொடங்கி). இதனால் கருணை ஸாமான்யமானதாலே கைவிடாதென்றபடி யாய்த்து.

கண்டீரென்று-இந்த லோகத்திலே கண்டீர்களோ இதுக்கு முன்னே இவர்களுக்கு அவதரித்த, அதாகவே என்று லோகங்களைப் இந்த லோகத்தைப்பற்ற விவரிக்கிறார்கள் கண்டீரென்று இவ் வருள கல்லோலமாயே அவ்வருள காணவிக்கலென்று விவக்ஷித் தருளினார் இப்போதுவ்வுலகத்திலாதி. இவ்வுலகினில் மிக்க தென்று துக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது-இந்த லோகத்திலே அதிசயித்த

அருளையும் சேர்த்துக்கொள்கைக்காக அதிலும் விருப்பமிருப்பதாக இவ ராருளிச்செய்கிறார். *கடல மணணெல்லாம விலையோவென மிளிரும படியிறே இவருடைய கணநுடைமையிருப்பது.

எட்டாம்பாட்டின அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம முற்றிற்று.

தேனாதல், அன்றிகேதே, இந்தலோகத்தில்நாட்டில் விருப்பிருக்கு மேனாதல, அப்படி விருப்பிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோவென மிளிருங்கவென்று தொடங்கி). கணனென்றது-க்ருபை.

எட்டாம பாட்டில் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் பாட்டு

9. மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட் பொருள்
நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச் சடகோபனென்னம்பிக்காள்
புக்க காதலடிமைப் பயனன்றே.

பதவுரை—மிக்க வேதியர் வேதத்தின்—சிறந்த வைதிகர்களால் ஓதப்படுகின்ற வேதத்திலுடைய, உள் பொருள்—உள்ளுறை பொருளை, நிற்க—நிலைநிற்கும்படி, பாடி—திருவாய்மொழியைப் பாடி, என் நெஞ்சுள்—என்னுடைய நெஞ்சத்திலே, நிறுத்தினான்—(அந்த வேதார்த்தங்களை அவ்வத் திருவாய்மொழியை) ஸ்தாபிதமாக்கி யருளினார் (ஆழ்வார்); தக்கசீர்—தகுதியான குணங்களையுடையவராய், சடகோபன் சடகோபனென்ற திருநாமத்தை யுடையவரான, என் நம்பிக்கு—(அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்திலே, ஆள் புக்க—அடிமை செய்வதற்கு உண்டான, காதல்—ஆசையானது, அன்றே—அந்த க்ஷணத்திலேயே, அடிமைப்பயன்—(ஆழ்வார் திருவடிகளில்) கைங்கர்யம் செய்வதையே பயனாகவுடைத்தாயிற்று.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸகல வேதார்த்தப்ரமேயமான பாகவத சேஷத்வத்தை §"பயிலும்சுடரொளி" ¶"நெடுமாற்கடிமை" என்கிற இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் அருளிச்செய்து என்னெஞ்சிலே நிறுத்தினானென்கிறார்.

வ்யா:—(மிக்கவேதியர்) எம்பெருமான் பக்கலிலே ஜ்ஞாநபக்திகளால் பூர்ணராயுள்ள வைதிகர், 108 "यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:) என்கிறபடியே. (வேதத்தினுட் பொருள்) வேதத்துக்கு ப்ராணனான ப்ரமேயம் திருவாய்மொழி; திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம் பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை. (நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பண்ணேறும் இசையோடும் பாடி என்னெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்தான். கலங்குகுழிந்த நீரை நிறுத்துவாரைப்போலே அமர்செய்தது.

§ திருவாய் 3-7. ¶ திருவாய் 8-10

தத்தவித்ர்யாதி ஸர்வஜ்ஞனான சொல்லுகிற தந்தியான ஆழ்வார் எல்லாம் சொல்லுகிற அந்தத்தை ப்ராமதத்தை எல்லோருக்கும் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியிருக்கும். (அன் றிக் காதலையுடையவனன்றே, இவர் திருவடிகளை பற்றுவது இதுதான் அதிலேயநுஸந்திக்கப்படுமோ?)

எட்டாம் பாட்டின் ஸந்தேச் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கவேதியர்). உமக்கு நினைவதற்கு அவதிவேதென்ன, என்னுடைய தண்மைபார்த்து வேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை எனக்கு உபகரித்தாரென்ன, /"நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாப்போலே இவரும் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா—(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணச்ரேஷ்டமான வேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள், அதிகாரதபகம பண்ணினவர்கள் சொன்னவும், (வேதத்தினுட்பொருள்) வேதத்தினுடைய பொருள், ஸகல வேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை.

(நிற்கப்பாடி) ப்ரதிபத்திபண்ணவரிதாயிருக்கிற வேத ரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்டார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி பாடி. (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) மலையைகுழித்து அதிலே நீரை நிறுத்தினாற்போலே நிஸ்ஸாரமான என்னெஞ்சுக்கு இதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினர்.

(தக்க சீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேச்வரன் கலிகொண்டு நிதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார். §"அமரர்கள் அதிபதி" என்னும்படி ஸர்வேச்வரனிருக்குமாபோலே ஸர்வேச்வரன் கலிகொண்டு நிதியாயிருக்கிற ஆழ்வாரிருப்பது. †"ஏறுதும் பெரும்புகழ்வான் வரிசை தண்ணந்தைக்கு ஏற்றும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றுதாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

/ திருவாய் 8-3-4. § திருவாய் 1-1-1. † திருவாய் 3-9-11.

(பயனன்றாகிலும்) என்ற விபரீதங்களைக்குத் தகுதியான சொற்களையுடைத்தானதை உடையவர்க்கு. (ஆளபுக்கோதல்) அடியார்க்க வேறுமெல்லாம் என்றருபிறந்த ருசி. (அடியைப்பயனன்றோ) அடியார்க்கு ப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருக்கும்.

பகவத்விஷயத்தில ருசி - இவர்க்கு ஸ்ரீவசநேஷையை பிறந்தால் ஆச்ரிதர்க்கானதாலே ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே சென்றும் பெறக்கடவதாயிறே இருப்பது. ஆழ்வார் விஷயத்தில் பிறந்த ருசி- தன்னைநினைக்கை இச்சரீரத்தோடே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் செய்யலாம்படி பண்ணும். /"துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்று முதலிலே அருளிச்செய்த ஆழ்வாருக்கு * முனியே நான்முகனே கல்வருமேயிறே பேறுக்கது. இவ்விஷயத்தில் ருசியிருந்தால் அதற்கு விளம்பமில்லை யென்கிறது. அன்றே யென்றது - ஆமே யென்றபடி; "அன்றேநக்கிளவிட மென்றதுமே."

ஒன்பதாம் பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

/ திருவாய் 1-1-1,

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு. ஆழ்வாருடைய அருள இல்லவலி லில மிக்கது" என்கைக்கடி யென்னென்னில், என்னுடைய தண்மை பாராதே ஸகலவேதங்களினுடைய ஸாரார்த்தத்தைப் பாடி அதனை எனக்கு உபகரித்தானென்கிறார். ‡"நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் கண்ணபாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்று அவரிஷயத்தில ஆழ்வாரருளிச்செய்ததை ஆழ்வார திருவடிகளிலே இவரருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணச்ரேஷ்டமான வேதத்தையே நிரூபகமாக வுடையவர்கள். §"உளனசுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே ப்ரமாணச்ரேஷ்ட மென்கிறார். அங்கே ஸாக்ஷாத்கரித்த பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தி னுட்பொருள்) ஸகலவேதங்களினுடைய ஸாரார்த் தத்தை; வேதாந்தரஹஸ்யம் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான பகவச் சேஷத்வமென்றிறே வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் நிர்ணயித்தது.

அரும்பதம்—ஒன்பதாம் பாட்டு. (மிக்கதென்கைக்கு) என்றது-மிக்க தென்றுரைக்கை கேவலமடி நமதுரைக்கினை கங்காதீரத்திலிருந்தும ஆழ்வாருடைய த்வயதேஜஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவருக்கொரு தயவை ரஸமானதோவென்ன, வ்யாக்யாதா திருவாய்மொழிக்கு தைசய மெழுந்தருளிச்செய்கிறார் (நீசனேனித்யாதி).

மிக்கவென்றதுக்கு ச்ரேஷ்டதையும் பஹுத்வமு மென்றிரண்டர்த்தம், முதலானதை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணேத்யாதி). ப்ரமாணத்தைப் படிமம் அப்படிருவேதங்களாகிறதாலே, இப்படி விசேஷிக்கச்சொல்ல வேண்டுமோவென்ன, ஆழ்வார் விசேஷித்திட்டபடியாலே அருளிச் செய்தாரென்கிறார் (உளனித்யாதி இரண்டாமர்த்தம் (அங்கேத்யாதி)

வேதாந்தம் பகவச்சேஷத்வமென்றே கூடபொருந்தாத தவனெஞ்சில் நிறுத்துகை யாவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், வேதாந்த ரஹஸ்ய மென்று தொடங்கி அது ஸாரமென்று ஆழ்வார் எனக்கொள்ளத்

‡ திருவாய் 3-3-4. § திருவாய் 1-1-7.

(நிற்கப்பாடி) தக்கதுமான இந்த அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டார்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி / "பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும்" என்றும், / "எம்மையாளும் பரமர்" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பலகால் சேதநர்களுக்குச் சந்தேஹமுடையான என்னெஞ்சிலே இதனை ஸ்திரமாக்கினார். கல்லிலெழுத்து அதிலே சிரைக்குலைக்களைப் போலே சிரஸ்தாயியான என்னெஞ்சுக்கு இதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார். இதுவே என் தன்னைப்பார்த்த எனக்குச் செய்த பண்ணின உபகாரம்.

(தக்கசீர்ச் சடகோபன்) இது கொண்டல்லா உபகார ஸ்ம்ருதி பாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப் பேசுகிறார் (தக்கசீர்ச் சடகோபன்) ஸர்வேச்வரன் கவிகொள்ளுகைக்கு தகுதியான கல்யாண குணங்களையுடைய ஆழ்வார். "அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி" என்னும் ஸர்வேச்வரனுக்குப் போருமாப்போலே, ஸர்வேச்வரன் கவிகொள்ளப் போருமபடி வாய்த்த ஆழ்வாரின் தம படி. ‡ "ஏறுபெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணனைத் தனக்கு ஏற

தாமே இங்கே அடிமை செய்கையாலே காத்த இயற்கை விசேஷித்தமை, ஆழ்வாருக்கு அச்சாவதாரம் ஏவிக்கொள்ளுமா [illegible] நிலை விகதித்தபடி வேதாந்த [illegible] சகுர்த தயாத்தம்.

உக்தார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தாந்தரமுகேந விவரிக்கிறார் [illegible] துனிதநயாதி, (ஸர்வமாமான) பகவத்சேஷத்வம் கூடப்பெறாத [illegible] யான. இன்றோடே இவரைத்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரக்ருதாக தோபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் இதிறைதியாதி.

(இது துடங்கி என்றது இந்த அர்த்தமும் இறைவனுடைய 'தக்க' என்றதுக்கு ஒரு சொல்லோனை சொல்கையாலே ஸர்வேச்வரன் கவிபாடும் சொல்லுகைக்குத் தக்கவரென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ஸர்வேச்வரன் கவிகளிதயாதி, "கண்ணன் தனக்குக் கவிக்கு [illegible] ஏறு [illegible] புகழ்' என்றுகந்த ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் ஏறுகிதயாத, "தக்கசீர்"

/ திருவாய் 3-7-1. † திருவாய் 3-9-11

கூப பெருமையுடைய குருகூர்ச்சடகோபன்" என்று தம்மையருளிச் செய்தாரிறே.

(என் னமிசைத்து) அதுக்குமேலே ஒரு பௌஷ்கல்யமிறே இது. என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான ஶீலாதிகுண பௌஷ்கல்யத்தை உடையவரைச் சேர்த்து (ஆளபுக்கதல்) அவர் பக்கல் மோக்ஷமாகவின் ருசி.

(அடிமைப்பயனன்றே) இந்த ருசியன்றே அப்போதே தாஸ்யமான பாவோஜாதத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத்விஷயத்தில் ருசியடியாகப் பிறந்த தன்வா ஶரீரவிச்லேஷம் பிறந்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே சென்றால் பெறக்கடவதாயிறே இருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்த ருசி இச்சரீரத்தோடே இங்கே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்படி பண்ணும்.

§"துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று முதலிலே அபிநிவேசித்த ஆழ்வாருக்கு /முனியே நான்முகனளவிலுமன்றேயிறே பேறுதந்தது. இவ்விஷயத்திலே ருசிபிறந்தால் அதனை விளம்பியாதென்கிறது. அன்றேபெறுவது. ஆமென்றமாப.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

எனது பேர்த்த கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லியிருக்க, ந.பிரசன்பானென்னென அருளிச்செய்கிறார் அதுக்குமேலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) ஆளபுக்கதல் - ஆள்புகப்பண்ணினதால்; இதனை அருளிச்செய்கிறார் (அக்கயார்த்தேத்யாதி).

அடிமையை - பயனுக - பலமாகவுடைத்தானதென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அப்போதேயித்யாதி). வ்யாவர்த்யபூர்வகம் விவரணம் பண்ணுகிறார் (பகவதித்யாதி). இதனை மூதலிக்கிறார் (துயரறுசுடரடியித்யாதி). முந்தின அர்த்தத்திலே "அன்றே அடிமைப்பயன்" என்று அந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமமந்வயம்.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

---

§ திருவாய் 1-1-1. / திருவாய் 10-10.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

—○—

அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு (சிக்கெனெடியிருந்தாதி). இதில் ஆழ்வாருடைக் குணாதிக்கம் பண்ணும்படி அவர் தமக்கு கருணை பண்ணினபடியைச் சொல்லி, அதுக்குத் தணிர்ந்து நாயனான அசாதிக்ஷங்களை ஆழ்வார் தம்முடைய பக்ஷபாதத்தாலே பாதவித்த படி சொல்லி, "அப்படியான ஆழ்வாருடைய க்ருபையையும் திருக்கண்ணோக்கும் அறிவிக்கக்கடவேன்" என்று தம்முடைய ஆசார்யாபிமானத்தைச் சொல்லி, 179 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என்றும், §"அருளினன்" என்று தொடங்கி ‡"ஆதியர் வருள தருவாணைமங்கைளுள" என்றது முடிவாக குலிக்கந்த ஆழ்வார் தாமுமாக பகவத்க்ருபையை ஆகலித்தப்போரச்செ, நீர் ஆழ்வாருடைய க்ருபாபாவஸித்தியிலே பாவனாச்சபடி என்னென்ன, பகவத்க்ருபைபிறகாட்டில ஆழ்வாருடைய க்ருபையே இந்தலோகத்தில அபிவருத்தமாகையாலே என்றும் சொல்லி நிறைந்து கீழ்.

இதில்கீழ் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநப்ரதாநம் ப்ரஸ்துதமாகை யாலே அவர் ஸகலவேதார்த்த தாத்பர்யமான அர்த்தவிஶேஷத்தைத் தமக்கு அறிவித்த ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி அதுக்கடியான குணவிசேஷமுடையராகையாலே பூர்ணராய ஆழ்வார் விஷயத்தில் ஸ்நேஹங்கள ப்ரேமமேயன்றே அவர்க்கடிமைசெய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்று

அரு:—ஒன்பதாமபாட்டு (சிக்கனெடியிருந்தாதி). இவ்வுதக்கட்டு மென்கிற பாட்டுத்தொடங்கி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி). அருளினவருமறையின் பொருளெல்லாம் யாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணுகையாலே என்றது. அவர்க்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்றது சந்தாபதமாய், இதனால பலத்தையருளிச்செய்கிறார் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்றதுடனே) (அடிமை செய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்றது) ப்ரேமமே கைங்கர்யங்களில் ப்ரதாந கைங்கர்யமென்றபடி.

§ திருவாய் 1 1-1. ‡ திருவாய் 10-9-1.

உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவருக்கு சேஷத்வமின்றிக்கே ப்ரேமபூர்வகமாகப் பிறக்கும் தாஸ்யமன்றோ அடிமையில் முடிக்கின்றதென்கிறார்.

கீழ் நாலுபாட்டிலே ஆசார்ய விச்வாஸம் சொன்னார். மேலிரண்டு பாட்டிலே ஆசார்ய வைபவமும் அவனுடைய உபகார வைபவமும் சொன்னார். இதில் உபகாரபரம்பரைபரம் மனத்தில் கொண்டு தம்முடைய க்ருதஜ்ஞதையைச் சொல்லுகிறார். ஆசார்யனுக்கு க்ருபையே வேஷமாய் சிஷ்யனுக்கு க்ருதஜ்ஞதையே வேஷமாயிருக்கும்.

வ்யா:—(மிக்கவேதியரித்யாதி) ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்த அர்த்தத்தின் சீர்மையை அருளிச்செய்கிறார். (வேதியர்) வேதியராகிறார்-பாஹ்ய ஸாஸ்த்ரங்களை /"காணப்பேரா கேட்பரோதானே" என்று கண்ணாலும் பாராதே செவியாலும் கேளாதே நிதயேர்த் கேவலமான வேதப்ரமாணம் கிடையாதவர்கள். 180 "वेदशास्त्रात्परं नास्ति" (வேதஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி) † "வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதத்துக்கு அவ்வருகு ப்ரமாணமில்லையென்றிருக்குமவர்கள்.

(மிக்கவேதியர்) அவ்வேதத்திலும 181 "वेदवादरताः" (வேதவாதரதா:) என்கை, 182 "त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापाः" (த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே

மத்தலநாளிலுமென்று அருளப்பற்றாசாக ஒரு அவதாரிகை சொல்லிற்றாகிறது. இவ்வுலகினிலென்ற பதத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு இன்னமொரு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் நாலாம்பாட்டிலொரு). கீழ் நாலாம்பாட்டிலென்றது இப்பாட்டுக்கு முந்திய நாலாம்பாட்டான இன்று தொட்டுமென்கிற பாட்டிலென்றபடி.

கீழ் வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (வேதஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தியென்று தொடங்கி). வேதியரென்றது பூர்வபாகநிஷ்டரைச் சொல்லுகிறது. மிக்கவேதியரென்றது உத்தரபாகநிஷ்டரைச் சொல்லுகிறது.

/ திருமாலை-7. † திருச்சந்தவிருத்தம்-72

ஆசார ‡ப்ரதிஷ்டராய் அல்பாஸ்திரங்களான ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தங்களைத் தங்களை ஆச்ரயித்தவர்களையும், புருஷார்த்த தங்களைத் தங்களைக் அறுதியிட்டு ஞானைகன்றிக்கே உத்தம புருஷார்த்தமான பரமாத்ம ப்ராப்தியே புருஷார்த்தமென்றும், தங்களுக்குப் 183 "ब्रह्मविदाप्नोति परं" (ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்) இத்யாதி வாக்யங்களாலே வேதங்களாலே, 184 "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" (முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்கிற ப்ரமாணங்களாலே சரணாகதியே உபாயமென்றும், வேதார்த்த விஜ்ஞானத்தாலே ஸாதிக்கிறவர்களாயிருக்குமவர்கள்.

(மிக்கவேதியர்) ‖"மிக்கவேதியர்" என்று ஆழ்வார் பாடின பாசுரங்களிலே மிக்கவேதியரென்கிறார். அன்றிக்கே, மிக்கவேதியரென்று §'சுடர்மிகு சுருதி' என்கிறபடியே ப்ரகாசிக்கிற வேதத்தையுடையரென்னுமாம். (வேதியர் வேதம்) 185 "ब्राह्मणानां धनं वेदः" (ப்ராஹ்மணாநாம் தநம் வேத:) என்றும் ¶"அந்தணர்மாடு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களுக்கு பரமதநமான வேதம், (வேதியர் வேதம்) வேதத்தையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவும் தநமாகவுமுடையராயிருப்பார்கள்.

(வேதத்தினுட்பொருள்) அந்த வேதத்தினுடைய அர்த்த விசேஷத்தை. (வேதத்தின் பொருள்) அதாவது 186 "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:)

மிக்கவேதியரென்று இவரதிசயபடி என்சொல்ல அருளிச்செய்திருக்க (வேதவிமலரென்று தொடங்கி). மிக்கவென்றது வேதியர்க்கு விசேஷணமாதல், வேதத்துக்கு விசேஷணமாதல். வேதியரென்கையாலே நிரூபகமானவர். வேதியர் வேதமென்கையாலே வேதத்தையே தநமாகவுடையவரென்றபடி.

நிற்கப்பாடி என்றதுக்கு மூன்றுபொருள். துர்க்ரஹமான வேதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதி விசதமாகப்பாடி என்றுகள். இங்க அர்த்தத்தை

---

‡ (பா) பாவித்தமாய. ‖ திருவாய் 2-6-8 § திருவாய் 1-1-7.
¶ திருமொ-7.

என்றும் /"வேதப்பொருளை எனக்கேக்கடவ" என்றும், ‡"வேதார்த்த விழுப்பொருள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல வேதங்களுடைய ஒருமிடறாக ஓதித்தலைக்கட்டுவது பகவத் ஸ்வரூபாதி களிலே (உட்பொருள்) அதில் ததீயவைபவ ப்ரதிபாதகமான அம்சம் புறப்பொருளாய், ததீயப்ரதிபாதகமான அம்சம் உட்பொருளாயிருக்கும். அதில் புறப்பொருளையே சொல்லிவிடுகை யன்றிக்கே அதுக்கு ஹ்ருதயமான ததீயவைபவத்தை ‖பயிலும் சுடரொளி §நெடுமாற்கடிமை இரண்டாலுமருளிச்செய்தார்.

(நிற்கப்பாடி) ஸர்வஜ்ஞமான வேதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்து விஷயமாம்படி பாடி. (நிற்கப்பாடி) கேட்டவர்கள் நெஞ்சிலே †நிலைநிற்கும்படி பாடி என்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) அது *நிற்கும் காமுறையைப்போலே அதிவாத்ஸல்ய மான இதுவும் ஸர்வகாலமும் அழியாதிருக்கை நிற்கும்படியாகப் பாடியென்றுமாம். (வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) வைதிகரானவர்கள் அதுக்கு ஹ்ருதயமான அர்த்ததாத்பர்யத்தை அறிந்து அதிலே நிஷ்டராம்படி பாடி.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) அதனாலே என்னெஞ்சிலே ஸுப்ரதிஷ்டிதமாம்படி பண்ணினார். (என்னெஞ்சுள் நிற்கப்பாடி நிறுத்தினான்) பாடுகிறபோதே என்னெஞ்சிலே கொள்ளும்படிக்கே ஸாரமாகக் கூட்டிப்பாடி நிறுத்தினான். (நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) அதனாலும் பேச்சுமாத்ரமாக விடுகையன்றிக்கே அந்தரங்கமாக உபதேசித்தார்.

விவரிக்கிறார் (கேட்டவர்கள் நெஞ்சிலேயென்று தொடங்கி). அன்றிக்கே, வேதார்த்தத்தை அறிவின்றிக்கே ஏகாந்தமாய் நிற்கும்படி பாடி என்றுமாம். அன்றிக்கே வைதிகரானவர்கள் வேதார்த்தமான ததீயசேஷத்வத்தை அறிந்து அதிலே நிஷ்டராம்படி என்றுமாம். வைதிகருடைய ஹ்ருதயங்களிலே நிற்கும்படி பாடின மாத்ரமன்றிக்கே அதுதன்னை என் நெஞ்சிலே ஸுப்ரதிஷ்டிதமாம்படி பண்ணினார்.

/பெரியாழ்-திரு 2-9-6. ‡பெரியாழ்-திரு 4-3-11. ‖ திருவாய் 3-7.
§ திருவாய் 8-10 † (பா) உறுதியாக தாராடி.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) புனைமையே வேஷமான என் னெஞ்சிலே புகுந்தினர். (நிறுத்தினான்) உபதேசித்ததாமே நலகிலும் நிலைநாதபடி த்ருடாத்யவஸாயமாக உபதேசித்தார். (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) தத்விஷயமும் உட்பட ஆநுபோகாத என்னெஞ்சிலே அதில் வைபவமுட்பட கைமையாடும்படி பண்ணினர்.

(மிகவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி என் னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) வேதார்த்தங்களை வருத்தமற அதுக்குப் பாசுரமிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடினாப்போலே அபாமாத தங்களை என்னெஞ்சிலே புகுத்தின அருமை! வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழியிலே சேர்த்து, அத்திருவாய்மொழியினர்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தார்; ஆசார்யவைபவம் கைப்பட்டவனுக் கார்த்து ஆனால் வேதார்த்தங்களுக்கு எப்படியும். (மிகவேதியர்) ப்ரமாணவைபவத்தையும் ப்ரமேயமான தத்வவைபவத்தையும் ப்ரமாத்ருவைபவத்தையும் அபிமதவைபவத்தையும் இவர் நெஞ்சிலே படும்படி பூர்ணமாக்கும் பண்ணினாரய்த்து.

(தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) இப்படி உபதேசிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியைக்காட்டி என்னுடைய ஸௌட்பத்தைப்

உள்ளென்ற சப்தத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் கேவலமென்றுதொடங்கி). என்னென்ற சப்தத்துக்குப் பொருளருளிச் செய்கிறார் (புனைமையே வேஷமானவென்னெஞ்சிலே புகுந்திருக்கிறது). (உள்புகாத) என்றது உள்ளே ப்ரவேசியாதவென்றபடி. நிறுத்தின வென்கைக்கு அருமைபோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேதார்த்தங்களை விதயாதி வேதார்த்தங்களை நெஞ்சிலே நிறுத்தினதுக்கு அருமை தென்ன அருளிச்செய்கிறார் ஆசார்ய வைபவமிதயாதி)- வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழியிலே நிற்கப்பாடி அந்த திருவாய்மொழியினர்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தாரென்றமாம். இவ்வர்த்தத்தில், நிற்கவென்றது திருவாய்மொழியிலே நிற்கப்பாடி என்றபடி. வேதமென்கையாலே ப்ரமாணவைபவம், வேதியரென்கையாலே ப்ரமாத்ருவைபவம், பொருளென்கையாலே ப்ரமேயமான தத்வவைபவம். உட்பொருளென்கையாலே அபிமதமான தத்வவைபவம்.

(தக்க) உபதேசிக்கைக்குத் தகுதியானவென்றபடி. (ஜ்ஞாநாதிகளைத் தரைகாணவொண்ணாதவர்) என்றது எதத்தனையுமதிசயித ஜ்ஞானத்தை

போகத்தை தம்முடைய பூர்த்தியிலே நினைத்தவர், குறையாளரைக் குறைவறுக்கைக்கிற இருவன் பூர்த்திக்கு மேலெல்லை. (நம்பி) விபூதிக்கு உபதேசித்தாலும் தம்முடைய ஞானாதிக்யத்தைக் காணவொண்ணாதவர், (எனக்கு) அனுபவித்த அர்த்தங்களிலும் அவருடைய பூர்த்தியில்லையாகத்து இவர் தேறுவது. (தக்கசீர்ச்சடகோபனென்நம்பி) * தக்ககீர்த்தித் திருக்குருகூர்நம்பியான அவருடைய நம்பியை இவருடைய நம்பி. அபூர்த்தி என்னளவில் வந்ததில்லையே.

(ஆட்புக்ககாதல், அவருக்கு அடிமைபுகுந்ததாலுண்டான ஆசை. (அடிமைப்பயனன்றே) அடிமைக்கு ப்ரயோஜநமாக வுடையதன்றோ. முற்பட அடிமைபுக்கு அசேஷமாக ஆதரம் கடந்து பின்பு அடிமைசெய்யுமதிலே அவருக்கு பாரதந்த்ர்யம். முற்பட ஸேஷபூதனாய் பின்பு பரமபதத்து பரமாத்மரூபமான கிஞ்சித்காரமும் நடக்கையும் ஆசார்யபலத்தையும், ஆசார்ய பரமமும் ஆசார்ய கிஞ்சித்காரமும் இவருக்கும் அபேக்ஷிதமிறே பிரியமுக்கு

உடையவர்களுக்கு உபதேசபண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியை உடையவரென்றபடி. எம்பெருமான் சப்தத்துக்கும் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவருக்கேற்ற அர்த்தங்களிலுமொன்று தொடங்கி சடகோபனைநம்பி என்கையாலே திருக்குருகூர்நம்பியை ஸ்மரிக்கிறது. திருநகரத்து நம்பியைப்பற்ற இவர்க்குச் சடகோபனென்ன அருளிச்செய்கிறார் அபூர்த்தி என்னளவில் வந்ததில்லையே) என்று.

“அடிமைப்பயனன்றே” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதில் அவதாரிகையிலே ஆழ்வார்விஷயமான சேஷத்வ கைங்கர்யத்தை வைத்துக்கொண்டு ஸாராசமான ப்ரயோஜநத்தையென்றார். அன்றிக்கே இவ்விடத்தில் ஆழ்வார்விஷயமான ஆதர கைங்கர்யத்தை ப்ரயோஜநமாக உடைத்தாயிருக்குமென்கிறார். அதாவது சேஷத்வம் ஆதரத்தை விளைக்கும். ஆதரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்குமென்றபடி. இந்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முற்படவடிமைபுக்கென்று தொடங்கி) “முற்படவடிமைபுக்கு” என்று இவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் முற்பட சேஷபூதனாயென்று தொடங்கி) இதனால் பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய பலத்தையுமென்று தொடங்கி.

அவர் பகவச்சேஷத்வத்தையும் பகவத் ப்ரீத்தியையும் பகவச் சேஷவ்ருத்தியையும் உபதேசித்தார். இவர் ஆழ்வாருடைய ரூபா வ அவருக்கே ஸ்வீகரித்தாராய் அவருக்கே வ்ருத்திகளிக்க இருக்கிறாராய் நின்றது. இவர் கதறுகிற இதிலேயாய்த்து, அவர் புறப் பொருளைவிட்டு உட்பொருளைக்கொடுத்தார். இவர் உட்பொரு ளான பகவத்விஷயம் தன்னைப் புறப்பொருளாக்கி அதிலுமுட்பொரு ளான ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சேஷவ்ருத்தியைப் ப்ரேமபூர்வகமான கைங்கர்யத்திலே இழிகிறாய்த்தது.

(அடிமைப்பயனன்றே) அடிமை ப்ரயோஜநமென்னுமிடம் ஆழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே கண்டார். (அன்றே) அதிலேயென்றே றார்த்தம். அந்த வழுவிலாவடிமை செய்யத்திறகாட்டில ஆன ஒன்றே உறவது.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

உட்பொருளென்றது ததீயசேஷத்வமென்றருளிச்செய்தார் வீத அன்றிக்கே, உட்பொருளென்றது பகவச் சேஷத்வமென்றருளிச்செய்கிறார், அவர் பகவச்சேஷத்வத்தையொழிய மற்றொன்று தொடங்கி, கீழில் தயச்சுகதிக்க் பொருளென்று மவர்க்கதி புருஷார்த்தமாய், உட்பொருளென்று பகவத் விஷயமாக்கி, ஒரு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவர் புறப்பொருளை விட்டு யாதி). இந்தவர்த்தத்துக்கு, புறப்பொருளென்றது பூர்வாகாரத்தை அடிமையே ப்ரயோஜநமென்றிறவிடம் ஆழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே, அவர் வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுமென்றருளிச் செய்யக்கேட்டு, அங்கே அப்பணித்தாரென்றபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யான அரும்பதம் முற்றிற்று.

பத்தாம்பாட்டு

10\. பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும்
செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே

பதவுரை:—பயன் அன்று ஆகிலும் (பிறர் திருந்துவதால்) தமக்கொரு பயனில்லாமற் போனாலும், பாங்கு அலர் ஆகிலும்—(அவர்கள் திருந்துகைக்குப்) பாங்காக அமையாமற் போனாலும், செயல்—தமது செய்கையாலே, நன்றாக திருத்தி—நன்றாக சிக்ஷித்து, பணிகொள்வான்—(அவர்களை) ஆட்கொள்ளுமவராய், குயில் நின்று ஆர் பொழில் சூழ் குருகூர்—குயில்களானவை நின்று ஆரவாரஞ் செய்யப்பெற்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநகரியிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற) நம்பி!—ஆழ்வாரே! உன் தன—தேவரீருடைய, மொய் கழற்கு—சிறந்த திருவடிகளில், அன்பையே—அன்பு உண்டாவதைக் குறித்தே, முயல்கின்றேன்—முயற்சி செய்கின்றேன்.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யானம்

அவ:—பத்தாம்பாட்டு. பயிர்கள் எறிமறியக்கடவதிறே. அப்படியே ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரத்தை மறக்கையாலே நாட்பண்ணினபக்தி நிற்றமிலேயாக்கத்தோற்றி தேவரீர் திருவடிகளிலே இப்போதிறே நான் உஜ்ஜீவிக்கத் தொடங்கினேனென்கிறார்.

வியா:—பயனன்றாகிலும் இத்யாதி. அநந்தேச்வரரேயாகிலும் அபகாரமே யாகிலும் மெய்யென்றாலும் அகார்த்தரென்று கைவிடுகைக்கும், அவிதேயரென்று கைவிடுகைக்கும். (செயல்நன்றாக, நின்றநிலையிலே திருத்துகிறவர்களையும் ரக்ஷிக்க கொள்ளுவார் ஆழ்வாரன்றோ. பகவத் விஷயம் போலே அதிகாரம்பார்த்துப் புகுகையன்றியே நின்றநிலையிலே புகுரலாம்படியிறே ஆழ்வாருடைய நீர்மையிருப்பது.

குயில்நின்றார் நின்றநிலையிலே இட்டவாமென்கைக்கு நிதர்சகம் சொல்லுகிறது. இவரை அவகாஹித்த நாயகர்களும் களித்து வாதிக்கும்படி இவரைக் கிட்டினார்க்குமுண்டாகும். 111 "एतत्साम गाय-न्नास्ते" (ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்கை பகவத்விஷயத்துக்காகிலிறே

[illegible] பயனுக்கு இடமில்லை [illegible] பெருமானே [illegible] ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி.

(பயனன்றாகிலும்) [illegible] கொள்ளைகொள்ளப்படுகை [illegible] பலன் கொள்ளாருக்காக [illegible].

பத்தாம்பாட்டுக்கு நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. (பயனன்றாகிலும்பாங்கு) ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்த உபகாரத்தை அனுஸந்தித்தவர்கே தம இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில் தீண்ட ஏல்லேயடைக் முதலடியிட்டில ஏகதேசமாகவேயாகவே அவர் பண்ணின உபகாரத்தைப் பேசுகிறார். 186 "कृत्स्नां वा पृथिवीं दद्यान्न तत्तुल्यं कथञ्चन" (க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாந்ந தத்துல்யம் கதஞ்சந) என்கிறபடியே ஆசார்ய விஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்யப்பெறாதொழிலே என்னும்படியாயிருப்பது. அவன் இவனுக்கு உபகரித்தது ஸர்வேச்வரனை; இவனும் ஒரு ஸர்வேச்வரனைப் பெற்றே இவனுக்குக் கொடுத்து ப்ரதியுபகாரம் பண்ணிறுைலாவது; ஆகையால் என்றும் குறைப்பட்டே போமித்தனை.

வ்யா:—(பயனன்றாகிலும்) ஒருவன் ஒருவனுக்கு உபகரிப்பது தனக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றியிறே; அங்ஙனொரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும், பாங்கலராகிலும் ப்ரயோஜநமில்லாவிட்டால் சொல்லுமிறுத்தால் கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கல்லவிறே. அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே இருக்கச்செய்யாகிலும். இப்படியிருக்கிறவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமொன்றுமின்றிக்கேயில், இவர்களைத்தம் பொறுக்கமாட்டாமை சொல்லுகிறது. ராமனுடைய துர்த்தசையைக்கண்டு 187 "मित्रौपयिकं कर्तुं"

(பிரமேயமபயிக்ஙாத்தம்) என்று அவனுக்குங்கூட அதிகம் சொன்னவிறே பிராட்டி, ஒருவன் தன்னுக்கடையவும் புருஷ கடைப்புடைத்தால் கொண்டுவிட்டுக்க, அவ்வாறு ஒருப்படாத வேலைக்னறால கண்டுநிற்றவர்களுக்கு அதிக வேண்டியிருக்கு மிறே, அப்படி வேகாத்து ஆழ்வாரபடியும்.

(செயல் நன்றாக) தன்னுடைய செயலாலே இவையெல்லாம் நன்றாம்படி; இவனுடைய செயல(லி?)லே எல்லாம் நன்றாம்படி என்னவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) §"தீர்த்தவடிவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல" என்று பரப்புமும் பாபங்களும் தானேயென்று அதனவலித்திருக்குமவர்களுடைய விரோதிகளைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுமவனன்றிறே ஸர்வேச்வரன்; அங்ஙனன்றிக்கே, அனைவொன்றுமின்றிக்கேயிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணி கொள்ளுமவனிறே இவர் "பணி கொள்வான்-குருகூர்நம்பி" என்றவும்.

(குயில்நின்றார்பொழில்) இவர் ஆற்றாமையாலே ஒரு காலத்திலே ‡"காணவாராய்" என்று கூப்பிடுவதொரு பாசுரமுண்டு. ஒருகாலத்திலே /"யாவர் நிகரகல்வானத்தே" என்று களித்துச் சொல்லுவதும் ஒரு பாசுரமுண்டு; இரண்டு பாசுரத்துக்கும் குயில்களிருப்பன. இவர் பேச்சைக் கேட்டுச் செவிபெறுகையாலே அவையும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லுமாயிற்று. (குருகூர்நம்பி) †"வருமாவோடுலகுமும் தனக்கேபோல" என்று சேதனரன் விண்றிய திர்யக்குகளைவிறுமேறும்படியாய்த்து ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது.

(முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ச்லாக்யமான திருவடிகளுக்கு அன்பை முயல்கின்றேன். யத்னிக்கின்றேன். ¶"என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாயுனக்கென்செய்வேன்" என்று அவர்தாம் அருளிச்செய்யுமாபோலே பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டுக்கு வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

§ திருவாய் 3-5-11. ‡ திருவாய் 8-5-2. / திருவாய் 4-5-8.
† திருவாய் 9-7-2. ¶ திருவாய் 2-7-8.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம்

அவ:—பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்தவுப காரத்தை பஹுமானித்தாரிறே; தாம் இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில் நிறை நிலையிடமும் முதலடியிட்டிலராகத்தோற்றுகை யாலே அவர் பண்ணின உபகாரத்தைப் பேசுகிறார். ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோ வென்னில்,
186 "कृत्स्नां वा पृथिवीं दद्यान्न तत्तुल्यं कथञ्चन" (க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருத்வீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந) என்று பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்ருசமன்றென்கிறதேயன்றோ.

அவன் இவனுக்கு உபகரித்தது ஸர்வாதிகமாயிருப்பதொரு மிதுனத்தையாகில் இப்படியே இருப்பதொரு மிதுனத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினானாவது. ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்தாலும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய், என்றும் மொக்கக் குறைவாளனாய்ப் போருமித்தனை.

வயா—(பயனன்றாகிலும்) நாட்டில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் உபகரிப்பது ஒரு ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றவிறே, அங்ஙனன்றிக்கே ப்ரயோஜநமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும், (பாங்கல்லராகிலும்)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. "ஆட்புக்ககாதலடிமைப் பயனன்றே" என்று தாம் அநுகூலராய் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, "பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும்" என்று அநுஸந்திக்கக்கூடிப்போவதென்கிற சங்கையிலே, அது தம்மிடத்தில் படாமையாலே அருளிச்செய்கிறதென்று அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). தாமதத்து, மதுரகவிகளுக்கு (உபகாரத்தை) என்றது எம்பெருமான் நிறுத்திருப்பென்றதைக் கடாக்ஷித்து. (இதுக்குமுன்பு) என்றது பயனன்றாகிலுமித்யாத்யநுஸந்தாநத்துக்கு முன்பென்றபடி. (அவர்பண்ணின உபகாரம்) என்றது தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, அவர்பண்ணின உபகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டிலராகத் தோற்றுகைக்கு ஹேது தாம்பண்ணின அநுகூலாசரணம் ஸத்ருசமல்லாமையாலே அத்தைப் பாராக்கூடாதென்று கருத்து. (ப்ரத்யுபகாரம்) ஸத்ருசோபகாரம்.

ப்ரயோஜநமில்லாவிட்டால் சொல்லுகிற வித்தை கேட்கைக்குப் பாங்காக இருக்கலாமிறே. அவன் பாவனைக்கே இருந்தாகவேண்டுமே. இப்படி இருக்கும் ஸதாசார்யர்களுக்கு வித்தை சொல்லுகைக்குறுப்பானது என்னென்னில்: இரக்கமாத்ரம் பொறுக்கமாட்டாமையிறே.

இப்படி உபதேசித்தால் உண்டோ என்னில், ஈஸ்வரனுடைய த்ரைகுணியத்தை 187 "**सिद्धमौपयिकं कर्तुं**" (ஸித்தமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்று அவனுக்கு விதம் சொன்னாறிறே பிட்டி; ஒருவன் தன்னைக்கண்டபுதைத்து புதைந்து கொண்டு அகத்திக் குளனேகிடக்க, அவன் தெருப்பபட்டு வேவாநின்றால், கண்டு நின்றார் அவிக்கும்போது, தன்னைக்கொண்டு பரோபகாரத்தைப் பார்த்தால் உள்ளே கிடந்தவனைப்போலிருந்ததாகவராதலன்றே அவிப்பது; இப்படி பார்த்தது ஆழ்வார்படியும்.

(செயலன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையானாலும், எதிர்தலை பாங்கின்றியே வொழிந்தாலும் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படி யென்னென்னில், தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி பண்ணி, இவன் செயல்தானே நன்றாம்படி பண்ணியென்றுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) /"நீசத்தடியவர் தமைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல" என்று பரப்பமும் பரம்பகமும்

ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு சாஸ்தரம் காட்டிவைத்தார். உபாதியும் காட்டுகிறார் (அவனிலுஜ்ஜீவியாதி). துர்கதிகளாம் உபதேசிக்கைக்கு உபபத்தியும் காட்டுகிறார் ஒருவனிதயாதி, (அகம்) கருதும்.

சந்காலயாதாகபூர்வகம எதிரகம் பரிகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தவத்திதயாதி. வைப்ரயோஜநமில்லாதே போருமும் அவன் ப்ரயோஜநமாகவும் விதித்தவனேலே விதொன்றாவிடே என்று சங்கைக்குக்கருத்து செயலன்றாகவென்றது ஸாமாந்யமாக இருக்கையாலே, ஆழ்வாருடைய செயலாலேயென்று இதருளிச்செய்து, இவன்செயல் நன்றாகப்பண்ணி யென்றதாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (இவன் செயலதாயிதயாதி,

திருத்தியென்றதுக்குத் திருத்தவலாயும் திருத்தியென்றும். வ்யாக்யே பூர்வகாரத தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் நீசத்தியாதி

/ திருவாய் 8-6-11.

தானே என்றபடியாலே திருவாழியாழ்வார்களுடைய விரோதிவர்க்கப்போக்கி அடிமை கொள்ளுமவனென்கிறது சாமேசுவரனே, அவனன்றிக்கே இவையொன்றுமின்றிக்கே இருக்குமவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளுமவன் என்கிறது ஆழ்வார். "பணிகொள்வான்-குருகூர்நம்பி", என்றபடி.

"குயிலினங்கள் போற்றிசைக்கும்" என்றவிடம் திருத்தப்பணி கொள்ளும்படிக்குத் திருஷ்டாந்தம். இவர் ஒரு காலத்திலே ஆற்றாமையாலே †"காணவாராய்" என்று கூப்பிடுவதொரு பாசுரமுண்டு; ‡"பாவைகிளிகளை வளர்த்தே" என்று அவிழ்த்துச் சொல்லுவதுமொரு பாசுரமுண்டு; இவர் பாசுரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவிபெற்றால் இப்பாசுரத்தையே சொல்லும். ஆக இரண்டு பாசுரத்தையும் குயில்களாய்க்கப் பயிற்றுவன. (நகுலர் நம்பி §"வருந்தாலும் உலகமும் தனியாப்போல" என்று சேதநரானார்க்கேத் தீர்யக்குக்களையும் ஏறும்படியாயாக்கும் ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது.

(முயல்கின்றேனுனதை மெய்க்குழற்கைப்பேர) உன்னுடைய ச்லாக்யமான திருவடிகளுக்கைப்பேர, முயல்கின்றேன்—ஆதியர் கின்றேன். செய்கிறவடிமையில் பர்யாப்திபிறவாமையாலே திருவடி

வாக்கியவலத்தாலே). (இவையொன்றுமின்றிக்கே) என்றது ப்ராப்யம் அவனென்றும், ப்ராபகம் அவனேயென்றும் சொல்லுகிற அர்த்தவாயவகளில் நிகக்க என்றபடி. தொள்ளானென்றது தொள்ளுகைக்காக வென்று ராமைக்காக அந்வயம் காட்டுகிறார் (பணிகொள்வானித்யாதி) (செவிபெற்றுமே) செவியின்வழியாலே. (பயிற்றுகை) அப்யசித்துச் சொல்லுகை.

நம்பி பதுதாத்பர்யம் (வருமித்யாதி). மெய்ச்லாக்யதை; "குழற்க" என்றது ப்ரபந்தஸாமான்யமத்ஷ்டியாய், விஷய விபரீதவதையிட்டுத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (செய்கிறவித்யாதி). முன்பே அபிநிவேச

† திருவாய் 8 5-2   ‡ திருவாய் 4-5-8.   § திருவாய் 6 7-2.

களிலே எனக்கபிநிவேசம் வேறொன்று ஆராதிக்கிறார். §"என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாயுனக்கென் செய்கேன்" என்று ஆழ்வார் தாம் அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாப்போலே ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

முண்டாயிருக்க, இவர் பூ அதைப்ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாயிதயாதி)

பத்தாம்பாட்டுக்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பதம் முற்றிற்று.

§ திருவாய் 2-7-8.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

—0000—

அவ: பத்தாம்பாட்டு, (பலவன்றுதொழுமிசையாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கு தந்நிலோடின தாத்பர்யம் ஆழ்வாருடைய ஸர்வப்ரகார வைலக்ஷண்யமும் இப்படி விலக்ஷணரான ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின உபகார வைபவமுமிறே; தம்முடைய ரோகத்தைத் தகர்த்திட்டான ஆழ்வார் வைலக்ஷண்யமும், தம்முடைய குறைகளைத் தீர்த்திட்டான உபகாரகத்வமும் இவ்விரண்டையும் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்கீழ்

இப்பாட்டில் அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே நெகுடுகிறார். "வேதத்தினுடைய பொருளை நிறைபாடிவென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினை" 188 "यो मा ददाति स इदेव मावाः" (யோ மா ததாதி ஸ இதேவ மாவா:) என்று முமுக்ஷுக்களோடு முக்தர்களோடு வாசியற உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்குமதுபோக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணித் தலைக்கட்டப் போகாதிறே.

அரு—பத்தாம்பாட்டு. (பலவன்றுதொழுமிசையாதி (ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷண்ய) என்றது-ப்ராபகத்வம், ப்ராப்யத்வம், த்ருப்தத்வம். ரோக ப்ரதிபடத்வம் முதலான வைலக்ஷண்யமென்றபடி கீழ்ப்பாட்டுக்கு தந்நிலோடின தாத்பர்ய மென்றதுடன் அருளிச்செய்த வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (தம்முடைய ரோகத்தைத் தகர்த்திட்டான வென்றதுடன்), (நெகுடுகிறார், என்றது-தமோருகிறாரென்றபடி. நெகுடுகிறதென்? ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணிவிடுகிறதுக் கெனவென்ன, 'எதுவென செய்ரேனம்' செய்வதுவருமிங்கே என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களோடு முக்தர்களோடு வாசியற ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணித் தலைக்கட்ட. போகாதென்கிறார் (வேதத்தினுடைய பொருளை நிறைப்பாடி யென்று தொடங்கி. வேதத்தினுடைய பொருளொன்றது-ப்ரத்யக்ஷத்தை. "ஸதிதேவமாவா என்றது-யக்ஷத்தை, இவ்வ்ருத்திக்கு பொருளாவதுய யாதொருவன் ஆசார்யன், எனக்கு, ததாதி தேவதத்வஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கின்றான் பொருட்டு ஸமர்ப்பிக்கிறான், ஸஇ ஸ்வ-அவனே, தேவ- ரத்தேவனாக

ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷதை ஆசார்ய லக்ஷணமாய், ப்ரத்யுபகாராபேக்ஷதை ஶிஷ்ய லக்ஷணமாகையாலே அதுக்கு எதிர்த்தட்டானவையாலே அமைக்கிறார். உபகாரம் அதுக்கு பாதப்ரகாரம் சந்திகையிலேயுண்டிறே. உபகாரத்தைக் கொள்ளுமவன் ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடி பண்ணும், அதற்கு வகுந்த ப்ரத்யுபகாரமாக வேணுமே; அதனுடைய இவைசிறு இவன் பண்ணலாவது; இனி யத்தைச் செய்வோமென்கிற நினைப்பாலே காலமே போக்கு கிறான்; இவன் இருக்கிறதாகையாலே பகவத்விஷயத்துக்கு ஆச்ரயமாகப் பண்ணலாம்; இவனை திருத்தினவனுக்கு இவனுக்குக் கொடுக்கை யென்று முடியாதே.

வடீ:—(பலனொன்றிலும் பங்கில்லாதிலும்) 189 "धर्मार्थौ यत्र न स्यातां शुश्रूषा वा तथाविधा। तत्र विद्या न †वप्तव्या" (தர்மார்த்தௌ யத்ர ந ஸ்யாதாம் ஶுச்ருஷா வா ததாவிதா। தத்ர வித்யா ந †வப்தவ்யா) என்கிறபடியே தர்மார்த்தரூபமான ப்ரயோஜநமாதல், 'ஶுச்ருஷா வா' என்கிற அதிகாரமாதல் என்கிற இவை இருக்கச்செய்தேயும் அதனுடைய ப்ரயோஜநமாதல், தன்னுடைய ப்ரயோஜநமாதலின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரீதி

ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணச்சக்தியில்லாவிட்டால், வெறுமனேயிருக்கிறதுக்கு வேணும், ப்ரத்யுபகாரமானபோதைக்கும் ஶிஷ்யலக்ஷணமாகையாலே வெறுமனேயிருக்கப் போகாதென்கிறார் (ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷதையென்று தொடங்கி). உபகாரத்தைக் கொள்ளுமவன் ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடி பண்ணுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு வகுந்த ப்ரத்யுபகாரமாக வேணுமென்று தொடங்கி நினைப்பாலே) என்றது ப்ரத்யுபகாரமென்றபடி, "உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிர்" என்ற ஆத்மாவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பித்தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இருந்தித்தருகையாலே என்று தொடங்கி).

பலனொன்று தர்மார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. பாவமென்று சுஶ்ரூஷையைச் சொல்லுகிறது. தர்மார்த்தரூபமான ப்ரயோஜநமாதலென்று வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதனுடைய ப்ரயோஜநமாதலென்று தொடங்கி). (அதனுடைய ப்ரயோஜநம்) தர்மம், (தன்னுடைய ப்ரயோஜநம்) அர்த்தம்.

†(பா) வக்தவ்யா § திருவாய் 7-6-10.

வித்திக்காதல், பகவத்ஸமாச்ரயண ரூபமாக இவனை பகவானுடைய தாஸ்யவதிக்கிக்காதல், அனந்தரம் அவனுடைய ஸம்பந்த பலத்தாலே அதிகார பூர்த்தி கண்டதிலே பலக் விஷயங்களை உபதேசிக்கைக்கு யோக்யதையுள்ளது 190 "अर्थे धर्मः शुश्रुपुर्व्याध:" (அர்த்தோ தர்மதா: ஸுச்ருஷுர்வ்யாத: என்கிறபடியே. தேவதாஜ்வலனத்தைனையும் 191 "शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नं" (ஶிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) என்கிற உபதேச பரவதகத்தைக்கு; இவர் [illegible] ஆசார்யத்திலே பரதந்த்ரமாயிருக்கும் உபதேசம் பண்ணுகைக்கு கருதினதே பரதந்த்ரமாயிருக்கை இவர் அபேக்ஷைகளையாவது; இதனில் ஒருவனை பார்க்கவேண்டியதிலே புனையிருக்கை ஆகைதி.

ஸ்வயம்போது ஸ்வோபதேசமாய பிறருடைய தர்க்கதிலே பரதந்த்ரமாய்த்து ஸகலத்தின் உபதேசிப்பது. 192 "भगवान् परमार्थो मे दैतेया दनुजात्मजाः। न चान्यथैतन्मन्तव्यं नात्र लोभादि

இதனால் தெய்வத்தை ம விவரிக்கிறார் [illegible] ஒன்று [illegible] கொண்டுதான் [illegible] உடகர்மைனை [illegible] ஸர்வேஶ்வரன், இதனுடைய [illegible] அருளால் [illegible] துக்கு ப்ரமாணம் [illegible] அத்யயநம் பண்ணுவிக்கப்படுமவன்.

இவர் தர்க்கதிலே பரதந்த்ர உபதேசத்தைச் [illegible] செய்கிறார் [illegible] ஒன்றும் [illegible] இப்படி தர்க்கதிலே பரதந்த்ர [illegible] செய்கிறார் (ச்ருபகாரிதரம்) [illegible] "[illegible]" என் [illegible] யாதிய அவர்களுடைய தர்க்கதி [illegible]

காரணம்" (ச்ருதாம் பரமார்த்தோ மே தைத்யோ தநுஜாத்மஜா। நசாநயனைத தந்மநத்வயம் காதர லோபாதி காரணம்) என்கிறபடியே. "காதர லோபாதி காரணம்" என்கிறவிடம் ஸ்வபாவோக்தி நிரூபகத்வம். "தநுஜாத்மஜ:" என்கிற ஆஸுர ஸம்பந்தமுடையிருடைய தாசுக்தி, "ச்ருதாம" என்கிறவிடம் உபதேசம். "பரமார்த்த:" என்கிறவிடம் உபதேஷ்டவ்யமான அர்த்தகௌரவம். "மே" என்கிறவிடம் உபதேஷ்டாவினுடைய அதிபூர்த்தி.

(பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும்) ஸ்வபலமேயாகிலும் அதிகாரிகளேயாகிலும் (செயல்நன்றாகத்திருத்தி) அநுஷ்டானபர்யந்தமாகவுபதேசித்துத் திருத்தினை, என்னளவன்றியிலே தம்முடையவளவிலே உபதேசித்தோ, ஸுக்ரபக்துவுசுக்கும் தர்க்கேயே பறநசுக ஸ்வஸ்வலுபதேசித்த விட்டதிலும் காலாக்ரத்திலே பிறே அவனுக்குபபலித்தது இவர், ஸ்ரீநம்பெருமாள்முதலாக தனிசப் போலே யாக்குமவராணைபோலே செயல் நன்றாகத்திருத்தினர்.

(செயல்நன்றாகத்திருத்தி) இவருபதேசித்த அர்த்தம் என் னெஞ்சிலேபட்டு அதுதான் அநுஷ்டானபர்யந்தமாய் அவ்வளவன்றிக்கே அநுஷ்டானமேயுமாய அவ்வநுஷ்டானத்தாலே ஸ்வதந்த்ர அநுஷ்டானமிச்ரமானவையன்றிக்கே ஸ்வதநுஷ்டானமேயாம்படி திருத்தினார். முற்பட்டச்ரவணமும், சருக்கமான வர்த்தத்தில் மநநமும், மந்தமான வர்த்தத்தில் பலாவிசுவாசமும், விச்வஸ்தமான அர்த்

(செயல்நன்றாகத்திருத்தி) நல்ல செயலுடையபடி திருத்திலேயிடுதல் வைத்தார்த்தம். அதாவது அநுஷ்டானபர்யந்தமாக உபதேசித்துத் திருத்தினென்றபடி. (என்னளவிலன்றியிலே தம்முடையவளவிலே) என்றது என்னுடைய புன்மையைப் பாராதே தம்முடைய வைபவத்துக் கநுகுணமாகவென்றபடி; ஸமயத்திலே அநுஷ்டானபர்யந்தமாகத் திருத்துகையாலே ஆழ்வாருடைய உபதேச வைபவாதிசயம் சொல்லப் பட்டதென்கிறார் (அதாபர்துவக்கென நிதொடங்கி,

நக்ஷத்ர ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவருபதேசித்த அர்த்தமென்னெஞ்சிலே என்று தொடங்கி), இத்தை விவரிக்கிறார் (முற்பட்

ததில் அநுகூலராயும், அதில் அஸக்தராயும் கலசாதே ஸ்வதந்த்ரராகவேயாய் போருகையிறே செயலொழுக்க நிரத நாவாவது. (நிரதர் இவற்றில் ஏவனைய என்கைகோட் டிகொடாதே, தமமே நைதவதொடராய நின்று இவ்வவஸ்தாபந மாகின்றார்.

(பணிகொள்வான்) பகவத் பாகவதவிஷயங்களில் கிஞ்சித் காரத்திலே மூட்டுகிறார். இதுக்கிடையாக விசேஷமாக கொள்ள வேணுமே; இவரும் அவருக்கு உகப்பாகவாய்த்து பகவத்பாகவத விஷயங்களுக்கு அடிமை செய்வது. பகவத்கிஞ்சித்காரமும் வேணும். ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் வேணும்; வைஷ்ணவகிஞ்சித் காரமும் வேணும்; பகவத்பாகவத விஷயங்களுக்கு அடிமை செய்யுமது ஆசார்யனுகந்திருக்கைக்காக; பகவத்பாகவத விஷயமிரண்டு முகக்கைக்கு ஆசார்யனுக்கு அடிமைசெய்யும்.

பத்ரய நிஷ்டையைப்போலே கிஞ்சித்காரத்ரயமும் இவனுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபம் பகவத் கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டும். பகவத்ப்ரீதி பாகவத கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டும்.

ச்ரவணமுமென்று தொடங்கி, (கைத்தொண்டராமென்றது) தாமேவேறிட்டுக் கொண்டு செய்தாரென்றபடி.

தம்மைத் திருத்தின ஆழ்வார் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே ப்ராப்ய மென்றிருக்கிறவர் பகவத் பாகவத விஷயங்களிலே கைங்கர்யம் பண்ணுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், இவரும் அவருக்கு உகப்பாகவாய்த் தென்று தொடங்கி, பகவத்பாகவத விஷயங்களில் கைங்கர்யம் செய்யு மாமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறாராதல், பகவத்பாகவத விஷயங்களில் கைங்கர்யம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தைப் பின்னையுமொரு ப்ரகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறாராதல் ஸ்வரூபம் கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டுமென்று தொடங்கி, (ஸ்வரூபம்) சேஷத்வம். 192 “नाकिञ्चित्कुर्वतः शेषत्वं” நாகிஞ்சித்குர்வதச்சேஷத்வம், என்கையாலே சேஷத்வம் கைங்கர்யத் திலே மூட்டுமென்றபடி.

(இவைக்கித்வய) என்றது பகவத்பாகவதர்களை, பாகவதப்ரீதியும் உபகாரம் ந்திமால வந்த தன்னுடைய ப்ரீதியும் ஆசார்ய கிஞ்சித்காரத்திலே

பாகவதப்ரியர். இவ்வுத்தம அதிகாரிகளுடைய வைபவத்தையும் தேவித உபகாரகத்வமத்தையும் வருகையின்று உடையவே பரிசியும் ஆசார்ய நிஷ்டகாரசுதிகளை முடும். இப்படி ஒன்றாக ஆக்கம் பாவர்த்தகங்களையத்து பூண்டு விஷயமுமிருப்பது இதிலாவது நிருபாதிக வைபவம். மற்றவர்கள் [illegible] ஸோபாதிகளை [illegible]. அதிலெல்லாம் உத்தேசத்தை உபாதியாகப்பற்றும். நன்று உபகாரகத்வோபாதியாகப் பிறக்கும்.

(பயனிதபாதி) அதிகாரியான ஸ்ரீ அதிக ரத்தினையே மேலேவிலே சீறந்தி, நிஷ்பலனை ஞானிகை பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்திலே தலைமிப்பித்ததால் அவனின் ப்ரயோஜனம் கொண்டார். (பயனிதபாதி) அவை, § தீர்த்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுமித்தனே; இவர் கருத்தையிலே திருத்து மலர்வித்து. அவன் அதிகார ஸேஷத்திருத்தால் ப்ராப்ய விரோதிகளை போக்கப் பணிகொள்ளும். அவ்வதிகாரிவிப்பதி தனையும் கொடுத்தாயத்து இவர் அடிமைகொண்டது. அதிகார நிஷ்பத்தி ஆசார்யனாலே, புருஷார்த்த ஸேஷத்தி ஈச்வரனாலே

[illegible] செப்படி. இதிலொன்று நிருபாதிகம், என்றது பகவத்விஷயம். [illegible] என்றது பாகவதாசார்யர்களின் [illegible] பாகவத விஷயத்திலே கைங்கர்ய நிஷ்டத்வப்ரயுக்த உத்தேச்யதை [illegible] உபாதியாகப்பிறக்கும், [illegible] உபாதியாலே [illegible] ஆசார்ய விஷயத்தில் [illegible] உபகாரகத்வோபாதியாகப் பிறக்கும். அதாவது ஆசார்ய [illegible] [illegible] உபகாரகத்வமாகிற உபாதியாலே [illegible]. பாகவதராகிய [illegible] அதிகாரியான [illegible] செயல் [illegible] அதிகாரிகளை [illegible] [illegible] பணிகொள்ள [illegible] பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்திலே அபிப்ராயத்தாலேயாகும் [illegible] சொல்வது

"அவன் தீர்த்த வடியவர்க்காம" என்று தொடங்குமிது [illegible] வாக்யத்தை விளக்கிறார். அவன் அதிகார ஸேஷத்திருத்தாலே [illegible] ஆக்கி. அதிகாரியைத் ஆசார்யனாலே உடையித்தேன் [illegible]

§ திருவாய் 3-5-1.

அதிகாரமாவது நுனைக்குடைசாங்களில் புரையறநியமனையாலே, செல்வனைமுகத் திருத்திவேனும் அவரவிலேயே இவனுக்கு உண்டாய்த்து.

இவனைத் தன் னுபதேசங்களாலே வெளிச்செறிப்பித்து, தானவந்த்தகாட்டி, தனனிலவின்றின அதுகைடசாய் இவன் கையிலே சுமைடலாய்த்து தவனை இன்னபரத்பலகைக நிஞ்சித் காரலேகவுனைநுறுநியிலேது. /[ஆர்த்தபுழச்சுதன்] இவ வளவிலே புகும்படைத்து, பற்றினை விடாதவனெனகிற பட்டப் பெயரும் பெறுப்தது அவளிநக்கிறது.

(பணிகொள்வான குயிலகின்றார் பொழிலகும் குருகூர்சாபி) பணிகொளளுமவாயத் திருக்கரிகத நீர்வாளுாரனையே எனறு வைபுதி. (துவிவிதயாதி) அதிசாநமான பகவிஜாதமுடைய ஆழ்வார பரிளாததிலே திருத்தி திருவாயமொழி பாடககறதப் பாடாகின் செய்விறர் அதிகாரமாவ தெனறுதொடங்கி, /புரைய றுநிறது, எனறது- பொங்கெறறதென்றபடி.?

கள் ஒவாசெக அளாடா படி திருத்திறவே ரநர்றிந், அன் றிக்கே தம முடைய செயவா லே நளாறுதநதி நந்தியுமெனகிற அர்த்தாநதரதனதலைாசிய பிக்கிறார் (இவனைதநன் னு பதேசந்தாலே வெளிச்செறிபித தென று அடங்கி, தான துமுடிந்துக்காட்டி என்னையாலே தமமுடைய செலவ திருத்தியுமென்கிற அர்த்தமதோடி நூறிறது இப்படி அறுதியிட்டி நபா் எனறிறதுக்கு அநாபகதெதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆர்ந்தபுகழுடைய தடையே. இவவளவிலே) என்றது ஆழவார் அதிகார நிருபகதங்கள் டாகுக கிருந்தகாரபேராககு படி பவணிமாவநதரம, ப்ராபதி விரோதி கள்ப்போககிக கைங்கர்யத்தைகநகொண்ட மாத்ரத்திலே எனறபடி. "நீர்த்தயடியவர்கம்மைத திருத்திப்பணிகொள்ளவால்' என்றிறவாக்ய சேஷுதிறுடைய தாதபர்யததைத, "ஆர்ந்தபுக ழச்சுதன்" என்று பதோபாதமபண்ணி அருளிசசெய்கிறார் (இவவளவிலே புகுமபடை த தெனறு தடஙகி,, (பணிகொளவான்)என்றது-துமுமலன் நிகலே ஸப்புத்த, ஆறுதலை-ஆட்டுா, ஒலிபமாகுமென்றன தமிழன. "இவவிடத்தில-ஆதுனகையென ரூபாடுனகயைச் சொல்லுகிறது.

/திருவாய் 3-5-11.

ருல் சேதநரை நாம திருத்தச் சொல்லவேணுமோ? மோக்ஷ ப்ரதமுண்டாகையாலே அசேதநங்கள் திருவாய்மொழியையப்யஸித்து பாடுவது. அவை *பாடுமே குயில்களாகையாலே தமபிரானுமானைப் போலே ஆழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழி பாடுவனவாயது; ஒரு தேசஸம்பந்தத்தாலே *செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடுகிறாளை இதந்தேசவர்க்கிறைருத்த திருவாய்மொழிபாடச் சொல்லவேண்டா விறே, நாம மதுரவாக்காகையாலே மதுரவாக்கான குயிலையிட்டுப் பொழிலைச் சிறப்பிக்கிறார்.

(குருகூர்சாமி) ப்ரத்யுபகாரசிரமேபக்ஷதைக்கூடியான பூர்த்தியை யுடையவரே! பசுமதிக்கு ஜிதக்காரதுக்கு சலாரமபெறிலும் ஆசார்ய

சாகாஸம்பந்தம்) என்றது சார். ஸஹஸ்ரசாகாஸம்பந்தம அர்த்தம். கொம்பு-தவனி. ‡"பாடும குயில்காள்" என்று பாடுனை அவருக்குத்திருப்பு மாக நாச்சியாருளிச்செய்கையாலே, விண்ணப்பம் செய்வார் முன்னே இரண்டுபேர் வேலிக்கசிறிது விண்ணப்பம் செய்வார் அதனை அநுவதிக்குமாபோலே, ஆழ்வார் முன்னே திருவாய்மொழியை முன்னுரு அநுஸந்திக்க, பிலஜுருபாடுவைவாயிறாக் குயில்கள் பயின்ற, பாடக்கூடிமாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தேசஸம்பந்தத்தாலேயென்று துடங்கி). சோலைகத்திசயம சொல்லுமிடத்தில, †"குன்று நதுலைச் சோலை" என்றும், §"கொங்கார்பூஞ்சோலை" என்றும, ||"வைகுன மராஹம்சோலை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்ஙனே ஒதிசயத்தை இட்டருளிச்செய்யாதே ¶"தமிலாஹும வளர்பொழிலகும்" என்னுமாபோலே 'குயில் நினைர் பொழிலசூழ்" என்றருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாம மதுரவாக்காகையாலே என்றுதுடங்கி). சிறப்பிக்கிறார் என்றது அதிசயத்தையுண்டாக்குகிறார் என்றபடி.

(த்வாரம பெறிலும்) என்றது அசார்ந ஸம்பத கரமுறையால் லே சவாருக்குச் இஷ தகாரப்படைக்கூடாது. இப்படியேயிருக்கச்செய்தேயும் 198 "सापेक्ष इव चेष्टते" (ஸாபேக்ஷ இவ சேஷ்டதே) என்று அர்ச்சாவதார வைபவம சொல்லுமிடத்திலருளிச் செய்கையாலே, அர்ச்சாவதாரத்துல ஸாபேக்ஷதை உண்டாகையாலே இந்த தகாரத்துக்கு வழியுவிட்டபடி. அதுக்கு ஒரு ஆசார்ய இருசித்காரதுக்கு

‡நா. திரு 10-5 †திருவெழுகூற். § ||திருமடல் 14.
¶பெரிய திரு 8 6-8.

விருசிதகாரத்துக்குத் தகுதியில்லை. இவன் க்ருதஜ்ஞதைக்கு ஈச்வரத்தின ளையிலே கொண்டு அந்நவட்டத்தை சேயர்களையிலே கொண்டு இருக்குமவனிறே.

(உனக்கு மொய்கழற்கன்பையே முயலகின்றேனே) உன்னுடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹமே யாக ப்ரத்யுபகாரமாகத் தேடி உதவாநின்றேன். இவ்வுதவியாலுக்குத் தேறிட ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகைக்கு விரகில்லை; அவர்தாம் §"உனக்கென்செய்கேன்" என்பது, ‡"அப்பனுக்கு எதுவுமொன்றும் இல்லை செய்வதிங்குமங்கே" என்றும் பேசுவே.

(மொய்கழல்) |"மொய்கழலே யேத்தமுயல" என்று ஆழ்வார் அவலிக்ஷப்பதைப் பதிச் செய்தகேட்டுப்போக வாலைபாலே, இந்த மொய்கழலென்கிறார். கீழ், அவன் பொன்னடியென்று- ஆழ்வார் திருவடிகளின் பாவநத்வம் சொன்னார். இங்கே போக்யதை சொல்லுகிறார். வகுளாபிராமமாய் ஸ்ரீமத்தாயிறே ஆழ்வார் திருவடிகளிருப்பது. (மொய்கழற்கன்பையே) இத்திருவடிகளின் போக்யதை அன்பைக்கொடுத்தது. அன்பு ப்ரத்யுபகாரத்திலே மூட்டித்து. அதுக்கு இடம் காணாமையாலே அலமருகின்றேன்; இவ்வலமாப்பு பாவசைத்தம்யிறே.

பத்தாம்பாட்டுக்கு அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

த்வாரமிலை. இலவாமைக்கு ஹேதுவேதனையை நருளிச்செய்கிறார். (இவன் க்ருதஜ்ஞதைகையென்று துடங்கி. அன்பையென்றதை அல்பாலே யொருத்தருமில்லையாகி, அதைவிதத்துக் கொள்வது, உதவியாகின்றேன) உத்யோகியாநின்றேனென்றபடி.

உத்யோகிக்கிறது என்செய்கைக்கென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மொய்கழலே யேத்த முயலென்று துடங்கி, அப்படி ப்ரேக்ஷாபூர்வகத்துக்கு என்ன அருளிச்செய்கிறார் (வகுளாபிராமமாயென்று துடங்கி). (மொய். அமுது (அலமாவாநின்றேனென்று உத்யோகத்துக்கு ப்ரயோஜனம் ... போதாமையாலே அலமாவாநின்றேனென்றபடி. "முயல்கின்றேனே" என்ற வர்த்தமானத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (இவ்வலமாப்பு பாவசைத்தம்யிறே) என்று.

பத்தாம்பாட்டுக்கு அரும்பதம் முற்றிற்று.

§ திருவாய். 2-7-8. ‡ திருவாய். 7-9-10. | பெரியதிரு-87.

பதினோராம்பாட்டு

11. அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கட்கெல்லா
மன்பன் தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கு
அன்பனாய மதுரகவிசொன்னசொல்
நம்புவார் பதி வைகுந்தம்காண்மினே.

பதவுரை:—அன்பன் தன்னை — ஆச்ரித பக்ஷபாதியான எம்பெருமானை, அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம் — ஆச்ரயித்தவர்களான எல்லா பாகவதர் பக்கலிலும், அன்பன் — பக்தியையுடையரான, தென் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு — நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே, அன்பன் ஆய் — பக்தியை யுடையராய்க்கொண்டு, மதுரகவி சொன்ன சொல் — மதுரகவி அருளிச்செய்த இந்த திவ்யப் ப்ரபந்தத்தை, நம்புவார் — (தங்களுக்குத் தஞ்சமாக) விச்வஸித்திருப்பவர்களுக்கு, பதி — வாஸஸ்தானமாவது, வைகுந்தம் காண்மின் — பரமபதமாம்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்

நிகமத்தில், இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தைக் கற்றார்க்கு ஆழ்வாரோடே பரிமாறும் நிலமுடைமே தேசமென்கிறார்

(அன்பனித்யாதி) ஈச்வரத்வமாகிற ஸ்வரூபம், எம்பெருமான் இருந்தபடியாக எல்லாருக்கு மொருதன்மையாயிருக்கை 194"ரிபூணாமபி வத்ஸல:" ("ரிபூணாமபி வத்ஸல") என்கிறபடியே. (தன்னையடைந்தவரித்யாதி) ஏவந்தன விஸ்தாரமான எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தார்க்கெல்லாமன்பரா யிருக்கை ஆழ்வாருக்கு ஸ்வரூபம் தந்தாம ஸ்தையிலே உண்டு எல்லாரும் ஸ்ரேஷ்டியயது.

(தென்குருகூரித்யாதி) ஆழ்வாருக்கே அன்பராய் இருக்கை ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கு ஸ்வரூபம். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லிற்று. தாம் காணவந்த சேஷ்டிதாதி. ப்ரீதிகாலும் சொல்லுவித்தது. இவர் † 'புலசொல்லும்'' என்பது ப்ரீதியைக்காணும்.

(நம்புவாரித்யாதி) இது கற்றார்க்கு வாஸஸ்தானம் கலங்காப் பெருநகரான பரமபதம்; இது வ்யாஜமாத்ரமாயிருக்கை. ஆழ்வாரை

† திருவாய் 7-9-2.

உரம்பாகச் சொன்னது திருக்கலியே [illegible] வெண்ணெய் [illegible] திருக்கலியிலே பொருந்தின [illegible] சடகோபனது [illegible] என்கிறபடியே [illegible] அநுஸந்தேயமிது.

சேதநருக்கு ராதிகூலயத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தராயிருந்தால் தொடரும்போது சக்கரவர்த்திகளை உபேக்ஷித்திருக்க வேண்டும் [illegible] வைகல் [illegible] இருக்கையாலும் அவனுடைய [illegible] திருந்தை அவர்களோடு [illegible] ப்ரியம் செய்கையாலே இருக்கும் பாதத்திலே உபேக்ஷித்திருக்கையிலே. ஆகையாலே திருநாட்டை பரமபதமாகச் சொல்லுகிறது.

அதவா, நடுவாகிருந்தவிடத்தே வைகுந்த மென்னவுமா. திருநாடென்று ஸ்ரீவாஸிபுதியையாகும் விபாகமின்றியேயென்ன, அபிதாவதி வனாதுதாஸர வார்த்தை. 'கூத்தாழ்வான மகன் பிறந்தபோது திருவடி சுகம் தானே ஒரு போகியோடுத்துக்காண' என்று பணித்தார்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்.
நஞ்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்பிள்ளை ஈடு

ஸ்ரீமத்தில், (அவைபணந்தாள்) இவர் ப்ரபந்தத்தைத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வாஸபூமி பரமபதமென்கிறார்.

(அவைபவ) வாத்ஸல்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவன், இவனுடைய வாத்ஸல்யம் 194 "रिपूणामपि वत्सलः" (ரிபூணாமபி வத்ஸல) என்றபடியே ஸர்வவிஷயமாயிருப்பது; அதுக்கடி 195 "देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतं" (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்று ஸம்பந்தம் பொதுவாயிருக்கையாலே. (தன்னையுடைத்தலர்கட்கெல்லாமவைபவ) அம்மானுடையவனைப் அவனை பொதுவாயிருப்பது,‡ "பாம்பணைப் பள்ளியும் திருவுடையார் யவரேதுமவர்க்கினமர் எம்மைமட்ருஞ்ச பரமர்" என்றிரேயிருப்பது.

§ திருவிரு-75. ‡ திருவாய் 3.7.1.

(தென்குருகூர் நம்பிக்கு அன்பனாய்) பகவத் விஷயத் தனிலன்றிக்கே ததீயாபிமானமின்றிக்கே ஆசார்ய விஷயத்திலே ஊற்றமுடைய தனக்குப் புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றவடுக்கும். அங்ஙன் தானுகந்ததன்றிக்கே அவனுகந்தது செய்யவேண்டியிருக்கில் பாகவதர்களைப் பற்ற அடுக்கும்; அவர்களெல்லாருமுகந்தது செய்யவேண்டியிருக்கில் ஆசார்யனைப் பற்றவடுக்கும்; ஆசார்யன் முதலிலே அநுஷ்டாந ரூபத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கும்; பின்பு பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்து அனுபவத்தாலன்றி செல்லாதபடியானால் போது போக்கு. பரம்பரை பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையானவர்களாலே உத்தேச்ய ரும்; பகவத்ப்ரபத்திக்குப் புருஷகாரபூதருமாய்க்கொண்டு உத்தேச்ய ரும். ப்ரபத்தி நிஷ்டையிலே ஸாதனமிருந்திருப்பதாலே உத்தேச்யனும்.

(மதுரகவிசொன்னசொல்) நமக்குப் பாசுரமே இனிதாயிருக் கையாலே மதுரகவியென்கிறார். (நம்புவார்பதியிதுவாதி) இனிதா யிருக்கையிலன்றியேயாகிலும் இப்ரபந்தத்தைத் தஞ்சமாக நினைத் திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம்.

ஆழ்வார் உத்தேசயராயிருக்கில் இவருக்குத்திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவதென்னில், திருநகரியில் ஆழ்வாரையும் பொலிந்து நின்றபிரானையும் இருபுரியவாபத்தச்சொல்லுவது. அல்ல வன்றிலே ஆழ்வாரையே சொல்லும் தேசம் பரமபதம். /"அடியார் நின்றினைநிறைவது" என்றும், |"வானவர் நாடு" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே.

நம்பிதிருவழுதிவளநாடுதாஸர், அவர்களிருந்த தேசந்தான் பரமபதமென்று சொல்லுவர். கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு இடைச்சுவர்தனனி இரண்டு விஷ்ணுமொருஞயத்தக்கனென்று பணித்தாரென்று பிள்ளைநறைச்செய்வர்.

நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

/ திருவிரு-75. | திருவாய் 3-6-6

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

அவ:— நிகமத்தில் இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு ஆவாஸபூமி பரமபதமென்கிறது.

வ்யா:—(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவனாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன். இவனுடைய அன்பனென்று விசேஷிப்பானைப்போலே 194 "रिपूणामपि वत्सलः" (ரிபூணாமபி வத்ஸல)என்கிறபடியே சத்ரு விஷயமாயேயிருக்கும் அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில், 124 "सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:) என்றும், 195 "देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्" (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்றும் ஜகத்துக்கு ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் ஸர்வர்க்கும் ஒக்குமாகையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும்.

(தன்னையடைந்தவர்கட் கெல்லாமன்பன் தென்குருகூர் நம்பி) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றே இருப்பது. ‡"பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவர் எம்மையாளும் பரமர்" என்கிறபடியே பகவத்பக்த விஷயமாயிறே இருப்பது. தம்மைப் போலே /"அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்பாரெல்லாரையும் தமக்கு நாதராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது.

(தென்குருகூர்நம்பி) ‖"அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார்" என்று ததீயபக்திகளளவும் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர்.

அரு. நிகமத்தில், "நம்புவார்பதி வைகுந்தம் காண்மின்" என்று நைக்கடாஸித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (நிகமத்திலித்யாதி

அன்பனென்ற விடத்தில் ப்ரீதியை விஷயாநுரூபமாக வாத்ஸல்யமாக்கியருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தையே யித்யாதி. இங்கு அன்பனென்றது-பக்தனென்றபடி; அன்பன்றன்னை என்றது-முழுச்சொல்லு.

‡ திருவாய் 8 7-1. / திருவாய் 6-10-10. ‖ திருவாய் 3 7-10

(நம்பிக்கன்பராய்) பகவத் விஷயத்தளவு அன்றிக்கே, ததீய ளளவுமன்றிக்கே ஆசார்ய விஷயத்திலே ஊக்தராய்; தனக்குப் புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும். அங்ஙன் தாழ்சொத்தன்றிக்கே, ஈச்வரனுகப்பே புருஷார்த்த மென்றிருக்கில பாகவதர்களைப் பற்றவமையும். 196 "ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं" (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்) 197 "मम प्राणा हि पाण्डवाः" (மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:) என்று பாண்டவர்களைத் தனக்கு தாரகராகவிறே நினைத்திருப்பது. ஈச்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடைய வுகப்புப் புருஷார்த்தமென்றிருக்கில ஆசார்யனைப் பற்றவடுக்கும். 198 "आचार्यवान्" (ஆசார்யவாந்) என்றுயர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கப்பது. பத்தமதியிலே ஆசார்யன் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து பகவத் ஸமாச்ரயணம்பண்ணுவிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனுய், தன்னுடைய அநுஷ்டானத்தாலே இவனை நல்வழியே கொண்டுபோய, பரபக்தியிலும் ஸாதவிந்ததியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவனுய் இப்படி பஹுமுகத்தாலே உத்தேச்யனுயிருப்பது.

(மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத் தாம் சொன்ன பாசுரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலே மதுரகவியென்கிறார். (சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருக்கிறதிலே யாகிலும் இப்ரபந்தத்தைத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம்.

அன்பனுனன்னை உடையதவர்கள் ஏற்றமான பாகவதர்கள் நம்பி பத்தாத்ர்யம் அடியாரிதயாதி. பகவானையும் பாகவதர்களையும் பற்றுமல் ஆழ்வார் விஷயத்திலே பராவானென் சொன்ன. "அன்பனுறன்னை யுடைந்த வல்லடிகொள் மன்பன், நம்பிக்கன்பன்' என்கிற பதங்களை கடாக்ஷித்து இவர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை அருளிச்செய்கிறுர் (தனக்கொரு தடைவில் அந்தராயந்தாலே', அவர்களுக்குக்பாகவன்றிக்கே அவன் பண்ணின உபகாரத்தாலும் பற்றுவேனுமென இருப்பதமதநிலையித்யாதி). சொல் நம்புவாரெனுகிற, சொன்ன சொன்ன வைகுந்தமே பலிதம் (இனிதாயித்யாதி).

ஆழ்வார் உகந்தேர்யாதலை திருநகரியென்றே ப்ராப்யமாவ து* ளெனவில், திருநகரியில் பொலிந்து நின்றபிரானுமெனயும் ஆழ்வா ரிணையுமாய் இருப்பீயாகச்சொலுவா. அவ்வண்ணம் நிக்கே ஆழ்வா ரிணயேவயாய்ச்சொலுவும் பரமபதம் / "அடியார் நிலாநின்ற வைகுந்தம்"*†, "வானவர்நாடு" என்று சொல்லக்கடவதிறே.

ஈமிதிருவழுதி வளநாடுதாஸர், கப்புயாரபதி வைகுந்த மென்று அவர்களிருந்த தேசம்காண் பரமபதமென்று சொல்லுவர், ‡"உண்ணகவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முடைரையாம்" என்னக் கடவதிறே.

கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்த பின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவர் தள்ளி ஒரு போகியாய்த்துக்காணென்று பெற்றி பணித்தாரென்று அருளிச்செய்வார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இருப்பியாவது ஒருவன் மூருக்கு எதிர்முறுகருக்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கேதானே பரமபதமென்றதுக்கு ஸைவாதமாக ஓரைதிஹ்ய மருளிச் செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி). (பெற்றிபணித்தாரென்றது) இங்கே யிருக்கச்செய்தேதானே அந்த விபூதியிலநுபவத்தைப் பெற்றி பணித்தார். அங்குத்தைவிலநுபவம் இங்கே கிட்டுகையாலே-ஒரு போகியாயித் தென்றபடி.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநரூபதம் முற்றிற்று.

/ திருவிரு-75. † திருவாய் 3-9-9. ‡ திருவாய் 5-3-9.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்

நிகமத்தில் (அன்பனித்யாதி) இப்பாட்டில் இப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு வஸ்தவ்யபூமி பரமபதமென்கிறார்.

ஆழ்வாருடைய பேற்றையும், அவர் தமக்கு ஸ்வாமியென்னு மிடத்தையும், தமக்குக் காலக்ஷேபவிஷயம் அவருடைய ப்ரபந்த மென்னுமிடமும், ஆழ்வாரோடே ஸம்பந்தமடியாக ஈச்வரன் மேல் விழுந்து பவித்தபடியையும், தம்முடைய தோஷம் பாராமல் ஆழ்வார் விஷயீகரித்த படியையும், தோஷஜ்ஞரான அவருடைய தேசப்ரவேச மாத்ரத்திலே தம்மைவிட்டுக் கழன்றபடியும், பின்பு அத்தோஷம் மேலிடாதபடி ஆழ்வார் குணங்களே தமக்குக் காலயாபனமாம்படி அவர் தம்மைத் திருத்தினபடியும், அவருடைய க்ருபாவைபவத்தை லோகமடங்கலும் தாம் பரப்ப வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த ஆதரத்தையும், பகவத்க்ருபையிற் காட்டில் ஆழ்வாருடைய க்ருபை லோகத்திலே அதிசயித்தபடியையும், அக்ருபையடியாக அவர் உபகரித்த உபகாரமும், அவ்வுபகாரபரம்பரைகளுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் தேடி அவருடைய பூர்த்தியாலே ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு அவகாசம் காணாமல் தாம் அலமருகிறபடியையு மிறே இச்சொல்லுகிறது.

இவ்வர்த்தங்களுக்கு வாசகமிட்டுச் சொன்ன இப்ரபந்தத்திலே ஆதரமுள்ளார்க்கு நித்யஸூரிகள் பரமபதத்திலே ஒரு பாசம் பண்ணிக் கொடுப்பார்களென்கிறார். இவர்களுக்குத

அரு.—நிகமத்தில் (அன்பனித்யாதி) (இப்பாட்டில் இப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு வஸ்தவ்யபூமி பரமபத மென்கிறார், என்றது-ஸங்க்ரஹமான அவதாரிகை.

(ஆழ்வாருடைய பேற்றையும்) என்றுதொடங்கிச் சொல்லி விஸ்தர. ஆழ்வாரை ப்ராப்யப்ராபகமென்றன்றோ இப்ரபந்தத்தில் இவர் அருளிச்செய்தது; ஆகையால் ஆழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுள்ள திருநகரியே இப்ரபந்தம் கற்றவர்களுக்கு வஸ்தவ்யபூமி யென்னாமல், பரமபதம் வஸ்தவ்ய

திருக்கரியே ப்ராப்ய ஸ்தலமாயிருந்ததென்னுமா அவர்களைக்காத்துக் காக்க அங்கேபோய் அந்தர ஆழ்வாரை அனுபவிக்கப்பெறுவர்கள்.

வடா; (அனபாயினோ) கலிபட்டுண்ட விஷயத்தையும், கலிபாடினதழுமையும், கலிதனிலையும், கலியைபேர்த்து சொருவழியால கறறவர்க்குச்சுப் பலமும் சொல்லுகிறது. (கண்டவையெடுதவர் கட்கெல்லாமனபன) தமமுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவ னைப்போலவர்களெல்லாம வதஸலராயிருக்குமவர்; ஏவதனா தோஷங் களைப் பாராதே தமமுடைய குணங்களைத்தனை தசிப்பிக்குமவர். * எனமறையாளர்கள புண்ணியமாக்கருதுவரதனலே அனபா யத்தனுறுயென்று, * கிளைத்தள பகதுதக அருளிலுவெனறு சொல்லுகிறபடியே, அனபிரஸே, அனபினெனறு ஸ்நேவச்யநுகை குத திருசமமாப் அவனைய ச்ரயித்தவர்களெல்லாம ஸ்நிகாரயிருப்பவர்; 199 "मद्भक्तजनवात्सल्यं" (மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம்) என்று இதனைக்கீழே ப்ரகமலக்ஷணமாகச் சொல்லித்த

பூர்வோகச் சொல்லுவர்னென்னென்னைக்குளிச செய்தார் (பூர்வோகுக்குத் திருக்கரியே யென்றுதொடங்கி).

இக்கபாட்டுக்கு ஸங்க்ரஹேணை ப்ரதிபாத்ய தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (கலிபட்டுண்ட விஷயத்தைய என்று தொடங்கி). "அவ்வபிறானை ஏனறது-ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமானபோது பகவத்விஷயத்தில் ப்ரேமத்தையுடையராய், ஆச்ரிதவிஷயத்திலும் வதஸலரான ஆழ்வார் தமமையென்றபடி. இந்த பகவத் பாவனையத்தைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டே பகவத்பாகவத விஷயத்தில் ஈடுபாட்டைத் தாருதலாய் திருக்கரியில் பிறப்பாய்த்தெனறருளிச்செய்கிறார் (வதஸலராயிருக்குமவர்) என்று வதஸலராயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எவதனா தோஷங்களைப் பாராதே யென்று தொடங்கி).

இத்தனிலே தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு குணங்களைத்தந்து தரிப்பித்த க்ரமத்தை இவருடைய திருவாய்மொழியிலே காட்டுகிறார் (என்மறையாளர்களென்று தொடங்கி). ஞானாதிசயமாத்தமெனலாமல் கூடுக பாகவதரிடத்தில் வளிக்தாயிருப்பதென்று இந்த வாத்ஸல்யத்தை ப்ரதானமாகச் சொல்லுகிறதென்னை அருளிச்செய்கிறார் (மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யமென்று தொடங்கி).

(அன்பன் — இன்னபடியன்பனென்கையன்றியிலே எல்லாரக்கும் எல்லாபடியாலும் ஸர்க்கணான்றுதந்தாயிருக்கும். 200 "एवं निसर्गसुहृदि - न चिरमिदमाश्रितवत्सलत्वं" (ஏவம் நிஸர்கஸுஹ்ருதி-ந சிரமிதமாச்ரித வத்ஸலத்வம்) என்று சொன்னதுக்கு காட்டமிற வாத்ஸல்யம். 201 "सर्वलोकैकवत्सलः" (ஸர்வலோகைக வத்ஸல:) 202 "शरणागतवत्सलः" (சரணாகத வத்ஸல:) 194 "रिपूणामपि वत्सलः" (ரிபூணாமபி வத்ஸல:) என்னும்படி. லோகத்துக்கெல்லாம் வத்ஸலனுமாய், அதில் ஆச்ரிதரளவிலே, 203 "दोषो यद्यपि" (தோஷோ யத்யபி) என்னும்படி வத்ஸலனுமாய், ப்ரதிகூலரையே பண்ணிப் போருமவர்களுக்கும் வத்ஸலனுமாயிருக்கும். 204 "प्रतिभवमपराद्धुर्मुग्ध सायुज्यदोऽभूः" (ப்ரதிபவமபராத்துர் முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:) இதே, அங்கு ஸௌசீல்யமாவது ஸ்நேஹம் சென்னில படாதொழிகையாத்தது.

(அன்பன்) தன்னை ஸ்நேஹித்தார்க்குத் தானும் ஸ்நேஹமே விஷயபூதனுமாய், தன்னை ஸ்நேஹிக்குமிடத்தில் விபூதியான

(அன்பனென்கையன்றியிலே என்றது அன்பனென்னுமையாலே என்றபடி. அன்பனென்ற பதத்தை ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்யாதபோது வாத்ஸல்யபரமாக அருளிச்செய்துவிட்டு, ஈச்வரனுக்கு விசேஷணமாகில் அருளிச்செய்கிற விடத்திலும் வாத்ஸல்யபரமாக அருளிச்செய்யாதே ஸௌஹார்த்தபரமாக அருளிச்செய்கிறபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஏவம் நிஸர்கஸுஹ்ருதி, என்று தொடங்கி.

(அப்படி ஈச்வரன் அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற எல்லாரிடத்திலும் வத்ஸலனாயிருக்குமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வலோகைகவத்ஸல:) என்று தொடங்கி. "ஸர்வலோகைகவத்ஸல:" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த ப்ரமாணத்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லோகத்துக்காக வென்று தொடங்கி,. ப்ரதிகூலரிடத்தில் வத்ஸலனாயிருக்குமென்னுமது ஆளவந்தார் ஸ்லோகத்தை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபவமபராத்து.) என்று தொடங்கி.

அன்பனென்று-இவருடைய அன்புக்கு ஈச்வரன்றான் விஷயமாயிருக்குமென்னுமதையும், அன்றிக்கே, ஈச்வரன்றான் எல்லா விஷயத்திலும் அன்பையுடையனாயிருக்குமென்னுமதையும்-கர்த்தரி கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே காட்டுகையாலே, இந்த இரண்டர்த்தத்தையுங் கூட்டியருளிச்செய்கிறார்

ஸ்நேஹிக்குமவனை. தன்னை ஸ்நேஹித்தவனை புறம்பே சிலவற்றை ஸ்நேஹித்தால் அவனுக்குக் கண்ணோட்டம் கிடையாதிலே; தான் எல்லாரையும் ஸ்நேஹிப்பவனில்லை தான் இன்றிக்கே ஒழியும்; 205 "निरवधिकवात्सल्यजलधे" (நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே) 206 "वात्सल्यमहोदधे" (வாத்ஸல்ய மஹோததே) என்கிறபடியே கடலுக்குள்ளே மாணிக்கங்களுடைய மறைந்து கிடக்குமாபோலே இவ் வாத்ஸல்யகுணத்தில் குற்றங்களுடைய மறையும்படியாய்த்து இது ஸ்வரூபத்தை விளக்கிக் கொண்டிடக்கும்படி. ஸ்வரூபாநந்த ஸர்வதா ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு போலேயாய்த்து இத்தனை முமை ஸாதந்த்ர்யமாய் நிகரில புகழாயிருக்கும்படி, அந்த ஸாத்ருச்யாஸ்ரயத்தால பெற்றது ப்ரதலவித்தி, இந்த ஸாத்ருச்யாஸ்ரயத்தால பெற்றது ப்ராணயத்வவித்தி

(அன்பன்) தன்னைப்பற்றிய புறம்பேயுள்ளவற்றை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கும் 207 "उदाराः" (உதாரா:) என்று குணங்கொள்ளும் வ்யா

(தன்னை ஸ்நேஹித்தார்க்குத் தானுமுமே யென்று தொடங்கி வாக்யத்தையதாயிவ). ஸ்நேஹித்தவர்களுக்குத் தானும் நல்லுமே விழுமாகாதபோது வருகிற ஹாநியோதல்லை நளிச் செய்கிறார் தன்னை ஸ்நேஹித்தலென்று தொடங்கி).

ஈச்வரன் எல்லாரிடத்திலும் ஸ்நேஹியாதபோது அவனுக்கு வருகிற ஹாநி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (தானெல்லாரையும் ஸ்நேஹியாதொழி லென்று தொடங்கி, குற்றங்களிற்காட்டில் இந்த வாத்ஸல்ய குணத்துக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே) என்று தொடங்கி.

(ஸ்வரூபத்தை விளக்குங் கொண்டிடக்கும்) என்றது ஸ்வரூபத்தையெல்லாம் தானே வ்யாபித்துக் கொண்டிருக்கும் என்றபடி. 'வாத்ஸல்ய ஜலதே' என்று இக்குணத்தை ஜலதியாகச் சொல்லுகையாலே ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே கிடக்கிற ரத்நங்கள் போலே குற்றங்களெல்லாம் அதந்தர்க்கதமாயிருக்குமென்றபடி.

எல்லாத்தையும் விளாக்குங்கொண்டு) தான் மேலாயிருக்கிறபடி எப்படியிருக்கிற தென்னவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபத்தாளித்யாதி). ஸ்வரூப ஸாதந்த்ர்ய ஸாம்யத்தாலும் குணஸாத்ந்த்ர்ய ஸாம்யத்தாலும் பலித்த தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸாத்ருச்யேத்யாதி).

மோஹத்தை உடையவன். (அன்பன்) உபக்ரமத்திலே, "கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பன்" என்று ஸௌலப்யம் ஸ்வாமித்வங்களை உபக்ரமம் பண்ணி, உபஸம்ஹாரத்திலே வாத்ஸல்ய குணத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். அவை ஒரு தட்டு, இது ஒரு தட்டிறே; இத்தைப்பற்றயிறே 201 "शीलादिगुणसंपन्नः सर्वलोकैकवत्सलः" (ஶீலாதிகுண ஸம்பந்ந ஸர்வலோகைகவத்ஸல) என்று சிஷ்டரும் சொல்லிற்று.

(அன்பனாவாரை உடைத்தவர்கட்கெல்லாமன்பன்) இப்படி ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யங்கள் ஸ்வேச்வரனுடைய குணங்களாகத் தோற்ற 61 "गुणैर्दास्यमुपागतः" (குணைர்தாஸ்யமுபாகத) என்று அடிமைபுக்கு அவன் திருவடிகளை உபாயமாக வரணம் பண்ணியிருக்கும் ஸாத்விகர்க்கெல்லாம் நல்லராயிருக்குமவர்.

அவனுக்கு எல்லாரோடும் பந்தமுண்டாகையாலே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கவிதம்; இவர், /"பரனுமாயிலும் திருவுடையார் அவரேனுமவர்கண்டீர்-என்னையாளும் பரமர்" என்றிருக்குமவ

அப்படியன்றிக்கே ஆச்ரயணகாலத்தில் தோஷமே பர்யாயமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்துவிட்டாரொக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்த தோஷத்தை விடாதே வைத்துக்கொண்டு தானாச்ரயித்தவனந்தரம் புறப்பட சில குற்றம் உண்டானால் அவற்றை மிகவும் க்ரூரமாகக்கொள்ளாதே, அந்த தோஷத்தையும் குணமாகக் கொள்ளும் வ்யாமோஹத்தை உடையவனென்கிறார் (தன்னைப் பற்றினவர்கட்கு) இத்தளத்தில் அம்பனென்று வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

உபக்ரமத்திலே ஆறாறு குணங்களைச் சொல்லி, உபஸம்ஹாரத்திலே ஒரு குணத்தையிட்டு உபஸம்ஹரிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அன்புடைத்தவர்கட்கு நல்லராமன இரண்டர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் இப்படி ஸர்வலோகசத்ரார்ந்தி,. அவனைப்போலே எல்லாரிடத்திலும் வ்யாமோஹித்தராதே, ஸாத்விகர்க்கத்துக்கே நல்லராயிருக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கெல்லாரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே என்றதுடங்கி). அவனுக்கு வேண்டவர் ஸம்பந்தராய் வருகையாலே, இவரைப்போலே §"என்னுடைய நாளிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாமினியவாறு"

/ திருவாய் 3-7 1. § பெரியதிரு 11-6-9.

ராய்த்து. இவரைப்போலே அவராக பூர்வகமான ஸ்நேஹாசனறே அவனது. அவனுக்கு எல்லாரோடும் ஸ்வரூபப்ரயுக்த ஸம்பந்தம். இவர்க்கு உபாதிநிபந்தந ஸம்பந்தம் (எல்லாமவன்) அவர்களுடைய ஜாதயாதிநியமம் பாராதே தன்னைப்பரகமோ நேஹதாவர நல்லராயிருக்குமவர். †"தமரோரந்த வைணவ பரமரே ஒருமை தாமே" ‡"எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும், மணிவண்ணற்கு ஆளென்றுள் கலந்தாரடியார் தம்மடியார் எம்மடிகள்" என்றிருக்குமவர்.

(அவையே) §"அவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க" என்றுபகவத்ஸம்பந்தத்தை விடவும் அவர்களை ஸம்வாய ஸம்ச்லேஷமாபிருக்குமவர். (அடைந்தவர்கட்கெல்லா மன்பன்) அவனை சேஷியாக வரிக்கவுமாம், பர்த்தாவாக வரிக்கவுமாம், உபாயத்வேந வரிக்கவுமாம், உபேயத்வேந வரிக்கவுமாம், இவருக்கு ஆதரிக்க வேண்டுவது ஏதேனுமொருணமையாய்த்து.

(நெஞ்சுருகிநீர்பாதி) இவருக்கு இப்படி பகவதபாகவத விஷயத்தில் ஸ்நேஹத்துக்கு அடையாய் திருநகரியில் பிறப்பாய்த்து; துறையாப்பாலே பரிருப வாய்க்குமிறே; இவருக்கு

என்கிறபடியே பகவத்பாகவத ஸம்வாரி சேதநர் விஷயத்தில் ஸ்நேஹ பூர்வகமாய் வருகிற ஏதேனுமொன்றே எனறபடி.

ஶ்லோகத்தை விவரிக்கிறார் அவனுக்கெல்லாரோடும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று தொடங்கி. உபாதிநிபந்தநமென்கிறவிடத்தில், உபாதியாவது பாகவதத்வம், எல்லாமென்ற சப்தத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய ஜாதயாதி நியமம் பாராதே யென்று தொடங்கி). (எல்லாம், என்றது எல்லாருக்குமென்றபடி. அஃதென்று பதோபாத்தமல்லாவிடில், பாகவதர்கண்டதில் ஆழ்வாருக்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அவனடியார் நனிமாக்கலவி என்று தொடங்கி). அடைந்தவ ரென்ற பதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவனை சேஷியாகவரிக்கவுமா மென்று தொடங்கி).

அவர், ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களிரண்டிற் சொல்லுகிற பகவத்பாகவத விஷயங்களில் பரவணராயிருப்பர். இவர் மத்யமபதமான நமஸ்ஸிலே

† திருவாய் 3-7-8. ‡ திருவாய் 3-7-9. § திருவாய் 8-10-7.

காதல்கடல் புரையவிளைவித்தகடி. அந்த நிலைப்பண்பாய்த்து; (கா) அக்கரை வரைத்தாலேயாய்த்து இவர் ஸாத்மிக விவேக ஜ்ஞாநமுத்து. (நம்பி) இப்படி ஆத்மகுணபூர்ணரான ஆழ்வார்.

(அணபனும்) இப்படி இவருடைய பகவத் ஜ்ஞாநபக்த்யாதி களாகிற ஆத்மகுணம் கண்டாய்த்து இவருக்கு ஸ்நேஹம் பிறந்தது. (அணபனும் மதுரகவி) அவருக்கு பகவத் ப்ரேம ஸ்வரூப யாபுகதமாய் /"ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்" என்று நிரூபகமானாப்போலே, இவருக்கும் ஆழ்வாருக்கு ஈஸலரனைவரென்று நிரூபகம். அவர் ப்ரணயமல்லாக்கவிரணையும் நிஷ்டராயப் போருவர், இவர் மதுவமபதத்திலே நிஷ்டராயிருப்பர்.

(மதுரகவி) அவர் தனியவதனைக் கவிபாடுகைபாலே †"என்னுவிளிங்கவி" என்றுப்போலே இவரும் ஆழ்வாரைக் கவிபாடுகை யாலே தம்மை மதுரகவி என்கிறார். (நம்பிக்கணபனும் மதுரகவி) செஞ்சுக்குப்பணி ஆழ்வார்பக்கல் ஸ்நேஹமாய், வாய்க்குப்பணி அவருடைய குணஸ்தோத்ரமே ஆனவர்.

(சொன்னசொல்) அவர் பாபக்நிகரித்த இதத ஸம்ப்ரதாயதர்ப் பதனத, (சொன்னசொல) இதுவுமொரு சொல்லேயென்று விஸ்மித ராகிறார். (நம்புவார்) இந்தையாசைப்படுமவர்கள். இவ்வாதத்தை வ்யுதபததிபண்ணிவிடுதல் செய்கைபன்றிகே, இதிலே ஈசை யுடையராய் இவ்வியலிலே எப்போதும் பரிசயிப்பது, இதுக்குள் ளோடுகிற ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவங்களிலே விததராவது, இப்ர பாவத்தை எப்போதும் ஒருவர் சொல்லக்கேட்க ஆசைப்படுவதாய், இப்படி ஈசைபண்ணிப்போருவார்.

நிஷ்டராயிருப்பரென்றபடி. ஆழ்வார் ஈச்வரனைக் கவிபாடுகையாலே "இனியகவி" என்றாப்போலே, இவரும் ஆழ்வாரைக் கவிபாடுகையாலே "மதுரகவி" என்கிறார்.

/ திருவாய் 2-1-11. † திருவாய் 3-9-1.

(நம்புவார்) பகவத் ப்ரபாவத்திற்காட்டில் ஆழ்வார் ப்ரபாவத்தை விரும்புவார். "ஆழ்வார் ப்ரபாவம் சொன்னகிழ கைதமெனது, ஸதயம்." என்று இவ்வர்த்தத்தை தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விச்வஸித்திருப்பார். (பதிவ்ருதம் காணமிலே) அவர்களுக்கு வஸ்தவ்யபூமி பரமபதம்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே சரணம்.

நம்புவாரென்றதுக்கு இரண்டுபொருள்; அதாவது ஆசைப்படுமவரென்னுதல், அன்றிக்கே விச்வஸித்திருக்குமவரென்னுதல். ஆசைப்படுமவரென்றது விரும்புமவர்களென்றபடி. விரும்பு பாகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணி விடுகலொறு துடங்கி).

அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு ஸகலவ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:।
பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி ॥

[ஸ்வாமியே! தேவரீரிடத்தில் எனக்கு மேலான அன்பானது எப்போதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது, வீரனே! (உம்மிடத்தில்) பக்தியும் நியமமாயிருக்கின்றது. என் நினைவு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிடத்திலும் செல்லுகின்றதில்லை.]

2. மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ॥

[என்னுடைய வம்சத்தவர்களுக்கு எப்போதும் தாயுந்தந்தையும், மாதருமக்களும், பெருஞ்செல்வமும், மற்றுமுள்ள எல்லாமும், எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடியிணையேயோ, நமக்கு முதல்வரும், குலபதியுமான அவருடைய மகிழமலரால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை உடையதுமான அந்த திருவடியிணையைத் தலையால் வணங்குகிறேன்]

3. ஸ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ।
வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: ॥

[அந்த வால்மீகிபகவான் மேதாவிகளாய், வேதங்களில் தேர்ந்தவர்களான அவர்களைக்கண்டு, வேதத்தை விவரிப்பதற்காக அவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டார்.]

4. ஸ ஜகாம வநம் வீர: ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலயந்।
பிதுர் வசநநிர்தேசாத் கைகேய்யா: ப்ரியகாரணாத் ॥

1. ரா-உ 40 15. 2. ஸ்தோ-ர-5. 3. ரா-பா 4-6. 4. ரா-பா 1-24.

[வீரான அந்த ராமர் ப்ரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு, பிதாவினுடைய ஆஜ்ஞையாலும், கைகேயிக்கு ப்ரியமாயிருக்கையாலும் வனத்திற்குச் சென்றார்]

5. அகஸ்த்யவசநாச்சைவ ஜக்ராஹைந்த்ரம் சராஸநம்।
கட்கஞ்ச பரமப்ரீதஸ்தூணீ சாக்ஷயஸாயகௌ॥

[அகஸ்தியருடைய வசனத்தின் பேரில் ஸ்ரீராமன் இந்திரனுடைய வில்லையும், கத்தியையும், குறையாத அம்புகளையுடைய இரு தூணிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டான்.]

6. ததஸ் ஸுக்ரீவவசநாத்தத்வா வாலிநமாஹவே।
ஸுக்ரீவமேவ தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத்॥

[அதற்குப்பின் சுக்ரீவன் சொன்னதற்கிணங்க வாலியைச் சண்டையில் கொன்று சுக்ரீவனையே அவனுடைய ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்தினான்]

7. தர்சயாமாஸ சாத்மாநம் ஸமுத்ர: ஸரிதாம் பதி:।
ஸமுத்ரவசநாச்சைவ நளம் ஸேதுமகாரயத்॥

[நதிகளின் பதியான கடலரசன் ஸ்ரீராமனின் முன் தோன்றினான், அக்கடலரசன் சொன்னபடி நளனைக்கொண்டு அணை கட்டுவித்தான் ஸ்ரீராமன்.]

8. குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே।
க்ருதார்த்தோ஽ஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே॥

[என்னை கைங்கர்யபரனாக வைத்துக்கொள்ளும். இதில் தவறொன்றுமில்லை. (இதனால்) நானும் தன்யனாவேன், உம்முடைய காரியமும் நடைபெறும்.]

9 பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே।
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்ச தே॥

5. ரா-பா 1-42. 6. ரா-பா 1-70. 7. ரா-பா 1-80.
8. ரா-அ 31-24. 9. ரா-அ 31-25.

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைச்சாரல்களில் விளையாடுவீர்; அடியேன் நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும், தூங்கும் போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

10 ராஜ்யம் ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாகரம் ।
ப்ரதிஜ்ஞாம் ச தே வீர மாபூவம் வீரலோகபாக் ॥

[வீரனே! கடலைக் கரைபோலவே உன்னுடைய அரசையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். (அப்படி செய்யவில்லையானால்) 'உன் ராஜ்யத்தில் வாழக்கடவேனல்லேன், வீரர்கள் தசரதர் சென்ற உலகத்திற்குச் செல்லக்கடவேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன்.]

11 ஸம் மத்தமாதங்க விலாஸகாமீ
கச்சந்த மவ்யக்ரமனா மஹாத்மா ।
ஸ லக்ஷ்மணோ ராகவமிஷ்டசேஷ்டோ
ரரக்ஷ தர்மேண பலேன சைவ ॥

[மதங்கொண்ட யானையினுடையது போன்ற நடையையுடையவனும், (ராமபிரானைத் தவிர வேறொன்றில்) ஈடுபடாத மனத்தையுடையவனும், மஹாபுருஷனும், ராமனுக்கு இஷ்டத்தையே இனிதாகக் கொண்டவனுமான லக்ஷ்மணன், (தனக்கு முன்) செல்லும் இராமபிரானை தர்மத்தாலும், பலத்தாலும் ரக்ஷித்தான்.]

12. கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாऽநக: ।
ஶத்ருக்னோ நித்யஶத்ருக்னோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: ॥

[பாபமற்றவனும், நித்யசத்ருவான இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனும் அன்பினால் ஆட்படுத்தப்பட்டவனுமான சத்ருக்னன் மாமன் வீட்டுக்குச் செல்லும் பரதனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.]

13. பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்

[ராஜ்யத்தைப் பரித்து (தாங்கி) நின்றதாலே 'பரதன்' எனப்படுகிறான்.]

14 ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்யமுபைதி

---

10. ரா-அ 23-27. 11. ரா-கி 1-128. 12. ரா-அ 1-1.
13. சாகுந்தலம்-7. 14. முண்டகம் 3-1-3.

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியானவன், புண்யபாபங்களை விட்டு, பரமஸாம்யரூபத்தையும் (பரமபுருஷனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்]

15. ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்

[வடிவழகு, வண்மை, குணங்கள் முதலியவற்றால் ஆண்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் அபஹரிக்கும் ராமனை.]

16. மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் ।
கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥

[என்னிடம் நிலைத்த மனத்தையுடையவர்களாய் என்னிடமே தங்கள் உயிரை வைத்தவர்களாய், (என்னுடைய குணங்களை) ஒருவருக்கொருவர் அறிவிப்பவர்களாய், என்னை எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்களாய், ஸந்தோஷிக்கிறார்கள், ஆநந்திக்கிறார்கள்.]

17. தே ஹ நாகம் மஹிமாநஸ் ஸசந்தே யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:

[யாதொரு பரமபதத்தில் ஸாத்யர்கள் என்னும் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அந்த பரமபதத்தை அவர்கள் மஹிமையுடையவர்களாய் அடைகிறார்கள்.]

18. த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந ।
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் ॥

[அர்ஜுந! முக்குணங்களில் ஒன்றையொன்று அதிகமாகவுடைய புருஷர்களுக்காக ஏற்பட்டது வேதங்கள்; நீ ஒன்றோடொன்று கலந்த முக்குணங்களற்றவனாய், ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுக்கக் கொள்வாயாக; ஸாத்த்விகங்களிலே ஸாமான்ய ஸ்வபாவங்களற்றவனாய், எப்போதும் ஸத்வத்திலேயே நிற்பவனாய், இல்லாத புதுப்பொருள்களை அடைவது, இருப்பதை ரக்ஷிப்

15. ரா-அ 3-29. 16. கீதை 10 9. 17. பு-ஸூ. 18. கீதை 2 45.

பது என்னுமிரண்டுமில்லாதவனும், (உடபொருளான) ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபாடுடையவனுக ஆவாயாக.]

19 ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம் ப்ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்|
யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணாம் ||
ஏகாந்திந: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹியே |
தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய: ||

[இல்லற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பார்க்கு ப்ராஜாபத்யலோகமும், துறவறதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பார்க்குப் பிரமனின் உலகமும், தன் ஆத்மாவில் இனிமைகாணும் யோகியர்க்கு அழியாததான கைவல்யஸ்தானமும், எப்போதும் ப்ரஹ்மத்தை தியானிக்கும் ஏகாந்திகளான யோகிகளுக்கு, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவிக்கும் மேலான பரமபதமாகிற ஸ்தானமும் அடையத்தக்கதாகிறது.]

20. த்ரயோ குணாஸ் த்ரைகுண்யம்-ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி |
ஸத்வரஜஸ்தம: ப்ரசுரா: புருஷா: த்ரைகுண்யசப்தேந உச்யந்தே |
தத்விஷயா வேதா: ||

[ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுகளாகிற முக்குணங்களும் த்ரைகுண்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றன; அம்முக்குணங்களை அதிகமாகக் கொண்ட புருஷர்கள் இங்கு 'த்ரைகுண்யர்' எனப்படுகின்றனர். அவர்களுக்காக இருப்பவை வேதங்கள்]

21. கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத: |
[எல்லா அறங்களினுள்ளும், எந்த அறம் மிகச்சிறந்ததென்று தேவரீர் நினைக்கிறீர்?]

22. ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோ(அ)திகதமோ மத: |
யத் பக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம் ஸ்தவைரர்ச்சேந்நர: ஸதா ||
[மனிதன் பக்தியோடு தாமரைக்கண்ணனை துதிகளால் எப்போதும் ஆராதிப்பதாகிற இதுவே எல்லா அறங்களிலும் மேலான அறம் என்று என் நினைவு.]

19. விஷ்ணுபு 1-6-37, 38. 20. கீதாபாஷ்யம் (2-45)
21&22. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்.

23 மாயாதர்சாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:
[உலகத்தின் வியாபாரங்களைச் செய்பவனும், செய்விப்பவனும் ராமபிரானே.]

24 ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ।
ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ॥

[ரகுகுலத்தை உகப்பிப்பவனும், மிகுந்த கீர்த்தியை உடையவனுமான அந்த லக்ஷ்மணன், தமையனின் திருவடிகளை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீதையையும், (ஆச்ரிதரக்ஷணமான) பெரிய விரதத்தையுடைய ராகவனையும் பார்த்துச் சொன்னான்.]

25. தத: சிரஸி க்ருத்வா து பாதுகே பரதஸ்ததா ।
ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: சத்ருக்நேந ஸமந்வித: ॥

[பிறகு, சத்ருக்னனோடு கூடிய பரதன் தன் தலையில் ராமபாதுகைகளை வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் அப்போதே தேரில் ஏறினான்.]

26&27. புஷ்யே ஜாதஸ்து பரதோ மீநலக்நே ப்ரஸந்நதீ: ।
ஸார்ப்பே ஜாதௌ ச ஸௌமித்ரீ குலீரேப்யுதிதே ரவௌ ॥

[தெளிந்த அறிவையுடைய பரதன் மீனலக்னத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தான். ஸுமித்ரையின் புத்திரர்களான லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் கடகலக்னத்தில் ஆயில்ய நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தனர்.]

28. அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம்
சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய ।
தூத்வா சரீரமக்ருதம் க்ருதாத்மா
ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பவாமீத்யபிஸம்பவாமீதி ॥

[குதிரை மயிர்களை உதிர்ப்பதுபோல, பாபத்தை விட்டு ராஹுவின் வாயிலிருந்து மீண்ட சந்திரன்போல சரீரத்தை விட்டு நித்தியமான ப்ரஹ்மலோகத்தை க்ருதார்த்தனாயிருந்துகொண்டு அடையக்கடவேன்.]

---

23. ரா-பா 35-11. 24. ரா-அ 31-2. 25. ரா-அ 113-1.
26&27. ரா-பா 20-13. 28. சாந் 8-13-1.

29 ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வனவாஸாய ஸ்வனுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே।
ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி॥
[குழந்தாய்! நீ வனத்தில் வசிப்பதற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாய், உன்னுடைய ஸுஹ்ருத்தான ராமனிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டவனாயிருக்கிறாய்; உன் தமையனாகிய ராமன் காட்டுக்கு செல்லுகையில், அவனுடைய ஊழியத்தில், அவனைக் காப்பதில் கவனமில்லாமல் இருந்துவிடாதே]

30. ஜக்ராஹ பரதோ ரச்மீந் சத்ருக்நச் சத்ரமாததே।
லக்ஷ்மணோ வ்யஜநம் தஸ்ய மூர்த்நி ஸம்பர்யவீஜயத்॥
[ராமபிரானுடைய தேர்க் குதிரையின் கடிவாளங்களை பரதன் பிடித்துக்கொண்டான், சத்ருக்னன் (ராமனுக்கு) குடை பிடித்தான், அந்த ராமபிரானுடைய திருமுடியில் லக்ஷ்மணன் விசிறியால் விசிறினான்]

31. ராமமேவாநுசிந்தய
[ராமனையே சிந்தித்துக்கொண்டு]

32. ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா
[ஒரு செயலில் ஸ்வாதந்திரியமுள்ளவனாக கருதப்படுபவனே கர்த்தாவாவான்.]

33 கதா ந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா।
சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந॥
[ரகுகுலக் கொழுந்தாய்! மஹாத்மாவான பரதனோடும், வீரனான சத்ருக்னனோடும், உன்னோடும் நான் என்று தான் கூடி வாழப் போகிறேனோ?]

34. தஸ்ய த்ரிவிதஸ்யாபி து:கஜாதஸ்ய வை மம।
கர்ப்பஜந்மஜராத்யேஷு ஸ்தாநேஷு பரவிஷ்யத:॥
நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷணம்।
பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா॥

29. ரா-அ 40 5. 30. ரா-யு 131-28. 31. ரா 32. அஷ்டாத்யாயீ 1-4 54. 33. ரா-அ 16-40. 34 வி. பு 6-5-58&59.

[கர்ப்பம், பிறப்பு கிழத்தனம் முதலிய அவஸ்தைகளில் உழலும் என்னுடைய (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்கிற) மூன்றுவிதமான தாபங்களுக்கும், தனக்கு மேலில்லாத ஆனந்தரூபமான ஸாதுபாதங்களையே ஔஷதமாக உடையது, அஜ்ஞானத்தை, முடிவற்றதுமான பகவத்ப்ராப்தியே மருந்தாக எண்ணப்படுகிறது.]

35 தஸ்மாத் தத்ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:।
தத்ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞானஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுனே॥

[மாமுனிவரே! மேற்கூறிய காரணத்தாலேயே அந்த பகவானை அடைய அறிவாளிகளான மனிதர்களால் முயற்சி செய்யப்பட வேண்டும். அவனை அடைவதற்கு ஞானமும், கர்மமும் உபாயங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன.]

36. மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:

[நாராயணன் தாயாகவும், தந்தையாகவும், தன்னுடன் பிறந்தவனாகவும், தங்குமிடமாகவும், மோக்ஷோபாயமாகவும், நண்பனாகவும், மோக்ஷத்தில் அடையப்படுபவனாகவும் இருப்பவன்.]

37. யேந யேந வியுஜ்யந்தே ப்ரஜா: ஸ்நிக்தேந பந்துநா।
ஸ ஸ பாபாத்ருதே தாஸாம் துஷ்யந்த இதி குஷ்யதாம்॥

[குடிகள் எந்த எந்த அன்புமிக்க உறவினரை இழக்கின்றனரோ, (ஸ்த்ரீ-ரூப பதிவ்ரதாருப) பாபமுறைவைத்தவிர அந்த அந்த உறவினராக துஷ்யந்தனே இருப்பான் என்று கோஷிக்கப்படட்டும்]

38 கதிர் பர்த்தா ப்ரபு: ஸாக்ஷீ நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத்।
ப்ரபவ: ப்ரளய: ஸ்தாநம் நிதாநம் பீஜமவ்யயம்॥

[அடையுமிடமும், தாங்கி நிற்பவனும், நியமிப்பவனும், (அனைத்தையும்) நேரே காண்பவனும், இருப்பிடமும், உபாயமும், நண்பனும், (ஒவ்வொருவர்க்கும்) உற்பத்திக்கும், அழிவுக்கும்

35. விஷ்ணு (6-5-60) 36. ஸுபால 16
37. சாகுந்தலம் 6-23. 38. கீதை 9-18.

ன்றாணமாயிருப்பவனை, உத்பத்திக்கும், ப்ரளயத்திற்கும் விஷயமாகும் வஸ்துக்களுக்கு, அழியாத காரணமும் அவனே]

39 மாத்ருதேவோ பவ। பித்ருதேவோ பவ।
ஆசார்யதேவோ பவ। அதிதிதேவோ பவ॥

[அகிலஜகன்மாதாவான பிராட்டியையும், அழிவற்ற தந்தையான அச்சுதனையும், (அறியாதன அறிவித்த) ஆசாரியனையும், விருந்தாகும் பெருந்தகையோரான வைஷ்ணவர்களையும் தெய்வமாகக் கொள்வாயாக.]

40. உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச ஶப்தச் ஶரணமித்யயம் ।
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக: ॥

['ஶரணம்' என்னும் இந்த வார்த்தை, உபாயம், வீடு, காப்பாற்றுபவன் என்னும் அர்த்தங்களில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இப்போது இது 'உபாயம்' என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுவதாயிருக்கிறது.]

41. அதிதிர் யஸ்ய பக்நாஶோ க்ருஹாத் ப்ரதிநிவர்த்ததே ।
ஸ தஸ்மை துஷ்க்ருதம் தத்வா புண்யமாதாய கச்சதி ॥

[யாதொரு வீட்டினின்றும் விருந்தாளி விருப்பம் நிறைவேறப் பெறுதலின்றி திரும்புகின்றானோ, அந்த விருந்தாளி வீட்டுக்காரனுக்குத் தன் பாபத்தைக்கொடுத்து, அவனுடைய புண்ணியத்தை எடுத்துக்கொண்டு செல்கின்றான்.]

42. யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ ।
தஸ்யைதே கதிதா ஹ்யர்த்தா: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந: ॥

[எவனுக்குப் பரமபுருஷனிடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ, பரமனிடம்போலே ஆசாரியனிடமும் மேலான பக்தியுள்ளதோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டவையான இந்த அர்த்தங்கள் பொருள்படும்.]

39. தைத்-ஶீக்ஷா 11-2. 40 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-29.
41. வி-பு 3-9-15; 3-11-66. 42. ஶ்வே 6-23.

43. அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே ।
ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே ॥

[(அசேதனத்தைப்போலல்லாமல்) விகாரமற்றவனாகவும், (ஸம்ஸாரி சேதனனைப்போலல்லாமல்) அசுத்தி இல்லாதவனாகவும், (முக்தாத்மாவைப் போலன்றி) நித்ய சுத்தனாகவும், (நித்யஸூரிகளைப் போலல்லாமல்) தனக்குமேல் ஒருவனற்றவனாகவும், எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனாகவும், ஸர்வவ்யாபியாகவும், எல்லாவற்றையும் ஜயிப்பவனாகவுமுள்ள பகவானுக்கு (நமஸ்காரம்)]

44. ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஶ:
ஸம்ஸார மோக்ஷஸ்திதி பந்தஹேது:

[ப்ரக்ருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமியாய், குணங்களை நியமிப்பவனாய், ஸம்ஸாரம் விடுபடுவதற்கும், நிலைபெறுவதற்கும் கட்டுப்படுவதற்கும் காரணமாயிருப்பவன் பரமாத்மாவே]

45. இத்யுக்த்வாது நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ ॥

[‘குழந்தைகளைத்தனமுள்ளவனே! உன்னால் முடியாவிடில் இப்போது போ’ என்று, குடும்பினியான அவள் தன் வீட்டு வேலையைச் செய்யலானாள்]

46. ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்ம-
லோகமபிஸம்பத்யதே । ந ச புநராவர்த்ததே । ந ச புநராவர்த்ததே ॥

[அந்த முமுக்ஷுவானவன் தன் ஆயுள் முடியும்வரையில் இப்படி வாழ்ந்து (ஆயுள் முடிந்ததும்) ப்ரஹ்மத்தின் உலகை அடைகிறான், மறுபடி இங்கு திரும்பிவருகிறதில்லை.]

47. ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி
ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி

43. வி-பு 1-2-1. 44. ச்வே 6-16. 45. வி-பு 5-6-15.
46. சா 8-15-1. 47. ப்ருஹ 6-5-6.

[எல்லாப் பொருள்களின் விருப்பத்திற்காக எல்லாம் இனியவை ஆகின்றனவல்ல, ஆத்மாவின் விருப்பத்திற்கே எல்லாம் இனியவை ஆகின்றன]

48. ரஸோ வை ஸ: | ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி |
கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் |
யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் | ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி ||

[ரஸ (ஆநந்த) ஸ்வரூபனன்றோ அந்தப் பரமபுருஷன், ரஸஸ்வரூபனான அவனை அடைந்து (இந்த ஜீவன்) ஆநந்தத்தை உடையவனாகிறான், பிராணிப்பவனும், ஆநந்த ஸ்வரூபனுமான இப்பரம புருஷன் இல்லாவிடில் எவன் இவ்வுலகிலுள்ள ஸுகத்தையோ, மோக்ஷ ஸுகத்தையோ அடையமுடியும்? (ஆகையால்) இவனே (ஜீவனை) ஆநந்திப்பிக்கிறான்]

49. வைகுண்டசரணாம்போஜஸ் மரணாம்ருதஸேவிந:

[வைகுந்தனின் திருவடித்தாமரையிணையின் நினைவாகிற அமுதத்தைப் பருகுபவர்கள்]

50 கச்சதாம் தூரமத்வாநம் த்ருஷ்ணாமூர்ச்சித சேதஸாம் |
பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம் ||

[நெடுவழி நடப்பவர்களும், தாஹத்தால் மயங்கிய நெஞ்சை உடையவர்களுமான அவர்களுக்குத் தாமரைக்கண்ணனின் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே கட்டுச்சோறாகும்.]

51 வாஸுதேவோஸி பூர்ண:

[ஞானாதி குணங்கள் ஆறும் நிறைந்த பரவாஸுதேவனாயிருக்கிறாய்.]

52 க்ருஷிர் பூவாசக: சப்தோ ணச்ச நிர்வ்ருதிவாசக: |
விஷ்ணுஸ் தத்பாவயோகாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபிதீயதே ||

['க்ருஷி' பதம் (க்ருஷி விஷயமான) பூமியைச் சொல்லும் சொல், 'ண:' என்பது ஆனந்தத்தைக் குறிக்கும் சொல், ஆனந்தத்திற்கு

48. தைத்-ஆந-7. 50 காருட புராணம் 220-16.

நிர்ஹேதுகமாக அருளைப் பொழிபவனையே வியந்து வானவர் 'கருணை' என்று சொல்லப்படுகிறார்.]

53. பக்திக்ராஹ்யோ ஹ்ருஷீகேச:
[பக்திக்குக் கட்டுப்படுமவன் கேசவன்]

54. அபங்குர பக்திபவ்ய:
[அசைவற்ற பக்திக்கே வசப்படுமவன்.]

55. பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யச்சாஸ்மி தத்த்வத: |
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததநந்தரம் ||

[ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களில் நான் எவனோ, குணவிபூதிகளில் நான் எவ்வளவு பட்டவனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை பக்தியினாலே உள்ளபடி அறிகிறான். என்னை உள்ளபடி அறிந்து அதற்குப்பின் பக்தியினாலேயே என்னுள் நுழைகிறான்.]

56. பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந |
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒருபயனை எதிர்பாராத பக்தியினாலேயே இப்படிப்பட்ட நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்]

57. புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா |
யஸ்யாந்தஸ்தாநி பூதாநி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ||

[பார்த்தனே! எவனுடைய உள்ளே ஸகல பூதங்களும் உள்ளனவோ, எவனால் இவையெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டதோ, அந்தப் பரமபுருஷன் வேறிடம் செல்லாத பக்தியினாலேயே அடையத்தக்கவன்]

58. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந |
யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா
விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ||

55. கீதை 18-55. 56. கீதை 11 54. 57. கீதை 8-22.
58. கட 1-2-28.

[இந்தப் பரமாத்மா (பகவானது) ச்ரவணத்திலேயும், மனனத்திலேயும், தியானத்திலேயும் அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இப்பரமாத்மா வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன்; அவனுக்கு இந்தப் பரமாத்மா தன்னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை (ஸ்வரூபத்தை) காட்டுகிறான்]

59. அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ

[வேகு சீக்கிரமாக பகவானை உகப்பிக்கும் அஞ்ஜலி மேலான அடையாளமாயிருக்கிறது.]

60 க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம் |
அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் ||

[(ராமனிடம்) அபராதம் செய்த உனக்கு, கைகூப்பி லக்ஷ்மணனை உகப்பிப்பதைத் தவிர வேறு பிராயச்சித்தத்தை நான் காண்கிறே னில்லை.]

61. அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்யமுபாகத:

[நான் இவருடைய சிறிய (இளைய) தம்பி; (உண்மையில்) இவருடைய குணங்களால் அடிமைப்பட்டவன்.]

62&63. பஞ்சசக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸநாதநே |
த்ரிபாத்விபூதௌ பகவாநைச்வர்யாத் பரமேச்வர: ||
நித்யமுக்தைக போக்யோஸௌ மோததே பகவாந் ஹரி: ||

[பஞ்சசக்திமயமாய், அப்ராக்ருதமாய், சுத்தஸத்வமயமாய், நாசமற்றதாய் இருப்பிடமான பரமபதத்தில் ஈச்வரியான பிராட்டியோடு கூட பரமபுருஷனும், ஐச்வர்யபூர்ணனான இந்த ஹரி நித்ய முக்தர்களுக்கு அநுபாவ்யனுமிருக்கிறான்.]

64. அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத:
கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா: |

---

59. பரத்வாஜஸம்ஹிதை. 60. ரா-கி 32-17.
61. ரா-கி 4-12. 64. ர-ஸ்த 2-41.

யாத ஸ்ருஜசசைவ ப்ராக்ருதோ: ப்ரக்ரு
மருஷ ஸ்ரீரோத்ஸுகஸ்ருஷ்ஜேரணாவிர்பாவ ஜீவாக்ஷணிக:॥

[வரத்தநாம பெருமானே! பிரளயகாலத்தில் அசேதனத்தைக்காட்டிலும் வாசியறமாய்க் கிடந்த ஜீவாத்மாக்களை இந்திரியங்களோடு சேர்க்கைமாட்டுச் சேர்க்கத் திருவுள்ளம்கொண்டவராய், தண்ணளிபடைப்பட்டவனாய், மூலப்ரக்ருதியை, மஹான், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்களை, இந்திரியங்கள் ஆகிய இவற்றின் வரிசையாகிற அருமையுடைமையாகப் படி பண்ணினாய்]

65 விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்।
பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மன் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா॥

[ப்ராஹ்மணரே! கைகால் முதலியவைகளுடன் கூடியதும், விசித்திரமானதுமான தேகமாகிற இச்செல்வம், ஈச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக ஆதிகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

66. ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ
மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி।
தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ரைவ கேசித் சபலா: சலபீபவந்தி॥

[கருணைக்கடலான எம்பெருமான (அஜ்ஞானமாகிற) இருளை நீக்கிக்கொள்ளவும், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து அறிவதற்கும், (இந்நூல்களைப்) பெருகடிப்பதற்கும், உள்ளவற்றையும், இல்லாதவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிவதற்கும் சாதனமான விளக்கைப்போன்ற வேதத்தைக்கொடுக்கிறான். பாக்யவான்கள், அந்தத் திருவிளக்கைக்கொண்டு, அந்த ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்கள்; சில சபலர்கள் அந்த விளக்கிலேயே விட்டில் பூச்சியைப்போல் விழுந்து மடிகிறார்கள்.]

67. உத்பத்யதே யதா லோகே துளஸீ கந்தஸம்யுதா

[எப்படி உலகில் துளஸியானது வாஸனையோடு கூடவே உண்டாகிறதோ]

65. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் 6. 66. வரதராஜ ஸ்தவம் 2-1.

68. நாஹம் புரஸ்காரேண ச சாபமர்ஷேண தோஷத: |
கேவலம் ஸ்நேஹஸம்யுக்தாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித கடாக்ஷ: ||

[நான் புரஸ்காரத்தாலோ, அல்லது வேண்டுதல் காரணத்தாலோ, வசமாவதில்லை, என் விருப்பத்தால் மாத்திரமே ஒரு சேதனனை ஒருபோது கடாக்ஷிக்கிறேன்]

69. பால ஆஷோடசாப்தாத்து மூகபாவம் கமிஷ்யதி

[குழந்தையான சடமாழ்வார் பதினாறு வயது வரையில் ஊமையாயிருப்பார்]

70. அவ்யயச்சிந்நாஸ் ததஸ் த்வேதே ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தஸம்பவா:

[(உலகை) ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் இந்த நியமங்கள் இடைவிடாமல் ஏற்படுவன]

71. மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் |
ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம் ||
மத்கதாச்ரவணே பக்தி ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா |
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ||
பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே |
ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: ||
தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் ||

[(1) என் பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யம், (2) என்னை ஆராதனம் செய்வதை ஆமோதித்தல், (3) தானே என்னை பூஜித்தல், (4) என் விஷயத்தில் டம்பமற்றிருத்தல், (5) என் கதைகளைக் கேட்பதில் அன்பு, (6) (என் கதைகளைக்கேட்கும்போது) குரல் தழுதழுத்தும், கண்ணீர் மல்கியும், உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்தும் கொண்டுமிருக்கை, (7) எப்போதும் என்னை நினைத்திருக்கை, (8) என்னிடம் வேறு ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் கோராதிருக்கை, என்னும் இந்த எட்டு விதமான பக்தியானது எந்த ம்லேச்சனிடமும் காணப்படுகிறதோ, அவனே ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டன்; அவனே முனிவன்; அவனே தனவான்; அவனே பண்டிதன்;

71. காருடம் (219-6 ...10,

அவனுக்கு ஞானத்தை உபதேசிக்கலாம், அவனிடமிருந்து ஞானோபதேசமும் பெறலாம், அவன் என்னைப்போல பூஜிக்கத் தக்கவன்]

72 உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்

[இவர்கள் எல்லாரும் உதாரமானவர்களே, ஞானியோ எனக்கு ஆத்மா (தாரகன்) என்று என் ஸித்தாந்தம்.]

73 ததோऽகில ஜகத் பத்மபோதாயாச்யுத பாநுநா|
தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநா||

[மஹாத்மாவாகிற அச்யுத சூரியன், அகிலஜகமாகிற தாமரை மலருவதற்காக தேவகியாகிற கிழக்குத்திக்கில் தோன்றினான்.]

74. யத்சோ ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம்
நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்கசக்ர:|
யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா:
தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய||

[(இருளைப்போக்கும் சூரியனுடைய ஆயிரம் கிரணங்களைப்போலே) எவருடைய ஆயிரம் திருவாய்மொழிப்பாசுரங்களும் மனிதர்களின் அகவிருளைப் போக்குகின்றனவோ, (சூரியமண்டலத்திற்போலே) நாராயணன் சங்கசக்கரங்களோடு கூடியவனாய், எவரிடத்தில் வஸிக்கிறானோ, (வேதத்திற்காணும் சூரியமண்டலத்தை வணங்குவதுபோலே) எவருடைய பிறப்பிடமான குருகூரை, ('குருகூர்ச் சடகோபன்' முதலான பாசுரங்களில்) காதிற்கேட்ட மாத்திரத்தில் அந்தணர்கள் வணங்குகின்றனரோ அப்படிப்பட்ட வகுளாபரணராகிய நம்மாழ்வாராகிய சூரியனுக்கு நமஸ்காரம்.]

75. தேவமிவாசார்யமுபாஸீத

[பரமாத்மாவைப்போலே ஆசாரியனையும் உபாஸிக்கக்கடவன்.]

76. 39-வது ப்ரமாணம் காண்க.

---

72. கீதை 7-18. 73. வி-பு 5-3-1. 74. பராசரபட்டர். 75. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம்.

77 குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி: |
குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம தநம் ||
குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பராயணம் |
யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: ||

[குருவே மேலான பரஹ்மம்; குருவே மேலான கதி; குருவே மேலான கல்வி, குருவே மேலான பொருள், குருவே மேலான இன்பம்; குருவே மேலான பரப்பயம்; அப்பரம்பொருளை உபதேசிப்பதால் குரு அவனினும் உயர்ந்தவன்]

78, ஆசார்யஸ் ச ஹரிஸ் ஸாக்ஷாத் சரரூபீ ந ஸம்சய:
[ஆசாரியனே இங்கே நடமாடும் பரமபுருஷன், இதில் ஐயமில்லை.]

79 ஏஷ வை பகவாந் ஸாக்ஷாத் ப்ரதாந புருஷேச்வர.

[பிரகிருதிபுருஷர்களுக்கு ஈசனான ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனே இவ்வாசாரியனே.]

80. யோகீச்வரைர் விம்ருக்யாங்க்ரிர் லோகோடம் மநுதே நரம

[யோகியர் தலைவராலே தேடப்படும் பரம்பொருளான இவ்வாசாரியனை இவ்வுலகம் மனிதனாக நினைக்கிறது]

81. ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் |
மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா ||
தஸ்மாத் பக்திர் குரௌ கார்யா ஸம்ஸாரபயபீருணா ||

[ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் தன் கருணையாலே (ஆசார்யனாகிற) மனிதவுருவையெடுத்துக்கொண்டு சாஸ்திரங்களாகிற கைகளாலே (ஸம்ஸாரக்கடலில்) மூழ்கியிருக்கும் உலகங்களைக் கைதூக்கிவிடுகிறான். ஆகையால ஸம்ஸாரக்கடலைக்கண்டு பயந்தவன் குருவிடம் பக்திசெய்யவேண்டும்]

82. க்ருதே ந்ருஸிம்ஹோ பகவாந் த்ரேதாயாம் ரகுநந்தந: |
த்வாபரே நந்தஸூநுச்ச கலௌ தேவ: பராங்குச: ||

77. ஸாத்வதஸம்ஹிதை. 81. ஜயாக்யஸம்ஹிதை பாஞ்சராத்ர வசனம்.

[க்ருதயுகத்தில் அத்திரிக்குப் பிள்ளையான தத்தாத்ரேயனைப் (ப்ராஹ்மண வர்ணத்திலும்), த்ரேதாயுகத்தில் ரகுகுலதிலகனான ராமனை (க்ஷத்ரிய வர்ணத்திலும்), த்வாபரயுகத்தில் யாதவகுலத்தில் கண்ணனை (வைச்ய வர்ணத்திலும்), கலியுகத்தில் நம்மாழ்வாரை (சூத்ர வர்ணத்திலும்) தேவன் (தோன்றுவித்தான்)]

83. சதுரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே।
விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேதவேதார்த்த தத்த்வவித்॥
ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யா நிஜபாஷயா।
ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா॥

[கொடிய கலியுகம் வந்தடைந்து நாஸ்திகர்களால் (உலகம்) கலங்கியிருக்கையில், விஷ்ணுவின் அம்சத்தில் பிறந்தவராய், வேதங்களினுடையவும் வேதப்பொருளினுடையவும் உண்மையை உணர்ந்தவராய், நல்லோர் தலைவரான நம்மாழ்வார், உலகங்கட்கு நன்மை செய்யவேணும் என்னும் விருப்பத்தாலே தன் பாஷையான தமிழில் வேதமயமான துதியைச் செய்யத் தோன்றுவர்.]

84. கலௌ புந: பாபதாபிபூதே
ஸ உத்பவத்யாச்ரிதவத்ஸலத்வாத்।
பக்தாத்மநா விச்வஜநாந் ஸமாகோபதும்
விச்வாதிகோ விச்வமயோ ஹி விஷ்ணு:॥

[பாவிகள் நிறைந்திருக்கும் கலியுகத்தில் ஸர்வாதிகனும், ஸர்வாத்மாவுமான அந்த விஷ்ணு அடியாரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவனாகையாலே உலகினரை நன்கு ரக்ஷிப்பதற்காக பக்தரூபியாக அவதரிக்கிறார்.]

85 கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:।
க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச:॥
தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ।
காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ॥
யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர।
தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா॥

84. திருக்குருகா மாஹாத்மயம். 85. பாகவதம் 11-5-38, 39, 40.

[கலிகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில், அங்கும் பெரும்பாலும் தாம்ர பர்ணி, க்ருதமாலை, பாலாறு, பெரும்புகழ்பெற்ற காவேரி, மேற்கு சமுத்ரமும் பாய்கிற, மஹாநதி ஆகிய நதிக்கரைகளில் ஆங் காங்கு நாராயணனிடம் பரமபக்தர் பக்தர்களைக்கொண்ட மஹாத் மாக்கள் 'தாமிரபர்ணீ அருசிகு' ஆறு நதிகளின் ஜலத்தைக் குடிக்கும் மனிதர்களுக்கு நாராயணனிடத்தில் தடையற்ற பக்தி உண்டாகும்]

86 த்விதீயே து பரார்த்தேஸ்மிந் திநே தவாத்யேஸ்த ஸத்தமே |
மநவாந்தரே வர்த்தமாநே த்வஷ்டாவிம்சே சதுர்யுகே ||
கலேராதௌ மாஸி ராதே காவ்யவாரே குளீரகே |
பௌர்ணமாஸ்யாம விசாகாக்யே தாரே மஹதி சோபநே ||
ப்ராஜாபதேர் ஜந்மயோகீ சடகோப இதி ஸ்ம்ருத: |
மதபக்தோஸ்ஹம் பவிஷ்யாமி வேதம் த்ராவிடதாம் ச்ருதீ ||

[பிரமனிடம்) இந்த இரண்டாவது பரார்த்தத்தில் சிறந்ததான முதல் தினத்தில், நடக்கும் (வைவஸ்வத) மந்வந்தரத்தில், இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில் கலியின் தொடக்கத்தில் வைகாசி மாதத்தில் வெள்ளிக்கிழமை கடக லக்னத்தில், பௌர்ண மாஸ்யையில், மிகமங்களமான விசாகநக்ஷத்திரத்தில், (காச்யப) ப்ரஜாபதியின் மறுபிறப்பான காரிக்குப் பிள்ளையாய் வேதம் தமிழ் செய்வதற்காக சடகோபன் எனப்படும் பக்தனாக ஆவேன் நான்.]

87. தாம்ரபாண்யுத்தரே தடே நாகதக்ஷேத்ரே ஜநிஷ்யதி
[தாம்ரபர்ணியின் வடக்கரையில் குற்றமற்ற க்ஷேத்திரத்தில் பிறப்பார்.]

88. கிரீடீ த்வத்ரிணீஸ்ஸ் த்வம் கத்வாஸ்த்ர புஜகாதிப |
ஸாவிலாஸாஷாசு ஸமேவேஷாம் நித்யமேவ பராஸ்யஸி ||
சடகோப மூர்த்திர்தாம் ஸம்ப்ராப்ய த்ரிதசேச்வர: |
தாமரபாணீதடம் ப்ராப்ய ரக்ஷிஷ்யதி கிலாக் ஜகத் ||
அத்ர வேதாஸ் ஸமஸ்தாச்ச த்ரீவிடத்வமுபாகதா: |
வேதயிஷ்யதி தேவேசம் ஸகலர் அபி மாதவம் ||

86, 87, 88, 89. திருக்குருகூர் மஹாத்மயம்.

[தூக்கமில்லாத திருவக்கதாபூவாரேன்' என்று (திருக்குருகூர்) திருப்புளியாழ்வாரைக் கண்டு விருப்பங்கொண்டு எல்லோருக்கும் எப்போதும் அளிப்பாரை. தேவதேவனை பரமன் சடகோப முனிவராகி எல்லா மனிதனையும் காப்பாற்றுபவர். இந்த எல்லா வேதங்களும் தமிழ் பாஷையிலேயாக்கி, அங்கங்கள், உபாங்க ஞானங்களோடு கூடி தேவதேவனை யாதவனை தெரிவிக்கும்.]

89. அஸ்தி பாண்ட்யமஹாதேசே குருகாநகரீ சுபா |
தாம்ரபர்ணீ நதீதீரே ஸ க்ஷாத்ர த்ருஷ்டோ ஹ்ருடதோகக்ஷ: ||

[பெருமைபெற்ற பாண்டியதேசத்தில தாமபரணி நதிக்கரையில மங்களமான திருக்குருகூர் உள்ளது. (அங்கு) பரமபுருஷன் தேரே காணப்பட்டான் என்கிறது.]

90. ஸ்ரீதராயாதிகுரவே

[ஆதிகுருவான ஸ்ரீதரனுக்கு]

91. ஸ ஆசார்யவம்சோ ஜ்ஞேய: | ஆசார்யாணமஸாவஸாவிதி
ஆபகவத்த:

[பகவானிலிருந்து தொடங்கி, 'இவர், இவர்' என்று (ஒருவர் விடாமல்) ஆசாரியர்களுடைய அந்த குருபரம்பரை அறியத்தக்கது.]

92. பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் |
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||

[சாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதிக தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும், யுகந்தோறும் பிறக்கின்றேன்.]

93. விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: |
யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ ||

[விஷ்ணுவின் அர்ச்சாவதாரங்களில் 'உலோகம்' என்னும் நினைவையும் ஆசாரியனிடத்தில் 'மனிதன்' என்னும் நினைவையும் கொள்ளுமவர்களிருவரும் நரகத்தில் விழுவர்.]

91 ரஹஸ்யாம்நாயப்ராஹ்மணம். 92. கீதை 4 8
93. ப்ரஹ்மாண்ட புராணம்.

94. அநந்தபாரம் பஹுவேதிதவ்யம்
அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா: |
யத் ஸாரபூதம் ததுபாஸிதவ்யம்
ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம் ||

[கரைகாணமுடியாதனவாக பல சாஸ்திரங்கள் அறியத்தக்கவை. காலமோ மிகக் குறைவு, இடையூறுகளோ பல; ஆகையால், பாலுடன் கலந்த நீரில் பாலைப்பிரித்துண் அன்னம்போல, சாஸ்திரங்களில் ஸாரமானதைச் சேதனன் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது.]

95. அஸாரமல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத் |
பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம் ||

[சாஸ்திரங்களில், ஸாரமற்றதையும், குறைந்த ஸாரமுள்ளதையும், ஸாரமுள்ளதையும், (அதைக்காட்டிலும்) அதிகஸாரமுள்ளதையும் விடவேண்டியது, (எல்லாவற்றையும் காட்டிலும்) மிக அதிகஸாரமுள்ளதையே கடலில் அமுதத்தைப்போலே ஆச்ரயிக்கவேண்டியது.]

96 த்யாகேந ஜபேந ஹோமேந பக்த்யா பஜநயர்ச்சயேந முதா |
உபாயோபேயபாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் ||

[(ஆசாரியனை சிஷ்யன்) தியாகிக்கக்கடவன்; ஜபிக்கக்கடவன்; பக்தியோடு வணங்கக்கடவன்; பஜனம் செய்யக்கடவன்; உகப்புடன் அர்ச்சிக்கக்கடவன்; அவனையே உபாயமாகவும், ப்ராப்யமாகவும் நினைத்து சரணமடையக்கடவன்.]

97 ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம் |
ந ஸம்சயோஸ்தி தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் ||

[அச்சுதனைப்பற்றினோர்க்கு மோக்ஷஸித்தி உண்டோ இல்லையோ என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டு, அவனுடைய பக்தர்களின் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மோக்ஷஸித்தியில் ஐயமில்லை]

98. குருமூர்த்யா ஸ்திதஸ் ஸாக்ஷாத் பகவாந் புருஷோத்தம: |
உத்தாரயதி ஸம்ஸாராத் ததுபாயப்லவேந து ||

---

94. உத்தரகீதை 8-1, 95. [illegible] ஸாரத்தில் காசிகை. 96. ஸாத்வதஸம்ஹிதை. 97. சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-95.

[ஆசிரியனிடமிருந்து பகவானையும் [illegible] பாபிகளுக்கு தானாகவே [illegible] ஸம்ஸாரிகளை [illegible] திருத்த [illegible]]

99. பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ
ஜ்ஞானபலக்ரியா ச।

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு பலவகைப்பட்டதும் மேலானதுமான சக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், பலமும், (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

100. மந: பூர்வோ வாகுத்தர:

[முதலில் மனஸ்ஸும் அதற்குப் பிறகு வாக்கிந்திரியமும் பரவர்த்திக்கின்றன.]

101. பாதயேஷு தூரகா: ஸ்துத்யா: பரே யேஷு பித்ராதய:।
சாயாந்தே தாஸப்ருத்யாச்ச கதாசந புத்ரகா:॥

[ஆசாரியர்கள் சேர்ந்து இருக்கத்தக்கவர்கள், தமப்பர்களும் உறவினர்களும் இருக்கத்தக்கவர்கள்; (அர்ச்சனை செய்யவேண்டிய) காரியமுடிந்தவுடன் (நமக்கு) பிறிதுபயர்களும், வேலைக்காரர்களும் இருக்கத்தக்கவர்கள்; (நம்) பிள்ளைகள் ஒருபோதும் (கமமால) இருக்கத்தக்கவரல்லர்]

102. ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத்।
பஹிர்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்॥

[எம்பெருமானே! உனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற செல்வத்திற்குப் புறம்பான சரீரத்தை, ஒரு கணப்பொழுதும் ஸஹிக்கமாட்டேன்; (அபிமதியான) ப்ராணனையும் ஸஹிக்கமாட்டேன்; எல்லாரும் இச்சிக்கும் ஸுகத்தையும் பொறுக்கமாட்டேன்; (சேஷத்வமற்ற) ஆத்மாவையும் ஸஹிக்கமாட்டேன்; வேறு எதை

99. ச்வே-6. 100 தைத்-ஸம் 7-5-3. 102. ஸ்தோ-ர-57.

யும் பொறுக்கமாட்டேன்; [மேகதமற்ற முன் சொன்னவை பொய்யாய்) உருமாயாது போகட்டும். மதுவைக் கொன்ற எம் பிரானே! இது உண்மையானது; இது (என்) விண்ணப்பம்.]

103. 17-வது ப்ரமாணம் காண்க.

104. தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
அக்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[(நான்) த்வேஷிப்பவர்களும், கொடூரமானவர்களும், மனிதர்களுள் கீழ்மையானவர்களும், சுபமற்றவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில், அதிலும் அஸுரயோநிகளில் எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

105. தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜ தத்வ
ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிஶயாந்த ஸீம்நே |
நாதாய நாதமுநயேऽத்ர பரத்ர சாபி
நித்யம் யதீயசரணௌ ஶரணம் மதீயம் ||

[இவ்வுலகத்திலும், மேலுலகத்திலும், எப்போதும் எந்த ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய திருவடிகளே எனக்குப் புகலிடமோ, மதுவை நிரஸித்த எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப் பற்றின உண்மை அறிவினுடையவும், அன்பினுடையவும், பெருமேன்மையின் முடிவே எல்லையாயிருப்பவரும் (எனக்கு) நாதராயிருப்பவருமான அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரம்.]

106. அவஶேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை: |
புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹத்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ ||

[தன் வசத்திலில்லாதபோதும் எந்த பகவானுடைய திருநாமம் கூறக் கேட்கப்பட்டவனில், சிங்கத்தைக்கண்டு பயந்த ஓநாய்களிடமிருந்து விடுபடுவதுபோலே மனிதன் உடனே விடுபடுகிறானோ....]

107. ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை: |
ந விவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித: ||

104. கீதை 16-19. 105. ஸ்தோ-ர-2. 106. வி-பு 6-8-19.
107. வி-பு 1-17-39.

[மற்ற உபாயங்களிலே அதிகாரமில்லாமையை, ஈஸ்வரனிடத்திலே பக்தியைச் செலுத்தினவனுமான அந்த பரமாத்மாவை, பக்தர்களை விடுவிக்குமவனை ஆகத்திலே நிலைநிறுத்தவரும், தன்னுடைய உடைமையை அறியவில்லை.]

108. அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி: |
த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ||
ஸரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||

["நான் குற்றங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமாயிருக்கிறேன். (வேறொன்றும் கைமுதலற்றவனாய்) ஒரு உபாயமுமற்றவனாயிருக்கிறேன்; (வேறு வழியற்ற) வேறு கதியில்லாதவனாக இருக்கிறேன். நீயே எனக்கு உபாயமாக ஆவாயாக" என்று பிரார்த்திக்கும் புத்தியே சரணாகதியெனப்படுகிறது. அது இந்த பகவான் விஷயத்தில் செய்யப்படட்டும்.]

109. ந தர்மநிஷ்டோऽஸ்மி ந சாத்மவேதீ
ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே |
அகிஞ்சநோऽநந்யகதி: ஸரண்ய |
த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[சரணமடைவதற்குரிய எம்பிரானே! (அடியேன்) கர்மயோகத்தில் நிலைநின்றவன் அல்லேன்; ஆத்மஜ்ஞானமும் உடையேனல்லேன்; உன் திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியை உடையவன் அல்லேன்; ஒரு உபாயமுமற்றவனாய், வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன், உன் திருவடித் தாமரைகளை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.]

109*. அநந்யதேவத்வமியம் க்ஷமா ச
பூமௌ ச ஸய்யா நியமஸ்ச தர்மே |
பதிவ்ரதாத்வம் விபலம் மமேதம்
க்ருதம் க்ருதக்நேஷ்விவ மாநுஷாணாம் ||

[(ஸ்வாமி ராமனைத்தவிர) வேறொரு தெய்வமறியாதிருக்கை, இந்தப் பொறுமை, வெறுந்தரையில் படுக்கை, அறம் வழுவாதிருக்கை,

108 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-30. 109 ஸ்தோத்ர 22.
109* ஸுந்தர 28.12.

பதிவிரதைத் தன்மை ஆகிய இந்த என்னுடைய குணங்களெல்லாம் செய்நன்றி கொன்ற மனிதர்க்குச் செய்த செயல்போலே வீணாயின.]

110. ப்ராப்த ராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி: ।
சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபதமாத்மவாந் ॥

[ஞானாதி குணங்களோடே கூடினவரும் நெஞ்சையடக்கியவருமான வால்மீகிமஹரிஷி, ராஜ்யத்தையடைந்த ராமபிரானுடைய சரித்திரம் முழுவதையும், விசித்திரமான பதங்களையுடைய காவியமாக இயற்றினர்.]

111 ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே । ஹாவு ஹாவு ஹாவு ।
அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் । அஹமந்நாதோஹமந்நாதோ -
ஹமந்நாத: ।

[முக்தாத்மா (பரமாத்மாவையடைந்து) இந்த ஸாமத்தைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறான் - ஹாவு ஹாவு ஹாவு; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னமாயிருப்பவன், அன்னமாயிருப்பவன், அன்னமாயிருப்பவன், நான் (பரமாத்மாவின் ப்ரீதியாகிற) அன்னத்தை புஜிப்பவன்; அன்னத்தைப் புஜிப்பவன், அன்னத்தைப் புஜிப்பவன்]

112 பாணௌ க்ருஹீத்வா விதுமம் ஸாதயிஞ்ச மஹாயஶா: ।
ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத் ராஜந் குரூந் ப்ரச்சாதயந் ஶ்ரியா ।

[பெருங்கீர்த்தியுள்ள கண்ணன் வில்லையும், வாளையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, சூரியன் மற்ற ஜோதிகளை மழுங்கச் செய்வதுபோலே, கௌரவர்களைத் தன் தேஜஸ்ஸாலே மழுங்கச் செய்துகொண்டு வந்தார்]

113. தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ ।
புண்டரீக விஶாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ ॥

[(ராமலக்ஷ்மணர்கள்) வாலிபமானவர்கள்; அழகு நிறைந்தவர்கள்; ஸௌகுமார்யத்தை உடையவர்கள்; அதிகமான பலமுள்ளவர்கள்.

110. ரா-பா 4 1. 111. தை-ப்ருகு 10-6. 112. பா-உத் 94-45. 113. ரா-ஆ 19-14.

தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களை உடையவர்கள்; மரவுரியையும மான்தோலையும உடுத்தவர்கள்.]

114. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:॥
[(என்னுடன்) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனும், என்னிடம் மட்டும் அன்பு செய்பவனுமான ஜ்ஞானி அந்த நால்வரில் மேலானவன். நான் ஜ்ஞானிக்கு மிகவும் பிரியனன்றோ. (அப்படியே) அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.]

115. மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்।
தஸ்மாந் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:॥
[என் பக்தனிடம் பக்தியுள்ளவர்களிடத்தில் எனக்கு அதிகமான அன்பு உண்டு. ஆகையால் என் பக்தனிடம் பக்தியுள்ள அவர்களும் விசேஷமாகப் பூஜிக்கத் தக்கவர்களே.]

116. ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம்।
ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே॥
[(உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமானது உனக்காக இல்லை, (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆச்ரிதர்களுக்காகப் பரதந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்பர்யம்) திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் உனக்காயிராது; திவ்யாயுதங்களும் உனக்காயிருக்கவில்லை; இருப்பிடமான வைகுண்டம் முதலியவைகளும் உனக்காயிருக்கவில்லை; (இவையெல்லாம் உன் அடியார்களுக்காயிருக்கும் என்று பொருள்) ஆகாரங்களையுடைய உடைமையான நீ, இப்படி ஆச்ரிதபாரதந்த்ரமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உடையவனாயிருக்கும்போதிலும், புருஷோத்தமத்வம் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸர்வாதிகனாயிருக்கும் தன்மையுடன் விளங்குகின்றாய்.]

117. 51-வது ப்ரமாணம் காண்க.

118 பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ச்ரயா:।
தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்॥

114. கீதை 7-17. 115 பாத்ம-ஆசல 116 23 116 ஜிதந்தே 1-5.
118. சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 1-15.

[பிசாசர், மனிதர்கள், பக்ஷிகள் வானரங்கள் இவைகளை லோகத்தில் பார்த்திருக்கின்றோமல்லவா, அந்தச் சீலமே அவர்கள் விஷ்ணுவினுடைய அந்த உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைகின்றனர்.]

119. பூர்வபாஷீ ப்ரஸந்நாத்மா

[முதலில் பேசுமவனாய், தெளிந்த மனத்தையிருப்பவன்.]

120. விமலமதிரமத்ஸர: ப்ரஶாந்த:
ஸுசிசரிதோऽகில ஸத்வமித்ர பூத: |
ப்ரியஹித வசனோऽஸ்தமானமாயோ
வஸதி ஸதா ஹ்ருதி தஸ்ய வாஸுதேவ: ||

[அழுக்கற்ற புத்தியையுடையவனாய், மாத்ஸர்யமற்றவனாய், மிகுதியான அடக்கத்தையுடையவனாய், பரிசுத்தமான ஒழுக்கத்தையுடையவனாய், அனைத்துயிர்க்கும் நண்பனாய், இனியதும் நல்லதுமான வார்த்தையையுடையவனாய், ப்ரக்ருதியைப்பற்றிய மமதைப் பெருமிதமற்றவனாயுள்ளவனுடைய இருதயத்தில் வாஸுதேவன் எப்போதும் வஸிக்கிறான்.]

121. த்ரவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா:
நஶ்யந்தி ரக்ஷாம்ஸ்யபயாந்தி சாரய: |
யத் கீர்த்தநாத் ஸோऽத்புத ரூபகேஸரீ
மமாஸ்து மாங்களயவிவ்ருத்தயே ஹரி: ||

[எந்தப் பரமபுருஷனின் கீர்த்தனம் செய்வதால் அசுரர்கள் ஓடுகின்றனரோ, தேவர்கள் வணங்குகின்றனரோ, ராக்ஷஸர்கள் அழிகின்றனரோ, எதிரிகள் புறமுதுகு காட்டுகின்றனரோ, அற்புதமுள்ள அந்த நரசிங்கனான ஹரி என் மங்களம் வளர்வதின் பொருட்டு ஆகட்டும்.]

122&123. ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: |
த்ரீன் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத: ||

---

120. வி-பு 3-7 24. 121. விஷ்ணுதர்மம் 43-28.
122&123. ஸு-கா 38-33.

[அந்தக் காகாசுரனை, தந்தையினாலும், (தாயினாலும்) மஹரிஷிகளோடு கூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய், மூன்று உலகங்களையும் சுற்றித்திரிந்து அந்த ராமனையே சரணமடைந்தான்]

124 ஸ வேஷ மேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:
கச்சத்வமேநம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷபா: ॥

[புருஷச்ரேஷ்டர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும் தாயும் லக்ஷ்மீநாதனே. சரணமடைவதற்குரிய இவனை சரணமடையுங்கள்.]

125. பிதாஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: ।
வேத்யம் பவித்ரமோங்கார ருக்ஸாம யஜுரேவ ச ॥

[இந்த உலகிற்கு தாயும், தந்தையும், தாதாவும், பாட்டனும், வேதத்தில் அறியப்படுவதும், பரிசுத்தப்படுத்துவதும், ப்ரணவமும், ருக் யஜுஸ் ஸாமங்களும் நானே.]

126. பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: ॥

[பல புண்ய ஜன்மங்களுக்குப் பின், ஞானியானவன் 'வாஸுதேவனே (எனக்கு) எல்லாம்' என்று என்னை உபாஸிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷன் மிகவும் துர்லபன்]

127 அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் ।
ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: ॥

[மிகவதிகமான துராசாரத்தை உடையவனாயினும், வேறொன்றிலும் ஈடுபாடில்லாமல் என்னிடம் பக்தி செலுத்துகிறானேயானால், அவன் மிகச்சிறந்த வைஷ்ணவனாகவே எண்ணத்தக்கவன், ஏனெனில் நல்ல உறுதிபூண்டவனன்றோ அவன்]

128. மநஸாநிஷ்டசிந்தநம்
[மனத்தினால் (பிறருக்கு) தீமை நினைப்பது]

124 பாரத-ஆர 192-56. 125 கீதை 9-17. 126 கீதை 7-19
127 கீதை 9-30.

129. அபகாரிஷ்வபி ஸதா ஸாது: ஸத்வேவ வர்த்ததே
[அபகாரிகளிடத்தும் நல்லோன் எப்போதும் நல்லவனாகவே யிருக்கிறான்]

130. பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம!
கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி ||
[வானர! பாபிகளையேனும், புண்யமுள்ளவர்களையேனும், கொலைக் குத் தகுந்தவர்களையேனும் ஆர்ய குணமுடையவனால் (அவர் விஷயத் தில்) கருணை காட்டப்படவேண்டும். அபராதம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.]

131. மயி த்வேஷாநுபந்தோ(அ)பூத் ஸம்ஸ்துதாப்யுதயே தவ|
மத்பிதுஸ் தத்க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணச்யது ||
[உன்னைத் துதிப்பதில் ஈடுபட்ட என்னிடத்தில் உண்டான த்வேஷத் தால் என் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட பாபம் போகட்டும்.]

132. மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதரம் சாஸ்த்ரம்
[ஆயிரம் தாய்தந்தையரினும் அதிகமான வாத்ஸல்யத்தையுடையது சாஸ்திரம்.]

133. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந்
ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந|
தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத்
ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் ||
[அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களை அத்யயனம் செய்த ஒருவன் கர்மத்தால் அடையப்பெறும் உலகங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்து, 'நித்திய புருஷன் அநித்தியமான கருமத்தால் அடையப் பெறமாட்டான்' என்று வருத்தத்தை அடைகிறான், அவன் அப்புருஷனை அறிவதற்காக, ஸமித்தைக் கையிற்கொண்டவனும் வேதாந்தமறிந்தவனும், ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவனுமான ஆசிரியனையே அடையக்கடவன்.]

130. ரா-யு 116-44. 131. வி-பு 1-20-21. 133. முண்ட 1-2-12.

134. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ
மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச ।
வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் ॥

[எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். என்னிடமிருந்தே நினைவும், ஜ்ஞானமும், மறதியும் உண்டாகின்றன. எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பலன்களைக் கொடுப்பவனும், வேதத்தை அறிபவனும் நானே.]

135. ஹதோऽஸ்மி யதி மாமேவம் பகவாநபி மந்யதே ।
[(பரத்வாஜரே!) தேவரீரும் என்னை இப்படி நினைத்தீரானால் நான் கொல்லப்பட்டவனேயாவேன்.]

136. அபயேஷ மாம் கமலபரிக்ரஹேண
தோஷாஸ்பதீபூதமதோஷதுஷ்டம் ।
ஸாத்தாவமாநோபஹதம் நிகஸ்து
தஜ்ஜந்ம யத் ஸாதுபஹிஷ்க்ருதம் ஸ்யாத் ॥

[கம்ஸனோடு சம்பந்தத்தால் தோஷத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் என்னையும், தோஷமில்லாதவனாகப்படி செய்வாயாக கமலக்கண்ணனே! நல்லோரால் தள்ளப்பட்டதும், அவமானத்தால் அடிக்கப்பட்டதுமான அந்த ஜன்மத்தைச் சுடு.]

137. ஸக்ருத் த்வதாகாரவிலோகநாசயா
த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்திமுக்திபி: ।
மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய
க்ஷணேऽபி தே யத்விரஹோऽதிதுஸ்ஸஹ: ॥

[எந்தப் பெரியோர்களின் பிரிவானது உனக்கு ஒரு கணப்பொழுதும் மிகவும் பொறுக்கமுடியாததாயிருக்கிறதோ, ஒருதடவை உன்னுடைய திருமேனியைக் காணவேணும் என்னும் ஆசையினால்,

---

134. கீதை 15-15. 135. ரா-அ 90-15. 136. வி-பு 5-17-31.
137. ஸ்தோ-ர-56.

தாங்கள் போல நினைக்கப்பட்ட மேலான போகங்களையும், மோக்ஷத்தையும் உடையவர்களான (அதாப்) பெரியோர்களால் கடாக்ஷிக்கத் தக்கவர்களாயிருக்குந் தன்மையை (அடையும்படி) என்னைச் செய்தருளவேண்டும்.]

138. த்ரைவித்ய வ்ருத்தஜந மூர்த்தவிபூஷணம் யத்
ஸம்பச்ச ஸாத்விகஜநஸ்ய யதேவ நித்யம் |
யத்வா ஸரண்யமஸரண்யஜநஸ்ய புண்யம்
தத் ஸம்ச்ரயேம வகுளாபரணாங்க்ரியுக்மம் ||

[எந்த வைதிகப் பெரியோர்களின் தலைக்கலங்காரமாயிருக்கிறதோ, ஸாத்விகஜனங்களுக்கு எது நித்யமான செல்வமாயுள்ளதோ, புகலற்ற மனிதர்களுக்கு எது புகலாயிருக்கிறதோ, புண்ணியமான அந்த வகுளாபரணரின் திருவடியிணையை ஆச்ரயிக்கக் கடவோம்.]

139. குரு: பிதா குருர் மாதா
[குருவே தந்தையும், குருவே தாயுமாவான்]

140. யோऽந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே |
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா ||

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவனொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனால் செய்யப்படாத பாபம் எது]

141. அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸபூர்வகம் |
ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி: சரணாகதி: ||

[தனனுடைய இஷ்டம் வேறொன்றாலும் ஸாதிக்கவொண்ணாததாயிருக்கும்போது, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனொருவனையே உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுவே சரணாகதி.]

142. த்ரவ்யம் குணஸ்ததா கர்ம ஜாதிச் சேதஸ் ததாச்ரயா:
[த்ரவ்யம், குணம், கர்மம், ஜாதி, மனம் அதற்கு ஆச்ரயமான ஆத்மா.]

138. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்-6. 140. பார-உத 42-35.
141. பாத்மஸம்ஹிதை-விஷ்வக்-ஸை.

143. த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே॥
உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:।
யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர:॥
யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோऽஹமக்ஷராதபி சோத்தம:।
அதோऽஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:॥

[க்ஷரன் என்றும், அக்ஷரன் என்றும் லோகத்தில் புருஷர்கள் இருவிதமானவர்; எல்லா பூதங்களும் க்ஷரர்கள்; கூடஸ்தனை முக்தாத்மா அக்ஷரனெனப்படுகிறான். வேறொருவன் மூவுலகங்களிலும் புகுந்து (அவற்றை) தரிப்பவனாகவும், குறைவற்றவனாகவும், ஈச்வரனாகவும், பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுபவனாகவும் விளங்குகிறானோ அவன் புருஷோத்தமன் (முன் சொல்லப்பட்ட புருஷர்களைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டவன். நான் க்ஷரத்தில் ஏற்படும் ஸம்ஸாரிபுருஷனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருப்பதாலும், க்ஷரத்தில் ஏற்படத்தக்கவைகளற்ற முக்தபுருஷனைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதாலும், ச்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.]

144. த்ரவ்யாணி நவ தே விது:

[த்ரவ்யம் தொடங்கி திரவியங்கள் ஒன்பது என்பது வைசேஷிகர்களின் முடிவு]

145. தத்ர த்ரவ்யாணி ப்ருதிவ்யப்தேஜோ வாய்வாகாசகால
திகாத்மமநாம்ஸி நவைவ

[இப்பதார்த்தங்களில்-ப்ருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், காலம், திக், ஆத்மா, மனம் எனும் ஒன்பது பொருள்களே திரவியங்களாகும்.]

146. த்ருணகாஷ்டாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:।
ஸுவர்ணரத்நாபஹாரேऽபி தாவாநேவ பவேத் கதம்॥
கதாயஸ்வாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:।
ச்ரோத்ரியஸ்வாபஹாரேऽபி தாவாநேவ பவேத் கதம்॥

143. கீதை 15-16, 17, 18   145. தர்க்கஸங்க்ரஹம் 1-3.

ஆத்மவஸ்து யதோபாதிகம் ஆத்மேஸ்து பரிபடிமாந்।
தஸ்மாதஸ்யாபஹாரேண தோஷஸ்யாந்தோ ந வித்யதே॥

[புல், கட்டை ஆகியவைகளை அபஹரிப்பதால் யாதொரு தோஷம் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறதோ, அதே தோஷமோ தங்கம், ரத்னம் ஆகியவற்றை அபஹரிப்பதாலும் உண்டாகுமோ? நீசனுடைய சொத்தை திருடுவதிலே யாதொரு தோஷம் சொல்லப் படுகிறதோ, அதே தோஷமே வேதமறிந்த ப்ராஹ்மணனின் சொத்தைத் திருடுவதாலும் உண்டாக முடியுமோ? ஆத்ம வஸ்துவோ விசேஷமிக்கவொன்றாகும்; ஆத்மாவை உடையவனோ பரமபுருஷன்; ஆகையால் இதைத் திருடும்போது தோஷத்துக்கு எல்லையில்லை]

147. ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத்

[விகாரமற்றதாகையாலே 'ஸத்யம்' (உள்ளது) எனப்படும் ஆத்மா வாகவும், விகாரமுள்ளதாகையால் 'அந்ருதம்' (இல்லாதது) எனப்படும் அசித்தாகவுமாகியும் விகாரமற்றதாகவேயிருந்தது ப்ரஹ்மம்.]

148. நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத:।
உபயோரபி த்ருஷ்டோந்தஸ் த்வநயோஸ் தத்வதர்சிபி:॥

[இல்லாததான தேஹம் உள்ளதாகாது, உள்ளதான ஆத்மாவுக்கு இன்மை இல்லை; தத்வஞானிகளால் இவ்விரண்டிற்கும் இவ் விதமாக முடிவுகாணப்பட்டிருக்கிறது.]

149. பஞ்சபூதாத்மகம் வஸ்து
[ஐந்து பூதங்களாலான பொருள் தேஹம்.]

150. க்ஷரம் த்வவித்யா ஹ்யம்ருதம் து வித்யா
வித்யாவித்யே ஈசதே யஸ்து ஸோऽந்ய.

[அழியும் அசித்வஸ்து 'அவித்யை' எனப்படுகிறது; அழியாத ஆத்மா 'வித்யை' எனப்படுகிறது; வித்யையையும், அவித்யையையும் எவன் நியமிக்கிறானோ அவன் அவர்களிலும் வேறுபட்டவன்.]

147. தைத்-ஆ 6-3. 148. கீதை 2-16. 150. ச்வே 5-1.

151 ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம்।
பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி:॥

[பரிசுத்தனாகவும், அழுக்கற்றவனாயும் இருக்கும் இவ்வுலகத்துக்கு ஆத்மாவான ஜீவனை பகவான் ஹரியானவர் மார்பில் கௌஸ்துபமணியின் ரூபத்தில (மார்பில்) தரிக்கிறார்]

152. அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா
நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபதம்।
யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலாஸ்
வவஸ்தாஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர் மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:॥

[அகாரப்பொருளாய அச்சுதனுக்கே நான் உடைமை; எனக்கு நான் உரியேனல்லேன்; அழிவற்றவர்களைப்போலே சேர்க்கின்றபடிமலர்களுக்கு அயநமாயிருக்கிறபடியாலே நாராயணபதம் என்னச் சொல்லுகின்றதோ, அவனுக்கு எல்லாக்காலமும், எல்லாவிடத்திலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் என் கைங்கர்யங்கள் ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவன.]

153. அ இதி ப்ரஹ்ம
['அ' எனப்படுவது ப்ரஹ்மம்.]

154. பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம்
[பிறர் பொருளிலே ஆசைவைப்பது.]

155. ந ஜாது காம: காமாநாமுபபோகேந சாம்யதி।
ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே॥

[காமிகளுடைய காமம் அநுபவிப்பதாலே ஒருபோதும் சாந்தியடைவதில்லை; ஹவிஸ்ஸாலே (வளரும்) அக்னிபோல் மறுபடியும் வளர்கின்றது.]

156 அநாதி பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே।

---

151. வி-பு 1-22-68. 152 அஷ்டச்லோகி. 153. பஹ்வ்ருச ஆரண்ய ப்ரச்நம்-2, அநு-2. 155. வி-பு 4-10-23. 156 வி-பு 1-2-26.

கண்—34

[பராசுமுனைவீர! பெருமை பொருந்தியதான கர்மம் அநாதியானது. இதற்கு முடிவுங் கிடையாது.]

157. அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோ மஹாத்மந:।
ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் தேவதாநவை:॥
தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரத॥

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தானம் ஸூர்யனுடையவும், அக்னியுடையவும் ஒளியை விஞ்சியது அரசனே! அது தன்னுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் காண அரியது. பரதவம்சத்தில் உதித்தவனே! அங்கு போய் மறுபடியும் இவ்வுலகுக்குத் திரும்பிவருவதில்லை]

158. ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:॥

[(பலவாறானமான) எல்லா தர்மங்களையும், வாசனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துக்கிக்காதே.]

159. ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகம் உஷித்வா சாச்வதீ: ஸமா:।
சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோऽபிஜாயதே॥

[புண்ணியம் செய்தோரின் உலகையடைந்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, பரிசுத்தியுடையவர்களும், செல்வமுடையவர்களுமான பெரியோர்களின் வீட்டில் யோகத்திலிருந்து நழுவியவன் பிறக்கிறன்.]

160. ஸமாத் பங்கஸ் தஸ்யாஸீத் தந்மமத்வாத்ருதாத்மந:।
ஸந்த்யக்த ராஜ்யபோகர்த்திஸ்வஜநஸ்யாபி பூபதே॥

[அரசனே! மானிடம் மமகாரங்கொண்ட மனத்தையுடைய அவனுக்கு, ராஜ்யம், பெருஞ்செல்வம், உறவினர் ஆகிய அனைத்தையும் விட்டவனாயிருந்தபோதிலும் ஸமாதிக்கு இடையூறு ஏற்பட்டது.]

157. பார-ஆநு 136-18&23. 158. கீதை 18-66 159. கீதை 6-41.
160. வி-பு 2-13-29.

161. பஹவோ துர்லபாச்சைவ யே த்வயா கீர்த்திதா குணா: |
முநே வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா தைர் யுக்த: ச்ரூயதாம் நர: ||
[முனிவரே! உம்மால் கீர்த்திக்கப்பட்ட குணங்கள் கிடைத்தற்கரியவையும் பலவுமாயிருக்கின்றன. நான் தெளிந்து சொல்லுகிறேன். அந்த குணங்களோடு கூடிய மனிதனைக் கேட்பீராக]

162. ஆரப்யதே ந கலு விக்நபயேந நீசை:
ஆரப்ய விக்நவிஹதா விரமந்தி மத்யா: |
விக்நை: புந: புநரபி ப்ரதிஹந்யமாநா:
ப்ராரப்தமுத்தமகுணா ந பரித்யஜந்தி ||
[தாழ்ந்த குணத்தவர்கள் இடையூறுக்கு பயந்து காரியத்தை ஆரம்பிப்பதேயில்லை; ஆரம்பித்தபின் இடையூறு வந்து தடுத்தால் காரியத்தினின்றும் பின்வாங்குகின்றனர் மத்யமமான குணத்தையுடையவர்கள். பல இடையூறுகளால் பலமுறையும் மறுபடியும் தடுக்கப்பட்டாலும், தொடங்கிய காரியத்தை உத்தம குணத்தோர் கைவிடுவதேயில்லை]

163. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ |
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் | ந பிபேதி குதச்சந ||
[எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாக்குகள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்பட மாட்டான்.]

164. தஸ்ய புத்ரா தாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருதஸ்
ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த பாபக்ருத்யாம்
[மோக்ஷமடையும் அம்மனிதனின் சொத்தைப் பிள்ளைகள் அடைகின்றனர்; புண்ணியத்தை அநுகூலர்கள் அடைகின்றனர்; பாபத்தை எதிரிகள் அடைகின்றனர்]

165. போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரம் |
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம் ருச்சதி ||

161. ரா-பா 1-7. 162. நீதிசதகம்-72 163 தை-ஆ 9-1.
164. சாட்யாயநசாகை. 165. கீதை 5-29.

[யஜ்ஞங்களையும், தவங்களையும் புசிப்பவனும், எல்லா உலகங் களுக்கும் மஹேச்வரனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனுமான என்னை அறிந்து சாந்தியை அடைகிறான்.]

166. தாரம் ப்ரகாசயேந்நித்யம்
[தாரத்தை எப்போதும் வெளிப்படுத்தவேண்டும்]

167. ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந:।
ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:॥

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எந்த புருஷனை மதுஸூதனன் பார்க்கின்றானோ அவனே ஸத்வகுணமுடையவனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷபலத்தை நினைப்பான்]

168. தேவா: ஸேந்த்ராஸுமாயாந்தி தைத்யாஸ் ஸர்வே ஹதா ஸதா:।
ந பயம் வித்யதே கிஞ்சித் ஜிதம் பகவதா ஜகத்॥

[தேவர்கள் இருப்பிடம் நெருங்கினவர், அசுரர்களனைவரும் கொல்லப்பட்டொழிந்தனர்; இனி பயமொன்றுமில்லை, பகவானாலே உலகம் வெல்லப்பட்டது]

169. முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்வீபவாஸிநாம்।
நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:॥

[ச்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு எது லக்ஷணமோ, அதுவே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது,—எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால்) ஆனந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம:' என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.]

170. ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்
[நல்லோர்களுக்கு வேதமே அழியாச் செல்வமாகும்.]

171. சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந் ருஷி:।
ததா ஸர்க்கசதாந் பஞ்ச ஷட்காண்டாநி ததோத்தரம்॥

167. பார-சாந் 358 73. 169. பார-சாந்தி 344-45.
170 பத்ம-அவட 8-7. 171 ராமா 1-2.

[[illegible] இருபத்துநாலாயிரம் [illegible] [illegible] ஆதாரமுடையதை, [illegible] கூடிய தாகவும் [illegible] பாடினார்.]

172. [illegible] கேடே ச மதுரம் பராஜிதேஸ் த்ரிப்ரக்லிதம்।
[[illegible] மூன்றுவிதமான அளவுகளுடன் [illegible] இனிமையாய் [illegible].]

173. ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ.
[(பரமபுருஷன்) எல்லா [illegible]; எல்லா [illegible] யுமுடையவன்.]

173* ரஸோ வை ஸ:। ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி।
கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்।
யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத்।
ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி॥
[ரஸ (ஆநந்த) ஸ்வரூபனே அந்தப் பரமபுருஷன். [illegible] [illegible] அவனை அடைந்து (இந்த ஜீவன்) ஆநந்தத்தை உடைய [illegible] பிரகாசிப்பவனும், ஆநந்தஸ்வரூபனுமான இப் [illegible] இல்லாவிடில் எவன் இவ்வுலகிலுள்ள [illegible], மோக்ஷானந்தத்தைப் அடையமுடியும்? (ஆகையால்) இவனே (ஜீவனை) ஆநந்திப்பிக்கிறான்.]

174. தத்தேது வ்யபதேசாச்ச
[ஜீவனின் ஆநந்தத்திற்குக் காரணமாகப் பரமனைச் சொல்லுகை யாலே, (பரமன் ஜீவனினும் வேறானவனே.)]

175. அமுருஷ்ய ஹி தாராம் தமஸ: பாரம் தாமயதி ஸுக்ஷம ந:
[மோக்ஷமளிப்பவனும், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான பரமனை [illegible] காண்பிப்பார்.]

176. ஸோऽஹம் தே தேவதேவேச நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச।
ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே॥

172. [illegible] 4-8. 173 [illegible] 8-14-2. 173* தைத்-ஆந 7.
174. ப்ர-ஸூ 1-1-15. 176. வி-பு 5-7-70.

[அஸுரர்களுக்கும் தேவர்களான சிதவனசிரர்களுக்கும் தலைவனே! இப்படிப்பட்ட என் உன்னுடைய ஸ்துதியிலும், அர்ச்சனை முதலிய வைதிகமும் ஸாமர்த்தியம் உடையவனல்லேன். அருள் கூர்ந்த திருவுள்ளத்துடன் கூடியவனாய் எனக்கு தயை புரிய வேண்டும்.]

177. தூர்போதா வைதிகா: சப்தா:
[வேதத்திலுள்ள சொற்கள் பொருளுணரவரியவை.]

178. த்வம் ஹி ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹஸாஸ்த்ராணி காரய ।
தாமஸிதவாநல்பமாயாஸம் பலம் ஸீக்ரம ப்ரதர்ஸய ॥
[நீண்ட கைகளையுடைய ருத்ரனே! நீ மயக்க (ஆகம) சாஸ்திரங்களைச் செய்வாயாக; சிறிது சிரமத்தினை மேற்கொள்ள, விரைவில் பலத்தைக் காண்பிப்பாயாக.]

179. ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: ।
த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம் கத: ॥
ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரண்ய: ஸரணாகதம் ।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥
[அந்தக் காகாஸுரன், தந்தையினாலும், (தாயினாலும்) மஹர்ஷிகளுடன் கூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய், மூன்று உலகங்களையும் சுற்றித்திரிந்து அந்த ராமனையே சரணமடைந்தான். சரணமடைந்தவனும், பூமியில் விழுந்தவனுமான அவனை, கொல்லத் தக்கவனாயிருந்த போதிலும், சரணமடையத்தக்கவனான ஸ்ரீராமபிரான் (தன்) அருளாலே காப்பாற்றினான்.]

180. ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே ।
வேதசாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஸவாத் பரம் ॥
[உண்மை, உண்மை; மறுபடியும் உண்மை என்று கை தூக்கிக் கொண்டு சொல்லுகிறேன்; வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமில்லை; கேசவனிலுயர்ந்த தெய்வமில்லை.]

181. யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபஸ்சித: ।
வேதவாதரதா: பார்த்த நாந்யதஸ்தீதி வாதிந: ॥

---

178. வராஹபுராணம் 10-36   179. ரா-ஸு 38-34&35.
180. நாரதீயபுராணம் 18-33.   181. கீதை 2-42&44.

போகைச்வர்ய ப்ரஸக்தாநாம் தயாபஹ்ருதசேதஸாம் ।
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி: ஸமாதௌ ந விதீயதே

[அர்ஜுன! வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வர்க்காதிகளாகிய பலன்களைப்பற்றிய வாக்கியங்களிலேயே ஈடுபட்டவர்களும், 'இப்பலன்களைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை' என்பவர்களுமான சில அறிவு கெட்டவர்கள், காய்க்காத பூப்போன்ற (போகைச்வர்யங்களைப்பற்றிய) யாதொரு வார்த்தையைப் பேசுகிறார்களோ, அந்தப் பேச்சாலேயே மனம் மழுங்கப்பெற்றவர்களும், போகங்களிலும் செல்வங்களிலும் ஈடுபட்டவர்களுமான அவர்களுக்கு கீழ் சொல்லப்பட்ட உறுதியான புத்தி மனஸ்ஸில் உண்டாகாது.]

182 த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா:
யஜ்ஞைரிஷ்ட்வா ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்த்தயந்தே ।
தே புண்யமாஸாத்ய ஸுரேந்த்ரலோகம்
அச்நந்தி திவ்யாந் திவி தேவபோகாந் ॥
தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ।
ஏவம் த்ரயீதர்மமநுப்ரபந்நா
கதாகதம் காமகாமா லபந்தே ॥

[ருக்யஜுஸ்ஸாமரூபமான மூன்று வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் நிலைநிற்பவர்களாய், தேவர்களைக் குறித்துச் செய்யப்படும் யாகத்தில் மிகுந்த ஸோமத்தைப் பானம் செய்பவர்களாய், (ஸ்வர்க்கத்தை யடைய இடையூறாயிருக்கும்) பாபத்திலிருந்து நீங்கப்பெற்றவர்களாய், யஜ்ஞங்களால் ஆராதித்து ஸ்வர்க்கத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்; அவர்கள், மிகப்பெரிதான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அனுபவித்துவிட்டு, (அதற்குக்காரணமான) புண்ணியம் கழிந்தவளவில், மனிதலோகத்தினுள் நுழைகின்றனர்; ஆகவிப்படிக் காம்யகர்மங்களில் விருப்பங்கொண்டு வேதத்தில் பூர்வபாகங்களைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் மீண்டு மீண்டு வரும் பலனை அடைகிறார்கள்.]

183. ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்
[ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவன் மேலான பலனையடைகிறான்.]

182. கீதை 9-20, 21. 183. தை-ஆ

184. யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்
யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை।
தம் ஹ தேவமாத்மபுத்தி ப்ரகாசம்
முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே॥
[எவன் பிரமனை முன் படைத்தானோ, எவன் வேதங்களையும் அவனுக்கு உபதேசித்தானோ, அப்படிப்பட்ட தேவனும், தன் விஷயமான ஞானத்தைப் ப்ரகாசிப்பிப்பவனுமான எம்பெருமானை, மோக்ஷமடைய விரும்பும் நான் சரணமடைகிறேன்.]

185. ப்ராஹ்மணானாம் தநம் வேத:
[அந்தணர்க்கு அருமறையே செல்வமாகும்]

186. யோ தத்யாத் பகவத்ஜ்ஞானம் குர்யாத் வா தர்மதர்சனம்।
க்ருத்ஸ்னாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந॥
[பகவானைப்பற்றிய அறிவை எவன் அளிக்கிறானோ, பகவானை அடையும் உபாயத்தை எவன் அறிவிக்கிறானோ, பூமி முழுவதையும் அவனுக்களிக்கவேண்டும்; அது அவனளித்ததற்கு ஒருபடியாலும் ஒப்பாகாது.]

187. மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தானம் பரீப்ஸதா।
வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:॥
[(ராவண!) நீ உன்னுடைய குடியிருப்பை விரும்பினாயாகில், கோரமான வதத்தை விரும்பாமலிருந்தாயில்லை, இந்தப் புருஷச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீராமபிரானை நண்பனாகக் கொள்வது தகுந்தது.]

188. யோ மா ததாதி ஸ இதேவ மாவா:।
[எவன் என்னைப் பரமனுக்கு அளிக்கிறானோ அவனே எனக்கு ரக்ஷகன்.]

189. தர்மார்த்தௌ யத்ர ந ஸ்யாதாம் சுச்ரூஷா வா ததாவிதா।
தத்ர வித்யா ந வப்தவ்யா சுபம் பீஜமிவோஷரே॥
[அறமும் பொருளும் எந்த இடத்தில் இல்லையோ, அப்படியே சுச்ரூஷையும் எவ்விடத்தில் இல்லையோ, கல்வியைக் களர் நிலத்தில

184. ச்வேதா. 6-18. 186. விஷ்ணுதர்ம 70-78. 187. ராமா. 21-19.
188. தைத்ரீ 10-6. 189. மநுஸ்ம்ருதி 2-112.

விஷயங்களுக்கடீதத்தைப்போல, அவனிடம் விஷயங்களை விஷைக்கக் கூடாது.]

190 அர்த்ததோ தர்மத: சுசநோ ஹரத்பாட:

[பொருளை அளிப்பவனும், அறத்தை அளிப்பவனும், சுசீலனுமான ஒருவனை உடனே அதிபகனம் செய்விக்கத்தக்கவன]

191. கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ:
ப்ருச்சாமி த்வா தர்மஸம்மூடசேதா: ।
யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே
சிஷ்யஸ் தேऽஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ॥

[என் செய்யப்படுவது என்ற அறிவாளனும், பலபடிப்பட்ட கர்மங்களைக்கண்டு கலங்கின மனத்தையுடையவனுமாய் உன்னைக் கேட்கிறேன். எது எனக்கு நல்லது என்று நீ நிச்சயிக்கிறாயோ, அதை எனக்குச் சொல்வாயாக. நான் உன்னுடைய சிஷ்யன், உன்னை சரணமடைந்த என்னை சிக்ஷிப்பாயாக]

192. ச்ருயதாம் பரமார்த்தோ வை தைதேயா திதிஜாத்மஜா: ।
ந சாந்யதைதந் மந்தவ்யம் நாத்ர லோபாதி காரணம் ॥

[அசுர புத்திரர்களே! என்னிடமிருந்து இவ்வுண்மைப்பொருளைக் கேளுங்கள், இதை வேறுவிதமாக எண்ணலாகாது; இதில் விருப்பத்தில் ஆசை முதலியவை காரணமல்ல]

192* நாகிஞ்சித் குர்வத: சேஷத்வம்

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு சேஷத்வமில்லை.]

193. ஸாபேக்ஷ இவ சேஷ்டதே

[அபேக்ஷையுள்ளவனைப்போல (அர்ச்சாவதாரப்பெருமான்) நடக்கிறான.].

194. ஸகே ராகவ தர்மஜ்ஞ சிப்ருணுமபீ வத்ஸல ।
அபயஞ்ஜ்ஞாதுமிச்சாமி கமிஷ்யாமி யத கதம் ॥

191 கீதை 2-7. 192. வி-பு 1-17-55 194. ய-யு 50-5t.

[கண்பிற கொண்டதில் உதித்தவரே! ஸர்மத்தை அறிந்தவரே! சத்ருக்களுக்கும் வாத்ஸல்யத்தை உடையவரே! விடைபெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்; வந்தவாறே போய்விடுகிறேன்.]

195. தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் |
ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி சரணம் தவ ||

[பக்தியுடைய தேவர்க்கும், பக்தியற்ற அஸுரர்களுக்கும், எப்போதும் பொதுவாகப் பற்றக்கூடிய தேவதையாயிருக்கும் உன் திருவடியிணையை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.]

196. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்
[இவர்கள் எல்லாரும் உதாரமானவர்களே, ஜ்ஞாநியோ எனக்கு ஆத்மா (தாரகன்) என்று என் ஸித்தாந்தம்.]

197. த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் |
பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: ||
[த்வேஷிப்பவனின் அன்னம் புஜிக்கத்தக்கதன்று, த்வேஷிப்பவனை புஜிப்பிக்கவும் கூடாது. அரசனே! நீ பாண்டவர்களை த்வேஷிக்கிறாய். பாண்டவர்கள் எனக்கு ப்ராணனன்றோ.]

198. ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத
[ஆசாரியனையுடைய புருஷனே (உண்மையை) அறிகிறான்.]

199. 71—வது ப்ரமாணம் காண்க.

200. நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி: |
ஏவம் நிஸர்கஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் ந சித்ரமிதமாச்ரித வத்ஸலத்வம் ||

[ஸ்வாமியே! நீ கடாக்ஷித்திராவிடில், ப்ரளயத்தினைப்போல இவ்வுலகங்கள் உண்டாகவேமாட்டாது; காரியமும் செய்யமாட்டாது

195. ஜிதந்தே-2. 196. கீதை 7-18. 197. பாரதம் 74-27.
198. சாந் 6-14-2. 200. ஸ்தோத்ர-10.

என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஸ்வாமீ! இப்படி எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கையால் என்னை உனக்குக் கைவிட்டதில்லை, ஆச்ரித வாத்ஸல்யமான இந்த குணமன்றோ ஆச்ரயணீயம்]

201. ஸ்ரீமாந் ஸுகுணஸம்பந்ந: ஸர்வலோகைகநாத: ।

[ஸ்ரீமானும் நற்குணங்களோடு கூடியவனும்; எல்லா உலகத்துக்கும் நாதனுமாயுமுடையவன் ஒருவனே இருப்பவன்.]

202. விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: ।
தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ॥

[(ராவணா!) ஸ்ரீராமபிரான் தர்மத்தை அறிந்தவராகவும், சரணமடைந்தவரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவராகவும் பிரஸித்தமானவர். நீ உயிர்வாழ விரும்பினாயாகில் அவருடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்.]

203. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ॥

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு வந்தவனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன், அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டும்; நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்வீகரிப்பது நிந்திக்கத்தக்கதல்ல.]

204. ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாளுர் யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண ।
ப்ரதிபவமபராத்துர் முக்த ஸாயுஜ்யதோऽபூ:
வத கிமபதமாகஸ்தஸ்ய தேऽஸ்தி க்ஷமாயா: ॥

[ரகுநாதனாக விளங்கின ராமனாக அவதரித்தவனே! அப்படிப் பட்ட (பெரும் பாவம் செய்த) காகாஸுரனை விட்டதோடு, ஸாதுவென்று நினைத்து அருளினவனன்றோ. தேவகீபுத்ரனான க்ருஷ்ணனே! ஜன்மாந்தரமும் அபராதம் செய்த சேதிநாட்டரசனான சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷம் கொடுத்தருளினவனல்லவோ நீ. அப்படிப

பட்டனுடைய பொறுமைக்குப் பாத்திரமல்லாத பாபங்களை இருக்கிறது? நீயே அருளிச்செய்யவேணும்.]

205 த்ரஸ்தஸ்யாகாதேர ஸ்ரீஹரணீயஸ்ய மஹதோ
நிக்ருஷ்டஸாரோஹம் நிருபமாபராதாஸ்பதமபி।
தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்யஜலதே
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:॥

[கருணைக்கடலான பிரானே! எல்லாவித பந்துவுமானவனே! எல்லையற்ற வாத்ஸல்யத்துக்குக் கடலாயிருப்பவனே! முடிவற்றதும் ஆரம்பமில்லாததும் போக்கமுடியாததுமான பெரிய பாபத்திற்கு உறைவிடமாயிருக்கிறபோதிலும் உன்னுடைய குணக்கூறுகளை நினைந்து நினைந்து பயமற்றவனாய் இம்மாதிரி ஆசைப்படுகிறேன்.]

206. ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே

[அடியாரிடம் வாத்ஸல்யத்துக்கோர் பெருங்கடலாயிருப்பவனே!]

207. 196-வது ப்ரமாணம் காண்க

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

205. ஸ்தோத்ர-58. 206. ஸ்ரீரங்கஸ்தவ.

ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடுகூடிய, பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்கள்.

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1 8 0	
2. மாணிக்கமாலை முதலிய [illegible] வ்யாக்யானங்கள்	3 8 0	6
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1.8.0	1
4. [illegible] திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1 14 0	1
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1 14 0	4
6. திருமாலை வ்யாக்யானம்	2 12 0	5
7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1.10 0	4
8. சதுஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் ஸ்வாபதேசத்தோடு	1 8 0	3
9. கீதா வ்யாக்யானங்கள்	2.0.0	4
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4.0.0	4
11. திருச்சந்த விருத்த வ்யாக்யானம்	3 0 0	4
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	2.8.0	6
டி௸ மலிவுப் பதிப்பு	2.0.0	6
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் விவரணத்துடன்	3.8.0	6
டி௸ மலிவுப் பதிப்பு	2 12.0	6
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0.8.0	1
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால் கூலி 0 1.0)		
16. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானம்	1.14.0	4
17. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2.12 0	6

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1.8.0	
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	2.4.0	4
3. ஸந்த்யாவந்தன பாஷ்யம்	2 4 0	4
4. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0.12 0	
5. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	0 12 0	
6. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2 0 0	6
டி௸ மலிவுப் பதிப்பு	1 8 0	5
7. அபயப்ரதராஜ விஜயம்	0 10.0	
8. கம்பராமாயணம் (கையடைப்படலம் முடிய	2 8.0	6
9. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1 0 0	3
10. பலதாரமணம்	0.4 0	
11. பாகவத தசமஸ்கந்த கீர்த்தனை பூர்வ பாகம்	4 0 0	
டி௸ உத்தர பாகம்	4 0.0	
12. ஸ்ரீரங்கசைல மணிமாலை	0.8 0	1

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீனிவாஸா பிரஸ், புத்தூர், திருச்சி.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	தலைப்பு	தனியன்	தனியன்
15	2	25	24
19	28	अत	एतत
37	13	46	43
61	1	78	73
80	30	101	1
94	15	109	109ஃ
121	13	பக்கள்	பக்கல்
123	3	ப்ரதிபாதசமான	ப்ரதிபாதகமான
124	18	ப்ரமாணைதர	ப்ரமாணாந்தர
133	13	द्रयाणि	द्रव्याणि
135	1	பஹரித்கால்	அபஹரித்தால்
155	9	கிதப	கித்ப
183	4	(பா) பலாதி	(பா) பலப்ரதத்வாதி
228	15	வாலும்	வாளும்
238	1	ஸ்வதுரக்கல்	ஸ்வதுரக்ஷஸ்
241	3	அசேன	அசேதன
245	1	ப்ரக்ரு	ப்ரக்ருதிம்

(பா) பாடபேதம்.